

Valtorta Mária

Jézus

mű a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár (PPEK)
– a magyarnyelvű keresztény irodalom tárháza – állományában.

Bővebb felvilágosításért és a könyvtárral kapcsolatos legfrissebb hírekért
látogassa meg a <http://www.ppek.hu> internetes címet.

Jézus

Valtorta Mária

Impresszum

Valtorta Mária
Jézus

A könyv elektronikus változata

Ez a publikáció az azonos című füzetek (1-9) elektronikus változata. A füzetek a Vallás és Élet Kiadó gondozásában jelentek meg, kéziratként. Az elektronikus változat a Jézus Társasága magyarországi tartományfőnökének az engedélyével készült. Ezt az elektronikus változatot lelkipásztori célokra a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár szabályai szerint lehet használni. Minden más szerzői jog a Jézus Társasága Magyarországi Tartományáé.

Tartalomjegyzék

Impresszum	2
Tartalomjegyzék	3
Valtorta Mária élete, írásai.....	7
A fordítások listája – rövidítések	12
1. füzet – Tizenöt titok	14
Bevezetés	14
1. Akit te, Szent Szűz, a Szentlélektől fogantál	16
2. Akit te Szent Szűz, Erzsébetet látogatva méhedben hordoztál	18
3. Akit te Szent Szűz, a világra szültél.....	21
4. Akit te Szent Szűz, a Templomban bemutatnál	24
5. Akit te, Szent Szűz, a Templomban megtaláltál	26
6. „Aki értünk vérrel verítékezett”	28
7. Akit értünk megostoroztak.....	32
8. Akit értünk tövissel koronáztak	34
9. Aki értünk a keresztet hordozta	36
10. Akit értünk keresztre feszítettek	38
11. Aki a halálból föltámadt.....	42
12. Aki a mennybe felment.....	45
13. Aki nekünk a Szentlelket elküldötte	46
14. Aki téged, Szent Szűz, a mennybe fölvevett	47
15. Aki téged, Szent Szűz a mennyben megkoronázott.....	49
Befejezés	50
2. füzet – Tízparancs	51
Jézus a Tízparancsolatot magyarázza	51
1. „Én vagyok a te Urad, Istened.”.....	53
„Senki mást ne tekints Istennek, csak engem!”	54
2. „Istennek nevét hiába ne vegyed!”	56
3. „Az Úr napját megszenteljed!”	58
4. „Tiszteld atyádat és anyádat!”	61
5. „Ne ölj!”	63
6. „Ne paráználkodj!”	67
9. „Felebarátod feleségét ne kívánjad!”	70
Jézus tisztaságra buzdítja apostolait.....	71
Péternek sok gyermeke lesz	72
7. „Ne lopj!” 10. „Más jószágát ne kívánjad!”	73
8. „Hamis tanúságot ne szólj felebarátod ellen!”	75
A Tízparancs a lelkiélet épületének alapja.....	77
3. füzet – A hegyi beszéd.....	81
A hegyi beszéd színtere	81
Ti vagytok a föld sója	83
Nyolc boldogság	86
„Boldog vagyok, ha lélekben szegény vagyok”	88
„Boldog vagyok, ha szelíd vagyok”.....	89
„Boldog vagyok, ha lázadás nélkül sírok”	89
„Boldogok, akik éheznek és szomjaznak az igazságot, mert majd eltelnek vele.”.....	90
„Boldog vagyok, ha irgalmas vagyok”	90

„Boldog vagyok, ha tisztaszívű vagyok”	91
„Boldog vagyok, ha békés lelkületű vagyok”	91
„Boldog vagyok, ha üldöznek azért, mert hűségesen kitartok az igazság mellett”	91
„Boldog vagyok, ha gyaláznak engem”	92
Szeresd ellenségedet!	93
Az ószövetségi törvény tökéletesítése (Mt 5,17-20)	93
A hamis próféták (Mt 7,15-20)	94
A harag (Mt 5,21-26)	96
Legyetek őszinték!	97
Az imádság (Mt 6,5-8; 7,7-10)	99
A böjt (Mt 6,16-18)	101
Gyűjtsetek égi kincseket!	102
A kincsgyűjtés (Mt 6,19-21)	102
Nem szolgálhattok két úrnak!	106
Házasságtörés (Mt 5,27-32)	109
Ítélezés (Mt 7,1-6)	110
Óvakodjatok a hamis prófétáktól!	112
4. füzet – Az utolsó vacsora	114
Az utolsó vacsora	114
Jézus elbúcsúzik Anyjától	114
A vacsora termékének előkészítése	115
Az ősi, húsvéti szertartás	118
Az apostolok versengése	119
Példát adtam nektek... ..	121
Ez az én Testem... ez az én Vérem... ..	124
Jézus búcsúbeszéde	127
Megdicsőítettem Istent... ..	127
Ahová én megyek, oda még nem jöhettek... ..	127
Új parancsot adok nektek	128
Háromszor tagadsz meg engem... ..	128
Atyám házában sok lakóhely van... ..	129
Mutasd meg nekünk az Atyát!... ..	130
Ő más Vigasztalót ad nektek... ..	130
Békémet hagyom nektek... ..	130
Én vagyok az igazi Szőlőtő... ..	131
Nagyobb szeretete senkinek sincs... ..	132
Miért választottál ki egy árulót?	132
A tanítvány nem különb Mesterénél... ..	133
Elküldöm nektek a Vigasztalót	133
Amikor az asszony szül... ..	134
Higgyetek, én legyőztem a világot!	134
A főpapi ima	134
Jézus megjegyzései	136
1) Isten minden gyermekének engedelmeskednie kell a Törvénynek	136
2) Mária imájának ereje	136
3) Csak azok képesek az önuralomra, a sérelmek elviselésére, s mindenekelőtt a magasztos szeretetre, akik a Szeretet Törvénye szerint élnek... ..	136
4) A Szentség annál hatásosabban működik, minél méltóbb módon veszik azt magukhoz... ..	137
5. füzet – Jézus szenvedése	138

Jézus szenvedése	138
Búcsú Lázártól	139
Haláltusa a Getszemániban	145
Elfogatás	154
Annás előtt	157
Kaifásnál	160
Pilátus.....	163
Heródes palotájában.....	167
Ismét Pilátusnál	169
Ostorozás.....	170
Tövissel koronázás.....	172
A halálos ítélet	174
Jézus Pilátusról.....	175
A keresztút	179
Keresztre feszítés	185
A kereszten.....	188
Az utolsó szavak	191
Befejezés	196
6. füzet – Feltámadt!	197
Feltámadt!	197
Az asszonyok a sírnál.....	198
Emmausz felé.....	202
Tíz apostol látja Jézust	207
Tamás hisz	214
7. füzet – Az apostolok keresztútja	222
Az apostolok keresztútja	222
A Getszemáni kertben.....	223
A Golgotán.....	234
8. füzet – Utolsó oktatások.....	242
Bevezetés	242
Az egyházzól	243
A hét szentség	248
Keresztség.....	248
Oltáriszentség.....	250
Bérmálás	250
Bűnbánat	250
Házasság	251
Betegek kenete	252
Egyházi rend	253
Pápa, püspökök	255
Szentlélek.....	256
Eretnekek	256
Segítség a tisztulókat!	258
Búcsúbeszéd.....	260
Jeruzsálem szerepe.....	260
A Szentlélek eljövetele	261
Krisztus birodalma	262
Jakab feladata.....	262
Én segítek titeket.....	263
9. füzet – Az Ősegyház	265

Az Ósegyház	265
Péter, a Főpap.....	266
Mária és János.....	268
Újból a szenvedés helyein.....	271
Jézus halotti leple.....	274
István vértanúsága.....	278
István temetése.....	281
Gamáliel kereszténnyé lesz.....	283
Péter búcsúja	286
Mária búcsúja.....	289

Valtorta Mária élete, írásai

Élete

Valtorta Mária, ez a kivételes, rendkívüli adottságokkal megáldott egyéniség, megelevenedik előttünk *Önéletrajzában*, amelyet 1943-ban fejezett be, mielőtt látomásai megkezdődtek volna. A további időszak eseményeit más írásos adatok és személyes tanúbizonyságok segítségével állította össze a szerző.

Mária 1897. március 14-én született Casertában, ahol lombardiai származású szülei akkor éltek. Apja, József (1862–1935) alhadnagy a Cavallereggi Guide 19. regimentjében. A géppuskás osztag vezetője szelíd, szeretetreméltó egyéniség. Anyja, Fioravanzi Izisz (1861–1943) viszont kemény, szigorú természetű asszony. A francia nyelv tanárnője.

Születésekor Mária életveszélyben volt. Utána pedig egy szenvedélyes, szerencsétlen természetű dajkára bízta. Egyetlen gyermek maradt. Anyja előzőleg elvesztett egy fiúgyermeket, néhány órával születése után, pedig nagyon vágyódott egy fiúra.

Alig volt 18 hónapos, amikor családja a romagnai Faenzába költözött, majd pedig 1901-ben Milánóba.

A lombard fővárosban, négy és fél éves korától az Orsolyiták óvodájába járt. Itt találkozott először Istennel, és ébredt fel benne „a vágy, hogy azáltal vigasztalja meg Jézust, hogy hasonlóvá válik hozzá a szenvedésben, amit önként, szeretetből szenved el.”

Hétéves korában, 1904-ben a Marcella nővérek intézetébe iratták be. Itt kezdte el elemi iskolai tanulmányait. Azonnal kitűnt értelmességével, és osztályelső lett. 1905-ben részesítette őt a bérálás szentségében Andrea Ferrari bíboros, akit ma már „Isten Szolgája”-ként tisztelnek, mert elkezdtek boldoggáavatását.

1907 szeptemberében a Valtorta család Vogherába ment lakni, mert oda helyezték az apa ezredét. Mária itt a városi iskolába került, és hetente egyszer franciát is tanult a Franciaországból elűzött nővérektől. 1908-ben járult első áldozáshoz, amin nagy szomorúságára apja nem vehetett részt, mert anyja fölöslegesnek ítélte jelenlétét.

Az anya zsarnoksága és az apa engedékenysége következtében Mária 1909 márciusában kollégiumba került.

Mária pompásan érezte magát az Irgalmas Nővérek kollégiumában, ahol öt iskolaévet végzett el négy naptári év alatt, 1913 februárjáig.

Nagylelkűség, határozottság, kitartás és hűség jellemezték. Szerette a tanulást, a rendet és az engedelmeséget. Ezért mintaképként emlegették.

Az anya azonban ismét beleavatkozott leányának életébe, és Technikumba iratta be, holott neki semmi érke se volt a matematikához. Nem is kerülhette el az „ünnepélyes bukást.” A klasszikus tananyagban azonban jónak bizonyult, és leérettségizett.

A kollégiumban buzgón vett részt az utolsó lelkigyakorlaton, „mert tartós gyümölcsöt akart belőle meríteni, hogy programja legyen egész világi életére”. Az Úr tudtára adta Máriának, „milyennek kell lennie életének Istenben, Istennel való kapcsolatában, hogy megfeleljen Isten akaratának.”

1913 tavaszán a Valtorta család Firenzébe költözött, mert az apa, egészségi okokból, nyugalomba vonult. Mária gyakran fölkereste apjával a város szép helyeit. Odahaza, saját elhatározásából, folytatta az előbbi, kollégiumi életet. Anyja azonban igyekezett gátolni őt ebben, vallásellenes oktatásaival.

Firenzében Mária megismerkedett egy szép, gazdag és művelt fiatalemberrel: Robertóval. Szerették is egymást, néma, türelmes, tisztelő szeretettel. A könyörtelen anya azonban már csírájában elfojtotta ezt a gyöngéd érzelmet.

Hasonló sorsra jutott kilenc évvel később egy katonatisztnak készülő ifjúhoz, Máriaóhoz fűződő kapcsolata is.

1916 tavaszán, „az elkeseredés és sóvárgás szörnyű időszakában”, az Úr egy álommal vonzotta magához. Ez az álom elevenen megmaradt Mária emlékezetében. Álmában, amely világosan előrevetítette írói tevékenységének evangéliumi témáját, Jézus sietett Mária segítségére. Úgy ébred fel, mint akit „valamilyen, nem földi eredetű fény világított meg.”

A világtól való elvonulás ideje azonban még távol volt. 1917-ben Valtorta Mária az irgalmasszívű ápolónők sorába lépett, és tizennyolc hónapon át működött ápolónőként a firenzei katonai kórházban. Azt kérte, hogy közkatonákat ápolhasson és ne tiszteket, mert azért ment, „hogy a szenvedőket szolgálja, nem pedig, hogy kacérkodjon vagy férjet találjon.” A felebaráti szeretet gyakorlása közben úgy érezte, hogy mindinkább közeledik Istenhez.

Egy váratlan esemény jelezte fokozatos fölládozásának kezdetét. 1920. március 17-én anyja társaságában ment az utcán, amikor egy hitvány gyerek, egy ágyból kitört vasrúddal teljes erőből hatbavágta. Mária három hónapig nyomta az ágyat. Ez mintegy ízelítő volt későbbi betegségéből.

Ugyanennek az évnek októberében, szüleivel Reggio Calabriába utazott, vendégségbe, Belfanti nevű unokatestvéreihez, akik hatalmas szállodák tulajdonosai voltak.

Lelke ismét erőre kapott az ottani táj csodálatos természetvilágában. Egészséges tanulási kedve is kielégült unokatestvére, Klotild, „gyönyörű könyvgyűjteményében”. Klotild „igen művelt nő volt”, és ki tudta válogatni a stílus és cselekmény szempontjából legkiválóbb könyveket.

Az Úr, ez alkalommal, egy könyvet használt fel, hogy ismét hatalmas lökést adjon neki. Fogazzaro Antal: *A Szent* című könyve kitörölhetetlen jegyet nyomott szívébe; meghozzá jó jegyet.

Itt Mária ismét tapasztalta a már előbb is jelentkezett furcsa érzést, „mintha ujjjaiból hosszú, igen hosszú szálak indulnának ki, amelyek kinyúlnak a végtelen térbe, és ott összekapcsolódnak a többi hozzá hasonló szálakkal”, amelyek más személyektől indultak ki, mintegy óhajtva az összefonódást.

Reggióban ezenkívül újból kivirágzott Szent Ferenc iránti rajongása, ami lelkiiségének állandó jellemvonása lesz.

De ugyanitt omlott össze Máriaóval való jegyessége, anyja mesterkedései következtében. 1922. augusztus 2-án visszautazott Firenzébe, és még két évig maradt ott, öszetörten „keserű emlékei” miatt.

A család 1924 szeptemberében végleg Viareggióba költözött, a később megvett kis házba. Mária Viareggióban is folytatta visszavonult életét. Néha kisétált a tengerhez és a fenyvesbe, vagy a bevásárlások ürügyével ment el hazulról. Ezek a bevásárlások lehetővé tették rövid látogatásait a szentségi Jézusnál anélkül, hogy magára vonta volna miattuk anyja villámain.

A Gyermekek Jézusról nevezett Szent Teréz példáján felbuzdulva, akinek *Egy lélek története* című könyvét egyhuzamban olvasta végig, 1925. január 28-án áldozatul kínálta fel magát az irgalmas Szeretetnek, s ezt a felajánlást ezentúl mindennap megújította.

E pillanattól kezdve Jézus iránti szeretete mérhetetlenül megnőtt, úgyannyira, hogy saját szavaiban és tetteiben Jézus jelenlétét érezte. Fűtötte a vágy, hogy Istenének szolgáljon. Ezért szeretett volna belépni Szent Pál Társaságába, de meg kellett elégednie „egy alázatos, elrejtett, egyedül Isten által ismert apostolkodással, amelynek lendítői inkább a szenvedés, mint a cselekvés voltak.”

Azonban, 1929 decemberétől kezdve, amikor belépett a Katolikus Akcióba, mint a leányok kulturális küldöttje, nyilvánosan is a lelkek javának szentelhette magát. Munkáját odaadóan végezte, és az általa tartott előadások egyre több hallgatót vonzottak a nem-hívók közül is.

Közben az a nagy elhatározás érlelődött meg benne, hogy áldozatul ajánlja fel magát az isteni Igazságosságnak is, és erre „egy még tisztább, még önmegtagadóbb étellel készült fel”. Már jóval előbb szüzességi, szegénységi és engedelmisségi fogadalmat tett. Az új felajánlás 1931. július 1-én történt. E naptól kezdve egyre kevésbé kímélték a testi és a lelki szenvedések.

1933. január 4-e volt az utolsó nap, amelyen Mária, végtelen erőlködéssel, utoljára ki tudott menni a házból. 1934. április 1-től kezdve pedig többé nem kelt föl az ágyból. Ekkor vette kezdetét „erős szeretet-elragadtatásban” hosszú, tevékeny betegsége.

Eszköz lett Isten kezében. Küldetése ez volt: „Szenvedni, engesztelni és szeretni”.

Ebben az időszakban, pontosan 1935. május 24-én lépett a Valtorta ház szolgálatába Diciotti (ejtsd: dicsotti) Márta, aki hűséges társnője lett Máriának, „hallgatója” írásainak, szerető gondozója és segítője haláláig, halála után pedig emlékei őrzője. (Azóta már ő is meghalt.)

A vigasztaló tény, hogy barátságos személy került melléje, mély fájdalom követte: egy hónap múlva, június 30-án meghalt az apja.

Az apa „mindig türelemmel, szelíden és szeretettel végezte kötelességét, megbocsátotta a sérelmeket, jóval viszonzta a rosszat, leküzdötte irtózatát az iránt, aki őt félreismerte és minden percben megsebesítette.” (Célzás feleségére.)

Mária élet-halál közé került fájdalma miatt, hogy nem lehetett apja mellett, annak utolsó pillanataiban, sőt még halottként sem láthatta őt.

Az anyja a „későn ébredt szeretet ostoba megnyilvánulásai” után még kegyetlenebbé és zsarnokibbá lett, mint előbb. „Az, hogy teljesen önmaga urává vált, megzavarta az eszét.” Mária pedig, betegágyán, tovább szenvedett és szeretett. Egyre jobban átadta magát Isten akaratának. Vigasztalta a bánkódókat, helyes irányba terelte a lelkileg tévelygőket, elfogadta a bekövetkező időkre vonatkozó fájdalmas figyelmeztetéseket, és mindenben kimutatta jellemének férfias erejét, és Istenre irányult elméjének éles felfogását.

1942 táján Valtorta Máriát meglátogatta Romualdo M. Migliorini (ejtsd: miljorini) atya, a Szerviták rendjéből. Lelki-vezetője lett és négy éven át az is maradt.

Migliorini atya kérésére, 1943-ban, Mária beleegyezett önéletrajzának megírásába, azzal a kikötéssel, hogy lelke teljes föltárásával elmondhat minden jót és minden rosszat.

Alighogy befejezte önéletrajzát, megkezdődtek látomásai, és ezzel kapcsolatos írói tevékenysége. Néhány év leforgása alatt, egyhuzamban tizenötezer füzet-oldalt írt tele, amit csak most kezdenek egyetemesen elismerni, mint tudományos és irodalmi alkotást. Mindezt az események és személyek által okozott kimondhatatlan testi-lelki szenvedések között vetette papírra, minden tekintetben kedvezőtlen körülmények között.

A felajánlások sora még nem ért véget. 1949. április 18-án Mária felajánlotta Istennek azt az áldozatot, hogy nem éri meg műve jóváhagyását, és ezt megtoldotta még értelme értékes odaajándékozásával is.

Az Úr elfogadta felajánlását. Amikor ugyanis Mária látta a mű elgáncsolását, fokozatosan magába zárkózott, 1956-tól pedig lelkileg elszigetelődött környezetétől.

Amikor teljesen munképtelenné vált, akkor is megőrizte tiszta, derűs külsejét. Nyugodtan ült ágyában, mint egy nagy gyermek, akinek arra is szüksége van, hogy megetessék, de sohasem kért semmit sem.

A házban Diciotti Mártán kívül más nem lakott, mert 1943-ban Mária anyja is meghalt. Máriának kevés látogatója akadt, baráti köre is megritkult. Mária csendben hunyt el, 1961. október 12-én, fél tizenegykor, életének 65., betegségének 28. évében.

1944-ből származó egyik írásában olvassuk, hogy az Úr azt mondta neki: „Milyen boldog leszel, amikor majd észreveszed, hogy az én világomban vagy, és hogy úgy érkezted ide a szegény világból, hogy észre sem vetted. Egy látomásból kerültél át a valóságba, mint a

kisgyermek, aki anyjáról álmodik, és arra ébred, hogy anyja szívére szorítja. Így teszek majd én is veled.”

Halálos ágyához a Szervita harmadrend társigazgatóját hívták. Mária ugyanis tagja volt mind a Szervita, mind a ferences harmadrendnek. Abban a pillanatban, amikor a pap kimondta a lelket buzdító szavakat: „Távozz el, keresztény lélek, ebből a világból”, Mária lehajtotta fejét, és meghalt. Valóban az engedelmesség testtartása volt ez, engedelmes életében a legutolsó.

Holttestét ugyanabban a szobában, ugyanazon az ágyon ravatalozták fel, amely tanúja volt szenvedéseinek, munkásságának, felajánlásainak és halálának. Már évekkel előbb elkészítette halotti ruháját, a keresztelési kendőt, amely fejét fogja takarni, leírta a mondatot, amit majd a kis gyászlapra kell nyomtatni: „A szenvedést befejeztem, de szeretni nem szünöm meg”.

A gyérszámú, de megilletődött látogatók megcsodálhatták jobb kezének fehérségét – annak fáradhatatlan kezét, aki magát „az Úr író tollának” nevezte – míg bal keze lassan elkékült. Térdei pedig, amelyek íróasztalul szolgáltak, kissé hajlottnak látszottak még most is, hogy igazi pihenőre tért.

Október 14-én temették el, korán reggel, egyszerűen, amint már régen meghagyta.

A Szent Paulinusz plébániatemplomban végzett beszertelési szertartás után, rövid autósor kísérette a holttestet a Misericordia temetőbe.

Tíz évvel később, 1971. október 12-én exhumálták a maradványokat. Ezeket különleges kezelésnek vetették alá, hogy megmaradásukat biztosítsák, majd ugyancsak a viareggioi temetőben, családi sírban helyezték el. Azonban 1973. július 2-án átvitték a firenzei Santissima Annunziata templomba, és a Szervita atyák káptalani kápolnájában temették el.

Írásai

Valtorta Mária írásainak legnagyobb részét mindenféle nehézségek között adták ki. Nem kísérette hírverés, mégis, csodálatos módon, csöndben terjed Olaszországban és szerte a világon, és beérnek a teljes áldozat lelki gyümölcsei.

Írásai kb. tizenötezer füzetoldalnyi tesznek ki kézírásban. Ezeket főleg 1943. április 23-a és 1947. április 27-e között vetette papírra, kis részüket pedig 1948 és 1951 között.

A tizenötezer oldalt kedvezőtlen időkből és körülmények között (háború, kitelepítés, nélkülözések, betegség és mindenfajta megpróbáltatás közepette) írta. Nem készített előzetes vázlatokat vagy piszkozatot, hanem közvetlenül, azonnal írta tele a 122 füzetet, minden átnézés, újra fogalmazás vagy javítgatás nélkül. Nem álltak rendelkezésére tudós személyek vagy megfelelő könyvek, a Szentírás és X. Pius Katekizmusa kivételével.

Valtorta Mária néha még a fejezetek sorrendjét is csak később jelezte.

Műveinek majdnem kétharmad részét alkotja az a hatalmas elbeszélő és tudományos mű, amely a Boldogságos Szűz Mária születésével kezdődik, majd kibontakozik Jézus elrejtett életén, nyilvános működésén, szenvedésén, halálán és feltámadásán keresztül, és a Szűzanya mennybe való felvételével fejeződik be.

A mű olasz címe: *Il Poema dell’Uomo-Dio*, és jelenleg tíz kötetre osztva kapható. Lefordították már a teljes művet franciára, spanyolra, folyamatban van (1989 elején) a német és az angol fordítás kiadása, terbevtették a magyar kiadást is. Részletei megjelentek már a magyaron kívül sok más nyelven is.

A nagy Jézus életrajzon kívül kiadták Valtorta Mária Önéletrajzát, Szent Pálnak a rómaiakhoz írt levelének magyarozatát, a korabeli mise leckéinek magyarozatát, és egyéb írásainak gyűjteményét, három vaskos kötetben. Tervezik leveleinek kiadását is.

Valtorta Mária mindig kifejezetten isteni eredetűnek tartotta látomásait és a diktálásokat. Sohasem fáradt bele annak hangoztatásába, hogy ő csak „eszköz”, „szerszám”, „toll” Isten kezében.

A tanúk, de főleg Diciotti Márta kijelentik, hogy Mária bármely pillanatban hozzáfogott az íráshoz, ágyban ülve, térdén a füzettel, kegyetlen szenvedések között is, mégis a legnagyobb természetességgel és minden feltűnő jel nélkül. Félbe lehetett őt szakítani minden semmiségért, és utána könnyedén folytatta munkáját.

„Állíthatom – olvassuk Valtorta Mária egyik nyilatkozatában – hogy semmiféle emberi forrásmunka nem állt rendelkezésemre ahhoz, hogy megtudhassam, mit is írok, és gyakran azt sem értem, amit leírok.”

Bár adódtak ellenvélemények és harcos hangok is, Valtorta Mária írásait magasrangú hittudósok és világi személyek szóban és írásban egyaránt elismerték. Különösen műveinek eredetiségét és páratlan mivoltát hangsúlyozták, és azt, hogy tökéletes összhangban állnak a katolikus Egyház tanításaival. Azt is kiemelték, hogy műve nem arányos emberi tudásához, bár elismerik az író értelmi képességeit, emlékező tehetségét, műveltségét, kitartását, minden lelki és szellemi adottságát. Nem tartják azonban lehetségesnek, hogy annyi pontos ismeret és oly mély tudás lett volna benne fölhalmozódva.

XII. Pius pápa, 1948-ban, amikor átnézte a kéziratot, kijelentette az azt bemutató teológia-tanárnak, Corrado Berti atyának: „Adják ki ezt a művet úgy, amint van, anélkül, hogy nyilatkoznának rendkívüli vagy kevésbé rendkívüli eredetéről. Aki elolvassa, majd megéri.”

Híres szentírástudósok és hittudósok is elismerőleg nyilatkoztak róla: Bea bíboros, Gabriele A. Allegra, Felice Cappello S. J., Alfonso Carinci és Msgr. Gabriele Roschini.

Jézus, 1943. augusztus 23-án ezt mondta Máriának: „Józanságra van szükség ajándékom használatában. Nem nyílt és zajos, hanem lassú és fokozatosan terjedő, névtelen terjesztésre. Amikor kezded békében megnyugszik a dicsőséges feltámadásra várva, akkor, és csak akkor fogják említeni nevedet.”

A fordítások listája – rövidítések

A látomások alapján készült, II Poema dell’Uomo-Dio című, tízkötetes Jézus életrajzból és Valtorta Mária egyéb feljegyzéseiből, 1991 január 1-ig a következő részletek jelentek meg

a

VALLÁS ÉS ÉLET kiadásában (zárójelben az idézésnél használt rövidítés):

Tizenöt titok (TT) – Rózsafüzér titkok 60 oldal
 Mária élete (M) és Üdvözlégy Mária (Ü) – 16 füzetben, 710 oldal
 A Keresztelő (K) 72 oldal
 Péter (Pt) – 7 füzet, 342 oldal
 Tíz apostol: Júdás és Jakab (JJ), János (J), András (A), Simon (S), Tamás (Ta), Máté (Mt),
 Jakab, Zebedeus fia; Fülöp és Bertalan, 6 füzet, 312 o.
 Kerióti Júdás (Jd) – 13 füzet, 594 oldal
 A nőtanítványok (N) – 92 oldal
 Tízparancs (T) 49 oldal
 A hegyi-beszéd (H) 60 oldal
 Példabeszédek (P) – 12 füzet, 488 oldal
 Vasárnapi és ünnepnap evangéliumok (E) amelyek más füzetekben nem szerepelnek, – 7
 füzet, 319 o.
 Jézus csodái (Jcs) 4 füzet, 210 oldal
 Jézus és a gyermekek (Gy) 6 füzet, 307 oldal
 A betlehemi pásztorok (Bp) 72 oldal
 Jézus, a szegények barátja (Jszb) 4 füzet, 222 old.
 Lázár (L) 100 oldal
 Jézus gazdag barátai (Jgb) 2 füzet, 146 oldal
 Gamáiel (G) 49 oldal
 Mária Magdolna (MM) (Jb 1) 100 oldal
 Jézus és a bűnbánók (Jb) 3 füzet 210 oldal
 Jézus és a pogányok (Jp) 5 füzet, 274 oldal
 Jézus és a gyászolók (Jgy) 60 oldal
 Az Utolsó Vacsora (UV) és Jézus szenvedése (Jsz) 2 füzet, 140 oldal
 Feltámadt! (F) és Az Apostolok keresztútja (Ak) 84 oldal.
 Utolsó oktatások (Uo) és Az Ösegyház (Ö) 88 oldal
 A Szeretet vértanúi (Sz) 88 oldal
 Valtorta Mária (V) 4 füzet, 188 oldal

Rövidítések

A	Tíz apostol: András
Ak	Az Apostolok keresztútja
Bp	A betlehemi pásztorok
E	Vasárnapi és ünnepnap evangéliumok, amelyek más füzetekben nem szerepelnek
F	Feltámadt!
G	Gamáiel
Gy	Jézus és a gyermekek
H	A hegyi-beszéd
J	Tíz apostol: János (J)

Jb	Jézus és a bűnbánók
Jcs	Jézus csodái
Jd	Kerióti Júdás
Jgb	Jézus gazdag barátai
Jgy	Jézus és a gyászolók
JJ	Tíz apostol: Júdás és Jakab
Jp	Jézus és a pogányok
Jsz	Jézus szenvedése
Jszb	Jézus, a szegények barátja
K	A Keresztelő
L	Lázár
M	Mária élete
MM	Mária Magdolna
Mt	Tíz apostol: Máté (Jakab, Zebedeus fia; Fülöp és Bertalan)
N	A nőtanítványok
Ő	Az Ősegyház
P	Példabeszédek
Pt	Péter
S	Tíz apostol: Simon
Sz	A Szeretet vértanúi
T	Tízparancs
Ta	Tíz apostol: Tamás
TT	Tizenöt titok – Rózsafüzér titkok
Ü	Üdvözlégy Mária
Uo	Utolsó oktatások
UV	Az Utolsó Vacsora
V	Valtorta Mária

A fejezetek végén található zárójeles számok közül az első az olasz kiadás kötetszáma, a második annak oldalszáma. Az egyéb hivatkozások a füzetek oldalszámára vonatkoznak. Az elektronikus kiadásban természetesen nem érvényesek ezek az oldalszámok, ellenben egy jellemző szó segítségével könnyen megtalálhatók. A hivatkozott olasz kiadás:

IL POEMA DELL'UOMO-DIO, In 10 volumi, Scritti di
Maria Valtorta, Edizioni Pisani, Edizione dell'anno santo 1975, Emilio
Pisani, Stampa della Tipografia Editrice M. Pisani, Isola del Liri

1. füzet – Tizenöt titok

Bevezetés

Az itt következő rózsafüzér titkok kivonatos fordítások egy tízkötetes Jézus életrajzból, amelyet Valtorta Mária írt meg 1944-1951 között látomásai alapján.

Valtorta Mária 1897-ben született az olaszországi Casertában. Apja katonatiszt, anyja francia tanárnő volt, Mária apácákhoz járt iskolába és nagyon jó értelmi tehetségekkel rendelkezett, de íróvá sose képezte ki magát. Olyan elevenen tudta mégis leírni a látomásokat, hogy ha regényírásra adta volna magát, bizonyára világhírű íróvá vált volna. Ő azonban mást választott. Éveken keresztül dolgozott a Katolikus Akcióban, teljesen átadta magát Krisztusnak, és noha a világban maradt, tisztasági, szegénységi és engedelmisségi fogadalmat tett, 1931-ben felajánlotta magát Jézusnak engesztelő áldozatul. 1933-tól kezdve oly sokat szenvedett, hogy haláláig ágyban fekvő beteg volt. Látomásait kézzel írta le, nagy szenvedések közepette, ágyában, a térdére helyezett jegyzetfüzetekbe. Küldetése az volt, hogy szenvedjen, engeszteljen és szeressen. 1961-ben halt meg. Hamarosan megkezdték boldoggá-avatását, és tíz évvel halála után, 1971-ben holttestét Viareggioból átszállították a firenzei Annunziata bazilikába, s azóta az, zarándokhellyé vált. Havonta miséket mutatnak be boldoggá-avatásáért. Művének kiadója, az Edizione Pisani (casella postale 47, 03036 Isola del Liri, FR. Italy) évente kétszer kiadott újságban számol be a boldoggá-avatás előkészületének fejleményeiről. Előadásokat, tanulmányi napokat tartanak a hívek és a papság számára, amelyen műveit ismertetik, és lelkesítésére igyekeznek behatolni. Viareggióban és Firenzében Mária tisztelői havonta imaórát tartanak a Mária Szolgái Rendjének atyái vezetésével. Valtorta Mária ennek a rendnek harmadrendi tagja volt.

Amikor 1948-ban bemutatták XII. Piusz pápának a látomások alapján írt Jézus életrajzot, ő azt mondta Corrado Berti teológia tanárnak: „Adják ki ezt a művet úgy, amint van anélkül, hogy nyilatkoznának rendkívüli vagy kevésbé rendkívüli eredetéről: Aki elolvassa, majd megérti.” Az Egyház általában nem nyilatkozik az ilyen látomások eredetéről, s az egyházi jóváhagyás (Imprimatur) is csak arról biztosít, hogy nincs benne hit vagy erkölcs ellenes tanítás. 1966 óta ilyen művekre nem szükséges egyházi jóváhagyást kérni, bárki kiadhatja anélkül is.

Nem céljuk az ilyen látomásoknak, hogy szentírásmagyarázati vagy régészeti nehézségeket oldjanak meg, azért változatosak: szinte minden látnok másképpen látja Jézus és Mária életének egyes jeleneteit. A lényegben azonban megegyeznek, és ha kellő lelkiülettel olvassuk, mind alkalmas lelkiéletünk elmélyítésére és istenszeretetünk növelésére.

Ez volt Jézus célja is a Valtorta Máriának adott látomásokkal – amint erről a Befejezésben olvashatunk.

A rózsafüzér titkoknak a magyarban szokásos címszavakat adtuk. A kilencedik és tizedik titkot eléggé részleteztük ahhoz, hogy a keresztút végzéséhez is hasznos segítséget nyújtsanak. A látomások szerint nem a szokásos sorrendben követik egymást a keresztút „állomásai”, hanem a sokkal valószínűbb sorrendben: 1. Elítélés, 2. A kereszt átvétele, 3. Első esés, 4. Második esés, 5. Harmadik esés, 6. Veronika, 7. Jeruzsálemi asszonyok, 8. Cirenei Simon, 9. Mária, 10. Ruhától való megfosztás, 11. Keresztre feszítés, 12. Utolsó szavak a kereszten (itt is több szerepel, mint a Szentírásban); halál, 13. Levétel a keresztről, 14. Sírba tétel.

A feltámadásnál bevettük Jézus megjelenését Máriának, amelyet a Szentírás nem említ, de amit biztosra vehetünk. A szorosan Jézus életéhez tartozó látomások befejeződtek 1947-ben, de részben előtte, részben utána volt néhány látomás az ősegyház életével, valamint Mária

mennybe való felvételével és megkoronázásával kapcsolatban is, úgyhogy ezek segítségével teljessé tudtuk tenni a rózsafüzér titkokat.

Egy kiváló Mária-tisztelet szakértő, Msgr. Roschini Gábor azt mondta: „Valtorta Mária Mária-képe és a miáltalunk alkotott Mária-kép között az a különbség, ami egy élő Szűzanya és az ő papírképe között.” Sokan tapasztalják ezt az életrajz olvasása közben: megelevenedik számukra Jézus és Mária alakja, mintha csak maguk előtt látnák.

1. Akit te, Szent Szűz, a Szentlélektől fogantál

Máriát nagyon fiatal leánynak látom. Legfeljebb tizenöt évesnek látszik. Egy kis téglalap alakú szobában van. Igazi leányszoba.

Az egyik hosszú fal mellett van a fekvőhely: egy alacsony ágy, perem nélkül, lefedve széles ágyterítővel. ... A másik fal mentén egy polc, rajta olajlámpa, pergament tekercsek, egy hímzésnek látszó, gondosan összehajtott terítő. Emellett ül egy támlanélküli széken a Szűz, a kertre nyíló ajtó felé fordulva, amelyen függöny van, amit enyhe szél lenget.

Fon valami ragyogóan fehér és lágy, selyemszerű anyagot. Kis keze alig valamivel sötétebb az anyagnál. Gyorsan pergeti az orsót. Fiatal arca nagyon, nagyon szép, enyhén domború. Kissé mosolyog, mintha valami kellemes emléken gondolkodnék.

Nagy csend uralkodik a kis szobában és a kertben. Nagy béke ömlik el Mária arcán és környezetén egyaránt. Béke és rend. Minden szép és rendben tartott, a bútorok egyszerűek, szegényesek, a szobácska méltóságteljesen, fenségesen tiszta és gondozott. Az olajmécses mellett kis korszóban virágzó ágak, őszibarack vagy körtefáról, nem tudom.

Mária halk hangon énekelni kezd, majd kissé felemeli a hangját. Hangja nem olyan, mint egy nagy énekesé, de kiérződik belőle lelkének rezgése. Nem értem a szavakat, bizonyára héberül énekel. Időnként megismétlődik a „Jehova” szó, s ebből gondolom, hogy valamilyen szent éneket vagy zsoltárt dalol. Talán a Templomban tanult énekekre emlékezik vissza. De nagyon kellemesek lehetnek az emlékei, mert ölebe teszi a kezét, és kissé felfelé hajtja fejét, arca szépen kipirul, mintha szemével látna valami kellemes élményt. Könny ragyog benne, amely miatt szeme még nagyobbak látszik. De szeme nevet, mosolyog a gondolaton, amit lát, de nem a szemével. Az egyszerű, fehér ruhából kiemelkedő arca szép, rózsaszínű virágnak tűnik, amelyet hajfonata koronaként vesz körül.

Az ének imává csendesül: „Magasságos Úristen, ne késlekedj tovább elküldeni Szolgádat, hogy elhozza a békét a földre! Jöjjön el Krisztus eljövételének ideje, és küldd el a tiszta és termékeny szüzet. Atyám, Szent Atyám, engedd meg szolgálódnak, hogy felajánlja életét erre a célra. Engedd meg nekem, hogy meghaljak, miután megláttam Világosságodat, Igazságodat a földön, és megéltem a Megváltás befejeződését. Szent Atyám, küldd el a földre azt, akire a próféták vágyakoztak! Küldd el szolgálódnak a Megváltót! Amikor napjaim véget érnek, nyíljon meg számomra hajlékod, mert annak ajtaját már kitárta Krisztusod mindazok számára, akik remélnek benned. Jöjj, jöjj, Lelke az Úrnak! Jöjj híveidhez, akik várnak rád! Jöjj, Béke Fejedelme!...” Mária így elmélyedve elcsendesedik...

A függöny erősebben lebeg, mintha mögötte valaki valamivel szelet csinálna, vagy megfogná, hogy elhúzza. A szoba világos sárga falát még világosabbá teszi az eláradó fehér fény, amely gyöngyhöz, vagy olvasztott ezüsthöz hasonlít. Minden élénkebb színekbe öltözik; Mária felfelé emelt arca még inkább átszellemül. A függöny már nem mozog, hanem falként, mereven függ, mintegy elszigetelve a külvilágtól a szobát, és a fényben ott van a földre borulva a Főangyal.

Szükségszerűen emberi alakot kellett felvennie. De emberentúli látványt nyújt. Milyen teste van ennek a gyönyörű, ragyogó alaknak? Milyen anyagból alkotta őt Isten, hogy érzékelhetővé tegye a Szűz számára? Csak Isten rendelkezhet ezzel az anyaggal és használhatja azt ilyen tökéletes módon. Van arca, teste, szeme, haja, ajka, egy fény, aki mozog és mosolyog, néz és beszél.

„Üdvözlégy, Mária, kegyelemmel teljes, üdvözlégy!” A hang olyan, mint egy kellemes hárfáé, mint az értékes fémre eső gyöngyszemeké.

Mária összerezzen és leereszti tekintetét. Még jobban megrezzen, amikor meglátja a tőle körülbelül egy méterre térdelő ragyogó teremtményt, aki karját mellén keresztbe téve végtelen tisztelettel néz reá.

Mária hirtelen feláll és a falhoz húzódik. Felváltva elsápad és elpirul. Arcán csodálkozás és rémület tükröződik. Kezét öntudatlanul öléhez szorítja, elrejtve a széles ruhaujj alatt; meghajolva, mintegy azért, hogy minél jobban elrejtse testét. A kedves szemérem kifejezése ez.

– Ne! Ne félj! Az Úr van veled! Áldott vagy az asszonyok között.

De Mária tovább fél. Honnan jött ez a rendkívüli lény? Isten küldte, vagy a Csaló?

– Ne félj, Mária! – ismétli a Főangyal. – Én vagyok Gábor, Isten angyala. Uram küldött hozzád. Ne félj, mert kegyelmet találtál Istennél. Most méhedben fogansz, és fiút szülsz, akit Jézusnak fogsz hívni. Nagy lesz, a Magasságbeli Fiának hívják majd (és valóban az lesz), és az Úristen neki adja atyjának, Dávidnak trónját, és örökké uralkodni fog Jákob háza fölött, és Országának nem lesz vége. Értsd meg, szent Szűz, akit szeret az Úr, Isten áldott Leánya, akit az Ő Fia Anyjának hívnak, a Fiúénak, akit te szülsz!

– Hogyan történhet ez, ha én nem ismerem férfit? Talán az Úristen többé nem fogadja el szolgáló leányának felajánlását, és nem akarja, hogy iránta való szeretetből szűz legyek?

– Nem ember révén leszel anyává, Mária. Te leszel az Örök Szűz, Isten Szentje. A Szentlélek száll le rád, és a Magasságbelinek ereje árnyékol be téged. Azért a Szentet, aki tőled születik Isten Fiának hívják. A mi Úristenünk számára minden lehetséges. Erzsébet, a magtalan, öregségében fiút fogant, aki a te Fiad prófétája lesz, s előkészíti számára az utat. Az Úr elvette tőle szégyenét, és emléke fennmarad a te neveddel kapcsolatban a nemzetek közt, akárcsak az ő gyermekének a neve a te Szentteddel kapcsolatban, és az idők végezetéig a nemzetek boldognak hirdetnek titeket a kegyelem miatt, amely az Úrtól jött hozzátok, és főleg hozzád, és rajtad keresztül a nemzetekhez. Erzsébet hatodik hónapjában van és terhe örömmé válik, és még inkább azzá lesz, amikor megismeri a te örömet. Semmi sem lehetetlen Istennek, Mária, kegyelemmel teljes! Mit mondjak Uramnak? Semmiféle gondolat se zavarjon meg téged! Ő gondoskodik majd rólad, ha reá bízod magadat. A világ, az ég, az Örökkévaló várja szavadat!

Most Mária teszi keresztbe kezét a mellén, és mélyen meghajolva mondja:

– Íme, az Isten szolgáló leánya. Legyen nekem az Ő szava szerint!

Az angyal ragyog az örömtől. Imád, mert ő-bizonyára látja Isten Lelkét leszállni a Szűzre, aki meghajolva beleegyezik. És utána eltűnik, anélkül, hogy megmozdítaná a függönyt, amelyet behúzza a szent Titok fölött.

(1-101)

* * *

Amint Mária magához tér az elragadtatásból, amely kimondhatatlan örömmel töltötte el őt, első gondolata tövisszúrás-ként hatol szívébe: hogyan mondja el Józsefnek, hogy anyává lett? Már nagyon megszerette Józsefet, akire rábízta szüzességét, s aki oly szentül gondoskodott róla.

Mária keresgélte a szavakat, amelyekkel a történeteket hírül adhatja neki. Nem akarja saját magát dicsérve kijelenteni: „Az Úr minden asszony között engem szeretett legjobban, szolgálóleányát, és Jegyesévé tett.” De becsapni se akarja őt azzal, hogy eltitkolja előle állapotát, ami úgysem sikerülne.

Miközben imádkozik, a Szentlélek, aki eltöltötte őt, ezt mondja neki:

– Hallgass! Bíz rád a feladatot, hogy igazoljalak téged jegyesednél.

Mária nem kérdezi, mikor, hogyan történik majd ez. Mindig teljesen rábízta magát Istenre, aki sose hagyta el őt.

(1-124)

2. Akit te Szent Szűz, Erzsébetet látogatva méhedben hordoztál

A názáreti házat látom, benne Máriával, aki oly fiatal, mint amikor Isten angyala megjelent neki... Kopogtatás hallatszik az ajtón. Mária felkel és kinyitja. József lép be. Üdvözlük egymást. Utána József leül egy támlanélküli székre Máriával szemben az asztalnál.

József szép férfi, korának teljében. Legfeljebb harmincöt éves. Haja sötét gesztenyebarna színű, szakálla szintén, szeme is. Tekintete kedves. Homloka magas és sima. Orra finom, kissé hajlott. Arca kerekded, barna, de nem olajbarna, kissé rózsaszínű az arccsontnál. Termete nem nagyon magas, de erőteljes, arányos.

Egy ideig beszélgetnek egymással, s mikor Mária megtudja, hogy József még nem vacsorázott, megkínálja tejjel, olajbogyóval és sajttal, s utána egy almával.

Mária, mint aki elhatározott valamit, ölébe teszi a hímzést, amin dolgozott, s azt mondja:

– József, van valami mondanivalóm neked. Ma hírt kaptam. Hírt kaptam arról, hogy rokonunk Erzsébet, Zakariás felesége gyermeket vár...

József meglepődve kérdi:

– Abban a korban?

– Abban a korban – válaszolja mosolyogva Mária. – Az Úrnak minden lehetséges. És most meg akarta adni ezt az örömet rokonunknak.

– Honnan tudod? Biztos a hír?

– Egy hírnök jött. Olyan, aki nem tud hazudni. Szeretnék Erzsébethez menni, hogy szolgáljak neki, és megmondjam, vele együtt örülök. Ha te megengeded...

– Mária, te az én úrnőm vagy, és én a te szolgád. Te mindent jól teszel. Mikor szeretnél elindulni?

– Minél előbb. De hónapokig távol leszek.

– És én számolni fogom a napokat, várakozva rád. Menj nyugodtan. Én majd gondoskodom a házról és a kertről. Virágjaidat oly szépeknek fogod találni, mintha te gondoztad volna őket. De... várj csak! Húsvét előtt Jeruzsálembé kell mennem, hogy beszerezsek egyet s mást a munkámhoz. Ha vársz néhány napig, elkísérlek téged odáig. Nem tovább, mert sürgősen vissza kell térnem. De addig együtt mehetünk. Nyugodtabb vagyok, ha nem egyedül utazol. Amikor haza akarsz jönni, értesíts, és eléd megyek.

– Nagyon jó vagy József. Az Úr megjutalmaz téged áldásával, és távol tartja tőled a fájdalmat. Mindig ezért imádkozom.

* * *

Amikor elérkezett az indulás ideje, József hozott két szürke szamarat, egyet Máriának, egyet saját magának. Együtt tették meg az utat Jeruzsálemig, ott József megkérte egyik idős ismerősét, hogy kísérje tovább Máriát Hebronig, ahol Zakariás és Erzsébet lakott.

Zakariás egy nagy házban lakik. Máriának egy öreg szolgálja nyitja az ajtót. Ő a kertész.

– Joakim és Anna Máriája vagyok Názáretből, uradnak unokatestvére – mutatkozik be neki Mária.

A kertész kinyitja a kaput és bevezeti a szamarat. Elújságolja Máriának az örömhírt, hogy Erzsébet gyermeket vár, s a szomorú hírt, hogy Zakariás megnémult. Megtudja tőle azt is, hogy Erzsébet nagyon vágyakozott Mária társasága után, s gyakran beszélt Máriáról a kertész feleségének, Sárának. Míg egymással beszélgetnek, megjelenik Erzsébet, akin bő ruhája ellenére jól látszik, hogy áldott állapotban van. Amikor meglátja Máriát, csodálkozva és örvendezve, ég felé emelt karral felkiált:

– Ó!

Mária, aki mindig nyugodtan mozog, most gyorsan elébe fut, s átöleli örömeiben könnyező rokonát.

Erzsébet mintha hirtelen valami fájdalmat és örömet érezne egyszerre, felkiált: „Ah!” és kezét domború testére teszi. Elsápad, majd kipirosodik, de hamarosan megint jól érzi magát. Oly elragadtatással néz Máriára, mintha egy angyalt látna, rámosolyog és mélyen meghajolva előtte, mondja:

– Áldott vagy te az asszonyok között! Áldott a te méhednek gyümölcse. Hogyan érdemeltem meg, hogy Uramnak Anyja jöjjön hozzám, szolgáló leányodhoz? Íme, hangod hallatára mintegy örömeiben ugrott egyet a gyermek méhében, és amikor átöleltelek, az Úr Lelke mélységes igazságot közölt szívemmel. Boldog vagy, mert hitted, hogy Istennek lehetséges az is, ami az emberi értelem számára lehetetlennek látszik. Boldog vagy, mert hited által teljesülnek azok a dolgok, amelyeket az Úr rólad megjövendölt, és amelyet a próféták megjövendöltek a mai idők számára. Áldott vagy, az Üdvösség miatt, amely Jákob törzséből születik. Áldott vagy, mert elhoztad a Szentséget fiannak, aki, érzem, ugrándozik, mint az ünneplő kiscica az örömtől méhében, mert érzi, hogy megszabadult a bűn terhétől. Hallja, hogy hívja őt az, akit megelőz; szentté lett a megváltás előtt a Szent által, aki benned növekszik!

Mária szeméből két könnycsepp gördül le, mint gyöngyszemek, mosolygó arcát és karját az égre emelve felkiált:

– Lelkem magasztalja az Urat... (amint a Szentírásban olvashatjuk: Lk 1,46-56) az utolsó szavaknál pedig mellére tett kézzel, térden állva meghajol a földig, imádva az Urat.

Most megérkezik Zakariás is; és Mária mély meghajlással üdvözli őt, megcsókolva ruhájának szegélyét. Zakariás mozdulataival jelzi, hogy szívesen látja, és betessékeli Erzsébettel együtt egy tágas szobába. Ott megkínálja Máriát egy pohár frissen fejt tejjel.

Mária anyaságának titkát Isten csak Erzsébetnek nyilatkoztatta ki, Zakariás nem tud róla, s később, amikor észreveszi, hogy Mária is gyermeket vár, feltételezi, hogy az Józseftől származik. Erzsébet és Mária azonban, amikor csak ők vannak együtt, gyakran beszélgetnek közös nagy titkukról. Egyszer Zakariás jelenlétében szóba kerül a Messiás eljövetele, akinek János lesz előfutára.

Zakariás felírja egy táblára: „Kitől születik majd? És hol?”

Mária felel neki:

– Ahol a próféták megmondták, s attól, akit az Örökkévaló kiválaszt. A Magasságos Úr mindent jól tesz.

Zakariás megint ír: „Akkor Betlehemben! Júdeában. Elmegyünk feleségemmel, hogy tiszteletünket tegyük nála. Te is jöjj el Betlehembe Józseffel Názáretből.”

– Eljövök. – ígéri meg Mária.

Erzsébet fél attól, hogy öreg volta miatt belehal a szülésbe. Mária vigasztalja, bátorítja őt, s a valóban nehéz szülés közben imádkozik érte, míg a másik szobában néhány asszony segédkezik a szülésnél. Amikor János megszületik, Mária örömtől könnyes szemmel áldja az Urat. Jánost odaviszik Zakariáshoz, hogy megáldja őt. Tőle Mária veszi át a kisdedit, aki eddig sírt, de most azonnal elhallgat, és nyugodtan aludni kezd. Mária odateszi őt anyja mellé, és megsimogatja annak ősz haját:

– A rózsza megszületett – mondja halkán – és te élsz. Zakariás boldog.

– Tud beszélni? – kérdi Erzsébet, aki remélte, hogy a gyermek megszületésével véget ér férjének büntetése.

– Még nem. De remélj az Úrban. Most pihenj. Én veled maradok.

Mária Erzsébetnél maradt egészen addig, míg a kis Jánost el nem vitték Jeruzsálembe, hogy bemutassák az Úrnak. Ekkor ő is velük ment, mert oda várták Józsefet is, akivel majd visszatér Názáretbe.

Az elmúlt hónapokban nemcsak Mária termete változott meg, úgyhogy már ő sem tudja elrejteni anyaságát, hanem arcvonásai is. A leányos arcvonások eltűntek, érettebbnek látszik, asszonynak.

Mikor József megérkezik, rögtön észreveszi; hogy Mária zavarban van, s látja azt is, hogy gyermeket vár, de nem szól semmit. Mária is látja József szenvedését, de nem tud segíteni rajta. Együtt szenvednek, míg hazafelé mennek Názáretbe.

Miután az angyal felvilágosítja Józsefet – amint a Szentírásban olvashatjuk: Mt 1,18-25 – ő felkeresi Máriát, és bocsánatát kéri azért, mert háromnapos szenvedése alatt gondolatban meggyanúsította Máriát. Ő azonban kijelenti:

– Nincs mit megbocsátani. Sőt, én kérem bocsánatodat azért, hogy ily fájdalmat okoztam neked.

József megígéri neki, hogy a következő héten egybeköltözik Máriával, ezzel teljessé téve házassági szertartásukat.

(1-120,126,128,147,168)

3. Akit te Szent Szűz, a világra szültél

A názáreti házban József az asztalnál ül. Egyik könyökével az asztalon, fejét kezébe hajtva gondolkozik, miközben másik kezével szakállát simogatja.

– Valami gondolat gyötör? – kérdi tőle Mária, – Meg tudlak vigasztalni?

– Te mindig vigaszomra szolgálasz, Mária. De most nagy gondom van... miattad.

– Miattam, József? Ugyan miért?

– Kitettek a zsinagóga ajtajára egy rendeletet. Népszámlálás lesz egész Palesztinában. Mindenkinek oda kell mennie, ahonnan származik. Nekünk Betlehembe kell mennünk...

– Ó! – szakítja félbe Mária, egyik kezét ölére téve.

– Kellemetlenül érint? Fájdalmas. Tudom.

– Nem, József. Nem arról van szó. A Szentírásra gondolok. Ráchelre, Benjámin anyjára és Jákob feleségére, akitől születik majd a Csillag: az Üdvözítő. Ráchelt Betlehemben temették el, s azt mondja az Írás: „És te, Betlehem Efrátában, a legkisebb vagy Júda földjén, de tőled származik majd az Uralkodó.” (Vö. Szám 24,17 Ter 35,18-20. 48,7 Mik 5,2.) Az Uralkodó, aki az ígéret szerint Dávid törzséből származik. Ő ott fog megszületni...

– Úgy gondolod... úgy gondolsz, már itt az ideje? Ó! Mit tegyünk? – József nagyon megijed. Részvétellel néz Máriára.

– Nem tudom, József. Nagyon közel van az idő. De nem tudja az Úr késleltetni, hogy megmentsen téged ettől a gondtól? Ő mindent meg tud tenni. Ne félj!

– De az út!... Ki tudja, milyen tömeg lesz! Találunk-e jó szállást? Lesz-e időnk a hazatérésre? És ha... ott kell anyává lenned, mit csinálunk? Nincs ott házuk... Nem ismerünk senkit sem...

– Ne félj! Minden jól megy majd. Isten talál egy menedéket az ellő állatnak. Gondolod, hogy nem talál majd a te Messiásodnak? Bízunk benne, nemde? Mindig bízunk benne. Minél nagyobb a megpróbáltatás, annál inkább bízunk benne...

* * *

Mária egy szürke szamar hátán ül, József mellette megy, a gyepelőt tartva. Időnként megkérdezi Máriát, hogy nem fáradt-e, de ő mindig megnyugtatja. Megérkeznek Betlehembe. Hiába keresnek szállást. József nagyon nyugtalan, Mária azonban nyugodt és bátorítja őt. Egy öreg ember ajánlja nekik a város szélén lévő barlangistállót. Megtalálják. József belép:

– Jöjj, Mária. Üres. Nincs itt más, csak egy tehén.

József mosolyog.

– Jobb a semminél!...

Bemennek. József meggyújt egy lámpást, és egy szögére akasztja. Hideg van. Mária odamegy a tehénhez, amely kérődzve a földön fekszik és nézi őket. Ráteszi kezét a nyakára, hogy kissé felmelegedjék. A tehén megértően hagyja. József a szénából fekvőhelyet készít Máriának. Megeteti a szamarat. A közeli patakából vizet hoz neki, s megitatja. Tüzet gyújt egy kéménynyílás közelében. Köntösét a bejáratra akasztja ajtóként. József a tüzet élesztgeti, táplálja, s biztatja Máriát, hogy próbáljon aludni. Mária megpróbálja. József néha odanéz, s megnyugszik, amikor látja, hogy mozdulatlan.

Mária azonban nem alszik. Egy idő múlva feltérdel, és úgy imádkozik. A hold besüt egy nyíláson, fénye éppen órá esik. Mária mosolyog, mintha látna, hallana valamit. Testéből mindinkább erősödő fény árad. De minden más is fényleni kezd az istállóban. A fény mintegy fátyolba borítja Máriát.

József eleinte nem veszi ezt észre, mert a tűz előtt térdelve, kitárt karral imádkozik, hogy el ne aludjék. Időnként rak egy fadarabot a tűzre. Imádságában elragadtatásba esik, s így nem veszi észre a barlangot elárasztó fényt.

A fény annyira erősödik, hogy már bántja a szemet, s benne eltűnik Mária. Mikor a fény ismét alábbhagy, Mária már kezében tartja újszülöttjét. A Kisded rózsaszínű, kövérkés, mozgatja kezét, lábát, gyenge hangot ad ki, mint egy báránka, aranyos haja alig látszik fején. Mária imádatlással nézi, könnyezve és mosolyogva egyúttal, megcsókolja mellén, szíve fölött.

A nagy fényre a tehén felébred, nagy zajjal feláll és elbődül, a szamár is felemeli fejét és ordít egyet. Mintha az állatvilág nevében üdvözlőnk Teremtőjüket!

József is magához tér elragadtatásából, s kezével eltakarja szemét, hogy megvédje a nagy fénytől. A tehéntől nem látja Máriát, de hallja hívását:

– József, gyere ide!

Odasiet. Amikor meglátja, megáll, és a tisztelettől térdreesik. De Mária erősködik:

– Gyere, József! Jöjj, hogy Jézust felajánljuk az Atyának!

Mária, Gyermekeit felemelve tartva mondja:

– Íme itt vagyok! Istenem, helyette mondom ezeket a szavakat. Íme, itt vagyok, hogy megtegyem akaratomat. És velem együtt én, Mária, és József, az én jegyesem. Íme a te szolgálaid, Uram. Történjék velünk minden órában és minden eseményben a te akaratom, a te dicsőségedre és szeretetedért.

Utána Mária lehajol a térdeplő Józsefhez, s azt mondja:

– Vedd át, József! – és odanyújtja neki a Kisdedet.

– Én? Nekem? Ó, nem! Nem vagyok rá méltó!

Mária mosolyogva erősíti:

– Te nagyon is méltó vagy. Senki sem méltóbb nálad, ezért választott ki téged a Magasságbeli. Vedd át, József, és tartsd, amíg én megkeresem a pólyákat.

József erre átveszi a Kisdedet, és könnyezve mondja:

– Ó! Uram! Istenem! – és megcsókolja lábacskaát. Érzik, hogy az hideg, azért leül, s betakarja a Kisdedet ruhájával.

Mária már előkereste a pólyákat, odamegy a tűzhöz és megmelegíti. Beburkolja Gyermekeit, majd megkérdi:

– Hová tegyük most?

József azt ajánlja, hogy tegyék a jászolba, és elő is készíti azt. Mária felajánlja köpenyét, hogy azzal béleljék ki, mert az meleg és puha. József aggódik, hogy Mária fájni fog, de ő kijelenti:

– Nem hiába fogok fájni. Fő, hogy Ő ne szenvedjen tovább!

Elkészül a Kisded első ágya, Mária beleteszi, s betakarja köpenyének szélével. Utána Józseffel együtt Jézus fölé hajol, és úgy nézi csendesen alvó Gyermekeit.

* * *

A holdvilágos éjszakában egy pásztor szokatlan fényre figyel fel. Oly erős, hogy kezével védenie kell tőle a szemét. Minden csendes. Kihívja pásztortársait az épületből, ahol tartózkodnak. Vannak köztük serdülők és öregek is. A legfiatalabb, egy 12 éves fiú félelmében sírni kezd.

– Mit félsz, te buta? – mondja neki a legöregebb. – Nem látod, hogy a levegő nyugodt? Sose láttad még a holdat?...

A pásztorfiú látja meg először a fényben az angyalt:

– Egy... egy angyal! – kiáltja – Íme, leszáll, közeledik! Le! Térdre az Isten angyala előtt!

A pásztorok arcra borulnak, s most ők félnek, minél idősebbek, annál inkább. Csak a fiatalok nézik térdénállva a közelgő angyalt, aki a levegőben lebegve szárnyával megáll előttük: A belőle áradó fény megvilágítja az egész környéket.

– Ne féljete! Nem szerencsétlenséget hozok. Nagy örömet hirdetek Izrael népének és a föld minden népének. Dávid városában ma született az Üdvözítő, aki a Krisztus, az Úr.

Amikor az utolsó szavakat kiejti; még nagyobb fényben ragyog az angyal. Folytatja üzenetét:

– Ezekről a jelekről ismeritek fel: egy szegény istállóban, Betlehem mögött, találtok egy pólýába burkolt kisedet az állatok jászolában, mert a Messiás számára nem volt fedél Dávid városában.

E szavakat az angyal komolyan, sőt szomorúan ejti ki.

Erre újabb angyalok jönnek az égből, örvendezve szállnak a földre, Glóriát énekelve. A nagy fényre felébrednek a madarak, s énekükkel csatlakoznak az angyalokéhoz. Végül az angyalok visszatérnek az égbe, s a pásztorok magukra maradnak. Elhatározzák, hogy felkeresik a Kisedet, és ajándékot visznek neki.

Amikor odaérnek a barlanghoz, nem mernek bemenni. A legfiatalabbat, Lévit küldik előre, mert ő látta meg először az angyalt. Beszélgetésükre József kijön, s behívja mindnyájukat. Mária mosolyogva üdvözli őket, s a Gyermek boldogan néz rájuk.

A pásztorok néhány szóval átadják ajándékaikat, köztük egy puha báránybőrt, amit saját születendő gyermeke számára készített az egyik pásztor. Mária mindjárt beburkolja vele a Kisedet. Az egyik pásztor megígéri, hogy uránál szállást fog keresni a Szentcsaládnak. A búcsúzásnál a pásztorok megmondják nevüket: Illés, Lévi, Sámuel, Jónás, Izsák, Tóbiás, Jonatán, Dániel, Simeon, János, József, Benjámín.

(1-174,180,186,195)

4. Akit te Szent Szűz, a Templomban bemutatnál

Egy szerény házból indul útnak a Templomba Mária, a fiatal anya, karján Gyermekével, aki fehér pólyában van. Mária is fehérbe van öltözve, köpenyben, amelynek széle világoskék. Fején fehér fátyol. Nagyon gondosan viszi Gyermekét.

A lépcső alján József vár rá, mellette egy szürke szamár. József világosbarna ruhában van, ugyanilyen színű köpenye is. Máriára néz, mosolyog. Amikor Mária a szamárhoz ér, József átteszi a szamár gyepelőjét balkezébe, és átveszi egy pillanatra a Gyermeket, aki nyugodtan alszik, hogy Mária jobban el tudjon helyezkedni a szamár nyergén. Utána visszaadja neki Jézust, és útnak indulnak.

József Mária mellett megy, a szamár gyepelőjét tartva, s ügyelve arra, hogy az egyenesen menjen, s ne botolják bele semmibe sem. Mária ölében tartja Jézust, és attól félve, hogy a hideg megárt neki, betakarja őt köpenyének egyik szárnyával. A jegyespár keveset beszél, de gyakran mosolyog egymásra.

Az út nem valami jó, kanyarog a tél miatt kopár vidéken. Néha találkoznak szembejövő utasokkal, vagy elhagyják őket egyesek, de kevesen járnak az úton.

Végre feltűnnek a házak és a város falai. A két jegyes belép a városba egy kapun keresztül, és a kövezett városi úton folytatják útjukat. Sokkal nehezebben tudnak csak előre haladni, vagy azért, mert a forgalom minduntalan megállítja a szamarat, vagy azért, mert a rosszul és hiányosan kövezett út állandó rázkódtatásai zavarják Máriát és a Gyermeket.

Az út nem vízszintes, hanem lassan emelkedik. Az utca szűk, öreg, árkádos házak szegélyezik, kevés ablakkal. A kék ég időnként megjelenik a házak és a teraszok között. Lent az úton lármás nép, gyalog vagy szamárháton, vagy szamár által húzott kocsik látszanak, és egy tevekaraván is. Egy bizonyos ponton nagy lódobogással halad egy római légió őrzárata.

József balra fordul és egy szélesebb és szebb utat választ. Látom a Templom bástyaserű falát az út végén.

Mária leszáll a szamárról a kapu közelében, ahol cövekek vannak gyűrűkkel, hogy kiköthessék a szamarakat. Már több szamár áll ott. József pénzt ad egy gyereknek; és szénát vesz rajta a szamárnak. A sarokban levő kútból vizet is merít neki, s megitatja.

Utána Máriával együtt belépnek a Templomba. Először egy oszlopcsarnokba mennek, ahol azok vannak, akiket később Jézus majd alaposan ostoroz: a galamb- és bárányárusok és a pénzváltók. József vesz két fehér galambot. Pénzt nem vált, mert tudja, hogy van megfelelő pénze.

József és Mária egy oldalsó kapu felé tartanak, amelyhez nyolc lépcső vezet, mint a többi kapuhoz is, mert a Templom épülete a környezeténél magasabb talajon nyugszik. Ennek a kapunak nagy előtere van, amely szépen díszített. Jobbról és balról kétféle oltár látható, négyszögletes alakban. Úgy látszik, hogy belsejük alacsonyabb néhány centiméterrel szélüknél.

Nem tudom, hogy József hívására-e, vagy magától, odajön egy pap. Mária felajánlja neki a két szegényes galambot, és néhány pénzdarabot. A pap meghinti Máriát vízzel. Utána József és Mária a pappal együtt belép a Templom következő udvarába.

Ez nagyon szépen van díszítve. Az oszlopokon angyalfejek és pálmák láthatók, úgyszintén a falon és az oszlopcsarnok mennyezetén is.

Mária elmegy egy bizonyos pontig, és ott megáll. Néhány méterre. tőle újabb lépcsősor van, s ennek végén egy oltár. Mária felajánlja a Gyermeket, aki ébren van és körülnéz ártatlan szemével, kisgyermek módjára ámulva tekint a papra. Az karjába veszi és felemeli a Templom szentélye felé fordulva, háttal a lépcsős oltárnak. A szertartás befejeződött. A pap visszaadja a Gyermeket Anyjának, és elmegy.

Az ott lévő emberek kíváncsian nézik őket. Közülük kitűnik egy meghajlott öreg, aki nehezen jár, botra támaszkodva. Nagyon öreg lehet, biztosan túl van a nyolcvanon. Odamegy Máriához, és kéri, adja oda neki egy pillanatra a kicsit. Mária mosolyogva teljesíti kívánságát.

Simeon nem a papi osztályhoz tartozik, hanem egyszerű, hívő, legalábbis ruhájáról ítélve, Átvessi és megcsókolja a Gyermeket. Jézus rámosolyog, a kisdedek bizonytalan mosolyával. Úgy látszik, mintha kíváncsian nézné az öreget, aki sír és nevet egyszerre. Könnyei lecsorognak arcán hosszú, fehér szakállára, amelyet Jézus megsimogat kis kezecskéjével. Mária és József mosolyog, és a jelenlevők is, akik dicsérik a Kicsiny szépségét.

Hallom a szent öreg szavait: „Bocsásd el, Uram, szolgálodat, szavaid szerint békében, mert látta szemem Üdvösségedet, amelyet minden nép színe előtt készítettél, világosságul a pogányok megvilágosítására, és dicsőségül népednek, Izraelnek.” (Lk 2,29-32) Látom József csodálkozó tekintetét, és Mária megindulását, és a körülálló kis csoportét is. De van ott néhány szakállas, felfuvalkodott tanácstag is. Ezek csóválják fejüket, és gúnyos részvétellel néznek Simeonra. Bizonyára azt gondolják, hogy kora miatt elment az esze.

Mária mosolya eltűnik, és nagyon elsápad, amikor Simeon így szól: „Ő sokak romlására és sokak feltámadására lesz Izraelben, jel lesz, amelynek ellene mondanak. A te lelkedet is tör járja át, hogy sokaknak kiderüljenek a titkos gondolataik.” (Lk 2,34-35) Bármennyire tudta is ezt, ezek a szavak mégis szíven találják. Mária József mellé megy, mintegy erősítést keresve tőle, és keblére szorítja Kisdedét, akit Simeon már utolsó szavai előtt visszaadott neki.

Szomjas lélekkel issza Anna szavait, aki mint nő, részvétellel van szenvedése iránt és megígéri neki, hogy az Örökkévaló meg fogja édesíteni szenvedésének óráját természetfeletti erejével: „Asszony, Az, aki az Üdvözítőt adta népének, hatalmas és angyalával megerősít szenvedésedben. Sose hiányzott az Úr segítsége Izrael nagy asszonyainak, és te sokkal több vagy Juditnál és Jáelnél. (Vö. Jud 13, Bír 4,17-23.) Istenünk tiszta színarany szívet .ad neked, hogy elviseld a fájdalom tengerét, amely által a teremtés legnagyobb asszonyává, az Anyává leszel. És te, Gyermek, emlékezz meg rólam küldetésed órájában.” (Anna Mária nevelőnője volt, amikor ő Jeruzsálemben élt a Templomban.)

(1-214)

5. Akit te, Szent Szűz, a Templomban megtaláltál

Jézus nagykorúsításának szertartására Mária nagy gonddal készíti a ruhát gyermeke számára. Ebben rokona, Alfeus felesége, akit szintén Máriának hívnak, segít neki.

Mikor útnak indulnak Jeruzsálembé, Jézus nagyon szépen fest az új ruhában. Már jól fejlett, azt hihetnék az emberek, hogy Mária öccse. Jézus Mária válláig ér, hullámos szőke haja füle aljáig ér, s olyannak tűnik, mint valami aranysisak.

Ruhája piros, és pedig nagyon szép piros, világos rubinszínű. Egészen a bokájáig ér. Lábán szandál. Ruhájának bő ujja van. A ruha a nyakánál, az ujjak végén és szegélyén sokszínű anyaggal van beszegve, ami nagyon szép. Köntöse sötét gránátvörös színű.

Mikor kiérnek a városból, a zarándokok két csoportra oszlanak: külön mennek a férfiak és az asszonyok. A gyermekek bármelyik szülőjükkel mehetnek. Jézus Mamájával megy. Útközben zsoltárokat énekelnek. A vidék tavaszi pompába öltözött, némelyik fa már virágzik is. A fák ágain a madarak vidáman énekelnek. Béke és öröm sugárzik mindenütt.

* * *

A Templomban József odavezeti Jézust a tíz vizsgáztatóhoz, akik alacsony faszékeken ülnek, méltóságteljesen. Mindketten mélyen meghajolnak előttük, s József bemutatja fiát:

– Íme, ő az én Fiam. Három hónap és tizenkét nap előtt belépett abba a korba, amelyet a Törvény a nagykorúság idejeként jelöl meg... Kérlek titeket, vizsgáztassátok le jóságosan és igazságosan. En készíttettem elő, ismeri a parancsokat, a hagyományokat, határozatokat, szokásokat, el tudja mondani a mindennapos imákat és áldásokat. Ismeri a Törvényt, és felnőttként tud viselkedni. Vizsgáztassátok le.

– Megtesszük. Jöjj előre, gyermek. Mi a neved?

– József Jézusa, Názáretből.

– Názáretből... Tudsz tehát olvasni?

– Igen, rabbi. El tudom olvasni az Írásokat, és tudom, mit jelentenek annak szavai.

– Mit akarsz mondani ezzel?

– Azt, hogy megértem a hasonlatok és jelképek értelmét, amely a szavak alatt rejtőzik, mint a gyöngy a kagylóban.

– Nem közönséges válasz és nagyon bölcs. Ritkán hall az ember ilyet felnőttek ajkáról is, de egy gyermektől, aki ráadásul még názáreti is...

A tíz vizsgáztató élénken figyel. Szemüket egy pillanatra sem veszik le a szép szőke Gyermekről, aki magabiztosan néz rájuk, minden arcátlanság vagy félelem nélkül.

– Dicséretére válsz mesterednek, aki bizonyára nagyon képzett.

– Isten bölcsessége rejtőzik igaz szívében.

– Halljátok csak! Boldog vagy te, hogy ilyen Fiad van!

József, aki a terem végén tartózkodik, mosolyog és meghajtja magát.

A vizsgáztatók odaadnak Jézusnak egy Szentírás tekercset. Ő kinyitja és olvassa. A Tízparancs. De az első mondat után az egyik vizsgáztató elveszi tőle a tekercset, s azt mondja:

– Folytasd emlékezetből!

Jézus olyan biztonsággal folytatja, mintha csak olvasná. Valahányszor kiejti az Úr nevét, mélyen meghajol.

– Ki tanított téged erre? Miért teszed?

– Mert szent ez a Név, és a belső és külső tisztelet jelével kell kiejteni. A király előtt, aki csak rövid ideig király, meghajlanak alattvalói, akik porból vannak, mint ő. Nem kellene-e akkor minden teremtménynek meghajolnia a királyok Királya, a Magasságbeli előtt, aki Izrael Ura, s aki lélekben jelen van akkor is, ha nem látjuk, s akitől minden függ?

– Brávó! Ember, azt ajánljuk neked, hogy taníttasd fiadat Hillelrel vagy Gamáliellel. Názáreti... de válaszaiból remélhetjük, hogy új, nagy doktorrá lesz.

– A Fiú nagykorú. Úgy tesz, amint akarja. Ha becsületes akarok lenni, nem kényszeríthetem.

A vizsgáztatás tovább folyik, és Jézus még a nehéz kérdésekre is bölcsen válaszol. Nagyon meg vannak elégedve vele. Utána bevezetik egy nagy, pompás terembe, s ott felnötté avatják: rövidre vágják haját, övvel veszik körül ruháját, rojtokat kötnek ruhájára, karjára és köpenyére. Utána zoltárokat énekelnek, és József hosszú imával dicséri az Urat, és bőséges áldását kéri Fiára.

A szertartás véget ér. Jézus kimegy Józseffel. Vesznek egy bárányt és felajánlják. Utána csatlakoznak az asszonyokhoz. Mária megcsókolja Jézusát. Úgy tűnik neki, mintha évek múltak volna el azóta, hogy utoljára látta. Nézi férfivá vált fiát, ruháját, haját, és megsimogatja...

* * *

A húsvéti ünnepek után hazafelé tartanak a zarándokok. Külön csoportokban mennek a férfiak és az asszonyok. Este azonban ismét ki-ki házastársával találkozik. Mária nagyon aggódik, amikor látja, hogy Jézus nincs Józseffel. De nem emeli fel a hangját, nem korholja éles szavakkal jegyesét. Más asszonyok ezt tették volna. De a fájdalom, amely visszatükröződik Mária arcáról, fájdalmasabban érinti Józsefet minden korholásnál.

Mária nem érzi többé a fáradságot, se nem éhes. Pedig hosszú utat tett meg pihenés nélkül! Otthagyják az előkészített fekhelyet és vacsorát, és elindulnak vissza Jeruzsálembe. Este van, leszáll az éj. Nem számít! Útközben megállítják a karavánokat, kérdezősködnék. Egy napba telik, míg visszaérnek. Utána gondterhelten keresik Jézust a városban.

Hol, hol lehet Jézusuk? Isten megengedte, hogy ne tudják, hol kell keresniük. Mi értelme lenne a Templomban keresni egy gyermeket? Mit tenne az ott? Senki sem tud az elveszett gyermekről. Szép? Szőke? Erőtéljes? Hiszen annyian vannak ilyenek! S ha valaki látta is itt, vagy ott, mit érnek vele?

Három nap után, ami jelképezi a másik három napot, a jövőbeli aggodalommal, íme a kimerült Mária bemegy a Templomba, végigsiet az oszlopcsarnokokon és előtereken. Seholl fut ide, oda, ahol csak gyermekhangot hall.

Egyszerre azonban Mária hallja a kedves hangot, amint Jézus kijelenti:

– Ezek a kövek megremegnek majd...

Nagy nehezen átvergődik a tömegen. Íme, ott áll Fia, kitárt karral, az írástudók között!

Mária az Okos Szűz. De most szomorúsága felülkerekedik tartózkodásán. Odasiet Fiához, átöleli, leemeli a számolyról, amelyen áll, leteszi a földre, és felkiált:

– Ó, miért tetted ezt velünk? Három napig kerestünk. Anyád meghal a fájdalomtól, Fiam. Atyád kimerült a fáradságtól. Miért, Jézus?

Akit Isten hív, az nem kérdezi „miért”, hanem mindent otthagy, és követi Isten hívó szavát. Jézus a Bölcsesség, tudta ezt. Hívást érzett egy küldetésre, és teljesítette azt. Isten, az Isteni Atya a földi apa és anya felett áll. Az Ő érdekei fontosabbak a mieinknél, az Őneki tartozó szeretetünk felülmúl minden más szeretetet.

Ez volt Jézus válasza Anyjának. Miután befejezte az írástudók oktatását, Máriát részesítette oktatásban. És Mária nem felejtette el ezt többé. A következő huszonegy év alatt sok öröm és fájdalom váltakozott életében, de soha többé nem kérdezte: „Fiam, miért tetted ezt?”

(1-273,278,293)

6. „Aki értünk vérrel verítékezett”

Jézus a Getszemáni-kert felé halad apostolaival, akik arról tanakodnak, miként menthetnék meg Mesterüket a közelgő veszélytől. Jézus előkészíti őket a rájuk váró megpróbáltatásra, a zelóta Simonhoz beszélve:

– Ez az én szenvedésem órája. Azért, hogy minél teljesebbé legyen, Atyám lassanként visszavonja világosságát, amint az közeledik. Hamarosan egészen sötét lesz, és annak a szemlélése, ami a sötétség: azaz az emberek minden bűnéé. Ti ezt nem tudjátok felfogni. Senki sem, kivéve az, akit Isten meghívott különleges küldetéssel, csak ő fogja fel ezt a nagy szenvedést. Az ember anyagias még a szeretetben és az elmélkedésben is. Lesznek, akik sírnak és szenvednek az én szenvedéseim miatt, de nem tudják felmérni ezt a lelki gyötrelmemet, amely, higgyétek el ti, kik hallgattok engem, a legkegyetlenebb lesz... Beszélj azért, Simon, vezess engem barátságod ösvényén, mert én szegény vak vagyok; aki rémeket lát, nem a valóságot...

János hozzásimul és megkérdi:

– Mit? Nem látod többé a te Jánosodat?...

– Látlak. De rémek kelnek fel a Sátán ködében. Nyomasztó és fájdalmas látomások. Ezen az estén mindnyájunkat beburkol ez a pokoli mérges kigőzölgés. Engem gyávává, engedetlennek akar tenni, és fájdalmakat akar nekem okozni. Tibennetek kiábrándulást és félelmet akar kelteni. Másokban, akik se nem félnek, se nem bűnösek, fel akarja ébreszteni a hajlamot a bűntettekre és a féltékenységre. Azokban pedig, akik már a Sátánéi, természetellenes elfajulást okoz. Azért mondom ezt, mert az ő gonoszságuk felülmúlja majd azt, amire az ember önmagától képes.

* * *

A Getszemáni-kertben Jézus így szól apostolaihoz:

– Most elválunk. Én felmegyek a magasba, imádkozni. Velem jön Péter, János és Jakab. Ti maradjatok itt. Ha (a Sátán) fölértek kerekedne, hívjatok. És ne féljtek. Nektek egy hajszálatok sem fog meggörbülni, imádkozzatok értem. Tegyetek le a gyűlöletről, és ne féljtek. Nem tart tovább, csak egy pillanatig... és utána teljes lesz örömetök. Mosolyogjatok!. Hogy szívembe zárjam mosolyotokat.. Köszönök nektek mindent, barátaim. Isten veletek. Az Úr nem hagy el titeket...

Útközben Jézus hátrafordul, és áldását adja apostolaira. A hold már magasan jár, és fénybe öltözteti alakját, úgyhogy magasabbnak tűnik, átszellemültnek, piros ruhája, világosabbnak látszik, aranyszínű haja halványabbnak. Mögötte megy Péter egy fáklyát tartva és Zebedeus két fia. Amikor elérnek a teraszosan emelkedő olajfák között egy kis térséghez, Jézus azt mondja:

– Álljatok meg itt, figyeljetek engem, miközben imádkozom. De ne aludjatok. Szükségem lehet rátok. Szeretettel kérek titeket: imádkozzatok! Mesteretek *nagyon* össze van törve.

Valóban nagyon levert már. Mintha valami súly nyomná. Hol van már a férfias Jézus, aki a tömegnek beszélt? A szép, erős, aki szemével uralkodott, békésen mosolygott, hol van szép, zengő hangja? Látszik, hogy valami gond, szomorúság terheli. Olyan, mint aki sírt. Hangja fáradt, szomorú. Szomorú, szomorú, szomorú...

Péter válaszol mindhármuk helyett:

– Légy nyugodt, Mester! Virrasztunk és imádkozunk. Csak hívj, és megyünk.

Jézus tovább megy, ők pedig leveleket és ágakat gyűjtenek, hogy kis tüzet csináljanak, ami ébren tartja őket, és megvédi őket a harmattól is, amely már bőségesen kezd leszállni.

Jézus arcán nagy fájdalom látszik, szeme tágranyílt, beesett, karikás a fáradtságtól. Lehajtott fejjel megy, csak néha emeli fel fejét, nagy sóhajtással. Végül megáll egy kiemelkedés mögött, ami eltakarja őt a három apostoltól.

Jézus egy nagy sziklánál hosszasan és buzgón imádkozik. Időnként felsóhajt, és meg lehet érteni imájából néhány szót. Atyjával beszélget:

– Te mondd... Fiad vagyok... Mindent, de segíts... Elérkezett az óra... Nem vagyok tovább a földön... Fiadnak nincs többé szüksége a segítségre... Tedd, hogy az Ember kielégítsen téged, mint Megváltó, engedelmesen... Amit te akarsz... Kérlek, könyörülj rajtuk... Üdvözítem őket? Ezt kérem tőled. Így akarom: megmenteni a világtól, a testtől, az ördögtől... Kérhetek még valamit? Igazságos kérés, Atyám. Nem számomra. Az ember számára, akit te teremtettél, és aki még lelkét is besározza. Én belevetem ezt a sarat szenvedésembe és vérembe, hogy számodra szívesen látott, romlatlan dologgá változtassam... És ez van mindenütt. Ezen az estén ez az úr. A királyi palotákban és a házakban. A katonaságnál és a Templomban... Most nyugodt a város, és holnap pokollá válik...

Jézus megfordul, és Jeruzsálemre néz, ami jó látható onnan. Figyeli Jeruzsálemet, s közben mindinkább elszomorodik arca. Ezt mormolja:

– Olyannak látszik, mint a hó... és csupa bűn az egész. Ebben is hányat meggyógyítottam! Mennyit beszéltem!... Hol vannak azok, akik hűségeseznek látszottak?...

Jézus lehajtja fejét, és visszatér a három apostolhoz. Azok alszanak a tűz mellett.

– Alusztok? Nem tudtatok egyetlen óráig virrasztani? És nekem oly nagy szükségem van vizsgáztatásokra, imálatokra!

A három zavarodottan felugrik. Dörzsölik szemüket. Bocsánatkérően mormolnak valamit, a bornak, ételnek tulajdonítva álmodásukat... Nem akartak beszélgetni, ezért aludtak el. De most majd hangosan imádkoznak, és ez nem történik meg ismét.

– Igen, imádkoztatok és virrasztatok! Nektek is szükségetek van rá.

– Igen Mester. Engedelmeskedünk neked.

Jézus visszatér a sziklához, lassan, meggörnyedten. Letérdel mellette, karjával a sziklára támaszkodva, amely nem csupasz, hanem egy kis mélyedés van rajta, s ott apró virágok nőnek.

Jézus fejét kezén nyugtatva imádkozik. Majd felnéz, s látja a virágokat. Megsimogatja őket. Beszél hozzájuk:

– Ti tiszták vagytok!... Felüdítetek engem! Ilyen virágocskák voltak Mamám virágágyásaiban is... és ő szerette őket, mert azt mondta... „Amikor kicsiny voltam, apám azt mondta: Te egy ilyen kicsiny liliom vagy, égi harmattal eltelve... A Mama! Ó, Anyám!” Jézus könnyezik s könnyei ragyogó gyöngyökként hullanak a földre. Tovább emlékezik:... „Betlehemben is... odavittél, Mama...”

Utána ismét imádkozni és elmélkedni kezd. Feláll... föl s alá jár, mormolva valamit... felemeli fejét, majd lehajtja, kezével gesztikulál, szeme elé teszi, arcára, hajára... látszik rajta, hogy valami nagyon gyötri. Ezt szavakkal nem lehet kifejezni, leírni... Jeruzsálem felé mutat. Majd az ég felé tárja karját, mintegy segítséget kérve. Felveszi köpenyét, fázik. Figyel valamit... De mit lát? Elejtett szavaiból úgy látszik, mintha életének emlékei peregének le előtte... nevek, városok, személyek, események... Szomorúan kiáltja Péter és János nevét, és azt mondja:

– Most jönnek. Ők nagyon hűségesek!...

De azok nem jönnek. Újra hívja őket. Mintha rettegne valamitől. Gyorsan odafut Péterhez és a két testvérhez. Azok mélyen alszanak...

– Péter! Háromszor hívtalak! Mit csináltok? Még alusztok? Nem érzitek, mennyire szenvedek? Imádkoztatok! Hogy a test ne győzzön, ne győzzön le titeket. Semmiben sem. A lélek kész, a test gyenge. Segítsetek!...

A három most már nehezebben ébred fel. Végül kinyitják szemüket, és bocsánatot kérnek. Előbb felülnek, majd felállnak.

– Nézd csak! – mormolja Péter – Mi történt megint velem! Ezt az a bor okozhatta. Erős volt. És ez a hideg is... Fel, János, keressünk ágakat, mozogjatok. Elmúlik. Biztos vagyok benne, Mester, hogy ezután... Talpon leszünk... – és közben feléleszti a tüzet, amiben János és Jakab is segíti őt.

A tűz fellángol és megvilágítja a szegény Jézus arcát. Az oly szomorú, hogy nem lehet sírás nélkül nézni. A halálos fáradtság eltörölt róla minden ragyogást. Azt mondja:

– Annyira aggódom, hogy az megöl! Igen! Szomorú a lelkem mindhalálíg. Barátaim!... Barátaim! Barátaim!

De a három még mindig nagyon álmos. Olyanok, mint a részegek, dülöngélnek félig nyitott szemmel... Jézus figyelni őket... Nem korhol. Lehajtja fejét, felsóhajt és visszatér előző helyére.

Ismét imádkozik, kereszt alakban kitért karral. Majd térdelve, arcával a kis virágok felé fordulva. Gondolkodik. Hallgat... Utána mélyen felsóhajt. Az Atyát hívja. Mind szomorúbban...

– Ó! Nagyon keserű ez a kehely! Nem bírom! Nem bírom! Felülmúlja azt, amit meg tudok tenni. Mindent meg tudtam! De ezt nem... Távolítsd el tőlem, Fiadtól, Atyám! Kegyelmezz nekem!... Mivel érdemeltem ki ezt?... De, Atyám, ne hallgass szavamra, ha a te akaratoddal ellenkezőt kérek. Ne emlékezz arra, hogy Fiad vagyok, hanem csak szolgád. Ne az én, hanem a te akaratod történiék.

Így marad egy ideig. Utána fojtott hangon felkiált és megzavarodott arccal föláll. De csak egy pillanatra, mert a földre zuhan, arccal a föld felé, és úgy marad. Egy emberroncs, akire ránehezedik az egész világ bűne, akit lever teljesen az Atya igazságossága, akire leszáll a sötétség, a hamu, a keserűség, az a félelmetes, rettenetes, legrettenetesebb dolog, annak érzete, hogy Isten elhagyta, miközben a Sátán gyötri... Jézus sóhajtozik, hörögve, valódi haláltusában:

– Semmit!... Semmit!... El!... Az Atya akarata! Az! Egyedül az!... A te akaratod, Atyám. A tied, nem az enyém... Hasztalan. Csak egy Úr létezik: a Legszentebb Isten. Egy Törvény: az engedelmesség. Egy szeretet: a megváltás... Nem. Nincs többé Anyám. Nincs többé életem. Nincs többé Istenségem. Nincs többé küldetésem. Hasztalan kíséretes, ördög, az Anyával, az étellel, Istenséggemmel, küldetésemmel. Anyám az Emberiség és szeretem annyira, hogy meghalok érte. Az életet visszaadom Annak, akitől kaptam, és aki kéri tőlem, minden élőlény Legfelsőbb Atyjának. Megerősítem: az Istenség képes erre az engesztelésre. Küldetésemet befejezem halállal. Nincs többé semmi. Csak az, hogy megtegyem Uramnak, Istenemnek az akaratát. Távozz, Sátán! Ezt mondtam először és másodszer. Ismét ezt mondom harmadszor is: „Atyám, ha lehetséges, múljék el tőlem ez a kehely. De ne az én, hanem a te akaratod teljesüljön.” Távozz Sátán, én Istené vagyok!

Utána nem beszél többet, csak ennyit: „Isten! Isten! Isten!” Ezt kiáltja minden szívverésnél, minden kicsorduló vércseppnél. Vállán sötétté válik a ruha, amint a vér átítatja.

Feje fölött egy méterre fény tűnik fel, amelyben lázszik, hogy a vér már haját is átáztatta, és szemét is fátyollal borítja.

Felemeli fejét... A holdfény megvilágítja szegény arcát, és még inkább az angyali fény, amely gyémántként csillog, kékes-fehér színben. Most látszik, hogy a rettenetes haláltusa kisajtolta vérét minden pórusán. Szempillája, haja, bajusza, szakála vérrel hintett, vértől ázott. Vér csorog halántékán, nyakán, kezén, s amikor kitérte karját az angyali fény felé, könyökéig visszacsúszik ruhájának bő ujja, s látszik, hogy karja is egészen véres: Arcán csak könnyei húznak két csíkot vörös álarcán.

Megfordul, felemeli köntösét, és letörli kezét, arcát, nyakát, karját. De a vérizzadás folytatódik. Ismételen arcához nyomja köntösét, amely már egészen sötét a vértől, és vértől ázott a fű is.

Jézus mintha ájuláshoz állna közel. Kibontja ruháját a nyakán, mintha fuldokolna. Kezét szívére nyomja, majd fejéhez emeli, arcát legyezi vele, száját nyitva tartja. A sziklához

vonszolja magát, hátával neki támaszkodik, karja élettelenül lóg teste mellett, mintha már halott volna, feje mellére csuklik. Nem mozdul többé.

Az angyali fény lassacskán megszűnik. Jézus felnyitja szemét. Nehezen felemeli fejét. Figyel. Egyedül van. De már nem gyötrődik annyira. Kinyújtja egyik karját. Megfordul, és a köntössel ismét megtörli kezét, nyakát, szakállát, haját. Vesz egy harmattól átítatott nagy levelet, és azzal folytatja a tisztálkodást, megmosva arcát, kezét, fejét. Ezt addig ismétli más levelekkel, míg végül eltünteteti rettenetes izzadságát. Csak ruhája véres még. Nézi, és csóválja fejét. Nézi köpenyét is. Látja, hogy nagyon véres. Összehajtja, és a sziklára teszi, a virágok mellé.

A gyengeségtől nagyon fáradtan térdre ereszkedik. Fejét köpenyére hajtva, amelyen keze is nyugszik, imádkozik. Majd a sziklára támaszkodva feláll, és még kissé támolyogva az apostolokhoz megy. Arca nagyon halovány. De már nem zavaros. Teljes az isteni szépséggel, jóllehet vértelen és szomorúbb a szokásosnál.

Az apostolok mélyen alszanak a kialudt tűz mellett. Jézus hívja őket. Hiába. Le kell hajolnia, s alaposan megrázza Pétert.

- Mi az? Ki fog engem? – mondja csodálkozva és félve.
- Senki. Én hívlak.
- Reggel van?
- Nem. De majdnem vége már a második órváltásnak.

Péter egészen el van zsibbadva. Jézus felrázza Jánost, aki félelmében felkiált, amikor meglátja a föléje hajló márvány arcot, amely szellemnek tűnik számára.

Felrázza Jakabot, és az azt gondolva, hogy testvére rázta fel, megkérdi:

- Elfogták a Mestert?
- Még nem, Jakab – válaszol Jézus. – De keljetek már fel, és menjünk. Aki elárul engem, közel van.

A három támolyogva feláll. Körülnéznek. Béke uralkodik... Semmi más. Szó nélkül követik Jézust. A másik nyolc is többé-kevésbé elaludt a tűz körül, ami már kialudt.

– Keljetek fel! – mondja Jézus. – Miközben a Sátán jön, mutassátok meg, hogy mindnyájan éberek vagytok, és az Isten fiai nem alszanak.

Alighogy az apostolok rendbeszedik magukat, megérkezik a zsandárhad, élén Júdással, s a békés kis térséget megvilágítja a sok fáklya. Rablócsorda, katonáknak álcázva magát, börtöntöltelék arcok, amelyeket sátáni vigyor torzít el. Van köztük néhány templomszolga is.

Az apostolok egy csoportban állnak, legelől Péter.

Júdás nem hajtja le fejét Jézus villámló szemei előtt. Sőt, odamegy hozzá egy hiéna mosolyával és megcsókolja, jobb arcát.

- Barátom, mi végre jöttél? Csókkal árulsz el?

Júdás egy pillanatra lehajtja fejét, de utána ismét felemeli. Meghalt már a feddésnek éppúgy, mint minden bűnbánatra való felhívásnak.

A csöcselék kiáltozva tör előre botokkal és dorongokkal, és Krisztuson kívül az apostolokat is el akarja fogni.

- Kit kerestek? – kérdi Jézus nyugodtan és ünnepélyesen.
- A názáreti Jézust.
- Én vagyok. – Jézus szavára, mintha villám sújtotta volna őket, mindnyájan a földre esnek. Csak Júdás és az apostolok maradnak állva. Utána Jézus megengedi, hogy elfogják, és meggyógyítja a solga fülét, amelyet Péter csaknem teljesen levágott kardjával. Az apostolok pedig elmenekülnek.

7. Akit értünk megostoroztak

Jézust Heródestől visszavezetik Pilátushoz. Ő így szól:

– Zsidók, halljátok. Idevezettétek ezt az embert, mint bujtogatót. Előttetek megvizsgáltam és nem találtam bűnösnek semmiben sem, amiről ti vádoltátok. Heródes se találta bűnösebbnek, mint én. Visszaküldte hozzám. Nem érdemel halálbüntetést. Róma szól. De hogy ne vegyem el örömeit, helyette kivégeztem Barabást. Őt pedig negyven vesszőcsapásra ítélem. Ez elég.

– Nem! Nem! Ne Barabást! Ne Barabást! Jézust íteld halálra! És rettenetes halálra. Engedd szabadon Barabást és íteld el a Názáretit!

– De idehallgassatok! Megvesszőzést mondtam. Nem elég? Legyen akkor megostorozás! Az kegyetlen, tudjátok? Belehalhat. Mi rosszat tett? Én semmi bűnt sem találok benne. És szabadon fogom bocsátani.

– Feszítsd keresztre! Feszítsd keresztre! Halál reá! Te a bűnözők barátja vagy! Pogány! Te maga a Sátán vagy!

– Ostorozzátok meg – parancsolja Pilátus egy századosnak.

– Hányat?

– Ahányat akartok... Úgy, hogy befejeződjék ez az ügy. Már unom! Menj!

Jézust átadják négy katonának és azok egy másik udvarba vezetik. Annak közepén egy magas oszlop van, amelyből kb. három méter magasságban egy vas-kar nyúl ki kb. egy méterre, végén karikával. Ehhez kötik Jézust, csuklójánál fogva összekötve két kezét feje fölött, miután levetkőztették. Csak kis alsónadrágja és szandálja van rajta. Annyira felhúzták, hogy csak lába ujjá éri a földet... Már ez is nagy gyötrelmet okozhat neki.

Mögötte elhelyezkedik egy hóhérképzű alak, zsidó arcúval, előtte egy másik, ugyanilyen kinézésű. Hétágú ostor van a kezükben, mely kis ólomkalapácsokban végződik. Ütemesen verik, mintha gyakorolnának. Egyik előlről, a másik hátulról úgy, hogy Jézus törzse forog az ostorozástól. A négy katona közömbösen játszik a kockákkal három más katonával együtt. A játékosok hangja felveszi az ostorozás ütemét, s az ostorok sziszegnek mint a kígyók, s utána olyan hangot adnak, mint amikor köveket dobnak egy dob kifeszített hártájára, amikor megütik a szegény testet, amely olyan karcsú és öreg elefántcsontszínű, és amely először csíkos lesz, mind pirosabban, majd lilává válik, majd sötét véraláfutások keletkeznek rajta, majd felszakadnak, és vér önti el minden tagját. Főleg mellén és hasán látszanak a sebek, de nem hiányzanak lábáról, karjáról sőt fejről sem, mindenütt fáj a bőre.

De egy panaszszó sem hagyja el száját... Ha nem lenne felkötve, összeesne. De nem esik össze, és nem sőhajtozik. Csak feje hanyatlik le mellére, mintha elájult volna.

– Ohó! Álljatok meg! Élve kell megölni – kiáltja gúnyolódva egy katona.

A két hóhér megáll, és letörli verítékét.

– Befejeztük – mondják. – Adjátok ide fizetésünket, hogy ihassunk és felüdülhessünk...

– Az akasztófán majd megkapjátok! De itt van... – és egy tizedes odavet egy nagy pénzdarabot mindegyik hóhérnak. Leoldják Jézus kötelékét, és Ő összeesik a földön, mintha meghalt volna. Otthagyják, de időnként meglökik szandálos lábukkal, hogy lássák, nyög-e.

De Ő hallgat.

– Talán meghalt? Lehetséges? Azt mondták nekem, hogy fiatal és mesterember... de úgy néz ki, mint egy finom dáma.

– Majd én gondoskodom róla – mondja egy katona. Jézust hátával egy oszlophoz támasztva felülteti. Ahol volt, vértócsa jelzi helyét... Utána odamegy a kúthoz, megtölt egy rocskát vízzel és ráönti Jézus fejére és testére.

– Így! A virágoknak jót tesz a víz!

Jézus mélyet sóhajt, felkelne, de szeme még csukva van.

– Ó, jól van! Fel, szépség! Vár téged a dáma!...

Jézus hiába feszíti öklét a földhöz, hogy felálljon.

– Fel! Gyorsan! Gyenge vagy? Íme a megerősítés – vigyorog gúnyosan egy másik katona. És alabárdjának nyelével megüti Jézus arcát jobb arccsontja és orra között, úgy hogy az vérezni kezd.

Jézus kinyitja szemét, forgatja. Fátyolos a tekintete... Ránéz a katonára, aki megütötte, letörli a vért kezével, utána nagy erőlködéssel lábra áll.

– Öltözz föl. Nem illik így állni. Szemérmetlen! – Mindenki röhög körülötte.

Ő engedelmeskedik anélkül, hogy szólna valamit. De miközben lehajol – és csak Ő tudja, mily szenvedést okoz neki ez a lehajlás, annyira összetörve, és a sebek ismét felnyílnak bőrének megfeszülésétől, és új sebek keletkeznek az összetört véredényekből – egy katona belerug a ruhákba, és szétszórja azokat. Valahányszor Jézus odaér, tántorogva járva, ahová a ruhák estek, egy katona más irányba löki vagy dobja azokat. Jézus nagyon szenved, de követi azt szó nélkül, miközben a katonák szemérmetlenül kinevetik.

Végre fel tud öltözni. Felveszi fehér ruháját is, amely egy sarokban tiszta maradt. Mintha el akarná rejteni szegény vörös ruháját, amely tegnap még olyan szép volt, de most mocskos a tisztátalanságoktól és foltos a Getszemániban kiizzadott vértől. Mielőtt felveszi rövid tunikáját, megtörli vele arcát, amelyet belepett a por, és leköptek. Mikor megtisztítja szegény, szent arcát, látszanak rajta a véraláfutások és kis sebek. Rendbehozza haját és szakállát, veleszületett szükségérzetével, hogy rendben legyen külseje.

Utána lekuporodik a földre, mert remeg... A láz kezd erőt venni rajta a hidegrázással együtt. Gyenge a vérveszteség, éhség, szomjúság és sok járás miatt is.

Ismét megkötik kezét, és a kötél épp ott vág bele, ahol már vörös karperecként lehorzsolódott a bőre.

(9-277)

8. Akit értünk tövissel koronáztak

Az ostorozás után Jézust ismét megkötözik, s az egyik katona felteszi a kérdést:

– És most? Mit csináljunk vele? Unatkozom!

– Várj! A zsidók királyt akarnak. Most őt adjuk nekik. Azt ott... – mondja a másik katona.

És kifut, bizonyára egy hátsó udvarba, ahonnan egy köteg tüskés ággal tér vissza, amelyek még hajlékonyak, mert a tavasz aránylag puhán tartja az ágakat, de a hosszú, hegyes tüskék már kemények. Rövid kardjukkal levágják a leveleket és a virágokat, körbehajtják az ágakat, és szegény fejébe nyomják. De a barbár korona leesik a nyakába.

– Nem áll meg. Szorosabbra. Vegyétek le!

Amikor leveszik, megkarcolják vele arcát, kockáztatva, hogy megvakítják, és ütik a fejét, amikor ezt teszik. Megszorítják. Most túl szűk, és noha fejére préselik, attól tartanak, hogy leesik. Ismét leveszik, kitépve hajának egy részét is. Megint átalakítják. Most jól sikerült. Elöl három sor túske van. Hátul, ahol a három ág keresztezi egymást, nagy csomó túske van, ami beleszűrődik nyakszirtjébe.

– Látod, milyen jól áll? Természetes bronz és hamisítatlan rubinok. Nézd meg magadat, király, az én páncélomban – gúnyolódik a kínszenvedés kitalálója.

– Nem elég a korona ahhoz, hogy valaki király legyen. Bíbor is kell és jogar. Az istállóban van egy nád és a szennygödörnél egy vörös zeke. Hozd ide, Cornelius!

Jézus kezébe nyomják a nádat, vállára vetik a piszkos, vörös rongyot, fejet hajtanak előtte és üdvözlik:

– Üdvözlégy, zsidók királya – és majd megpukkadnak a nevetéstől.

Jézus engedi nekik, hogy ezt tegyék. Engedi, hogy „trónjára” ültessék, egy felfordított dézsára, amelyből bizonyára a lovakat itatták, hagyja, hogy üssék, gúnyolják, egy szót sem szól. Csak nézi őket... oly szelíd és oly fájdalmas tekintettel, hogy szíven szűrja az embert.

A katonák csak akkor hagynak fel a gúnyolódással, amikor egyik feljebbvalójuk érdes hangon rájuk parancsol, hogy a vádlottat vezessék Pilátus elé.

– Vádlott! Mivel vádolják?

Jézust visszaviszik a tágas udvarba. Még rajta van a korona, a zeke és kezében a nád.

– Jöjj előre, hogy bemutassalak a népnek.

A már összetört Jézus méltóságteljesen kiegyenesedik. Ó, mily valódi király Ő!

– Idehallgassatok, zsidók! Itt van az Ember. Megbüntettem. De most hagyjátok elmenni.

– Nem, nem! Látni akarjuk! Ki vele! Hogy néz ki az istenkáromló!

– Vezessétek ki! Nézzétek!

Közben Jézus kimegy az előcsarnokba, és négy katona között láthatják. Pilátus rámutat:

– Íme az Ember! A ti királyotok. Nem elég még mindig?

A nap már dél felé jár, kidomborítja az arcvonásokat: emberek ezek? Nem! Veszett hiénák! Ordítanak, öklükkel fenyegetnek, halált kívánnak rá...

Jézus egyenesen áll. Soha nem volt ilyen méltóságteljes, mint most. Még akkor sem, amikor leghatalmasabb csodáit művelte. Ez a fájdalom nemessége. Olyan isteni, hogy ez elég lenne ahhoz, hogy Istennek nevezzék. De ahhoz, hogy kiejtsék ezt a nevet, legalább embereknek kellene lenniük. Jeruzsálemben azonban nincsenek emberek. Csak ördögök.

Jézus körülnéz a tömegben, keresi, s megtalálja az embertengerben a baráti arcokat. Hányat? Húsznál kevesebbet az ezernyi ellenség között. Lehajtja fejét, ez az elhagyatottság lesújtja. Egyik könnye a másik után hull. Könnyezése nem kelt szánalmat, hanem még vadabb gyűlöletet.

Visszaviszik a tágas udvarba.

– Nos tehát? Hagyjátok elmenni. Ez az igazság.

– Nem! A halálba! Feszítsd meg őt!

- Odaadom nektek Barabást megfeszítésre.
- Nem! Krisztust!
- Akkor vegyétek ti! Feszítsétek meg! Mert én nem találok benne semmi bűnt, hogy ezt tegyem.
- Isten Fiának mondotta magát! A mi törvényünk halállal sújtja az ilyen káromlást! Pilátus magába mélyed. Visszavonul. Leül trónjára. Kezét homlokára teszi, és térdére könyökölve figyeli Jézust.
- Jöjj ide – mondja.
- Jézus odamegy eléje.
- Igaz? Válaszolj!
- Jézus hallgat.
- Honnan jöttél? Ki az Isten?
- Minden.
- És utána? Mit jelent a Minden? Aki Minden, miért hal meg? Bolond vagy... Nincs Isten. Én vagyok.
- Jézus hallgat.
- Pontius: Claudia Procula szolgálója kéri, hogy beléphessen. Egy írást hoz számodra.
- Uram! Még az asszony is, most! Jöjj!
- Belép egy római asszony és térdet hajtva, viasztáblát nyújt át. Bizonyára azon kéri Procula, hogy ura ne ítélje el Jézust. A nő visszavonul, miközben Pilátus olvassa az üzenetet.
- Azt tanácsolja nekem, hogy kerüljem el megölésedet. Igaz, hogy te több vagy, mint egy jós? Félelmet keltesz bennem.
- Jézus hallgat.
- De nem tudod, hogy hatalmam van elbocsátani, vagy keresztre feszíteni téged?
- Semmi hatalmad nem lenne, ha nem kaptad volna a magasból. Azért az, aki kezedbe adott engem, bűnösebb nálad.
- Ki vagy? Ki az Istened? Félek...
- Jézus hallgat.
- Pilátus tükön ül. Akar is meg nem is. Fél Isten büntetésétől, fél Rómáétól, fél a zsidók bosszújától. Egy pillanatra istenfélelme győz. Előre megy és kijelenti:
- Nem bűnös!

9. Aki értünk a keresztet hordozta

Amikor Pilátus utoljára kijelentette, hogy ártatlannak tartja Jézust, és nem hajlandó elítélni, a zsidók kiáltozni kezdtek:

– Ha ezt mondd, ellensége vagy a császárnak! Aki királlyá teszi magát, az az ő ellensége! Te szabadon akarod engedni a Názáretit! Majd tudtára adjuk ezt a császárnak!

Pilátust erre elfogja az emberektől való félelem.

– Szóval halálát akarjátok? Legyen! De ennek az igaznak a vére nem tapad az én kezemhez! – Erre mosdótálat hozat, és a nép előtt megmossa kezét. A csöcselék őrjöngve ordítja:

– Rajtunk, rajtunk az ő vére. Hulljon vissza ránk és fiainkra. Nem félünk ettől. Keresztre vele! Keresztre vele!

Pontius Pilátus megfordul, odahívja Longinus századost és egy rabszolgát. A rabszolgával hozat egy kis asztalt, arra rátesz egy kis táblát, és ráírja: „Názáreti Jézus, a Zsidók Királya.” Megmutatja a népnek.

– Nem! Ne így! Nem a Zsidók Királya. Hanem hogy azt mondta: „A zsidók királya vagyok.” – Így ordítzik a sokaság.

– Amit írtam, megírtam! – mondja keményen Pilátus, majd feláll, kinyújtja karját maga előtt és csendesén kiadja a rendeletet: „Mész a keresztre. Katona, menj, készítsd el a keresztet!”

Utána Pilátus kimegy az udvarból anélkül, hogy a nép vagy a sápadt Elítélt felé fordulna.

Jézus ott marad a katonák őrizetében, és várja a keresztet.

Longinus szánja Jézust, s mielőtt átadnák neki a keresztet, megkínálja mézes vízzel, amit a katonák szoktak inni.

– Jót tesz neked. Bizonyára szomjas vagy. Kint süt a nap. És az út hosszú.

Jézus azonban nem akarja ezt az enyhülést, pedig valóban nagyon szomjazik. Longinus erőltetésére azonban mégis iszik belőle néhány kortyot Longinusra való tekintettel, akinek nagyon rosszul esne a teljes visszautasítás.

Hozzák a keresztet. Már össze van állítva, s kb. négy méter hosszú. Jézus tehát a teljes keresztet hordozza, nemcsak a keresztgerendát, mint egyes esetekben szokás volt.

Mielőtt átadnák Jézusnak a keresztet, nyakába akasztják a táblát, amit Pilátus készített. Közben megmozdítják fején a töviskoronát, ami újabb fájdalmat okoz neki. A nép tombol örömeiben, gyalázza, káromolja Jézust.

Elindul a menet. Elöl megy Jézus, utána a két lator. Már az első lépéseknél látszik, hogy Jézus nagyon gyöngye a sok szenvedés miatt. Bizonytalanul megy lefelé a három lépcsőfokon, a kereszt hosszú szára a földre ér, s ugrándozik az egyenetlen talajon, újabb fájdalmakat okozva Jézusnak.

A nép röhög rajta, és kiáltozza a katonáknak:

– Lökjétek meg, hadd essen el. A porba a káromlóval!

A katonák azonban csak kötelességüket teljesítik, nem kegyetlenkednek Jézussal, sőt megvédik Őt a néptől, hogy az ne érhesse hozzá. Longinus a rövidebb utat akarja választani, hogy ezzel is kímélje Jézust, amikor azonban a nép ezt észreveszi, követeli, hogy a hosszabb úton menjenek.

Jézus elbotlik egy kiálló kőben, jobbtérdére esik, de balkezevel sikerül feltápáskodnia. A nép kiáltozik örömeiben... Jézus tovább megy, mindinkább meggörnyedve, lihegve, kivörösödött arccal, lázasan...

A nyakában lógó tábla ide-oda leng, s akadályozza látását, lépseit illetőleg. A hosszú ruha is a földet éri, ahogy meggörnyedve viszi a keresztet, amiatt is nehéz lépdelnie. Megint megbotlik és elesik, most már mindkét térdére, a kereszt lesik kezéből; alaposan megütve hátát. Neki kell lehajolnia érte, s ismét felvennie vállára. Miközben ezt teszi, látszik vállsebe, amelyet a kereszt

hordozása okozott. A belőle folyó vér egészen átítatta már fehér ruháját. A nép tapsol örömeiben a fájdalmas esés miatt.

A katonák siettetni akarják Jézust, de ő ennek ellenére mind lassabban lépdél. Tántorog, mintha részeg lenne. A nép durván gúnyolódik rajta. Longinus időnként visszafordul, s kis pihenőt engedélyez Jézusnak.

A melegen tűző napon a pihenők is kellemetlenek. Jézus harmadszor is elesik, de most nem botlott meg, hanem elájult. Arca a kőhöz ütődik, s rajta fekszik a kereszt. A katonák megpróbálják felállítani, de halottnak látszik. Egy idő múlva azonban magához tér, és a katonák segítségével talpra áll.

– Ne engedjétek meghalni itt, a kereszten haljon meg! – ordítja a tömeg.

– Ha előbb meghal, ti feleltek érte a prokonzulnak, jusson eszetekbe! Az elítéltnak élve kell eljutnia a kivégzéshez – mondják az írástudók a katonáknak. Ezek villámló szemmel néznek rájuk, de fegyelmeztettek, s nem szólnak semmit. Longinus is attól fél, hogy Jézus útközben meghal. Ezért a Kálváriára vezető két út közül nem a meredeket választja, hanem a hosszabbat, amely szerpentin útként megy fel a dombra.

A tömegben ott vannak az asszonyok is, akik Jézust előző útjain kísérték. Egyikük vizet visz egy ezüst korsóban; s megkínálja Jézust, Ő azonban visszautasítja. Egy másik asszony négyzögletű, finom anyagból készült kendőt vesz elő táskájából, és odanyújtja az izzadó Jézusnak. Elfogadja. Mivel Jézus csak félkezét tudja használni, az asszony teszi azt óvatosan arcához, hogy meg ne mozdítsa közben a töviskoronát. Jézus balkezevel arcához nyomja a kendőt. Utána visszaadja:

– Köszönöm, Nike!

Jézus megköszöni az ott levő jeruzsálemi asszonyok részvétét is:

– Köszönöm, Johanna... Sára... Marcella... Erzsi... Anna... Valéria... De... ne rajtam sírjatok... Jeruzsálem... leányai... Hanem sirassátok bűneiteket... és városotok lakóit... És ti anyák... sirassátok... fiaitokat... mert ez az óra nem marad... büntetés nélkül... És ha így bűnhődik... az Ártatlan... igazán mondom nektek... szerencsés lesz... aki akkor... előbb... elesik... a mézárásban... Megáldalak... titeket... Menjetez... haza... imádkozzatok... értem!

A katonák kötelet kötnek Jézus derekára, s két oldalt azzal tartják, hogy így megelőzzék további elesését. Ezzel azonban a kereszt súlyán nem segítenek. A menetet, úgy látszik pusztán kíváncsiságból, nézi egy erőteljes, negyvenöt év körüli férfi Cireneből, két fiával együtt.

Longinus odahívja:

– Te erős vagy. Vedd keresztjét és vidd fel helyette a csúcsra. Ő nem tudja hordozni ezt a terhet.

A cirenei először húzódozik, de Longinus fenyegetésére mégis jobbnak látja engedelmessé válni. Hazaküldi gyerekeit, s átveszi Jézus keresztjét.

Mária épp ezelőtt ment oda Fiához, mert Longinus jóvoltából a katonák odaengedték. A szavak: „Fiam!” „Anyám!” részvétet keltettek a cirenei szívében, s nagy gonddal emeli le Jézus válláról a keresztet, nehogy megüsse vele a töviskoronát. Mária látja Jézus sebes arcát, s nem akarja növelni fájdalmát a csókkal, azért csak lélekben csókolják meg egymást Fiával. Utána visszatér Jánoshoz és az asszonyokhoz, akik őt kísérik.

Jézus most már gyorsabban tud menni, s hamarosan felérnek a csúcsra. Márián és Jánoson kívül ott van Jonatán, József; Simeon, Alfeus fia; Sára, Alfeus felesége és a pásztorok egy csoportja. Nike, aki a kendőt nyújtotta Jézusnak nincs ott, de ott van Johanna, Erzsi, és Anna. Egyedül ez a kis csoport nem gúnyolja és káromolja Jézust. A tömeg azonban nemcsak Jézust gúnyolja, hanem Anyját is sértegeti, s követeli, hogy őt is feszítsék keresztre vele együtt!

10. Akit értünk keresztre feszítettek

Négy erőteljes, zsidókinézésű férfi, akik méltóbbnak látszanak a keresztre feszítésre, mint az elítéltek, végzik el a keresztre feszítést. Az elítélteknek teljesen le kell vetkőzniük, de adnak nekik három rongyot ágyékkötőnek. Jézusnak azonban Mária ajánlja fel erre a célra hosszú, fehér fejkendőjét, amit János átad Longinusnak, s ő nyújtja át Jézusnak. Ő jól felerősíti, hogy ne essék. Mivel ruhája hozzátapadt sebeihez, azok most ismét felnyíltak és vérzenek.

A nép megint gúnyos szavakkal fejezi ki örömét, és énekelni kezdi az Énekek Éneke 5. fejezetének 10-16. sorát: „Az én szerelmem fehér is, piros is...” Utána leprásnak nevezik, bálványimádónak, Isten által megvertnek, Sátán fajzatának...

A latrokat rákötozik keresztjükre, s felállítják az előre elkészített lyukakba. Ők ordítanak, átkozódnak, Istent káromolják, szidják a Törvényt, a rómaiakat, a zsidókat, pokoli lények módjára.

Jézus szelíden ráfekszik a keresztre, nem kell lefogni őt, mint a latrokat, akik minden erejükkel tiltakoztak. Követ minden utasítást. Két hóhér ráül mellére, a harmadik jobbkezét fogja, a negyedik egy hosszú szöggel, amely négyszögletes és hegyes, nagy kerek fejjel, csuklójánál rászegezi Őt a keresztre.

Az éles fájdalomtól Jézus felkiált, és megrándul, szeme könnybe lábad. A szög áthatol egy idegen, megsérti a csontokat, izmokat. Mária nagyot sóhajt, amikor Fiának kiáltását hallja. Jézus nehogy több fájdalmat okozzon Anyjának, teljes csendben tűri el a további kínokat.

Jézus balkezére kötelet kötnek, s úgy húzzák, hogy elérjék a keresztbe fűrt lyukat, Felszögezik azt is.

Utána bokáinál fogva lehúzzák lábát, s a hóhérok, akik a mellén ültek, most térdére ülnek, hogy meggátolják lábának mozgását. Ezt kétszer olyan hosszú és széles szöggel szegezik fel, mint kezét. A ballábat a jobblábra szögezték, egyetlen szöggel. A töviskorona Jézus fején van, sőt az egyik hóhér már rá is ütött, mert majdnem leesett róla.

Most a keresztet odahúzzák a lyukhoz, s annak az egyenetlen talajon való ugrálása újabb fájdalmat okoz a Keresztre-feszítettnak. A fölállításkor behuppan a lyukba, ami szintén rettenetes gyötrellemmel jár. Jézus keresztje van a közepén, s magasabb, mint a két latoré. A katonák kockákkal kisorsolják egymás közt az elítéltek ruháit.

Mária és János – akit Longinus Mária fiának tart – odamehetnek a kereszthez. Egy katona nyit nekik utat.

A nép mindenféle gúnyos kiáltással fejezi ki érzelmeit, köztük a farizeusok, szaduceusok, heródiánusok és papok is. Gyalázzák Mária Magdolnát és Mártát is.

A bal lator is gyalázza Jézust. Mária a jobb lator keresztje előtt áll, s az őt nézi. Utána megfeddi a bal latort, az azonban folytatja a gyalázkodást. A jobb lator Máriát nézi, saját anyjára gondol, akit megölt a fájdalom fia miatt, s ezt elmondja a bal latornak, hogy őt is bűnbánatra indítsa. Utána kéri Máriát, imádkozzék érte, hogy bocsánatot nyerjenek bűnei. Mária kedvesen, simogatóan ránéz. Az sír bánatában. A bal lator emiatt kigúnyolja. A nép szintén.

Jézus most megszólal:

– Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit tesznek!

Ez az ima legyőzi a jobb lator – Dizmas – félelmét, fel mer nézni Jézusra, és azt mondja:

– Uram, emlékezz meg rólam, amikor országodban leszel. Én igazságosan szenvedek. De légy irgalmas irántam és adj békét a másik életben. Egyszer hallottalak beszélni, de ostobán megvettem szavaidat. Most bánom. És bánom előtted bűneimet, ó Magasságbelinek Fia. Hiszem, hogy Istentől jöttél. Hiszek hatalmadban. Hiszek irgalmadban. Krisztus, bocsáss meg nekem Anyád és Legszentebb Atyád nevében!

Jézus feléje fordul, nagy részvétellel nézi, és szép mosollyal meggyötört száján, biztosítja:

– Mondom neked, ma velem leszel a Paradicsomban.

A jobb lator megnyugszik, és fohászimákként rebegi:

– Názáreti Jézus, zsidók királya, irgalmazz nekem. Názáreti Jézus, zsidók királya, remélek benned. Názáreti Jézus, zsidók királya, hiszek Istenségben.

Az ég mindjobban beborul. A felhőkön csak néha süt át a nap. Hideg szél kezd fújni. Jézus feje mellére hanyatlik.

Ereje gyorsan fogy. Halkan mormolja:

– Mama! Mama! – majd a hozzá közelebb lépő Anyához:

– Asszony: íme a te fiad. – és Jánoshoz:

– Fiú, íme a te Anyád!

Ez mintegy Jézus végrendelete. Mária igyekszik visszaszorítani könnyeit, de nem sikerül neki.

Megérkezik Arimateai József is Nikodémus társaságában. A gúnyolódó papok előtt megvallják hitüket Jézusban, és csatlakoznak a pásztorok csoportjához. Onnan könnyezve nézik Jézust.

Jézus rettentő gyötrelmei növekednek, s növekszik a sötétség is, úgy hogy már alig látják Őt. Feje lehanyatlik mellére, mintha meghalt volna. Mária felkiált:

– Meghalt!

A zsidók nem hiszik, hogy Jézus meghalt, és kövekkel kezdik dobálni, hogy lássák, megmozdul-e. Jézus magához tér. Hangosan felkiált:

– Istenem! Istenem! Miért hagytál el engem?!

Erre a nép megint gúnyolni kezdi. A sötétség növekszik, s Jeruzsálemet már nem lehet látni. Jézus fájdalmasan megszólal:

– Szomjazom!

Félelmetesen viharos szél fúj, hideg, poros. Egy katona nádra tűzött szivacsot márt az epés ecetet tartalmazó edénybe, s Jézusnak nyújtja. Ő megízleli, de undorral elfordul tőle. Az ecet bizonyára marja sebeit.

Jézus megint Anyjához fordul:

– Mama!

– Itt vagyok, kincsem! – válaszolja halkan Mária.

– Mama, hol vagy? Nem látlak többé. Te is elhagytál? – mondja Jézus, akinek elfátyolosodott látása.

– Nem, nem, Fiam! Nem hagytalak el! Halld meg, kedves... Itt van a mama, itt van... és csak az gyöttri, hogy nem lehet ott, ahol te vagy...

Megint csönd. Majd Jézus megszólal:

– Minden beteljesedett!

Nehezen lélegzik, hörögve, mind nagyobb szüneteket tartva a hörgések között. Egy szünet után, végtelen kedvességgel, buzgó imaként mondja:

– Atyám, kezedbe ajánlom lelkemet!

Ismét csend. Utána az utolsó görcs vonaglik végig Jézus testén. Majd Jézus erős hangon felkiált:

– Mama...!

Többet nem tud mondani. Feje lehanyatlik, kilehelte lelkét.

A föld félelmetes robajjal válaszol a Megölt utolsó kiáltására. Villámok dörögnek, s lesújtanak a városra, a Templomra, a tömegre. Egyedül a villámok fénye világít a sötétben. Reng a föld, forgósél pusztít, büntetve az istenkáromlókat. Longinus, János, a katonák megkapaszkodnak, amibe tudnak, hogy el ne essenek. János félkezével a keresztet fogja, másikkal Máriát szorítja. A latrok ordítanak, a nép menekülni szeretne, de nem tud, egymásra esnek az emberek.

A földrengés és a szélvihar háromszor megismétlődik, s utána teljes csend uralkodik, mintha a világ is meghalt volna. A villámok most már hangtalanul villódnak, megvilágítva a hanyatt-homlok menekülő sokaságot. A városban ég egy ház.

Mária felemeli fejét János kebléről, és háromszor kiáltja:

– Jézus! Jézus! Jézus!

Egy villám fényében látja Jézus mozdulatlan alakját. Ismét felkiált:

– Fiam! Fiam! Fiam!

Utána hallgat... nyitott szájjal. Nem akarja elhinni, hogy Jézusa meghalt. János átöleli őt, s igyekszik odébb vezetni:

– Már nem szenved többé.

Mielőtt szavait befejezné, Mária felfogja, hogy Jézus meghalt. Mélyen meghajolva, eltakarja szemét, és felkiált:

– Nincs többé Fiam!

Remeg, és elesne, ha János nem szorítaná őt keblére. Odajönnek az asszonyok is, és vigasztalják Máriát szavaikkal és jelenlétükkel.

Longinus tanácsára József és Nikodémus besiet a városba, hogy Pilátustól elkérjék a holttestet. Nem akarják, hogy megtörjék Jézus csontjait. Longinus sem akarja ezt, azért fog egy lándzsát és átszúrja Jézus szívét. János elborzadva nézi.

– Barátságából tettem. – mondja Longinus. – Jobb így. Mint egy lovag. A csontok megtörése nélkül... Ő valóban Igaz volt!

A sebből sok víz és egy sugárban alvadni készülő vér folyik ki.

József és Nikodémus útközben találkozik Gamáliellel. Anélkül, hogy megállnának, az beszámol nekik a városban történekekről:

– Rettenetes dolgok! A Templomban voltam! A jel! A Templom kifordult sarkaiból! A bíborfüggöny kettéhasadt! A Szentek Szentje nincs elfedve! Átok rajtunk! – ezzel siet fel a Kálváriára.

A két férfi nézi, majd egymásra néznek; együtt mondják:

– „Ezek a sziklák megremegnek utolsó szavamra!” Ő megígérte neki!...

A városban az emberek kiáltoznak, sírnak, mondogatják:

– Az Ő vére tűzesővé vált!

– A villámok között a Jehova megjelent, hogy megátkozza a Templomot!

– A sírok! A sírok! A halottak! Mind kint vannak! És átkoznak minket!

József és Nikodémus elnyerik Pilátus engedélyét, és sietnek vissza a Kálváriára. Épp akkor ér oda Gamáiel is, amikor ők visszatérnek. Gamáiel mellét veri, és sóhajtozik:

– A jel! A jel! Mondd, hogy megbocsátasz nekem! Egy sóhajjal, csak egy sóhajjal mondd, hogy hallasz engem, és megbocsátasz.

Egy katona megböki őt lándzsája nyelével:

– Kelj fel, és hallgass. Nem segít! Előbb kellett volna erre gondolnod. Meghalt. És én, pogány, mondom neked: Ez, akit megfeszítettetek, valóban Isten Fia volt!

Gamáiel térdenállva kér bocsánatot a halott Jézustól késedelmes hitéért, amellyel erre a jelre várt.

Megtörik a latrok lábát. A jobb lator Jézus nevével ajkán hal meg, a másik káromkodások közepette.

József és Nikodémus, János segítségével leveszik a keresztről Jézus testét. Mária a kereszthez támaszkodva ül a földön, amikor ölébe tesz Fiát. Mária úgy tartja ölében, mint egy nagy, alvó gyermeket. Jézus feje Mária vállán nyugszik. Mária simogatja, miközben könnyei sebeire hullanak. Csókolgatja fején a töviskorona okozta sebeket. Rendbehozza Jézus haját, és csendesen beszél hozzá. Közben könnyeivel mossa Jézus testét, és szárítgatja azt a még Fián levő fejkendőjének végével.

Közben lassan kiderül az ég, világosodik. József felajánlja sírját a temetésre:

– Az én sírom új és méltó hozzá. Neki ajándékozom. Barátom, Nikodémus már a sírhoz vitte a fűszereket, amiket ő ajándékoz neki. Közeleg az este, engedd, hogy eltemessük. Légy jó, szent Asszony!

Beburkolják Jézust egy lepelbe, Nikodémus és János a vállánál, József lábánál fogva viszi a Holttestet, amelyet a leplen kívül köpenyükkal is beburkoltak.

Mária, Magdolna, Márta, Zebedeus Mária és Zsuzsanna követi őket, magukkal vive a szögeket, harapófogót, töviskoronát, szivacsot és a nádat. József kertje a Kálvária tövében van, a sziklába vágott kősírral. Ennek előterébe csak négyen férnek be: József, Nikodémus, Mária és János. Mária hosszasan búcsúzik Fiától, s vele akar maradni a feltámadásig, amiben rendületlenül hisz. Végül mégis megengedi, hogy Fiát egy szivaccsal lemassák, és bebalzsamozzák olajjal és fűszerekkel, s betakarják a halotti lepelrel, amelyen fekszik. Utána visszatérnek az Utolsó Vacsora termének házába.

(9-341)

11. Aki a halálból föltámadt

Mária rendületlenül hitt Fia föltámadásában. Vasárnap hajnalban így imádkozott jeruzsálemi szállásán:

– Jézus! Jézus! Nem térsz még vissza?... Ez a harmadik nap kezdete. Jézusom! Ne várj befejezésére ahhoz, hogy visszatérj az életbe, Mamádhhoz, akinek szüksége van arra, hogy élve lásson téged, mert különben meghal halálodra emlékezve; akinek szüksége van arra, hogy téged szépnek, egészségesnek, diadalmasnak lásson, mert különben belehal arra emlékezve, hogy milyen állapotban hagyott el téged!

Ó, Atyám! Atyám! Add vissza nekem Fiamat! Hogy lássam Emberként visszatérni, és ne halottként, Királyként és ne elítéltként.... Atyám, Atyám, hallgasd meg szolgálóleányodat.... Vigasztalj meg most, Atyám! Atyám, irgalom! Irgalom, Fiam! Irgalom, isteni Lélek! Emlékezz a te Szüzedre!

* * *

A kertben az örök egy része alszik, másik része örködik. Már hajnalodik. Ekkor keletről egy nagyon tündöklő meteor jelenik meg az égen, vakítóan ragyogó tűzgolyó, amely tűzpiros utat hagy maga után, nagyon sebesen szállva a föld felé, oly erős, káprázatos, félelmetesen szép fényt árasztva, hogy mellette a hajnalpír eltűnik.

Az örök csodálkozva figyelik. A fényt erőteljes de összhangzatos hang kíséri, olyan, mintha egy nagy katedrális orgonái az Alleluja, vagy a Glóriára zendítenének rá. A mennyből jön ez az angyali alleluja, glória, amely Krisztus Lelkét kíséri, amint visszatér dicsőséges Testébe.

A meteor leüti a Sír hasznavehetetlen zárját, összetöri. Félelmetesen villámlik és mennydörög, amikor a Világegyetem Urának a lelke visszatér, és megint reng a föld, akárcsak akkor, amikor elszállt belőle. Belép a Sírba, amelynek sötétje leírhatatlan világossággá változik, és a Lélek ismét egyesül a mozdulatlan Testtel.

Mindez nem egy perc alatt játszódik le, hanem a percnél egy töredéke alatt, és a fény máris eltűnik. A Test mélyet lélegzik... Néhány percig semmi sem történik.

A halotti lepel alatt a dicsőséges Test örök szépségbe öltözik, felébred a halálos álomból, visszatér a „semmiből”, él, miután meghalt. Szíve bizonyára ismét működni kezd, az erekben ismét keringeni kezd a benn maradt vér, működni kezd a tüdő, az agyat melegség, egészség, erő hatja át: gondolat van ismét a Testben. Egy szempillantás alatt talpra áll, ragyogó öltözetében, amely anyagtalán anyagból készült, természetfeletten szép és méltóságteljes. Annyira más, mint amilyennek utoljára látszott. Nincsenek rajta sebek, sem vér, csak az öt sebből sugárzik a fény, s fényben úszik az egész test is. Fény árad a töviskorona nyomaiból is, szíve tájáról is. De ez nem a föld szegényes fénye, sem a csillagok, vagy a nap szegényes fénye, hanem Isten fénye, mennyei fény, amelyet emberi szavakkal nem lehet leírni. Ez a Szentháromság mindent felülmúló izzása, amely erejével homályba borítja a mennyország minden fényét.

Amikor kijön a sírból, két nagyon szép fényesség veszi közre, egyik jobbról, másik balról, de ezek fénye olyan, mint a csillagoké a nap mellett, s a földre borulva imádják Istenüket, aki mosolyogva hagyja el a sírkamrát, és visszatér, hogy ismét a földön járjon, amely szintén színekbe öltözik a felkelő nap első sugarára.

Jézus áldását adja az éneklő madarakra, a szél kellemes illatot hoz, a világ olyan örvendetes látványt nyújt, hogy ez megsemmisíti a szomorú szenvedés minden emlékét.

* * *

Mária a földre borulva imádkozik szobájában még mindig. Hirtelen kinyílik ablaka és az első napsugárral együtt, belép rajta Jézus.

A zajra Mária felemeli fejét, és meglátja tündöklő Fiát, aki szép, végtelenül szebb, mint szenvedése előtt; mosolyog, él, fényesebb a napnál, fényből szőtt fehér ruhába van öltözve, és feléje közeledik.

Mária feltérdel, kezét keresztbe teszi mellén, egyszerre sírva és nevetve mondja:

– Uram, Istenem!

Így szemléli elragadtatva könnyben úszó arcával, amely megbékélt, nyugodt, mosolyog.

Ő azonban nem szolgálóleányként térdenállva akarja látni Mamáját. Hívja, kinyújtva feléje kezeit, amelyeknek sebeiből fény árad, még ragyogóbbá téve fénylő testét:

– Mama!

De ez nem a szenvedés előtti elbúcsúzás szomorú hangja, sem pedig a Kálváriára menet találkozásánál vagy a haláltusában kiejtett szó, hanem diadalkiáltás, öröm, felszabadulás, ünneplés, szeretet és hála hangja.

És lehajol Édesanyjához, aki nem meri megérinteni Őt. Kezét könyöke alá teszi, és talpra állítja, szívéhez szorítja, és megcsókolja.

Mária ekkor felfogja, hogy nem látomást lát, hogy Fia valóban feltámadt, hogy ez az ő Jézusa, Fia, aki továbbra is fiúi szeretettel szereti őt. Egy kiáltással nyakába ugrik, átöleli, csókolja, nevetve sír. Megcsókolja homlokán, ahol nincsenek többé sebek, fején, amely többé nem véres, ragyogó szemén, meggyógyult arcán, többé már nem dagadt száján. Utána megragadja kezét, megcsókolja kézfejét és tenyerét, a ragyogó sebeket, és hirtelen lehajol lábához, felemeli róla a ruhát és megcsókolja. Utána feláll, nézi, de nem meri...

De Ő mosolyog és megérti. Feltárja ruháját mellén, és azt mondja:

– És ezt nem csókolod meg, Mama, ezt, ami oly fájdalmat okozott neked, s amit egyedül te vagy méltó megcsókolni? Csókolj meg szívemen, Mama. A te csókod eltávolítja szenvedésemnek utolsó emlékét, és megadja nekem azt az örömet, amely még hiányzik feltámadásom örömeiből.

És Jézus keze közé veszi Anyjának arcát, és ajkát oldalsebéhez közelíti, amelyből a legragyogóbb fény árad ki. Mária arcát dicsfényvel vonja be ez a fény. Ő csókolja, csókolja, miközben Jézus simogatja őt. Nem fárad bele a csókolásba. Olyan, mint a szomjúságtól gyötrődő ember, aki forrásból iszik, issza belőle az életet, amely eltávozott belőle.

Most Jézus beszélni kezd:

– Mama, minden befejeződött. Most már nem kell többé siratnod Fiadat. A próba véget ért. A megváltás elérkezett. Mama, köszönöm, hogy megfogantál, felneveltél, segítettél életemben és halálomban.

Éreztem hozzád küldött imáidat. Azok adtak nekem erőt a szenvedésben, azok voltak társaim földi és földöntúli útjaimon. Velem jöttek a keresztre és a limbusba. Tömjénként a Főpap előtt mentek... az égbe.... Meghallgatást nyertek az Atyánál és a Szentléleknél... Megismerték azokat a pátriárkák és az új szentek... és az ő hálójukat közvetítem feléd, Mama, szüleid csókjával és József áldásával együtt.

Az egész ég hozsannát zeng neked, Anyám, Szent Anya! Ez a hozsanna örökké tart! Nem hazug, mint amit néhány nappal ezelőtt nekem énekeltek.

Most emberi ruhámban megyek Atyámhoz. Az égnek látnia kell a Győztest emberi ruhájában, amellyel legyőzte az emberek bűnét. De utána még eljövök. Meg kell erősítenem azok hitét, akik még nem hisznek, és akiknek hinniük kell, hogy másokat is segíthessenek a hitben, meg kell erősítenem a féleneket, akiknek nagy erőre van szükségük ahhoz, hogy ellenállhassanak a világnak.

Utána fölmegek majd a mennybe. De nem hagylak egyedül téged, Mama!... Tied leszek a Szentségben, oly igazán, mint akkor, amikor engem hordoztál. Sose leszel egyedül.... Többé nem leszek elválasztva az Atyától. Te sem leszel többé elválasztva a Fiútól. És a Fiúval együtt

birtokában leszel Szentháromságunknak. Élő égként a földön hordozod majd a Szentháromságot az emberek között, és megszenteled az Egyházat, te, a Papok Királynője és a Keresztények Anyja. Utána eljövök, hogy magammal vigyelek. És többé nem én leszek tebenned, hanem te Énbennem, Országomban, hogy még szebbé tudd a mennyországot.

Mama, add csókotat áldásként; és vedd békémet társadként. Isten veled!

(10-18)

12. Aki a mennybe felment

A mennybemenetel napjának reggelén Jézus bensőségesen elbúcsúzik Anyjától. Szinte vég nélkül csókolgatják egymást. Jézus keblére öleli Anyját. Igazán az Emberfia, aki elhagyja azt, aki a világra szülte Őt. És igazán az Anya, aki visszaadja Őt az Atyának, a Szeretet Zálogát, amelyet a Legtisztaságosabb kapott.

Isten csókolja meg az Istenanyát!

Utána az Asszony, mint Teremtmény, letérdel Istene elé, aki mégis az ő Fia, és a Fiú, aki Isten, fejére teszi kezét, megáldja őt az Atya, Fiú és a Szentlélek nevében, utána lehajol hozzá és felemeli, és utoljára még egyszer homlokon csókolja.

Mindez a Getszemáni-kertben történt, ahol egyedül sétáltak. Utána a ház felé mennek, ahol Jézus utoljára hosszú beszédet mond apostolainak, és megáldoztatja őket, mint az utolsó vacsorán tette.

Az Olajfák-hegyére vezető úton már gyülekeznek mindazok, akiket Jézus meghívott, hogy utolsó áldását adja rájuk mennybemenetele előtt. Ott van a 72 tanítvány, a szent asszonyok, akik elkísérték Jézust útjain és a Kálváriára, Lázár, Nikodémus, Arimateai József, a pásztorok és még sokan mások.

Jézus apostolaival felmegy a hegy csúcsára. Vele van Anyja, Lázár, és a pásztorok is. Félkörben veszik körül. A többiek kissé lejjebb állnak, egy tisztáson.

Jézus egy nagy sziklán áll, ami kissé kiemelkedik a földből. A napfényben ruhája hófehéren tündöklök, haja pedig aranyként. Isteni fény ragyog szemeiben.

Kitárja karját, mintha mindenkit átölelne, nemcsak a jelenlevőket, hanem az egész földet, amelyet a tömeg jelképez.

Felejtethetetlen és utánozhatatlan hangján kiadja az utolsó parancsot:

– Menjetek! Menjetek az én nevemben, hirdessétek az evangéliumot a nemzeteknek a föld határáig! Isten legyen veletek! Az Ő Szeretete erősítsen meg titeket, az Ő Világossága irányítson, az Ő békéje lakjék bennetek az örökkévalóságig.

Jézus még szebbé válik, mint a Tábor-hegyén. Mindnyájan térdre esve imádják. Ő, miközben már felemelkedett a szikláról, még egyszer Anyja arcát keresi, rámosolyog oly kedvesen, hogy azt senki sem képes leírni... Ez utolsó istenhozzádja Anyjának. Száll, száll...

A nap még fényesebben ragyog rá, az Istenemberre, aki Legszentebb Testével felszáll az égbe, és akinek dicsőséges sebei élő rubinokként ragyognak. A többi gyöngyfénycént tündöklök a napfényben. Valóban a Fény nyilvánul ki itt, akárcsak születésének éjszakáján. Tündöklök a fényben, amint felszáll. Fénye felülmúlja a napét, Emberfeletti, mindennél szebb.

És Jézus Krisztus, Isten Igéje eltűnik az emberek szeme elől a fénynek ebben az óceánjában...

A mélységes csendben csak két hang hallatszik a földön: Mária kiáltása: „Jézus!” és Izsák sírása.

A többiek megnémultak és csodálkozva állnak ott egészen addig, míg két angyal emberi alakban meg nem jelenik, megszólítva őket:

– Galileai férfiak! Mit álltok itt égre emelt tekintettel? Ez a Jézus, aki közületek az égbe emelkedett, úgy jön el ismét, amint szemetek láttára a mennybe ment. (ApCsel 1,11)

13. Aki nekünk a Szentlélek elküldötte

Az utolsó vacsora termében Szűz Mária és a tizenkét apostol együtt várják a Szentlélek eljövételét. Mária felolvas nekik valamit és a többiek csendben ezen elmélkednek. Mária mintha elragadtatásban lenne, mosolyog. Az apostolok áhítattal néznek rá. Utána Mária megint felolvas a tekercsből, s ismét csendben imádkoznak.

Hirtelen a reggeli csendet erős szél zúgása szakítja meg, amely összhangzatos, mintha hárfából jönne, és emberi ének kísérné. A hang mindjobban közeledik, betölti az egész házat.

Az apostolok ijedten emelik fel fejüket, és amint a hang közeledik, egyesek készen állnak a menekülésre, mások a földre kuporodnak és fejüket kezükbe, kabátjukba rejtik. Van, aki Máriához húzódik, de óvatosan megőrizve tiszteletteljes tartózkodásukat, amellyel mindig viseltettek a Legtisztább iránt. Csak János nem fél, mert látja Mária arcán a békét és a sugárzó örömet, amellyel felemeli tekintetét és néz valamit, amit egyedül ő lát. Mária letérdel, kitarja karját és kiterjeszti köntösét a mellette térdelő Jánosra és Péterre. Mindez egy perc töredéke alatt történik.

Ekkor íme, a Fény, a Tűz, a Szentlélek belép a dallamos hang utolsó foszlányára, ragyogó gömb alakjában, anélkül, hogy a zárt szoba ajtaja vagy ablaka kinyílt volna, és egy pillanatig Mária feje felett lebeg, egy tenyérnyire fejtől.

Mária hátraveti fejét, és örömmel kiált fel, mosolyog. Ekkor a fénylő gömb tizenhárom lángra oszlik szét, amelyek földöntúli fényben ragyognak, és leszállnak az apostolok homlokára. Mária feje körül pedig koronát képez a reá szálló láng, mintegy megkoronázva Királynőként az Isten Leányát, Anyját, Jegyesét, az Érintetlen Szüzet, a Teljesen Szépet, az örökké Szeretettet, az örök Hajadont; akit semmiféle dolog sem képes lealacsonyítani semmiben sem; azt, akit a fájdalom megőregített, de aki a feltámadás örömeiben megújult, aki részesedik Fiának szépségében, fiatalságában, életerejében... mintegy elővételezve a mennybe felvett test szépségét, lévén a mennyország virága.

A Szentlélek tűzpirosan fénylik a Szeretett feje körül. Mit mondhat neki? Titok! Mária áldott arca átváltozik a természetfeletti örömtől, szeráfi mosoly sugárzik róla, örömeiben könnyei gyémántokként tündökölnék.

Egy ideig ott marad a Tűz, utána eltűnik. Nyomában kellemes illat marad, amelyet nem lehet egyetlen földi virág illatához sem hasonlítani. Ez a mennyország illata.

Az apostolok magukba mélyednek...

Mária még mindig elragadtatásban van. Karját mellén tartja, szemét behunyja, fejét lehajtja. Folytatja Istennel való társalgását... amelyet senki sem hall.

Senki sem zavarja meg őt. János rámutatva mondja:

– Ő az oltár. Az ő dicsőségén nyugodott meg az Úr Dicsősége...

– Igen, ne zavarjuk meg örömét. De menjünk, hirdessük az Urat, és nyilvánítsuk ki műveit és szavait a népnek – mondja Péter természetfeletti buzgósággal.

– Menjünk! Menjünk! Isten Lelke lángol bennem – mondja Jakab, Alfeus fia.

– És tettekre ösztönöz minket. Menjünk mindnyájan és hirdessük a jó hírt az embereknek.

Kimennek, mintha valami nagy erő hajtaná, vagy vonzaná őket.

(10-264)

14. Aki téged, Szent Szűz, a mennybe fölvelt

Mária Jánossal együtt lakott a Getszemáni-kertben lévő Házban, amikor eljött Mária mennybevitelének ideje. János előre megérezte ezt abból, hogy szemmel láthatólag mind nagyobb öröm töltötte el Máriát. Mikor elérkezett. utolsó órája, Mária megmondta Jánosnak, hogy hallja Fiának hívását:

– Jöjj! Lépj ki! Szállj fel trónusunkhoz: a Háromságos Isten ölelése vár!

János látja, hogy Mária elragadtatásba esik, s ragyogni kezd, mint Jézus a tábor-hegyi átváltozáskor. Mária lefekszik ágyára, úgy, amint van, fehér ruhájában, köpenyével együtt, karját keresztbe teszi mellén, lehunyja szemét, és a fölője hajló Jánosnak ezt mondja:

– Én Istenben vagyok. És Isten énbennem. Miközben én Őt szemlélem, és érzem ölelését, mondd a zoltárokat és a Szentírásban található egyéb imákat, amelyeket a Bölcsesség Lelke majd megmutat neked. Utána imádkozd el Fiam imáját! Ismételd el nekem az angyali Üdvözlés szavait, és Erzsébetnek hozzám intézett szavait, és az én dicsőséges himnuszomat... Követlek téged azzal, amim még e földön van... Úgy tűnik nekem, hogy Jézusom mellett van!

János elénekli a 119. 42. 39. 23. és az 1. zoltárt, utána elmondja a Miatyánkot, Gábor főangyal és Erzsébet szavait, Tób 13,13-18-at Sir 24,8-34-et és végül a Magnificatot.

Mikor ennek végéhez ér, észreveszi, hogy Mária többé nem lélegzik, de továbbra is mosolyog, mintha nem halt volna meg. (Valóban nem közönséges halálról volt szó, hanem elragadtatásszerű állapotról, amely mennybeviteléig tartott.)

János ott maradt Mária mellett, étlen, szomjan, virrasztva, imádkozva, várva mennybevitelét. Végül azonban a fáradtságtól elaludt. Már napok óta virraszthatott.

Hajnalfelé hirtelen nagy fény tölti be a szobát, ezüstös fény, amely mindinkább növekszik, hasonlóképpen ahhoz a fényhez, amely Jézus megszületésekor a betlehemi istállót árasztotta el. Ebben a fényben angyali alakok mozognak. Szárnyukból csodálatos színekben tündöklő sugarak áradnak, s kellemes, összhangzatos hárfa zene hallatszik.

Az angyalok körülveszik Mária ágyát, fölője hajolnak, felemelik mozdulatlan testét, és a tetőn csodálatos módon keletkezett nyíláson át felszállnak, magukkal vive Királynőjüket. Közben az angyali zene hangja, mint valami orgonahang felerősödik. Ez a hang felébreszti Jánost, aki még álmosan körülnéz, hogy lássa mi történt. Észreveszi, hogy az ágy üres, és a mennyezet kinyílt. Felfogja, hogy csoda történt. Kifut a ház teraszára. Ösztönös megérzés, vagy mennyei sugallat hatására felnéz, kezével védve szemét a felkelő nap fényétől, hogy jobban lásson.

És látja. Látja, hogy Máriát viszik az angyalok, mind magasabbra, miközben mintegy utolsó búcsúzásként lebeg Mária köntösének lebernyege. János – csodálatos módon sokáig tudja követni szemével Mária mennybevitelét – látja, hogy a felkelő nap sugarai körülveszik őt, s ekkor Mária megelevenedik, s megdicsőült testének már nincs szüksége az angyalok segítségére, most már a maga erejéből száll tovább a hozsannázó angyalok között.

A látvány szépsége elragadtatásba ejti Jánost, aki a terasz falának támaszkodva továbbra is nézi Máriának most már Istennel egyesült alakját, amint az mind magasabbra száll. Látja, hogy eléje jön Fia, aki szintén tündöklően ragyog, leírhatatlan szépségben. Szívére szorítja Anyját, mindketten sugárzóak, mint két csillag, és vele együtt tér vissza oda, ahonnan jött. János többé nem látja őket.

Lehajtja fejét. Fáradt arcán látható a fájdalom Mária elvesztése miatt, de ugyanakkor az öröm is, annak dicsőséges sorsán. Az öröm felülmúlja a fájdalmat, és ezt mondja:

– Köszönöm, Istenem! Köszönöm! Előre éreztem, hogy ez fog történni. És virrasztani akartam, hogy ne mulasszam el mennybevitelének egyetlen mozzanatát sem. De már három napja nem aludtam! Az álom éppen akkor nyomott el, amikor közeli volt felvétele... De talán Te akartad ezt így, Istenem, hogy ne zavarjam meg azt a pillanatot, és ne szenvedjek

túlságosan... És viszontláthattam Jézust! Mily szép, váratlan, nem remélt látvány volt! Nagyon köszönöm!... Minden aggodalmam megszűnt, mert láttam, hogy egyesültetek a dicsőségben. Köszönöm ezt, Istenem!...

(10-336)

15. Aki téged, Szent Szűz a mennyben megkoronázott

A Szűzanya így számolt be mennyei boldogságáról Valtorta Máriának:

Alázatosságomban nem is gondolhattam arra a nagy dicsőségre, ami fenn volt tartva számomra az égben. Azt szinte biztosra vettem, hogy emberi testem, amelyet megszentelt Istennek hordozása, nem fog megromlani, mert Isten az Élet, és amikor Ő maga átjár és betölt egy teremtményt, ezzel mintegy bebalzsamozza és megőrzi a halál rontásától.

Én nemcsak hogy szeplőtelen maradtam, nemcsak egyesültem Istennel egy szent és termékeny ölelésben; hanem a méhemben rejtőző Istenség kisugárzása a legmélyeségebben átjárt engem. De nem is gondolhattam arra, s ezért nem is kívánhattam azt, ami fenn volt tartva számomra az örökkévalóságtól kezdve: hogy ismét érezzem Fiam kezének érintését, az Ő ölelését, csókját, halljam hangját, saját szememmel lássam arcát. Elég lett volna számomra, ha ezekben a boldogságokban csak lelkem részesült volna, ez is már teljesen boldoggá tett volna.

De annak tanúságául, hogy a Teremtő első gondolata az embert illetőleg az volt, hogy éljen és halál nélkül menjen át a földi Paradicsomból az égbe, az örök Országba, Isten azt akarta, hogy én, a Szeplőtelen, lelkemmel és testemmel ott legyek a mennyországban rögtön azután, hogy befejeződött földi életem.

Én vagyok a biztos tanúságtevője annak, amit Isten elgondolt és akart az ember számára: hogy ártatlanul éljen, a bűnt nem ismerve, nyugodtan lépjen át ebből az életből az örök életbe, úgy, mint aki elhagyja egy háznak a talaját és belép a királyi palotába. Az ember, anyagi testből és szellemi lélekből áll. Amikor beteljesült volna tökéletessége – Isten tervei szerint Istenhez és az Ő kegyelméhez hűségesen viszonyulva – átlépett volna a földről a Paradicsomba. Elérkezett volna a teljes világosságra, az égbe, ahol Isten, az örök nap világít. Isten odaállított engem a pátriárkák, próféták és szentek elé, az angyalok és a vértanúk elé, miután felvett lélekben és testben az égi dicsőségbe, és azt mondta:

– „Íme a Teremtő tökéletes műve. Íme az, akit én saját képemre és hasonlatosságomra teremtettem az emberek összes gyermeke között; az isteni teremtő erő remekműve, a világegyetem csodája, amely egyetlen lényben látja bezártan az Istenit – azt, aki örök, mint Isten, aki szellemi, értelmes, szabad és szent, – és az anyagi teremtményt, a legártatlanabb és legszentebb testben, aki előtt minden más élő a három teremtett világban térdet hajtani kényszerül. (Vö. Fil 2,5-11.) Íme Szeretetem tanúsága az ember számára, akinek tökéletes szervezetet és boldog sorsot terveztem az örökkévaló életben Országomban. Íme, bocsánatom tanúsága az ember, mint olyan számára, a Szeretet Háromsága akaratából, akit helyreállítottam és újjáteremtettem szemem számára. Ez a titokzatos próbakő, ez a jegygyűrű az ember és Isten között, ez Az, Aki visszahozza az első időket és napokat, és örömmel tölti el szememet, amikor szemlélem benne azt az Évát, akit teremtettem, és aki még sokkal szebb és szentebb, mert Igémnek az Anyja, és a legnagyobb bocsánat Vértanúja. Az ő Szeplőtelen Szíve számára, amely sose ismert semmiféle szeplőt, még a legcsekélyebbet sem: megnyitom az ég kincstárát, és fejére, amely sose ismerte meg a kevélységet, koszorút fonok ragyogással, és megkoronázom őt, mert ő számomra a legszentebb, és hogy ő legyen a ti Királynőtök.”

Az égben nincsenek könnyek. De az örvendetes könnyek helyett, amelyeket a lelkek ontottak volna, ha sírni tudtak volna, amelyet kisajtolta volna belőlük megindulásuk, látni lehetett ezek után az isteni szavak után a fények ragyogását, a legélénkebb színpompákban való tündöklést, a leghevesebb tűzzel égő szeretet fellángolását, és hallani lehetett az égi összhangnak leírhatatlan hangját, amelyben Fiamnak szava egyesült az Atyaisten dicséretével és örökre boldog szolgálóleányáéval.

Befejezés

Miután Jézus befejezte a Valtorta Máriának adott kinyilatkoztatásokat, megmagyarázta neki, mi indította Őt ezeknek adására. A másutt ismertetett hét ok közül itt csak kettőt részletezünk, a másodikat és negyediket; mert ezek különösen kapcsolatban állnak a rózsafüzér titkokkal:

Második ok: Hogy a papokban és a hívekben felélessze a szeretetet az evangélium és mindaz iránt; ami Krisztussal van kapcsolatban. Mindenekelőtt, hogy megújítsa a szeretetet Anyja iránt, akinek közbenjárása titokzatos erő a világ megmentése érdekében. Ő győzi le a Sátánt. Ő ajándékozta a világnak a Megváltót. A világ megmentése is általa fog történni. Ezt a hatalmát segíti elő, ha fokozatosan szeretjük őt.

Negyedik ok: Hogy az Emberfiának és Máriának alakját az Igazságnak megfelelően mutassa be, akik húsból és vérből való gyermekei Ádámnak, de a büntelen Ádámnak. Amilyenek ők voltak, olyanok lettünk volna mi is, ha őszüleinink bűne nem tette volna tönkre tökéletes emberségüket... Úgy szerettük volna Istent, mint Mária, teljes buzgósággal, tökéletesen, mint ő, aki tudta, hogy Fia nem jelképesen, hanem valóban Isten Fia.

Azok, akik túlságosan érzelmesnek találják Mária szeretetét Jézus iránt, fontolják meg, hogy ki volt Mária: a bűn nélküli Asszony, aki teljesen tiszta szeretettel tudta szeretni Istent, szüleit, jegyesét, Fiát, embertársait. Fontolják meg, kit látott Mária Jézusban azon kívül, hogy méhének Fiát látta benne; és végül fontolják meg Mária nemzetiségét. A zsidó fajból származott, egy keleti fajból, és a mai időktől nagyon távoli korban. Ezek az elemek megmagyarázzák a szeretet kifejezőmódját, amely számunkra túlzottnak tűnhet. A keleti és zsidó beszédmód szereti a szóvirágokat, pompát...

Azok, akik túlságosan érzelmesnek találják Jézus szeretetét Mária iránt, fontolják meg, hogy Jézus Isten, és hogy a Szentháromság örömét lelte Mária szeretetében. Mária kárpótolta Jézust az egész emberi nem által okozott szenvedésért... Végül fontolják meg, hogy minden szeretet csak akkor és annyiban válik bűnössé, amennyiben rendetlen, vagyis Isten akaratával ellenkezik, és nem tölti be feladatát.

Ezután fontolják meg: Mária szeretete ilyen volt-e? Jézus szeretete ilyen volt? Visszatartotta Mária Jézust önző szeretetből attól, hogy mindenben teljesítse Isten akaratát? Jézus megtagadta talán küldetését Mária iránti rendetlen szeretetéből? Nem! Mindkettőjük szeretetének csak egyetlen vágya volt, hogy a világ üdvösségéért teljesítsék Isten akaratát. És az Anya teljesen lemondott Fiáról, és a Fiú teljesen lemondott Anyjáról, amikor Mária átadta Fiát nyilvános működése keresztségének és a Kálvária keresztségének, és amikor Jézus átadta Máriát az egyedüllétnek és a gyötrelmeknek, hogy Társmegváltóvá legyen, emberileg bármily fájdalmat okozott is ez Jézusnak. Ez gyengesség? Ez érzélgősség? Ez a tökéletes szeretet! De az emberek nem tudnak szeretni, és nem értik meg többé, hogy mi a szeretet!

2. füzet – Tízparancs

Jézus a Tízparancsolatot magyarázza

Valtorta Mária tízkötetes Jézus életrajzában, amelyet látomások alapján írt, van egy hosszú (100 oldalas) rész, Jézus nyilvános működése első évének végén, amelyben Jézus sorra veszi a tízparancsolatot, és elmagyarázza annak jelentését.

Ez Lázárnak egyik tányóján történik, Jerikó fölött, a Jordán mellett, ahol – miután Jeruzsálemből kitiltották – Jézus egy ideig meghúzódik tanítványaival. A nép hamarosan értesül ottlétéről, s mind nagyobb számban keresi fel. Jézus a tanítványokat bízza meg, hogy János példájára a bűnbánat keresztségében részesítsék azokat, akik ezt kérik, Ő maga pedig oktatja a népet, meggyógyítja a betegeket és társalog tanítványaival. Az evangéliumokban arról csak ennyit olvashatunk: „Amikor Jézus megtudta, hogy a farizeusok úgy értesültek, hogy Ő több tanítványt szerez és kereszttel, mint János – noha Jézus maga nem kereszttel, csak a tanítványai – elhagyta Júdeát és visszatért Galileába.” (Jn 4,1-3 Vö. Jn 3,22.)

Ezek az oktatások nem merítik ki a tízparancsolat teljes értelmét, de sok olyan meglátást tartalmaznak, amelyeket nem találunk meg még a legrészletesebb erkölcsstan könyvekben sem.

Itt csak Jézus beszédeit fordítottuk le, az előzményekből vagy következményekből csak annyit említettünk, amennyi a beszéd jobb megértéséhez szükséges.

Mivel az ilyen látomásoknak nem az a céljuk, hogy szóról szóra ismertessék velünk azt, amit Jézus mondott, valószínű, hogy eredetileg tovább tartottak Jézus beszédei, mint az itt leírt, s néhány perc alatt elmondható beszédek. Itt-ott az is nyilvánvaló, hogy a látók néha saját gondolataival fejezte ki, amit Jézustól hallott. Ahol ez nyilvánvaló volt, ott kijavítottuk. Pl. a befejező beszédben a 4. oldalon ez szerepel: „Moss meg engem a sírással, és tiszta leszek, mint az *alpesi* hó.” A látók olasz volt, az ő számára az alpesi hó emlegetése magától értetődő. A palesztíniai zsidóknak azonban Jézus legfeljebb a Hermon havát emlegethette, mert azt saját szemükkel láthatták. Azért ezt a kifejezést „a havasok hava” szavakkal adtuk vissza.

Láthatjuk ezekből a beszédekből azt is, hogy a Szentírás csak töredékeket, foszlányokat, összefoglalásokat tartalmaz Jézus tanításából. Erre János apostol is utal evangéliuma végén: „Jézus még sok egyebet is tett. Ha azonban valaki mind le akarná írni – azt hiszem – annyi könyvet kellene írnia, hogy nem tudná az egész világ sem befogadni.” (Jn 21,25)

Ezzel kapcsolatban Jézus megjegyezte a látóknak, hogy János kifejezése nyilvánvalóan szónoki túlzás. De hozzátette: „Igazán mondom nektek, hogy még ennek (a könyvsorozatnak, amelyben Valtorta Mária leírta, amit Jézus életéről látott és hallott) elolvasása és elfogadása után sem tudtok mindent rólam. Megölte volna a fáradság a krónikást, aki fel akarta volna jegyezni minden egyes napom minden cselekedetét az én szolgálattal kapcsolatban, ha ismerte volna azokat. Eltekintve a szónoki túlzástól, igazán mondom nektek, hogy ha le kellene írni minden cselekedetemet, minden egyes beszédemet, önmegtagadásomat és imámat, amelyet a lelkek megmentéséért mondtam, a ti könyvtáraitoknak, és pedig nagyobb könyvtáraitoknak egy termék töltenének meg a rólam szóló könyvek. És azt is igazán mondom nektek, hogy sokkal hasznosabb lenne számotokra, hogyha elégetnétek a sok poros és mérgező haszontalan könyvet, hogy helyet csináljatok az én könyveimnek, mint az, hogy oly keveset tudtok rólam, és annyira imádjátok azokat a könyveket, amelyek szinte mindig szennyesek az érzékiségtől vagy a tévedésektől.”

Manapság a könyveken kívül kazettára felvett hangosfilmeket is tárolhatnak a könyvtárak. Ha 33 évet tétélezünk fel Jézus élettartamának, s teljes életét felvették volna ilyen két óras

anyagot tartalmazó kazettákra, 150.000 kazettára lett volna szükség! Ha ezzel összehasonlítjuk Valtorta Mária tízkötetes életrajzát, s feltételezzük, hogy annak 5.500 oldalából egy óra alatt húsz oldalt tudunk elolvasni, akkor elolvasása 275 órába kerülne, mindez filmre felvéve pedig talán még 150 kétórás kazettát sem töltene meg. Tehát a tíz kötet csak egy ezrelékét tartalmazza annak, amit Jézus tett és mondott! Az evangéliumok pedig talán csak egy százvezred részét!

Kővári Károly S. J.

1. „Én vagyok a te Urad, Istened.”

– Az Úr első szava ez: „Én vagyok a te Urad, Istened.”

Nincs a napnak olyan pillanata, amikor Istennek ez a szava ne hangzana el. Hol? Mindenütt. Minden állandóan ezt mondja. A növények, a csillagok, a víz, a tűz, a gyapjú, a kenyér, a világosság és a sötétség, az egészség és a betegség, a gazdagság és a szegénység. Minden azt mondja: „Én vagyok az Úr. Általam van részed ebben. Egyik gondolatom ajándékozta neked, egy másik elveszi tőled, nincs az a hadsereg, az a védekezés, ami meg tudna menteni téged az én akaratomtól.” Ezt kiáltja a szél hangja, ezt éneklő a víz örvendezve, ezt illatozzák a virágok, ez van bevésve a hegyek hátába, ez suttog, beszél, hív, kiált a lelkiismeretben: „Én vagyok a te Urad, Istened!”

Sose felejtsetek el ezt! Ne csukjátok be előtte szemeteket, fületeket, ne fojtsátok el lelkiismereteket azért, hogy ne halljátok meg ezt a szót. Ily nagy az, és eljön a pillanat, amikor a lakomaterem falán, a tenger háborgó hullámán, a kisgyermek nevető ajkán, vagy a haldokló öreg sápadt arcán, az illatozó rózsán vagy a bűzlő síron lesz felírva Isten tüzes ujjával. Eljön a pillanat, amikor a bortól és gyönyörtől megrészegült, a vásári kavargásban élő, az éjjel nyugovó, az egyedül sétáló meghallja felemelt hangját: „Én vagyok a te Urad, Istened”, és nem pedig ez a test, amelyet mohón csókolsz, nem ez az étel, amelyet falánkan lenyelsz, nem ez az arany, amelyet fősvényen felhalmozol, és nem ez az ágy, amelyen lustálkods; és nem használ semmit a hallgatás, az egyedüllét, alvás, nem tudod elhallgattatni.

„Én vagyok a te Urad, Istened”, a Társ, aki nem hagy el téged, a Vendég, akit nem lehet kidobni. Jó vagy? Akkor a vendég és társ jó Barátod. Alávaló bűnös vagy? Akkor a vendég és társ haragos Királyné válik és nem hagy békét neked. De nem hagy el, nem hagy el, nem hagy el. Csak a kárhozottaknak van megadva, hogy elkülönítsék magukat Istentől. De ez az elkülönülés örök és kifogyhatatlan gyötrelmük.

„Én vagyok a te Urad, Istened” és hozzáteszi: „aki kihoztalak téged Egyiptom földjéről, a szolgaság házából.” (Vö. Kiv 20,1) Ó, milyen igazak ezek a szavak éppen most! Milyen Egyiptomból vezet ki téged, az ígéret földjére, amely nem ez a földi hely, hanem az ég! Az Úr Örök Birodalma, amelyben többé nem lesz éhség és szomj, hideg és halál, hanem minden örömet és békét harmatoz, és a béke és az öröm minden szellemet kielégít.

Az igazi szolgaságból hozlak ki most titeket. Íme a Szabadító. Én vagyok. Jövök, hogy széttörjem bilincseiteket. Minden emberi uralkodó meghalhat, és halálával felszabadulnak a leigázott nemzetek. A Sátán azonban nem hal meg. Örökké él. Ő az uralkodó, aki leigázott titeket, és oda hurcol, ahová akar. A bűn bennetek van. És a bűn a lánc, amellyel a Sátán fogva tart titeket. Én jövök, hogy széttörjem a láncot. Az Atya nevében jövök. Ez az én kívánságom is. Íme, teljesül a meg nem értett ígéret: „kihoztalak titeket Egyiptomból és a rabszolgaságból.”

Most ez lelki értelemben beteljesül. Az Úr, Istenetek kihoz titeket annak a bálványnak a földjéről, amely elcsábította az őszülöket, kiszabadít titeket a bűn szolgaságából, újból a kegyelembe öltöztet titeket, bebocsát benneteket Országába. Igazán mondom nektek, hogy azok, akik hozzám jönnek, hallani fogják a Magasságbeli kedves atyai hangját boldog szívükben: „Én vagyok a te Urad, Istened, és magamhoz vonzalak titeket, szabadok és boldogok lesztek.”

Jöjjetek! Forduljatok az Úrhoz szívetekkel és arcotokkal, imádságaitokkal és akaratotokkal. A kegyelem órája elérkezett.

„Senki mást ne tekints Istennek, csak engem!”

– Hallottátok: „Senki mást ne tekints Istennek, csak engem. Ne készíts magadnak faragott képet, vagy hasonmást arról, ami fent van az égben, vagy lent a földön, vagy a vizekben a föld alatt. Ne borulj le ilyen képek előtt, és ne tiszteld őket, mert én, az Úr, a te Istened féltékeny Isten vagyok. Azoknak a vétkét, akik gyűlölnek engem, megtorlom fiaikon, unokáikon és dédunokáikon. De ezredízíg irgalmasságot gyakorlok azokkal, akik szeretnek és megtartják parancsaimat.” (Kiv 20,3-6)

„Senki mást ne tekints Istennek, csak engem!”

Hallottátok, miként van jelen Isten mindenütt tekintetével és hangjával. Valóban, mindig színe előtt vagyunk. Akár be vagyunk zárkózva egy szobába, akár a tömeg között vagyunk a Templomban, egyaránt az Ő színe előtt vagyunk. A rejtett jótevők, akik még azok elől is elrejtőznek, akikkel jót tesznek, a gyilkosok, akik megölik az utast egy magányos völgytorokban és felkoncolják, egyaránt jelen vannak az Ő színe előtt. Színe előtt van a király udvartartása közepette, a katona a harctéren, a levita a Templom belsejében, a könyvei fölé hajló bölcs, a barázdákon járó földműves, a padján ülő kereskedő, a bölcső fölé hajló anya, a jegyes a kamrájában, a szűz az atyai házban, az iskolában tanuló gyermek, a haldokló öreg. Mindnyájan színe előtt vannak, és hasonlóképpen az embernek minden cselekedetét látja.

Az ember minden cselekedetét! Félelmetes szavak! És vigasztaló szavak. Félelmetesek, ha a cselekedetek bűnösök, vigasztalók, ha a cselekedetek szentek. Tudni, hogy Isten lát. Ez megfékez a rossz tevésében, megvigasztal a jócselekedetekben. Isten látja, hogy jót cselekszem. Én *tudom*, hogy Ő nem felejt el azt, amit lát. Én *hiszem*, hogy Ő megjutalmazza a jócselekedeteket. Azért biztos vagyok abban, hogy részem lesz ebben a jutalomban, és ez a biztonság megnyugtat. Ez nyugodttá teszi életemet és békéssé haláloamat, mert életemben és halálomban megvigasztalja lelkemet Isten barátságának csillagfénye. Így érvelnek azok, akik jót tesznek. De azok, akik rosszat tesznek, miért nem gondolnak arra, hogy a bálványimádás a tiltott cselekedetekhez tartozik? Miért nem mondják ezek: „Isten látja, hogy miközben tettetem a szent istentiszteletet, hazug istent vagy isteneket imádok, akiknek titkos oltárt emeltem, amelyről az emberek nem tudnak, csak Isten?”

Milyen isteneket, mondjátok, ha még a Templomban sincs szobra Istennek? Milyen arcuk van ezeknek az isteneknek, ha az Igaz Istennek lehetetlen arcot formálni? Igen. Lehetetlenség arcot formálni, mert az ember nem képes méltóképpen ábrázolni a Tökéleteset és a Legtisztábbat. Csak a szellem látja meg az Ő anyagtalan és magasztos szépségét, és hallja hangját, élvezzi simogatását, amikor Ő kiárasztja magát egy szentjére, aki kiérdemli ezeket az isteni érintéseket. De az ember szeme, füle, keze nem képes látni, hallani és megismételni citerájának hangjával, kalapáccsal és vésővel a márványon azt, aki az Úr.

Ó, végtelen boldogság, amikor az igazak lelke meglátja Istent! Az első pillantás annak a boldogságnak a kezdete lesz, amely századokon és századokon keresztül társává válik. Mégis, amit nem tudunk megtenni az Igaz Istennel, azt az ember megteszi a hazug istenekkel. És az egyik oltárt emel a nőnek; a másik az aranynak; a hatalomnak; a tudománynak; a katonai győzelemnek; az egyik imádja a hatalmas embert, aki természetében hozzá hasonló, csak hatalom vagy szerencse dolgában áll felette; a másik önmagát imádja, és azt mondja: „Nincs hozzám hasonló”. Íme Isten népének istenei.

Ne csodálkozzatok a pogányokon, akik imádják az állatokat, a csúszómászókat és a csillagokat. Mennyi csúszómászót! Mennyi állatot! Mennyi kialudt csillagot imádtok szívetekben! Az ajkak hazug szavakat ejtenek ki, hogy hízelegjenek, birtokoljanak, megrontsanak. Nemde imák ezek a titkos bálványokhoz? A szívekben bosszúálló gondolatok lappanganak, üzérkedő, parázna gondolatok. Nemde ezek a gyönyör, zsugoriság, gonoszság tisztátalan istenének szóló hódolatok?

Hallottátok: „Ne imádj semmit, ami nem a te Igazi, Egyetlen Örök Istened.” És hallottátok: „Én erős és féltékeny Isten vagyok”.

Erős: Semmiféle más erő nem múlja felül az övét. Az ember szabadon cselekszik, a Sátán szabadon kísért. De amikor az Isten azt mondja: „Elég”, az ember nem képes többé rosszat tenni, és a Sátán nem képes többé kísértetni. Ezt visszaküldi a pokolba, azt meggátolja a visszaélésben, a gonosztettben, mert van egy határ, amelyet Isten nem enged átlépni.

Féltékeny: Kire? Milyen féltékenységgel? A kis emberek száználmas féltékenységgel? Nem. A fiaira féltékeny Isten szent féltékenységgel. Az igazságos féltékenységgel. A szeretetteljes féltékenységgel. Teremtett titeket. Szeret titeket. Akar titeket. Tudja, mi árt nektek. Ismeri, mi választhat el titeket tőle. És féltékeny arra, ami az Atya és gyermekei közé kerülve eltéríti őket Istentől, aki egyetlen szeretetük, üdvösségük és békéjük. Értsétek meg ezt a nagyszerű féltékenységet, amely nem szűkmarkú, nem kegyetlen, nem börtönöz be. Hanem ez a végtelen szeretet, a végtelen jóság, a határtalan szabadság, amely önmagát adja a véges teremtménynek, hogy az, az örökkévalóságon keresztül törekedjék feléje, és Őbenne részesedjék az Ő végtelenségében. Egy jó apa nem akar egyedül örvideni gazdagságának, hanem azt akarja, hogy gyermekei vele együtt örüljenek annak. Alapjában véve inkább gyermekeinek gyűjtötte azokat, mint saját magának. Hasonlóképpen Isten. Ebben a szeretetében és vágyában a tökéletesség vezet, amely megtalálható minden cselekedetében.

Ne csaljátok meg várakozásában az Urat! Ő büntetést ígér a bűnösnek és a bűnös fiainak. És Isten nem hazudik ígéreteiben. De ne csüggedjétek el lelketekben, ember és Isten gyermekei! Halljátok a másik ígéretet és örvidjétek: „És irgalmasságot gyakorlok ezredízíg azokon, akik szeretnek és megtartják parancsaimat.”

A jók ezredik nemzedékéig. És az ezredik gyengeségéig a szegény emberfiaknak, akik nem gonoszságból buknak el, hanem könnyelműségből és a Sátán cselvetése miatt. Sőt, mi több: mondom nektek, hogy Ő kitarja felétek karját, ha bűnbánó szívvel és könnytől áztatott arccal mondjátok neki: „Atyám, vétkeztem. Tudom. Megalázom magamat, és meggyónom neked. Bocsáss meg! A te bocsánatod lesz az én erőm, hogy visszatérjek az igazi életet élni.”

Ne féljétek! Mielőtt ti még vétkeztetek volna gyengeségből, Ő már tudta hogy vétkeztetek. De Ő csak azok előtt zárja be Szívét, akik kitananak a bűnben, mert vétkezni akarnak, és egy adott bűnüket vagy sok bűnüket megteszik rettenetes istenüknek. Vessétek el minden bálványt, adjátok helyet az Igaz Istennek! Ő leszáll dicsőségével és megszenteli szíveteket, amikor látja, hogy egyedül Ő van bennetek.

Adjátok vissza Istennek az Ő szállását! Nem a kőtemplomokban, hanem az emberek szívében van az. Mossátok meg küszöbét, távolítsátok el belsejéből minden haszontalan vagy bűnös felszerelést. Egyedül Isten. Ő egyedül. Ő minden! És semmivel sem marad el a Paradicsom mögött annak az embernek a szíve, akiben Isten van, annak az embernek a szíve, aki szeretetében dalol isteni Vendégének.

Készítsetek mennyországot minden szívből! Kezdjétek meg a Fölséggel való együttlakást! Örök holnapotokban az tökéletesebbé válik erőteljességben és örömben. De már itt oly nagy lesz, hogy felülmúlja Ábrahám, Jákob és Mózes remegő csodálkozását. Mert többé nem a mennydörgő és félelmetes Hatalmassal való találkozás lesz, hanem az Atyával és Baráttal való tartózkodás, aki leereszkedik, mondván: „Örömmöm az emberek fiaival lenni. Te boldoggá teszel engem. Köszönöm, gyermekem”. (Vö. Péld 8,31)

2. „Istennek nevét hiába ne vegyed!”

– Hallottátok: „Ne ejtsd ki hiába nevemet!” (Kiv 20,7)

Mikor ejtik ki hiába Isten nevét? Csak akkor, amikor káromkodnak? Nem. Akkor is, ha Istenhez méltatlan módon ejtik ki nevét. Mondhatja-e egy fiú: „Szeretem és tisztelem atyámat”, ha utána mindig annak ellenkezőjét teszi, amit atyja tőle kíván? Nem azzal szeretjük szüleinket, hogy mondjuk: „atyám, atyám”. Nem azzal szeretjük az Urat, hogy mondjuk: „Isten, Isten”. (Vö. Mt 7,21.)

Amint más alkalommal már mondtam, sokan rejtegetnek bálványokat szívükben. Hasonlóképpen kétszínű módon dicséri Istent az, akinek tettei nem felelnek meg dicsőítő szavainak. Egy másik irányzat, hogy a külsőségekben sok mindent bűnösnek tartanak, de nem akarják felfedezni a bűnt ott, ahol igazán van, a bensőben. Mások káromlásnak tartják, ha a pogányok ajkukra veszik a mi Istenünk nevét, és meg akarják tiltani nekik, hogy az igaz Istenhez közeledjenek.

Így volt ez eddig. Nem így lesz ezentúl.

Izrael Istene ugyanaz az Isten, aki minden embert teremtett. Miért kellene magakadályozni, hogy a teremtmények vonzódjanak Teremtőjükhöz? Azt hiszitek, hogy a pogányok nem éreznek valamit szívük mélyén, valamit, ami kielégítetlenül hagyja őket, hogy felkiáltanak, felindulnak, keresnek? Kit? Mit? Az ismeretlen Istent. (Vö. ApCsel 17,22-30.) Azt hiszitek, hogy Isten szentségtörésként visszautasítja annak a pogánynak az önfelajánlását, aki az ismeretlen Isten oltárához járul, a lélekben lévő anyag nélküli oltárhoz, amely mindig megőrökíti Teremtőjét, ahhoz a lélekhez, amely törekszik arra, hogy Isten dicsőségére váljék, mint a Mózes által emelt tabernákulum, és amely lélek sír mindaddig, míg ez be nem következik? Azt hiszitek, hogy bűnös az a becsületes vágyból fakadó cselekedet, amely az isteni hívásra: „Jöjj!” azt válaszolja: „Eljöttem!”? Ugyanakkor szentnek tartjátok azt az erkölcstelen istentiszteletet, amelyet Izrael mutat be a Templomban, amikor olyan lélekkel járul oda, amely lélekben férgékként nyüzsögnek a bűnök? Így lép be Isten színe elé, és veszi ajkára a legtisztább nevét!

Nem. Igazán mondom nektek, hogy az viszi tökélyre a szentségtörést, aki tisztátalan lélekkel ejti ki hiábavaló módon Isten nevét. Hiábavaló módon ejtitek ki, ezt jól tudjátok, amikor lelkiállapototok miatt semmi hasznotok sincs belőle. Ó, látom Isten méltatlankodó tekintetét, amellyel undorodva elfordul a képmutatótól, aki hozzá kiált, a bűnét nem bánó bűnöstől, amikor Őt megszólítja! Rémülettel tölt el ez engem, engem, aki egyáltalán nem érdemeltem ki Isten nehezteletét.

Látom egy szívben ezt a gondolatot: „De akkor a kisgyermeken kívül senki sem fordulhat Istenhez, mert minden ember tisztátalan és bűnös.” Nem. Ne mondjátok ezt! A bűnösöknek segítségül kell hívniuk ezt a nevet! Akik érzik, hogy fojtogatja őket a Sátán, és akik *meg akarnak szabadulni* a bűntől és a Csábítótól. Akik *akarnak*. Íme, ez változtatja a szentségtörést szertartássá. *Meg akarnak gyógyulni*. A Hatalmashoz kiáltanak, hogy bocsásson meg nekik és gyógyítsa meg őket. Segítségül hívják Őt, hogy megmeneküljenek a Csábítótól.

A Teremtés könyve elmondja, hogy a kígyó megkísértette Évát akkor, amikor az Úr nem járt a Paradicsomban.(3,1-7) Ha Isten a Paradicsomban lett volna, a Sátán nem tudott volna ott lenni. Ha Éva segítségül hívta volna Istent, a Sátán elmenekült volna. Sose felejtsetek el ezt! Őszintén kiáltsatok az Úrhoz! Az Ő neve az üdvösség. Közületek sokan meg akarnak tisztulni. Állandóan tisztuljatok meg szívetekben azáltal, hogy szeretettel ráírjátok: Isten. Ne imádkozzatok hazug módon! Ne imádkozzatok pusztán megszokásból! Hanem szívből, gondolatban, cselekedetben, mindeneteket beleadva ejtsétek ki Isten nevét. Ejtsétek ki azért, hogy ne legyetek egyedül. Ejtsétek ki azért, hogy segítsen titeket. Ejtsétek ki azért, hogy megbocsásson nektek.

Értsétek meg: „hiába” veszitek Isten nevét, ha nem akartok megjavulni. Akkor bűnös ez. De nem hiábavaló, amikor a nap minden pillanatában, cselekedetében, szükségletében, kísértésében, szenvedésében szeretettel hívjátok: „Jöjj Istenem!” Akkor nem vétkeztek Isten szent Nevének kijtésével.

(2-539)

3. „Az Úr napját megszenteljed!”

– Hallottátok: „Dolgozz becsületesen, és a hetedik napot szenteld az Úrnak és lelkednek.” (Vö. Kiv 20,8-11 MTörv 5,12-15.) Ez a hétvégi pihenés parancsolatja.

Az ember nem több Istennél. Márpedig Isten hat nap alatt teremtett és a hetediken megnyugodott. (Vö. Ter 2,2-3; Kiv 31,12-17) Hogyan merészeli akkor az ember nem utánozni az Atyát, és nem engedelmeskedni parancsának? Ostoba a parancs? Nem! Valójában üdvös parancs, akár a testet tekintjük, akár az erkölcsöket, akár a lelket.

Az elfáradt testnek szüksége van a pihenésre éppúgy, mint minden teremtménynek. A mezőn használt ökörnek, a teherhordó szárnak, a megfiadzott és kis bárányát szoptató juhoknak megengedjük a pihenést, nehogy elveszítsük. Pihenj csak! Megengedjük a földnek, hogy pihenjen, mert azokban a hónapokban, amelyekben nincs bevetve, táplálkozik és töltkezik a sókkal, amelyeket az égből jövő esőből vagy a föld mélyéből kap. Jól pihenjen – anélkül, hogy törődnének vele, tetszik-e nekünk, vagy sem – az állatok és a növények, amelyek engedelmeskednek a bölcs szaporodás örök törvényeinek. De akkor miért nem akarja az ember követni a Teremtőt, aki megpihent a hetedik napon; és az alatta álló növényeket vagy állatokat, amelyek anélkül, hogy tudnának a parancsról, ösztönösen aszerint szabályozzák életüket és engedelmeskednek annak?

Ez erkölcsi parancs is a testin kívül. Hat napon keresztül az ember mindenkinek mindene volt. Akárcsak a fonál a szövőszékben ide-oda járt anélkül, hogy mondhatta volna: „Most saját magammal foglalkozom, a számomra legkedvesebbekkel. Atya vagyok, és ma gyermekeimé vagyok; férj vagyok, a mai napot feleségemnek szentelem; testvér vagyok, és örvendezni akarok testvéreimnek; gyermek vagyok, és öregségükben gondját akarom viselni szüleimnek.”

Lelki parancs is. A munka szent. De a szeretet még szentebb. Legszenőbb azonban az Isten. Azért gondoljatok arra, hogy legalább egy napot adjatok a hétből a mi jó, és szent Atyánknak, aki életet adott nektek és fenntartja azt. Miért törődtök kevésbé az Atyával, mint a gyermekkel, testvérekkkel, feleségetekkel, saját testetekkel? Az Úr napja legyen az Övé. Milyen kellemes megpihenni este a napi munka után, a szeretetteljes otthonban! Milyen jó ismét otthon lenni egy hosszú utazás után! De akkor miért nem pihentek meg hatnapi munka után, az Atya házában? Miért nem vagytok olyanok, mint a gyermek, aki hazatér egy hat napig tartó útról és azt mondja: „Íme, veled fogom tölteni pihenőnapomat!”

De most idehallgassatok. Azt mondtam nektek: „Dolgozzatok *becsületesen!*”

Tudjátok, hogy a mi törvényünk megparancsolja a felebarát szeretetét. A becsületes munka a felebarát szeretetéhez tartozik. A becsületes munkás nem csal, ha kereskedő. A becsületes (munkaadó) nem fosztja meg bérétől a munkást, nem zsákmányolja ki bűnös módon. Szem előtt tartja, hogy a szolga és a munkás hozzá hasonló testtel és lélekkel rendelkezik, és nem bánik velük úgy, mint élettelen kődarabokkal, melyeket szabadon összetörhet egy vassal, vagy lábbal taposhat. Aki nem eszerint jár el, az nem szereti felebarátját, és vétkezik Isten színe előtt. Átkozott a nyeresége még akkor is, ha annak egy részét ajándékként a Templomnak adja.

Ó, mily hazug ajándék ez! És hogyan meri az oltár lábához tenni, amikor csurog róla a kizsákmányolt munkás könnye és vére, vagy lopott holmi? Árulója, tolvaja felebarátjának! Higgyétek el, nem szenteli meg az ünnepet az, aki nem végez lelkiismeret-vizsgálatot és nem törekszik megjavulni, jóvátenni a hat nap alatt elkövetett bűneit.

Íme, az ünnepnap megszentelése! Ez kell, és nem valami külsőséges viselkedés, amely egy szemernyit sem változtat gondolkozásmódotokból. *Isten, élő, (hitből fakadó) cselekedeteket kíván, nem képmutatást.*

Képmutatás a törvény hamis módon való megtartása. Képmutatás a pihenőnap hazug megszentelése, azaz, a kiszámított pihenés, amely a parancs teljesítését tetteteli az emberek előtt, de az időt bűnös henyeléssel, paráználkodással, dorbézolással tölti, s azon gondolkodik, miként

tudja kizsákmányolni, megkárosítani felebarátját a jövő héten. Képmutatás a pihenőnap megszentelése, azaz, a testi pihenés, amelyhez nem társul bensőséges, lelki, megszentelő tevékenység, helyes önvizsgálat, saját nyomorúságának alázatos elismerése és komoly elhatározás, hogy a következő héten jobban fog viselkedni.

Azt kérdezték: „És ha utána ismét bűnbe esik?” De mit mondanátok egy kisgyermekről, aki mivel elesett, többé egy lépést sem akarna tenni, nehogy ismét elessék? Azt, hogy ostoba. Azt, hogy nem kell szégyellnie bizonytalan járását, mert mindnyájan így jártunk, amikor kicsinyek voltunk, és emiatt apánk nem szeretett minket kevésbé. Ki nem emlékszik arra, hogy eséseink után anyánk mennyire elhalmozott minket csókjaival, s mennyire simogatott atyánk?

Ezt teszi legkedvesebb mennyei Atyánk is. Lehajol a földön síró kicsinye fölé, és azt mondja neki: „Ne sírj! Én felállítalak. Legközelebb majd jobban figyelj. Most gyere karomba. Itt elmúlik minden bajod, és utána megerősödve térsz vissza, meggyógyultan, boldogan.” Ezt mondja mennyei Atyánk. Ezt mondom én is nektek. Ha hisztek az Atyában, minden sikerül nektek. Higgyetek, figyeljétek, mint egy kisgyermek! A kisgyermek mindent lehetségesnek tart. Nem kérdezi, hogy megtörténhet-e valami, és hogyan. Nem hatol a dolgok mélyére. Hisz abban, aki bizalmat keltő számára, és megteszi azt, amit ő mond neki. A Magasságbeli előtt legyetek olyanok, mint a kisdedek! Mennyire szereti ő ezeket az eltévedt angyalokat, akik széppé teszik a földet! Hasonlóképpen szereti a lelkeket, akik egyszerűek, jók, tiszták, mint a kisgyermek.

Akarjátok látni egy kisgyermek hitét, hogy megtanuljatok tőle hinni? Idefigyeljétek! Mindnyájan részvétet éreztek e kisgyermek iránt, akit ölemben tartok, és aki annak ellenére, amit az orvosok és anyja mondott, nem sírt, amikor ölembé ültettem. (Egy kocsi által elgázolt, és súlyos lábtörést szenvedő gyermeket gyógyított meg előzőleg Jézus, és őt ölében tartva beszélt a népek.) Látjátok? Ő, aki sokáig mást sem csinált, mint csak sírt éjjel és nappal anélkül, hogy ez megnyugtatta volna, most nem sír, hanem nyugodtan alszik szívemen. Azt kérdeztem tőle: „Akarsz karomba jönni?” – és ő azt felelte: „Igen”, anélkül, hogy gondolt volna nyomorúságos állapotára, s annak következményére, ha megmozdul. Arcomon látta szeretetemet, és azt mondta: „igen”, és jött. És nem érzett fájdalmat. Örült annak, hogy itt van a magasban, mosolygott, örült és elaludt, kis kezével hajamat fogva. Most egy csókkal felébresztem ...” És Jézus megcsókolja a kisgyermek barna haját, mire az mosolyogva felébred.

– Hogy hívnak?

– Jancsinak.

– Idefigyelj, Jancsi. Akarsz járni? Menj mamádhoz, és mondd neki: „A Messiás megáld téged hitedért.”

– Igen, igen! – És a kicsi tapsol kis kezével, s megkérdi:

– Te megteszed, hogy járni tudjak? A réten? Te inkább, mint az orvosok?

– Inkább, sokkal inkább.

– Ó, mennyire szeretlek! – és átöleli Jézus nyakát, és megcsókolja, és hogy jobban csókolhassa, föltérdel Jézus térdére, és nagy csókokat cuppant homlokára, szemére, arcára.

A kisgyermek örömeiben nem is gondol arra, hogy mozogni tud, ő, aki eddig össze volt törve. De anyjának és a tömegnek felkiáltására csodálkozva hátrafordul. Ártatlan szemével kérdőleg néz rájuk. Még mindig térdelve, jobb kezével Jézus nyakát átölelve, bizalmasan megkérdezi tőle, mikor hallja, hogy anyja és a tömeg együtt kiáltozzák: „Jancsi! Jézus! Jancsi! Jézus!”:

– Miért kiabál a tömeg és a mama? Mi van velük? Te Jézus vagy?

– Az vagyok. A tömeg azért kiáltozik, mert megelégedetten látja, hogy járni tudsz. Isten veled Jancsi! (Jézus megcsókolja és megáldja.) Menj mamádhoz, és légy jó!

A gyermek magabiztosan leszáll Jézus térdéről, és mamájához fut. Nyakába ugrik, és azt mondja:

– Jézus megáld téged. Miért sírsz, akkor?
Amikor a nép egy kissé lecsillapodik, Jézus azt mondja:
– Tegyetek úgy, mint a kis Jancsi, ti, akik bűnbe estek, és megsebzitek magatokat!
Higgyetek Isten szeretetében! Béke veletek!

(2-569)

4. „Tiszteld atyádat és anyádat!”

– Béke legyen mindnyájatokkal! ...

Mindnyájan testvérek vagyunk. A szeretetet nem szavakkal bizonyítjuk, hanem tettekkel. Az, aki bezárja szívét a hozzá hasonlók előtt, Káin szívét hordja magában. Az, aki nem szeret, fellázad Isten parancsa ellen. Mindnyájan testvérek vagyunk. Mégis látom, és ti is látjátok, hogy még a családon belül is – ahol az azonos test és vér megerősíti az Ádámtól származó testvériséget – gyűlölködés és súrlódások találhatók. Testvér, testvér ellen, a gyermekek a szülők ellen, a házastársak egymás ellen hadakoznak, mint ellenségek.

De azért, hogy a testvérek ne legyenek mindig rosszindulatúak, és a házastársak ne váljanak egy nap házasságtörökké, már kiskortól kezdve meg kell tanulni a család tiszteletét. A család a világ legkisebb és legnagyobb szervezete. A legkisebb szervezet egy városban, vidéken, nemzetben, világrészen. De a legnagyobb, mert a legrégebb; mert Isten rendelte el akkor, amikor a haza, a vidék fogalma még nem létezett, de már élt és működött a családi kötelék, a faj és fajok forrása, a kis ország, amelyben a férfi a király és a nő a királyné, a gyermekek pedig az alattvalók. Fennmaradhat-e azonban egy bensőleg megosztott ország, amelynek lakosai egymás ellenségei? Nem sokáig. Valóban, nem maradandó az a család, ahol nincs engedelmség, tisztelet, takarékoság, jóakarát, szorgalmas tevékenység és szeretet.

„Tiszteld atyádat és anyádat” – mondja a tízparancsolat.

Hogyan tiszteljük őket? Miért kell tisztelnünk őket?

Tiszteljük őket az igazi engedelmséggel, a teljes szeretettel, bizalmas tisztelettel, tiszteletteljes félelemmel, amely nem zárja ki a bizalmat, s ugyanakkor a szülőknek nincs megengedve, hogy úgy bánjanak velünk, mintha szolgák, vagy alárendelték lennénk. Tisztelni kell őket, mert Isten után tőlük származik az élet és mindaz az anyagi jólét, amit az élet megkíván. Ők az első tanítók, az apa és az anya a fiatalok első barátai a földön. Ha valaki felemel egy tárgyat a földről, amelyet elejtettünk, vagy ad nekünk egy darab kenyeret, megköszönjük, és azt mondjuk: „Áldjon meg érte az Isten!” De akkor nemde szeretetteljesen meg kell köszönnünk, és áldást kell kérnünk azokra, akik feláldozzák magukat az értünk végzett munkában, hogy csillapítsák éhségünket, ruházzanak, tisztán tartsanak minket, akik felkelnek, hogy álmunkon örködjenek, akik lemondanak a pihenésről, hogy minket gondozzanak, akik ölükbé vesznek legnagyobb fájdalmainkban?

Ők a mi tanítóink. A tanítót félni és tisztelni kell. Elkezdik tanításunkat, amikor már járni és táplálkozni tudunk, és meg tudjuk mondani a lényeges dolgokat, és akkor hagyják abba, amikor már megtanított minket az élet legkeményebb leckéje. Apánk és anyánk készít elő minket az első iskolára, és utána az életre.

Ők a mi barátaink. Ki lehet inkább barátunk, mint apánk? És ki lehet inkább barátnőnk, mint anyánk? Féltethetünk-e tőlük? Vádolhatjuk-e őket azzal, hogy elárultak minket? Íme, milyen ostoba az a fiatal ember, s még ostobább az a fiatal leány, aki, míg idegenekkel barátkozik, bezárja szívét apja és anyja előtt, s aki lélekben és szívében tönkremegy oktalan, sőt bűnös kapcsolatainak következtében, és oka lesz annak, hogy apja és anyja szívére ólomsúlyú könnyek hullanak. De ezek a könnyek nem a porba hullnak, és nem lesznek elfelejtve. Isten összegyűjti, és számon tartja azokat. Az Úr megjutalmazza a lábbal taposott szülő gyötrelmeit. De a szülőjét megkínzó gyermek cselekedete nem megy feledésbe még akkor sem, ha apja és anyja könnyörög érte, Isten irgalmát kérve fájdalmas szeretetében bűnös gyermeke számára.

„Tiszteld atyádat és anyádat, ha hosszú életű akarsz lenni a földön” – mondatott. „És örökké az égben” – teszem hozzá én. Nagyon csekély lenne büntetésként a rövid élet azok számára, akik mulasztást követtek el szüleikkel szemben: A túlvilág nem mese, és a túlvilágon jutalom vagy büntetés vár ránk aszerint, ahogy éltünk. Aki vétkezik szülője ellen, Isten ellen vétkezik, mert Isten adta a szülők iránti szeretet parancsát, és aki nem szereti őket, vétkezik.

Ezért elveszíti még földi életénél is jobban – igazi életét, amelyről beszéltem nektek. Halálnak néz elébe, sőt már meg is halt, mert lelke elvesztette Urának kegyelmét. Vétkezett, mert megsebezte azt a szeretetet, amely a legszentebb Isten szeretete után. Már gyökeret vert benne a házasságtörés, mert a gonosz gyermekből hűtlen házastárs lesz. Benne van már a társadalmi elfajulás ösztökéje, mert a romlott gyermekből fejlődik ki a rabló, a kegyetlen és erőszakos gyilkos, a rideg uzorás, a nőcsábász, a cinikus élvhajhász, az undok hazaáruló, aki elárulja barátait, gyermekeit, jegyesét, mindenkit. Nagyra becsülhettek-e valakit, bízhattok-e valakiben, aki megtanulta elárulni egy anya szeretetét, és aki kigúnyolja apjának ősz fejét?

De várjatok csak! A gyermekek kötelelességével párhuzamos ugyanis a szülők hasonló kötelelessége. Átkozott a bűnös gyermek! De átkozott a bűnös szülő is! Tegyetek meg mindent, hogy gyermekeitek ne bírálhassanak titeket, ne utánozhassák bűneiteket! Szeretessétek meg magatokat azáltal, hogy igazságos és irgalmas szeretettel szeretitek őket! Isten maga az Irgalmasság. A szülők, akik azonnal Isten után következnek, szintén legyenek irgalmasok! Adjatok jó példát gyermekeiteknek és erősítsétek meg őket! Legyetek békések és vezessétek őket! Ti legyetek gyermekeitek első szerelmei! A fiúgyermek mindig anyjáról alkotja meg az általa kívánt jegyes képét. A leányok pedig apjukra tekintve álmodják meg jövőendő férjüket. Legyetek rajta, hogy fiaitok és leányaitok bölcsen válasszák meg jövőendő élettársukat, anyjukra és apjukra gondolva, és azokat az igazi erényeket kívánva meg tőlük, amelyeket apjukban és anyjukban látnak.

Ha teljesen ki akarnánk méríteni ezt a tárgykört, egész nap és éjjel beszélhetnénk róla, s még az sem lenne elég. Azért irántatok való szeretetből rövid leszek. A többit majd megmondja nektek az Örök Lélek. Én elvetem a magot, és utána tovább megyek. De a jókban gyökeret ver a mag és kisarjad. Menjete! Béke veletek!

(2-549)

5. „Ne ölj!”

Hallottátok: „Ne ölj!”

A parancsolatok két csoportjának melyikéhez tartozik ez? „A másodikhoz” – mondjátok? Biztosak vagytok benne?

Még egyszer megkérdezlek titeket: ez a bűn Istent bántja meg, vagy azt, akit ér? Azt mondjátok: „Azt, akit ér”? Biztosak vagytok ebben is?

Tovább kérdezlek titeket: csak az emberölés bűne ez? Amikor megöltök valakit, csak ezt az egy bűnt követitek el? „Csak ezt” – mondjátok? Senki sem kételkedik ebben?...

Amikor mérlegelünk egy bűnt, mérlegelni kell előzményeit, amelyek előkészítik, igazolják, megmagyarázzák. „Kit öltem meg? Mit öltem? Hol öltem? Milyen eszközzel? Miért? Hogyan? Mikor?” Mindezeket a kérdéseket fel kell tennem, mielőtt Istenhez járulnék, hogy bocsánatát kérjem.

„Kit öltem meg?”

Egy embert. Azt mondom: *egy embert*. Nem gondolok arra, nem törődöm azzal, hogy gazdag volt-e vagy szegény, szabad, vagy rabszolga. Számomra nem léteznek rabszolgák vagy hatalmasok. Csak az Egyetlentől teremtett emberek léteznek, azért mindnyájan egyenlők. Valóban, Isten fensége előtt por a földnek leghatalmasabb uralkodója is. Az Ő szemében és az én szememben nem létezik más, csak egyféle rabszolgaság: a bűné, a Sátán alatt. A régi törvény különbséget tett a szabad és a rabszolga között, és a között, hogy valakit egy ütéssel öltek meg, vagy egy-két napig még élt, miután leütötték, valamint a között, hogy viselős asszonyt ölt meg valaki, vagy csak méhének gyümölcsét. De ezt a parancsolatot akkor kapták, amikor a tökéletesség fénye még messze volt tőlük. Most közöttetek van, és azt mondja: „Bárki, aki halálra sújt egy hozzá hasonlót, vétkezik.” És nemcsak az ember iránt vétkezik, hanem Isten ellen is.

Ki az ember? Az ember az a felsőbbrendű teremtmény, akit Isten azért teremtett, hogy a teremtett világ királya legyen; akit saját képére és hasonlatosságára teremtett; hasonlatosságára a szellem szerint, és kirajzolva benne az Ő tökéletes gondolatát, képét. Nézzétek a levegőt, a földet és a vizet. Láttok-e ott egy állatot, vagy növényt, amely jöllehet szép, egyenlő az emberrel? Az állat fut, eszik, iszik, alszik, szaporodik, dolgozik, énekel, repül, csúszik-mászik, fára mászik. De nem tud beszélni. Az ember is tud futni és ugrani, és ugrásában verseng a madárral; tud úszni, oly gyorsan, hogy halnak tűnik; tud csúzni-mászni a csúszómászókhoz hasonlóan; tud fára mászni, mint a majom; tud énekelni, mint a madár. Tud szaporodni. De ezenfelül tud beszélni.

Ne mondjátok: „Minden állatnak van nyelve.” Igen. Az egyik bög, a másik ugat, vagy ordít, csicsereg, trillázik, de az első ökörtől az utolsóig mind ugyanúgy ordít, és hasonlóképpen béget a bárány a világ végéig, és az utolsó számár úgy fog ordítani, mint az első, a veréb mindig ugyanúgy csicsereg, a pacsirta és a fülemüle ugyanazzal a dallal köszönti a napot és a csillagos eget a világ végén, mint ahogy tették létezésük első napján. Az ember azonban, mert nemcsak toroka és nyelve van, hanem bonyolult idegrendszere is, amely összpontosul az agyban, az értelem székhelyén, fel tudja fogni az új benyomásokat, gondolkodni tud rajtuk, és nevet tud adni nekik.

Ádám kutyának nevezte barátját, és oroszlánnak azt, amelyik leginkább hasonlított rá sűrű sővényével, alig szakállas képével. Juhnak nevezte a bárányt, amely szelíden üdvözölte őt, és madárnak nevezte azt a szárnyas virágot, amelyik repült akárcsak a lepke, de édesen énekelt, amire a pillangó nem képes. És utána, a századok folyamán, Ádám fiai ismét új neveket alkotnak, fokozatosan, ahogyan megismerik Isten műveit a teremtményekben. Az emberben lévő isteni szikra révén nemcsak gyermekeket nemzenek, hanem számukra hasznos vagy káros dolgokat is gyártanak, aszerint, hogy Istennel tartanak, vagy ellene vannak. Istennel tartanak

azok, akik jó dolgokat gyártanak és tesznek. Isten ellen vannak azok, akik gonosz dolgokat gyártanak, vagy rosszat tesznek felebarátaikkal. Isten megbosszulja azokat, akik kínozzák gyermekeit: rossz emberi hajlamukkal.

Az ember tehát Isten mindenekelőtt szeretett teremtménye. Még akkor is, ha jelenleg bűnös, mindig az, aki legkedvesebb neki. Ezt bizonyítja, hogy magát Igéjét küldte el, nem egy angyalát, nem egy főangyalát, nem egy kerubot, nem egy szeráfot, hanem Igéjét, akit emberi testbe öltöztetett, hogy megváltsa az embert. Nem tartotta magához méltatlannak ezt az öltözetet, hogy képes legyen a szenvedésre és az engesztelésre. Az, aki lényénél fogva akárcsak Ő a Legtisztább Lélek, s így nem szenvedhetett és engesztelhetett volna az ember bűnéért.

Az Atya azt mondta nekem: „Emberré leszel: Az Ember leszel. Alkottam egyet. Tökéletes, mint minden, amit teszek. Az ő élete kellemes lesz, elszenderülése a legkellemesebb, boldog felébredése, legboldogabb örök tartózkodása az égi Paradicsomban. (Máriáról van szó.) De, te tudod, ebbe a Paradicsomba nem léphet be senki szennyesen, mert abban az Egy és Három Istennek van a trónja. Őelőtte pedig nem képes megállni más, mint a szentség. Én vagyok az, aki van. Az én isteni természetemet, a mi titokzatos lényegünket nem láthatja meg, csak az, aki felt nélkül van. Most Ádámban és Ádámon keresztül szennyes az ember. Menj! Tisztítsd meg! Akarom. Mostantól fogva ezután te leszel az Ember. Az Elsőszülött. Azért te lépj be ide először büntől mentes testtel, az eredeti büntől mentes lélekkel. A te megváltói halálod által részesülnek az életben azok, akik megelőztek téged a földön, és azok, akik követnek téged.” Csak az halhat meg, aki előbb megszületett. Megszülettem és meg fogok halni.

Az ember Istennek nagyon kedves teremtménye. Most mondjátok meg nekem: ha egy apának sok gyermeke van, de az egyik a legkedvesebb számára, az ő szemefénye, és ezt megölik, az az apa nemde jobban szenved, mintha egy másik fiát ölték volna meg? Nem így kellene lennie, mert az atyának igazságosnak kellene lennie minden gyermekéhez. De így van, mert az ember tökéletlen. Isten azonban igazságosan teszi ezt, mert az ember az Ő egyetlen teremtménye a teremtmények között, akinek közös vonása van a Teremtő Atyával: szellemi lelke, az isteni atyaság letagadhatatlan jele.

Ha megölik egy atyának a gyermekét, csak a gyermek ellen vétkeznek? Nem. Az atya ellen is. A gyermek testében az atya szíve van. Mindkettőt átdöfték. Aki egy embert megöl, csak az ember ellen vét? Nem. Isten ellen is. Az ember teste ellen, Isten joga ellen. Mert csak Ő adhatja az életet, és csak Ő veheti el. A gyilkosság erőszak Isten és az ember ellen. A gyilkosság beavatkozás Isten hatalmába. A gyilkosság a szeretet parancsának megsértése. Nem szereti Istent az, aki öl, mert tönkreteszi egyik művét: egy embert. Nem szereti felebarátját, aki öl, mert elveszi tőle azt, amit a gyilkos önmagának kíván: az életet.

Íme válaszom a két első kérdésre.

„*Hol gyilkoltam?*”

Megölhetek valakit az úton, az ő saját házában, vagy az áldozatot az én házába vonszolhatom. Megüthetem valakinek egyik vagy másik szervét, súlyosabb szenvedést okozva. Kettős gyilkosságot is követhetnek el egyszerre, ha egy áldott állapotban lévő asszonyt ölnek meg magzatával együtt.

Akaratlanul is megölhetnek valakit. Egy megvadult állat megölhet egy arra járó embert. De akkor nem terveztük azt előre, míg ha valaki képmutató módon elrejti fegyverét ruhájában, és úgy megy ellensége házába – és gyakran az az ellenség, akinek hibája az, hogy jobb nálunk – vagy meghívja őt saját házába, mintha megtisztelné, és utána elvágja a nyakát, és a ciszternába veti, akkor az előre tervezte a gyilkosságot, és bűnét megtette kegyetlenségével és vadságával.

Ha az anyával együtt megölöm a magzatot is, Isten mindkettőt számon kéri tőlem. Azért az anyaméh, amely egy új embert hordoz, Isten parancsa szerint szent, és szent a kis élet, amely abban fejlődik, s amelynek Isten adott lelket.

„*Milyen eszközzel gyilkoltam?*”

Hiába mondja valaki: „Nem akartam gyilkolni”, amikor felfegyverzetten megy. Haragjában az ember keze is fegyverré válik, és fegyver a kő, amelyet felmarkol a földről, vagy az ág, amelyet letör egy fáról. Nem mondhatja azt, hogy „nem akartam gyilkolni” az, aki hidegvérrel nézi a tört vagy a fejszét, és ha nem elég élesek, kiélesíti azokat, és utána elrejt testén, hogy ne lássák, de ő könnyen kiránthassa, és így felkészülve megy ellenfeléhez. Aki mérget készít, összegyűjtve a mérgező növényeket és gyümölcsöket, s azokból port vagy italt készít; és utána felajánlja áldozatának, mint valami fűszert vagy italt, nem mondhatja: „Nem akartam gyilkolni.”

És most idefigyeljete, ti asszonyok, akik oly sok életet csendben és büntetlenül kioltotok. Gyilkosság az is, ha kitéptek egy gyümölcsöt, amely az anyaméhben növekszik, mert bűnös módon fogantátok, vagy mert nem akartátok megfoganni, haszontalan tehernek ítéletek magatok vagy vagyontok számára. Csak egy módotok van arra, hogy ne legyen részetek ebben a teherben: maradjatok tisztán.

Ne társítsátok a gyilkosságot a paráznsághoz, az erőszakot az engedetlenséghez, és ne higgyétek, hogy Isten sem látja azt, amit az ember nem lát. Isten mindent lát, és mindent tud. Gondoljatok csak erre!

„Miért gyilkoltam?”

Ó, mennyi miért! A hirtelen önuralomvesztéstől kezdve, amely felkelti bennetek a szenvedélyeket, attól, ami a nászágy megszenteltetéséhez vezet; vagy saját leányának megbecstelenítéséhez, egészen a hideg és előre kitervezett gyilkosságig, hogy valaki megszabaduljon egy számára veszélyes tanútól, az útonállásig, más állásának vagy vagyonának megkívánásáig, mily sok oka lehet a gyilkosságnak! És ha Isten megbocsát is annak, aki felhevülésében vagy fájalmában válik gyilkossá, nem bocsát meg annak, aki hatalomvágyból vagy tiszteletvágyból válik azzá (ha nem bánja meg őszintén bűnét.)

Tegyetek mindig jót, és ne féljetek más véleményétől. Elégedjete meg azzal, amitek van, és ne vágyakozzatek a máséra, mert végül felebarátotok gyilkosává váltok, hogy megkaparintsátok vagyonát.

„Hogyan gyilkoltam?”

Dühöngve az első heves kitörés után is? Néha az ember nem képes megfékezni magát, mert a Sátán beleveti őt a rosszba úgy, mint ahogy a parittyázó elveti a követ. De mit szólnátok a kőhöz, amely miután elért a célponthoz, visszatérne a parittyába, hogy újból kivessék és ölhessen. Azt mondanátok: „Mágikus, pokoli erő szállta meg.” Így van azzal az emberrel, aki az első ütés után másodszor, harmadszor, tizedszer üt anélkül, hogy vadsága csökkenne. Mert ha jogos haragból származik a felindulás, azonnal elmúlik és aláveti magát az értelemnek az első kirobbanás után. A Sátán azonban maga a gyűlölet, és nem érezhet részvétet a testvér iránt, azért az igazi gyilkos vadsága annál inkább növekszik, minél inkább veri áldozatát.

„Mikor gyilkoltam?”

Az első felinduláskor? Miután ez lecsillapodott? Tettettem a megbocsátást, miközben mindinkább tápláltam haragomat? Talán évekig vártam a gyilkosságra, hogy kétszeres fájdalmat okozzak a gyermekeken keresztül megölve az apát?

Látjátok, hogy a gyilkos vét a parancsolatok első és második csoportja ellen. Azért, mert magának követeli Isten jogát, és mert semmibe veszi a felebarátot. Vétkezik tehát Isten és a felebarát ellen egyaránt. Nemcsak gyilkossággal vétkezik, hanem a haraggal, erőszakossággal, kevélységgel, engedetlenséggel, szentségtöréssel is; és néha kapzsisággal is, ha azért gyilkol, hogy megszerezze valakinek az állását vagy pénzét. Majd egy más alkalommal megmagyarázom nektek, hogy nemcsak fegyverrel és méreggel lehet gyilkosságot elkövetni, hanem a rágalmazással is. Gondolkozzatek ezen.

És még valamit mondok nektek: a birtokos, aki úgy megveri rabszolgáját, hogy az meghal keze között, kétszeresen bűnös. A rabszolga nem tartozik a gazda vagyonához: az ő Istenéé annak a lelke. Örökké átkozott legyen az, aki rosszabbul bánik vele, mint barmával. – Jézus

szeme most szikrázik, hangja mennydörög. Mindenki csodálkozva néz rá, mert eddig nyugodtan beszélt.

Átkozott legyen! Az Új Törvény eltörli ezt a durvaságot, amely megengedett volt, amikor Izrael népében nem voltak még képmutatók, akik szenteknek képzelik magukat és éles ésszel ki akarják játszani Isten törvényét. De ma Izrael túlcserélődött ezekről a viperafajzatokról, akik megengedettek tartanak mindent, a nyomorult hatalmasok, akikre Isten gyűlölettel és megvetéssel tekint. Mondom nektek: ez nem mehet tovább!

Összeesnek a rabszolgák a barázdákon vagy a malomkőnél. Összeesnek az ostorcsapásoktól eltört csontokkal és csupaszra tett idegekkel. Vádolják őket azért, hogy üthessék, hazug vétkekkel, hogy igazolják saját sátáni szadizmusukat. Még Isten csodáját is felhasználják vádként, hogy joguk legyen verni őket. Sem Isten hatalma, sem a rabszolga szentsége nem téríti meg gonosz lelküket. Nem képesek a megtérésre. *A jó nem hatol be oda, ahol a gonosz átitatott mindent.* Isten azonban látja, és azt mondja: „Elég!”

Sokan vannak a Káinok, akik megölik az Ábeleket. És mit gondoltok ti, tisztátalan sírok, amelyeket kívülről bemeszeltek és teleírtak a Törvény szavaival, de amelyekben a Sátán uralkodik, és hemzseg a legravaszabb sátánimádat. Mit gondoltok? Talán csak Ábel volt fia Ádámnak, és az Úr csak azokra tekint jóságosan, akik nem rabszolgák, de elveti az egyetlen áldozatot, amelyet a rabszolga fel tud ajánlani: könnyével fűszerezett becsületét? Nem! Igazán mondom: minden igaz egy Abel, akkor is, ha rabigát hord, akkor is, ha haldoklik a szántóföldön, ha vérzik a ti korbácsolástok alatt, és hogy Káinok mindazok, akik igazságtalanok, akik kevélységből adakoznak Istennek, nem pedig igazi istentiszteletből, akik azt adják, amit bűnük beszennyezett, és amihez vér tapad.

A csoda megszenteltelenítői. Megszenteltelenítik az embert, gyilkosok, szentségtörők! Ki innen! Távozz színem elől! Elég! Mondom: elég volt! Én mondhatom, mert Isten Szava vagyok, aki Isten Gondolatát közvetíti. El innen!

Jézus e szavait a tömeg mögött meglapuló dúsgazdag farizeushoz, Dorashoz intézi, aki halálra korbácsolgatta rabszolgáit, köztük az egyik pásztort is, aki meglátogatta Jézust születésekor. A farizeus dühében el akarja átkozni Jézust, de csak ennyit tud mondani: „Te át...” s holtan rogy össze. Az őt kísérő szolga felkiált: „Halott! Meghalt a gazda! Légy áldott Messiás, aki bosszút álltál értünk!”

„Nem én, hanem az Örök Úr” – válaszolja Jézus.

(2-573)

6. „Ne paráználkodj!”

„Ne paráználkodj!”

Ne nézzetek körül (most), keresvén, hogy kinek arcáról rí le a bujaság. Legyetek szeretetteljesek egymás iránt. Ti sem szeretnétek, ha valaki lelketek mélyére látna! Azért ti se figyeljétek szomszédotok zavaros tekintetét vagy lehajtott, elpirult arcát.

Mondjátok – főleg ti, férfiak – közületek ki nem harapott bele ebbe a hamuban és ganéjjal sült pogácsába, a (tisztátalan) nemi gyönyörökbe? Vagy csak az bujaság, ha valaki egy órát tölt a kéjnők karjaiban? Nemde az is bujaság, ha valaki megszejteleníti a házasságot feleségével? Megszejteleníti, mert törvényesített bűn az, amikor kölcsönösen kielégítik érzéki vágyaikat, de ugyanakkor elkerülik annak minden következményét! A házasság célja a gyermeknemzés, és az erre szolgáló cselekedetnek termékenységre (alkalmasnak) kell lennie, ezt a célt szolgálja. Enélkül erkölcstelenség. A nászágyat nem szabad bordélyházzá tenni. Azzá válik, ha bepiszkítja valaki az érzékiséggel, és nem szenteli meg az anyasággal.

A föld nem utasítja el a magot. Befogadja, és az palántává nő. A mag nem menekszik a (felszántott) földtől, amelybe elvetették, hanem azonnal gyökeret ereszt, belekapaszkodik, hogy növekedjék, és kalászbá szökkenjék. Azaz, a növények a föld és a mag házasságából származnak. A férfi (adja) a magot, a nő a földet, a kalász pedig a gyermek. Bűn, ha visszautasítják a kalász termelését, és bűnösen megsemmisítik az (életadó) erőt. Prostitúciót követnek el a nászágyon, amely nemcsak hogy nem különbözik attól, hanem még súlyosabb, mert nem engedelmeskednek a parancsnak: „Legyetek egy testté és sokasodjatok gyermekeitekben.” (Vö. Ter 1,26-28, 2,18-24, 9,1)

Lássátok meg ezt ti, nők, akik szándékosan terméketlenné teszitek magatokat, akik a világ előtt törvényes feleségek vagytok, de nem Isten szemében; akik jóllehet megbecsülésnek örvendhettek, de ugyanakkor paráználkodtok férjetekekkel, mert nagyon gyakran nem az anyaságot keressétek, hanem a gyönyört. Nem fontoljátok meg, hogy a (tisztátalan) gyönyör mérge, amit magatokba szívtok attól, akinek fertőzött a szája. Tűz az, amelyet meggyújtotok, s amely, hogy kielégítse magát, kipattan a tűzhelyből és feléget titeket. Mindinkább kielégíthetetlené válik. A hamu maró ízét hagyja nyelvetek alatt. Undort, hányingert, önmegvetést és a bűntárs megvetését okozza. Amikor a két fellángolás között felébred a lelkiismeret, csak ez az önmegvetés származhat belőle, mert (a bűnös érzi, hogy) lealacsonyította magát az állatok szintje alá.

Hallottátok: „Ne paráználkodj!”

Az ember sokféleképpen paráználkodik. Nem akarok foglalkozni azzal a felfoghatatlan egyesüléssel, amelyet a Leviták könyve elítél e szavakkal: „Ne hálj férfival, úgy, ahogy asszonnyal szokás háljni;” és „Ne hálj együtt semmiféle állattal, attól tisztátalanná válsz. Az asszony se adja oda magát állatnak, hogy vele háljon. Ez undok dolog.” (Lev 18,22-23)

De miután hangsúlyoztam a házastársak kötelességét a házasságot illetően, amely megszűnik szentté lenni, amikor bűnös módon terméketlenné teszik, beszélni akarok az igazi és sajátos értelemben vett paráznaságról a férfi és a nő között, amikor pénzzel vagy ajándékokkal kölcsönösen bűnbe viszik egymást.

Az emberi test pompás templom, amelynek oltára van. Ezen az oltáron Istennek kell lennie. De Isten nincs ott, ahol romlottság uralkodik. Azért a tisztátalan test oltára meg van szentségtelenítve és nélküli Istent.

Akárcsak a részeg, aki hentereg a sárban és saját hányadékában, az ember lealacsonyítja magát az állati paráznasággal, és rosszabbá válik a féregnél és a legmocskosabb állatnál. Ha van köztetek valaki, aki lealacsonyította magát egészen addig, hogy áruba bocsátotta saját testét, mint ahogy kereskednek a takarmánnyal vagy az állatokkal, mondja meg nekem, mi jó származott rá ebből? Vegyétek kezetekbe saját szíveteket, figyeljétek meg, kérdezzétek meg,

hallgassátok meg, lássátok sebeit, fájdalmas remegését, és utána mondjátok meg, és válaszoljatok nekem: oly édes volt az a gyümölcs, hogy megérte ezt a szívfájdalmat? Megérte annak a szívnek fájdalmát, amely szív tisztának született, és amelyet ti rákényszerítettetek arra, hogy tisztátalan testben éljen, és azért verjen, hogy éltesse és fűtse a paráznaságot, hogy elpusztuljon a bűnben?

Mondjátok meg nekem: annyira elfajultatok, hogy nem zokogtok titokban, amikor halljátok egy gyermek hangját, aki anyját hívja? És akkor saját anyátokra gondoltok. Ti kéjnök, elmenekültetek hazulról, vagy kidobtak titeket onnan, nehogy a rothadt gyümölcsből kiszivárgó rothadás megrontsa többi testvéreteket is. Gondoljatok anyátokra, aki talán meghalt a fájdalomtól, amikor azt kellett mondania magának: „Gyalázatos alakot szültem!”

Nem érzitek, hogy szívetek a földbe süllyed, amikor találkoztok egy tisztességben megőszült öreggel, és apátokra gondoltok, akire szégyent hoztatok, mintha telt marokkal sarat dobtatok volna rá; és amikor arra a szégyenre gondoltok, amit szülőföldetekre hoztatok?

Nem éreztek lelkiismeret-furdalást, amikor látjátok egy házastárs boldogságát, vagy egy szűz ártatlanságát, és azt kell mondanotok: „Én minderről lemondtam, és sosem lesz már részem benne!”

Nem érzitek, hogy szégyenetekben lesül a bőr arcotokról, amikor az emberek vágytól epekedve, vagy megvetéssel eltelve néznek rátok?

Nem érzitek nyomorúságtokat, amikor vágyakoztok egy gyermek csókjára, és nem meritek többé azt mondani neki: „csókolj meg”, mert életeket öltetek meg, amikor azok megkezdődtek, eltaszítottátok magatoktól, mint kellemetlen terhet, mint haszontalan akadályt, leszakítottátok a fáról, amelyen megfogantak és a trágyadombra dobtátok, és most ezek a kis életek azt kiáltják felétek: „gyilkos”!

De mindenekelőtt nem remegtek attól a Bírótól, aki teremtett titeket, és aki vár rátok, hogy megkérdezze tőletek: „Mit tettél magaddal? Talán ezért adtam neked életet? Férgektől és rothadástól hemzsegő fészek, hogy mersz színem előtt állni? Elteltél a gyönyörrel, ami istened volt. Menj az örök átok helyére!”

Ki sír? Senki? Azt mondjátok: senki? Dehogynem, lelkem egy másik léleknek megy elébe, aki sír! Miért megy elébe? Azért, hogy kiátkozza, mert prostituált? Nem. Azért, mert szánakozom lelkén. Minden undorodik bennem mocskos testétől, amelyet kiver a tisztátalanság verejtéke. De a lelke!

Ó, Atyám! Atyám! Ezért a lélekért is testet öltöttem, és elhagytam az eget, hogy megváltója legyek és oly sok nővére lelkének! Nemde fel kell vennem ezt az eltévedt bárányt, és el kell vinnem az akolba, meg kell tisztítanom, egyesítenem kell a nyájjal, meg kell etetnem, azzal a tökéletes szeretettel, amilyen tökéletes csak az enyém lehet, amely annyira más mint azoké, akik csak névleg szeretnek, valójában azonban gyűlölnék; azzal a szeretettel, amely részvevő, teljes, kedves, hogy (a lélek) ne sirassa többé az elmúlt időt, vagy csak azért emlegesse sírva, hogy mondja: „Sokáig voltam távol Tőled, Örök Szépség. Ki adja vissza nekem az elvesztett időt? Hogyan élvezhetem a számomra hátralevő kis időben, amit élvezhettem volna, ha mindig tiszta maradtam volna?”

Mégse sírj, te a világ minden érzékiségétől sárba tiport lélek. Idefigyelj! Te mocskos rongy vagy, de újra virággá válhatsz. Szemétdomb vagy, de virágággá lehetsz. Tisztátalan állat vagy, de újból angyallá változhatsz. Egykor az voltál. Virágos mezőkön táncoltál, rózsá voltál a rózsák között, friss voltál, mint azok, illatoztál a szüzességtől. Derűsen énekelted gyermekkori dalaidat, és utána odafutottál anyádhoz, apádhoz, és azt mondtad nekik: „Szeretlek titeket.” És a láthatatlan ör(zőangyal), aki ott van minden teremtmény mellett rámosolygott a te tiszta, égszínké lelkedre...

És utána? Miért? Miért szakítottad ki ártatlan kis szárnyadat? Miért tapostál rá apád és anyád szívére azáltal, hogy más, bizonytalan szívek után futottál? Miért változtattad tiszta hangodat a szenvedély hazug szólamaivá? Miért törted össze a rózsaszálat és becstelenítetted

meg saját magadat? Tarts bűnbánatot, Istennek leánya. A bűnbánat megújít. A bűnbánat megtisztít. A bűnbánat felemel. Az ember nem képes megbocsátani neked? Még apád sem lenne többé képes erre? Isten azonban megteheti. Mert Isten jóságát nem lehet összehasonlítani az emberi jósággal, és az Ő irgalmassága végtelenül felülmúlja az emberi nyomorúságot. Tiszteld meg saját magadat azzal, hogy a becsületes étellel visszaadod lelked becsületét. Megigazulva Istennél, nem vétesz többé lelked ellen. Új nevet kapsz Istentől. És ez számít. Maga a bűn vagy jelenleg. Becsületessé válsz. Áldozattá válsz. Bűnbánatod vértanújává válsz. Jól értettél ahhoz, hogy gyötörd szívedet azzal, hogy a testben gyönyörködtetted. Most megtanulod meggyötörni testedet, hogy szívednek örök békét adj.

Menj! Menjetek mind! Mindenki saját terhével és saját gondolatával, és gondolkodjatok el ezen. Isten mindenkit vár, és nem utasít vissza egyetlen bűnbánót sem. Az Úr megvilágosít titeket, hogy megismerjétek lelketeket. Menjetek!

(2-555)

9. „Felebarátod feleségét ne kívánjad!”

Jézus egy házasságtörő fiatalember anyjának kérésére meggyógyítja a bűnbánó fiatalembert bőrbajából, amelyet abban az időben „leprának” tartottak. Utána beszélni kezd a kilencedik parancsolatról:

A parancsolat: „Felebarátod feleségét ne kívánjad” kapcsolatban áll a „ne paráználkodj”-jal. Mert a vágy mindig megelőzi a cselekedetet. Az ember nagyon gyenge ahhoz, hogy képes lenne kívánni valamit anélkül, hogy utána ne teljesítené kívánságát. De ami a legszomorúbb, az ember nem képes ugyanezt megtenni a jó kívánságok esetében. Amikor rosszat kíván, azt utána teljesíti. Amikor jót kíván, utána megáll, sőt esetleg még meg is hátrál.

A bűnös vágy magától terjed, mint a dudva. Gyermekek vagytok, és nem tudjátok, hogy ez a kísértés, bomlasztó, és menekülni kell tőle? „Kísértést szenvedtem” – régi védekezés! De éppen azért, mert már régen ismerik, az embereknek emlékezniük kellene következményeire is, és tudniuk kellene „nem”-et mondani. A mi történelmünkben nem hiányoznak a tiszta emberek példái. Ők tiszták maradtak az összes érzéki kísértés és az erőszakoskodók fenyegetése ellenére is.

Rossz a kísértés? Nem. A Gonosznak a műve. De annak számára, aki győzedelmeskedik felette, dicsőséggé válik.

Az a férj, aki más szeretőket keres, gyilkosa feleségének, gyermekeinek és önmagának. Az, aki belép más lakásába, hogy házasságtörést kövessen el, rabló, és pedig a leghitványabb. Hasonlít a kakukkhoz, áldozathozás nélkül örül más fészkeknek. Az, aki visszaél barátjának jóhiszeműségével, csaló, mert barátságot színlel, valójában azonban nem barátja. Az, aki így cselekszik, megbecsteleníti magát, és gyalázatot hoz szüleine. Vele lehet-e akkor az Isten?

Csodálatosan meggyógyítottam ezt a fiatalembert szegény anyja könnyörgésére. De olyan undor tölt el a bujaság miatt, hogy hányingerem van tőle. Ti felkiáltottatok a félelemtől és a borzongástól a lepra miatt. Én, lélekben kiáltottam fel, undorodásomban a bujaságtól. Körülvesz engem mindenféle nyomorúság, és mindenki számára Megváltó vagyok. De szívesebben érintek meg egy halottat, egy igazat, akinek teste már oszlásnak indult, de akinek egyenes lelke már békét élvez, mint hogy egy olyanhoz közeledjek, aki bujálkodott. Üdvözítő vagyok, de Ártatlan vagyok. Ezt észreveszik mindazok, akik ide jönnek vagy velem beszélnek, és az én egyéniségem serkentőleg hat rájuk.

Megértem, hogy szeretnétek, ha még beszélnék hozzátok. De nem vagyok képes rá. Egy alig felnőtt fiatalembernek az elzüllése és tönkremenetele az érzékiség következtében jobban fölkapart engem, mint ha magát a Halált érintettem volna meg. Menjünk a betegekhez! Ha az undor miatt, ami elfog, nem vagyok képes beszélni, legalább üdvössége leszek azoknak, akik remélnek bennem.

Béke veletek!

(2-592)

Jézus tisztaságra buzdítja apostolait

– Legyetek tiszták! Kezdjétek azzal, hogy tiszták lesztek a testben, hogy tovább haladjatok a lélek tisztasága felé. Kezdjétek az öt érzékkel, hogy tovább haladjatok a hét szenvedély felé. Kezdjétek a szemmel: azzal az érzékkel, amely a király, és amely megnyitja az utat a leggyötrőbb és legteljesebb éhség felé. A szem látja a nő testét és megkívánja a testet. A szem látja a gazdagok gazdagságát, és megkívánja az aranyat. A szem látja az uralkodók hatalmát és megkívánja a hatalmat. Legyen szemetek nyugodt, tisztességes, erkölcsös, tiszta, és vágyaitok is nyugodtak, becsületesek, erkölcsösek és tiszták lesznek! Minél tisztább lesz szemetek, annál tisztább lesz szívetek. (Vö. Mt 6,22-23, Lk 11,34-35) Örökjétek szemetek felett, amely mohón felfedezi a kísértő almákat. Legyetek tiszták szemetek használatában, ha tiszták akartok lenni testetekben! Ha testben tiszták lesztek, akkor tiszták lesztek a gazdagságot és a hatalomvágyat illetően is. Minden tisztaságnak birtokában lesztek, és Isten barátaivá váltok.

Ne féljétek attól, hogy kigúnyolnak titeket tisztaságotok miatt. Csak attól féljétek, hogy Isten ellenségei legyetek! Egy napon ezt hallottam: „Kigúnyol a világ, mint hazugot és házasságra képtelent, ha látja, hogy nem vágyakozol a nők után.” Igazán mondom nektek, hogy Isten azért rendelte el a házasságot, hogy felemeljen titeket az Ő követőivé a nemzésben és az Ő segítőivé az ég benépesítésében. De van egy sokkal magasabb állapot, amely előtt meghajolnak az angyalok, akik látják annak magasztosságát, de nem képesek azt követni. Egy állapot, amely tökéletes, amikor a születéstől a halálig tart, de amely nincs elzárva azok elől sem, akik többé nem szüzek, de akik lemondanak férfi vagy női termékenységükről, lemondanak testi nemzőképességükről, hogy csak lélekben váljanak termékenyekké és nemzőképpé.

Ez olyan lemondás a házasságról, amely nélkülözi a természetes tökéletlenséget, s nem elszenvedett vagy önkéntes öncsonkításból ered. Ez a házasságról való lemondás nem akadályozza annak, hogy az oltárhoz közeledjenek, sőt az eljövendő századokban ezek fogják szolgálni és körülvenni az oltárt. (Vö. Lev 21,16-24, Mt 19,10-12, 1Kor 7,1,7-8,32-34) Ez a magasabb rendű állapot: azoké, akik akarattal egyedül Istenhez tartoznak, és az Ő számára tisztán őrzik meg szívüket és testüket, azért, hogy az örökkévalóságon keresztül ragyogjanak a Bárány szeretett tisztaságában.

(2-361)

Péternek sok gyermeke lesz

Péter és felesége öregek voltak már és nem volt gyermekük. Pedig Péter nagyon vágyakozott gyermekekre. Azért egyszer így szólt Jézushoz:

– Mondd, Mesterem, adnál nekem is egy gyermeket? Öregek vagyunk... De te azt mondtad, hogy a Keresztelő is egy öreg asszonytól született... Azt mondtad: „És aki utánad jön, azt fogja mondani ...” Ki jön az ember után, ha nem az, aki tőle származik?” – Péter arcára kiül a kérés és a remény.

– Nem, Péter. És ne szomorkodj ezért! Olyan vagy, mint tavad, amikor egy felhő elfedi a napot. Mosolyogj, ha beborult! Nem, Péterem. Nem egy gyermeked lesz, hanem ezer és tízezer, és minden nemzetből... Nem emlékszel, hogy azt mondtam neked: „Emberhalásszá leszel?”

– Ó!... igen... de... Olyan kedves lenne, ha egy gyermek azt mondaná nekem: „papa”!

– Oly sok gyermeked lesz, hogy nem tudod megszámolni őket. És az örök életet adod nekik. És ismét találkozni fogsz velük az égben, és hozzám hozod őket, mondván: „A te Pétered gyermekei, és azt akarom, hogy ott legyenek, ahol én vagyok”. És én azt mondom majd neked: „Igen, Péter. Úgy lesz, amint te akarod. Mivel te mindent megtettél értem, én is mindent megteszek teérted.”

Jézus nagyon kedves, amikor ezt az ígéretet teszi. Péterből kihál a földi atyaság utáni vágy és könnyezik az elragadtatástól.

– Ó, Mester! – mondja – Azonban ahhoz, hogy valaki örök életet adjon, jóra kell buzdítania a lelkeket. Én azonban nem tudok beszélni.

– Amikor eljön annak az ideje, tudsz majd beszélni, jobban, mint Gamáliel – ígéri neki Jézus.

(2-621)

7. „Ne lopj!”

10. „Más jószágát ne kívánjad!”

– Isten mindenkinek megadja azt, amire szüksége van. Valóban így van. Mire van szüksége az embernek? Fényűzésre? Sok szolgára? Hatalmas birtokra? Estétől reggelig tartó lakomákra? Nem! Az embernek szüksége van fedélre, kenyérre, ruhára. Arra, ami nélkül nem élhet meg.

Nézzetek körül. Kik a legvidámabbak, a legegészségesebbek? Ki örül egészséges, nyugodt öregkornak? A mulatozók? Nem. Azok, akik becsületesen élnek, dolgoznak, és becsületos dolgokra vágyakoznak. Nem mérgezi meg őket a paráznaság, és erősek maradnak. Nem mérgezi meg őket a lakmározás, és mozgékonyak maradnak. Nem mérgezi meg őket az irigység, és vidámak maradnak. Ezzel szemben azok, akik mindig többre kívánnak szert tenni, megölik saját békéjüket, és nem örvendeznek, hanem korán megöregszenek, kiszáritja őket a rosszindulat vagy a visszaélés.

Összeköthetem a parancsolatot: „Ne lopj!” a „Más jószágát ne kívánjad”-dal. Mert valóban a túlzott bírvágy ösztönöz a lopásra. Az egyiket csak egy lépés választja el a másiktól. Minden vágy tilos? Ezt nem állítom. A családapa, aki a mezőn vagy a műhelyben dolgozik, vágyakozik arra, hogy biztosíthassa a kenyeret gyermeke számára, és ezzel valóban nem vétkezik. Sőt apai kötelességét teljesíti. De az, aki csak arra vágyakozik, hogy többet élvezhessen, és ezért eltulajdonítja másét, vétkezik.

Az irigység! Mert mi más jószágának megkívánása, ha nem irigység és kapzsiság? Gyermekeim, az irigység elválaszt Istentől, és egyesít titeket a Sátánnal. Nem gondoltok arra, hogy az első, aki el akarta lopni azt, ami a másé, Lucifer volt? Ő volt a legszebb főangyal, örvendett Istennek. Meg kellett volna elégednie ezzel. De irigyelte Istent és ő akart Istenné lenni, és ördöggé lett. (Vö. Iz 14,3-21.) Az első ördög.

Második példa: Ádámnak és Évának mindenük megvolt, földi Paradicsomnak örvendtek, élvezték Isten barátságát, boldogok voltak, mert Isten megajándékozta őket kegyelmével. Meg kellett volna elégedniük ezzel. De ők megirigyelték Isten tudását, a jót és rosszat illetően, és ezért Ő kivetette őket az Éden kertjéből, Istentől gyűlölt számkivetetteké váltak. Az első bűnösök. (Ter 1,26-3,24)

Harmadik példa: Káin irigy volt Ábelre Istennel való barátsága miatt. És az első gyilkossá vált. (Ter 4,1-16) Mária, Áron és Mózes nővére megirigyelte testvérét és Izrael történelmében az első leprássá vált. (Szám 12,1-15) Lépésről lépésre vezethetnélek titeket Isten népének egész életén keresztül, és látnátok, hogy a féktelen vágy bűnössé teszi azt, aki táplálja, és a népre pedig levonja Isten büntetését. Az egyesek bűnei ugyanis felhalmozódnak és kihívják a büntetést a népre, akárcsak a századokon keresztül felhalmozódott homokszemek földcsuszamlást idéznek elő, amelyben elpusztulnak a falvak és azok lakói.

Gyakran említettem nektek a kisgyermek példáját, mert ők egyszerűek és bízni tudók. Ma azt mondom: kövessétek a madarakat, akik mentesek a kívánságoktól. Figyeljétek meg. Most tél van. Kevés az eledel a gyümölcsöskertekben. De ők aggódnak-e emiatt nyáron, s gyűjtenek-e maguknak télre? Nem. Bízna az Úrban. Tudják, hogy mindig tudnak fogni egy kis férget, magocskát, morzsát, pókot, vízi szúnyogot begyecskejük számára. Tudják, hogy egy meleg kémény vagy gyapjúbolyh mindig menedéket ad nekik télen, amint tudják azt is, hogy amikor eljön az idő, hogy szénára lesz szükségük a fűszeképzéshez, vagy több eledelre kicsinyeiknek, lesz illatos széna a réteken és zamatos gyümölcs a kertekben és a barázdákban, s lesznek bőségesen rovarok a levegőben és a földön. És csendesesen éneklük: „Hála neked Teremtőnk azért, amit adsz, és adni fogsz.” Tele torokkal énekelnek, amikor eljön szerelmük ideje és sokasodnak.

Van-e vidámabb teremtmény a madárnál? Mégis mi az ő értelmük az emberéhez hasonlítva? Egy homokszem egy hegyhez viszonyítva. De tanulhattok tőlük. Igazán mondom

nektek, hogy a madár vidámságával rendelkezik az, aki tisztátalan vágyak nélkül él. Bízunk Istenben, és atyának tapasztalja. Rámosolyog a hajnalra és a leszálló estére, mert tudja, hogy a nap az ő barátja és az éjszaka az ő dajkája. Neheztelés nélkül néz az emberekre és nem fél bosszújuktól, mert semmi kárt sem okoz nekik. Nem retteg egészsége miatt, se az álmatlanságtól nem fél, mert tudja, hogy a becsületes élet távol tartja a betegségeket, és édes nyugalmat biztosít. Még a haláltól sem fél, mert tudja, hogy mivel jót tett, csak Isten mosolyában lehet része. A király is meghal. A gazdag is meghal. Sem a királyi jogar nem távolítja el a halált, sem a pénzzel nem lehet megszerezni a halhatatlanságot. A királyok Királya és az urak Ura előtt mily nevetséges dolgok a koronák és a pénzdarabok, de mily értékes egy, az Ő törvénye szerint leélt élet!

Jézus látja, hogy hallgatósága között egyesek beszélgetnek, s megkérdezi:

– Mit mondanak azok az emberek ott hátul? Ne féljete beszélni!

– Azt kérdeztük: Antipász mivel vétkezett? Lopott, vagy házasságot tört? (Mt 14,3-12, Mk 6,14-29, Lk 3,19-20, 9,7-9)

– Ne másokra nézzetek, hanem saját szívetekbe. De válaszolok nektek. Ő bálványimadásba esett, jobban imádva a testet, mint Istent, házasságot tört, lopott, vétett tilos vágyakozással és nemsokára gyilkossá válik.

– Üdvözülni fog általad, az Üdvözítő által?

– Én üdvözítem azokat, akik bűnbánatot tartanak, és Istenhez fordulnak. A töredelem nélküliek nem üdvözülnek.

– Azt mondtad, hogy tolvaj. Mit lopott?

– Testvéreinek feleségét. Nemcsak pénzt lehet lopni. Az is lopás, ha elveszik egy ember becsületét, egy leány szüzességét, egy férjtől feleségét, a szomszéd ökrét vagy terményét. A lopást még súlyosabbá teszi a fajtalan vágy vagy a hamis tanúskodás, a házasságtörés vagy paráznság, vagy hazugság.

– Egy prostituáló nő mivel vétkezik?

– Ha férjes, házasságtöréssel és férjének meglopásával. Ha hajadon, tisztátalansággal és önmagának meglopásával.

– Önmagát lopja meg? Hiszen sajátját adja oda!

– Nem. Testünket Isten azért teremtetten, hogy a lélek temploma, és Isten temploma legyen. Azért tisztességesen meg kell őrizni, mert egyébként a lelket megfosztjuk Isten barátságától és az örök élettől.

– Akkor egy kéjő már csak a Sátáné lehet?

– Minden bűn bujálkodás a Sátánnal. A bűnös, mint egy megvásárolt nő, odaadja magát a Sátánnak tilos szeretkezésre, mocskos nyereség reményében. Nagy, nagyon nagy bűn a prostitúció, amely a tisztátalan állatokhoz tesz hasonlónak. De higgyétek el, hogy a többi főbűn nem kisebb nála. Mit mondjunk a bálványimadásról? A gyilkosságról? Mégis Isten megbocsátott a zsidóknak az aranyborjú imádása után. (Vö. Kiv 30-34.) Megbocsátott Dávidnak kettős bűne után. (2Kir 11,1-12,23) A bűnbánónak Isten megbocsát. Legyen a bűnbánat arányos a bűnök számával és súlyosságával, és mondom nektek, hogy aki jobban bánja bűneit, annak többet bocsát meg Isten. Mert a bűnbánat a szeretet egyik megnyilatkozása. *A cselekvő szereteté.* A bűnbánó azt mondja Istennek: „Nem tudom elviselni neheztelésedet, mert szeretlek és vágyakozom szereteted után.” És Isten szereti azt, aki szereti Őt. Azért mondom nektek: minél inkább szereti Őt valaki, annál inkább fogja Isten szeretni őt. Aki teljes odaadással szeret, annak mindent megbocsát.

8. „Hamis tanúságot ne szólj felebarátod ellen!”

– Hallottátok: „Ne szólj hamis tanúságot!”

Mi undorítóbb a hazugságnál? Nemde azt mondhatjuk, hogy egyesíti a kegyetlenséget a tisztátalansággal? Igen, azt mondhatjuk. A hazugság, – a súlyos dolgokban való hazugságról beszélek – kegyetlen. Nyelvével megsemmisíti valakinek a megbecsülését. Azért nem különbözik a gyilkosságtól. Sőt azt mondom, több a gyilkosságnál. Aki gyilkol csak a testet öli meg. A hazug megöli a jó hírnevet, a becsületet. Azért kétszeres gyilkosság. És büntetetlen gyilkosság, mert nem ont vért, de megsebzti a becsületet, a megrágalmazottnak és családjának becsületét. Nem gondolok most arra az esetre, amikor valaki hamis esküjével a halálba küld valakit. Az ilyen már összegyűjtötte magára a pokol tüzének parazsát. Csak arról beszélek, aki hazug beszédével meggyanúsít egy ártatlant és meggyőz másokat annak bűnösségéről. Miért teszi? Esztelen gyűlöletből. Vagy, mert más vagyont akarja megkaparintani. Vagy félelemből.

Gyűlöletből

Csak az gyűlöl, aki a Sátán barátja. A jó ember nem gyűlöl. Soha. Semmiféle okból. Megbocsát még azoknak is, akik ócsárolják, akik kárt okoznak neki. Sose gyűlöl. A gyűlölet arról tanúskodik, hogy az, akit gyűlölünk ártatlan. Mert a gyűlölet a gonosz lázadása a jó ellen. Nem bocsát meg annak, aki jó.

Bírvágy

„Neki van, ami nekem nincs. Meg akarom szerezni az övét. De állását csak akkor tudom megkaparintani, ha rossz hírnévbe hozom őt. Ezt teszem. Hazugság? Mit számít! Kifosztom? Mit számít! Tönkreteszem egész családját? Mit számít!” A sok kérdés között, amit a ravasz hazudozó feltesz magának, elfelejt, *el akar felejteni egyet*. Ezt: „És ha lelepleznek?” Ezt nem teszi fel, mert kevélységében, bírvágyában mintegy beköti a szemét. Nem látja a veszélyt. Olyan, mint egy részeg. Megrészegült a sátáni bortól, és nem gondol arra, hogy Isten erősebb a Sátánnál, és megbosszulja a rágalmozást. A hazug átadja magát a Hazugságnak, és ostobán bízik biztonságában.

Félelem

Sokszor valaki azért rágalmoz, hogy saját magát kimentse. Ez a hazugság leggyakoribb formája. Valami rosszat tett. Fél attól, hogy felfedezik, felismerik tettét. Akkor felhasználja jó hírnevét, amivel még rendelkezik mások előtt, sőt visszaél vele, és megfordítja a tényeket, és amit ő tett másra fogja, akinek becsületességétől fél. Teszi ezt azért is, mert a másik, akaratlanul is tanúságot tett néha az ő gonosz tetteiről, és most biztonságba akarja helyezni magát annak tanúskodásától. Vádolja őt, hogy gyűlöletessé tegye, s így senki se higgyen neki, ha mond valamit.

De tegyetek jót! Tegyetek jót! Akkor sose lesz szükségetek a hazugságra. Nem gondoltok arra, hogy amikor hazudtok, súlyos jármot vesztek magatokra? Az ördög sugallatára tesztitek ezt. Állandóan félni fogtok a hazugság kiderülésétől, és azért emlékeznetek kell arra, hogy mit hazudtatok, kinek hazudtatok, még évek után is, nehogy ellentmondásba keveredjétek. Ez fárasztó, mint a gályarabság. És nem az eget szolgálja! Egyedül csak arra jó, hogy előkészítse helyeteket a pokolban!

Legyetek őszinték! Oly szép annak az embernek a szája, aki nem ismeri a hazugságot! Legyen szegény, műveletlen, ismeretlen! De mindig *király*. Mert őszinte. Az őszinteség aranynál, gyémántnál értékesebb ajándék, és a trónusnál is jobban a tömeg fölé emel, és olyan királyi udvarban részesíti a jót, amilyen még az uralkodónak sincs. Biztonságot és fellélegzést jelent az őszinte ember közelsége. A hazug ember barátsága ezzel szemben kellemetlen, sőt még közelléte is kellemetlen érzést okoz. Nem gondol a hazug arra, hogy az ezernyi hazugság után mindig gyanakodni fognak rá? Hogyan hihetnek ezek után abban, amit mond? Még ha az igazat mondja is, aki hallja titokban mindig arra gondol: „Vajon most is hazudik?”

Azt kérditek: „De mi van a hamis tanúsággal?” Minden hazugság hamis tanúság. Nemcsak a törvény előtti.

Legyetek egyszerűek, amint Isten és a kisgyermek egyszerű. Mondjatok igazat életek minden pillanatában. Azt akarjátok, hogy jónak tartsanak titeket? Legyetek valóban azok. Ha egy rosszakarótok rosszat akarna mondani rólatok, száz jó azt mondaná: „Nem. Nem igaz. Ő jó. Tettei beszélnek helyette.” Az egyik bölcsességeket tartalmazó könyv mondja: „Egy semmirekellő, igen, egy csirkefogó közelít, hamisság van a szájában... álnokság lakik a szívében, mindig gonoszságon járhatja az eszét... Hat dolog van, amit gyűlöl az Úr, s hét, ami utálattal tölti el szívet: a gógös szem, a hamis nyelv, az ártatlan vért ontó kéz, az álnokságot tervező szív, a gonosz ügyben járó láb, a hazudozó, hamis tanú, s végül, aki viszályt kelt a testvérek között... Az ajkak hibáiba bonyolódik a rossz... a hamis tanú csak a hamisságot adja tovább... Az igazmondó ajak mindig megmarad, de a hazugság nyelve csak egy pillanatig...” (Vö. Péld 6,12-19, 12,13.17.19.) „Egyszerűnek tűnik a suttogó beszéd, de behatol az ember belsejébe. Az ellenséget felismerjük szavairól, amikor árulást forral. Amikor halkán beszél, ne bízzál benne, mert hét gonoszság rejlik szívében. Kétszínűen elrejtí gyűlöletét, de kiderül majd gonoszsága... Aki másnak gödröt ás, maga esik bele, és a kő arra esik, aki legurítja.”

A hazugság bűne oly régi, mint a világ; és nem változik a bölcs gondolata, amit tervez, amint Isten ítélete sem változik a hazugot illetőleg. Mondom nektek: mindig csak egyet mondjatok. Az „igen” legyen mindig „igen”, és a „nem” legyen mindig „nem”, még a hatalmasok és zsarnokok előtt is. (Vö. Mt 5,37) Akkor nagy lesz jutalmatok az égben. Azt mondom nektek: Legyetek közvetlenek, mint a kisgyermek, aki ösztönszerűleg közelít ahhoz, akiről érzi, hogy jó, anélkül, hogy a jóságon kívül mást keresne. És azt mondja, amit saját jóságában gondol, számíthatás nélkül, nem törődve azzal, hogy sokat mond, és megfeddhetik érte.

Menjetekek békében, és az Igazság barátotok lesz.

Jézus lábánál ült beszéde alatt egy kisgyermek, felemelve fejét, mint egy madár, amelyik szülőjének énekét hallgatja. Most kedves mozdulattal, arcával megsimogatja Jézus térdét és azt mondja: „Én és te barátok leszünk, mert te jó vagy és én jót akarok neked. Most én is azt mondom – és felemeli szavát, hogy mindenki meghallja, kezével utánozva Jézus mozdulatát – mindnyájan figyeljetekek: Én tudom, hová mennek azok, akik nem hazudnak, és jót akarnak a Názáreti Jézusnak. Felmennek Jákob létráján. Fel, fel, fel... az angyalokkal együtt, és utána megállnak, amikor megtalálják az Urat.” És boldogan nevet, látszik valamennyi foga.

Jézus megsimogatja, és a nép közé megy. Visszaviszi a kicsit anyjának: „Köszönöm, asszony, hogy átengeded nekem gyermekedet.”

„Terhedre volt...”

„Nem. Szeret engem. Ő az Úr kicsije. Legyen az Úr mindig veled és veled! Isten veled!”

A Tízparancs a lelkiélet épületének alapja

– Helytelen lenne, ha valaki a tökéletességre törekvést a legnehezebb dolgokkal kezdené meg, elhanyagolva a tökéletesség megváltoztathatatlan alapját, a tízparancsolatot.

A Makkabeusok könyvében olvassuk (1Mak 4,36-52), hogy Júdás, miután övével visszafoglalta az Úr segítségével a Templomot és a várost, lerombolta az idegen istenek oltárait és templomait, és megtisztította a Templomot. Utána, egy másik oltárt emelt és tűzkövel tüzet gyújtott az áldozatok bemutatásához, tömjént égettek, meggyújtották a mécseseket, kenyeret tettek az asztalra, s utána mindnyájan a földre borultak, s kérték az Urat, hogy többé ne vétkezzenek, vagy ha gyengeségük miatt ismét bűnbe esnek, isteni irgalmassága szerint bánjon velük. És ez Kaszleu hónap huszonötödik napján történt.

„Lerombolták a pogány oltárokat és templomokat.”

Íme az első tennivaló. Erre szólítottalak fel titeket, amikor megneveztem nektek azokat az isteneket, amelyek elfoglalják az Igaz Isten helyét: az érzékek, az arany, a kevélység bálványai, a főbűnök, amelyek megszentéstelenítik és megölik a lelket és a testet, és magukra vonják Isten büntetését. Én nem terheltelek agyon titeket a számtalan előírással, amelyekkel ma elnyomják a híveket és körülbástyázzák a Törvényt; a külső tilalmak halmazával, amelyek miatt a hívek szem elől tévesztik az Úr egyenes, világos, szent szavát, amely mondja: „Ne legyenek hamis isteneid! Ne káromkodj! Ne szentségtelenítsd meg az ünnepeket! Ne légy tiszteletlen szüleid iránt! Ne ölj! Ne paráználkodj! Ne lopj! Ne hazudj! Ne kívánd meg más feleségét! Ne irigykedj más vagyonára!” Tíz „ne!” Eggyel sem több. Ez a lélek templomának tíz oszlopa. Ezek fölött ragyog a legszentebb parancs aranya: „Szeresd Istenedet! Szeresd felebarátodat!” Ez a templom megkoronázása. Ez védi az alapot. Ez Alkotójának dicsősége.

Szeretet nélkül nem lehet engedelmeskedni a tíz szabálynak és ledőlne az oszlopok. Mind, vagy néhányuk. És a templom teljesen, vagy részben összedőlne. Többé már nem lenne alkalmas a Legszentebb befogadására: Tegyétek azt, amit mondtam nektek, győzzétek le a három bűnös vágyat. Nevezzétek nevén bűnötöket, amint Isten tette, amikor meghagyta nektek: „Ne tegyétek ezt és ezt!” Főlöszleges finomkodó kifejezések alá rejteni a bűnt. Aki bárkit vagy bármit jobban szeret mint Istent, az bálványimádó. Aki Isten szolgájának nevezi magát, és utána mégsem engedelmeskedik neki, az lázadó. Aki fősvénységből dolgozik a pihenőnapon, az megszentésteleníti azt, bizalmatlan Isten iránt és elbizakodott. Aki megtagadja a segítséget szüleitől, ürügyekkel élve, mégha azt mondja is, hogy Istennek adta, azt Isten gyűlöli, hiszen a szülők őt képviselik a földön. Aki öl, az mindig gyilkos. Aki paráználkodik az mindig buja. Aki lop az mindig tolvaj. Aki hazudik az mindig aljas. Aki másét akarja, azt mindig a legutálatosabb éhség gyötri. Aki megszentésteleníti a nászágyat, az mindig tisztátalan.

Ezeket Isten mindig megbüntette. (Itt Jézus felsorol egy sereg példát a zsidóság történelméből. Lásd a 48. oldalon.)

„És megtisztították a Templomot.”

Nem elég a „lerombolás”, szükség van a „megtisztításra” is. Megmondtam nektek, hogyan tisztítja meg magát az ember: az alázatos és őszinte bűnbánattal. Nincs az a bűn, amelyet Isten meg ne bocsátana, ha a bűnös igazán megbánja. Higgyetek Isten jóságában! Ha sikerülne megértenetek ezt a Jóságot, akkor, még ha az egész világ bűne terhelne is titeket, akkor sem menekülnétek Istentől, hanem lábához futnátok, mert csak a Legjobb tudja megbocsátani azt, amit az ember nem bocsát meg.

„És új oltárt emeltek.”

Ne próbáljátok becsapni az Urat! Ne járjatok el csalárd módon! Ne egyesítsétek Istent a Mammonnal! Egyedül Istennek tartsátok fenn oltárotokat! Hasztalanul állítotok ugyanis fel új oltárt, ha a többiek is megmaradnak. Vagy Isten, vagy a bálvány. Válasszatok!

„És tüzet gyújtottak tűzkövel és taplóval.”

A tűzkő az erős akarat, hogy Istené legyetek. A tapló a vágy, hogy hátralévő életetekkel megsemmisítsétek a bűnnek még az emlékét is Isten szíve által. Íme, mi okozza a tüzet: a szeretet. Mert mit tesz az a gyermek, aki becsületes életével igyekszik megvigasztalni megbántott szülőjét? Szereti apját, azt akarja, hogy öröme teljen fiában; akit megsiratott, az most örömevé válik.

Miután elérkeztetek ide, bemutatatható az áldozatot, tömjént égethettek, világosságot gyújthattok, felajánlhatjátok a kenyeret. Isten letekint áldozatokra, kedves lesz előtte imátok, igazi fényben úszik az oltár, gazdag lesz mindennapos áldozatoktól. Imádkozhattok hozzá: „Védj meg minket”, mert Ő barátotok lesz. De az ő irgalmassága nem az lesz, amit ti neveztek irgalomnak. Megelőzi vágyatokat. Elküldi nektek az Irgalmasságot, mondván: „Reméljétek! Mondom nektek: Isten megbocsát. Jöjjetek az Úrhoz!”

Már közöttetek van egy oltár: egy új oltár. Belőle a világosság és megbocsátás folyamai áradnak. Olajként szétterjednek, gyógyítanak, megerősítenek. Higgycetek abban, amit mond nektek. Velem együtt sirassátok bűneiteket! Mint az énekkart vezető levita, én irányítom szavakat Istenhez, és nem veti el sóhajotokat, ha az egyesül az én szavammal. Veletek együtt megalázom magamat, én, aki az emberek megtestesült Testvére vagyok, lélekben Fiú az Atyához, és általatok, veletek mondom: „Ebből a végtelen mélységből, amelybe Én, az Emberiség zuhantam, kiáltok hozzád, Uram. Hallgasd meg annak a szavát, aki rád néz és felsóhajt, és ne fordítsd el füledet szavam elől! Rettenetes látványt nyújtok neked, Istenem. Magam számára is rettenetes ez a látvány! Mi vagyok akkor számodra? Ne tekintsd bűneimet, Uram, mert különben nem tudok megállni előtted, hanem légy irgalmas hozzám! Te mondtad: »az Irgalmasság vagyok« Hiszek benned. Megsebzett, levert lelkem bízik benned, a te ígéretedben és reggeltől estéig, ifjúságomtól öreg koromig remélni fogok benned.”

Miután Isten megfeddette gyilkossága és házasságtörése miatt Dávidot, megbocsátott neki, amikor az az Úrhoz kiáltott: „Légy irgalmas, ne rám való tekintettel, hanem irgalmasságod miatt, amely végtelen. Töröld el általa bűnöm! Nincs az a víz, amely le tudná mosni szívemet, csak az, amelyet a te szent jóságod mélyéből merítettek. Azzal mosd meg gonoszságomat, és tisztíts meg engem a szennyől! Nem tagadom vétkeimet. Sőt, megvallom vétkeimet, és az állandóan vádol engem. Megbántottam az embert felebarátomban és önmagamban, de különösképpen fájdalom, hogy vétettem Te ellened. Elismerem, hogy igaz vagy szavadban, és félek ítéletedtől, amely minden emberi hatalom felett érvényesül. De tekints arra, Örökkévaló, hogy bűnben születtem és bűnben fogant engem anyám. Te annyira szerettél engem, hogy részesítettel bölcsességemben és tanítómul adtad, hogy felfogjam fenséges igazságod titkait. Miután oly sokat tettél értem, félnem kell-e téged? Nem! Nem félek. Hints meg engem a fájdalom keserűségével és megtisztulok! Moss meg engem a sírással, és tiszta leszek, mint a havasok hava! Add, hogy meghalljam szavadat, és örvendezni fog a te megalázott szolgád, mert a te szavad örömet és vígságot okoz akkor is, ha erősen megdorgálsz. Fordítsd arcodat bűneim felé! A te tekinteted eltörli gonoszságomat. Szívemet, amelyet te adtál nekem, megszenteltelenítette a Sátán és az én gyenge emberségem. Teremts belém új, tiszta szívet, és semmisíts meg bennem, szolgádban azt, ami romlott, hogy csak egyenes lélek uralkodjék bennem! De ne vess el engem színed elől, és ne vond meg tőlem barátságodat, mert egyedül csak a tőled jövő üdvösség örvendezteti meg lelkemet, és a te fenséges szellemed erősíti meg a megalázottat! Tedd, hogy azzá legyek, aki elmondja az embereknek: Nézzétek, milyen jó az Úr! Járjatok az Ő útján és részesüljétek áldásában, mint én, én, az elvetélt ember, aki most Isten gyermekévé váltam a kegyelem révén újjászületve! És a gonoszok hozzád térnek. A vér és a test lázadozik és kiabál bennem. Uram, szabadíts meg engem tőlük, te, ki lelkem üdvössége vagy, és zengeni fogom dicséretedet! Nem tudtam. De most megértettem. Nem véráldozatot akarsz, hanem a töredelmes szív eléggő áldozatát. A töredelmes és alázatos szív kedvesebb előtted, mint a kosok és juhok, mert te teremtettél minket, és azt akarod, hogy megemlékezzünk erről és megadjuk neked azt, ami a tiéd. Légy áldott általam nagy jóságodért, és építsd újra az

én és a te Jeruzsálemedet: a megtisztított és megbocsátott lélekét, amelyen be lehet mutatni az áldozatot, a felajánlást és a bűnért bemutatott égő áldozatot, a hálaadó és dicsőítő áldozatot! Minden újabb napom legyen a teljes szentség áldozata oltárodon, hogy szeretetem illatával felszálljon hozzád!”

Jöjjetek! Menjünk az Úrhoz! Én elől, ti utánam. Menjünk az üdvösség forrásához, menjünk a szent mezőnkön, menjünk Isten földjén! Felejtsetek el a múltat! Mosolyogjatok rá a jövőre! Ne gondoljatok a sárra, nézzétek a csillagokat! Ne mondjátok: „Sötétség vagyok”; mondjátok „Isten a Világosság”! Azért jöttem, hogy békét hirdessek nektek, a jó-hírt hirdessem a szelídeknek, meggyógyítsam a sok mindentől megtört szíveket, szabadságot hirdessek minden rabszolganak, elsősorban a Mammon rabszolganak, és megszabadítsam a bűnös vágyak által fogva tartottakat.

Mondom nektek: elérkezett-a kegyelem éve. Ne sírjatok ti, kik bűnösöknek érzitek magatokat, ne zokogjatok ti, kik számúzva vagytok Isten országából! Én arannyá változtatom a hamut, olajjá a könnyeket. Ünneplőbe öltöztetlek titeket, hogy bemutassalak az Úrnak, és azt mondjam: „Íme, a báránykák, akiknek keresésére küldtél engem. Meglátogattam és összegyűjtöttem őket, megszámloltam őket, megkerestem az elveszetteket és elhoztam őket hozzád, kivonva őket a nagy, sötét felhőkből és ködből. Minden népből vettem őket, és összegyűjtöttem őket minden országból, hogy elvezessem őket a Földre, amely nem a föld többé (hanem a mennyország), amelyet te készítettél nekik, Szent Atyám. Elvittem őket a te paradicsomi hegyeid csúcsára, ahol minden fény és szépség, az égi boldogságok folyóinak partjára, ahol jóllaknak az általad szeretett lelkek, téged élvezve. Elmentem megkeresni a megsebesülteket is, meggyógyítottam az összetörteket, megerősítettem a gyengéket, senkit se hanyagoltam el. És akit az érzékek éhes farkasai legjobban széttéptek, a szeretet jármaként vállamra vettem, és lábad elé helyezem, Jóságos és Szent Atyám, mert nem tud járni, nem ismeri fel szavadat, szegény lélek, akit üldöz a lelkiismeret-furdalás, és üldöznek az emberek, aki sír és remeg és olyan, mint a parthoz csapódó hullám, amely ismét visszaverődik onnan. Vágyakozva jön, de visszaveti önismerete... Nyisd meg neki öledet, Minden Szeretet Atyja, mert abban megtalálja békéjét ez az eltévedt lélek. Mondd neki: „Jöjj!” Mondd neki: „Az enyém vagy!” Mindenkié volt. De megundorodott tőle és fél. Azt mondja: „Minden úr szennyes pribék!” Tedd, hogy elmondhassa: „Örülök annak, hogy ennek a Királynak a hatalmába kerültem!” Nem tudja, mi a szeretet. De ha te elfogadod őt, megtudja, mi ez a mennyei szeretet, mi az Isten és az emberi lélek közötti házastársi szeretet, és mint a kegyetlen emberek kalickájából szabadult madár repül, repül, mind magasabbra, hozzád, az égbe, a boldogságba, a dicsőségbe, énekelve: „Megtaláltam, akit a szívem szeret. Szívemnek nincs más vágya. Beléd helyezem magamat, Örök Úr, és örvendezek, mindörökké boldog leszek!”

Menjetek! Új lélekkel ünnepeljétek meg a megtisztulás ünnepét! És gyúlják ki bennetek Isten világossága!

Jézus mindenkit magával sodort beszédének befejezésekor. Ragyogó arccal, sugárzó szemmel, soha nem ismert kedves mosollyal áll előttük.

Az emberek, mintegy elbűvölve meg se mozdulnak, míg Ő meg nem ismétli: „Menjetek! Béke veletek!”

(Példák Isten büntetésére, amelyeket Jézus felsorolt a zsidó történelemből: Aranyborjú: Kiv 32; Salamon bálványimádása: 1Kir 11-13; 2Krón 10,1-11.4; hellenizmus: 1Mak 1,2 Mak 4-7; Nabal és Abigail: 1Sám 25; szombati mannaszedés: Kiv 16; Szám 11,7-9; Kám: Ter 9,20-25; Dávid: 2Sám 11,1-12.23; Absalom: 2Sám 13,1-38; 18,1-18; Heliodorus: 2Mak 3,1-34; Simon és Menelaus: 2Mak 4-5; 13,1-8; hamis bírók: Dán 13)

(2-615)

3. füzet – A hegyi beszéd

A hegyi beszéd színtere

A szentírás-magyarázók feltételezik, hogy Szent Máté evangélista az úgynevezett „hegyi beszédben” összegyűjtötte az Úr Jézus más alkalmakkor elhangzott tanításának egyes részleteit, és azok nem egy beszéd keretében hangzottak el.

Biztosra vehetjük, hogy Jézus három éves nyilvános működése alatt különböző helyeken sokszor megismételte ugyanazt a tanítást, esetleg némileg váltakozó szöveggel. De Valtorta Mária látomásai szerint a hegyi beszéd valóban egy összefüggő beszéd sorozat volt, ami hét nap folyamán hangzott el, a Genezáreti tó közelében levő egyik hegy két csúcsa közt fekvő nyeregben, amely különösen alkalmas volt arra, hogy nagy tömeg hallhassa az Úr Jézust, mert amfiteátrum alakban vették körül a sziklák, ahonnan megerősödve verődtek vissza szavai. A látomás szerint a hegy a Genezáreti tó nyugati oldalán, kb. a középső részével egyvonalon van. A tótól lassan emelkedik a talaj a két csúccsal rendelkező hegyig, ahonnan jó kilátás nyílik mind a Genezáreti tóra, mind pedig a tőle északra fekvő Hermon hóval fedett csúcsára. A hegy körülbelül nyolc kilométerre fekszik légvonalban a tótól, és alatta halad el a Kafarnaumtól a Tábor hegyére vezető út, és az ezt keresztező út, amely a tóparti Tiberiástól a tengerparton levő Ptolemais felé vezet.

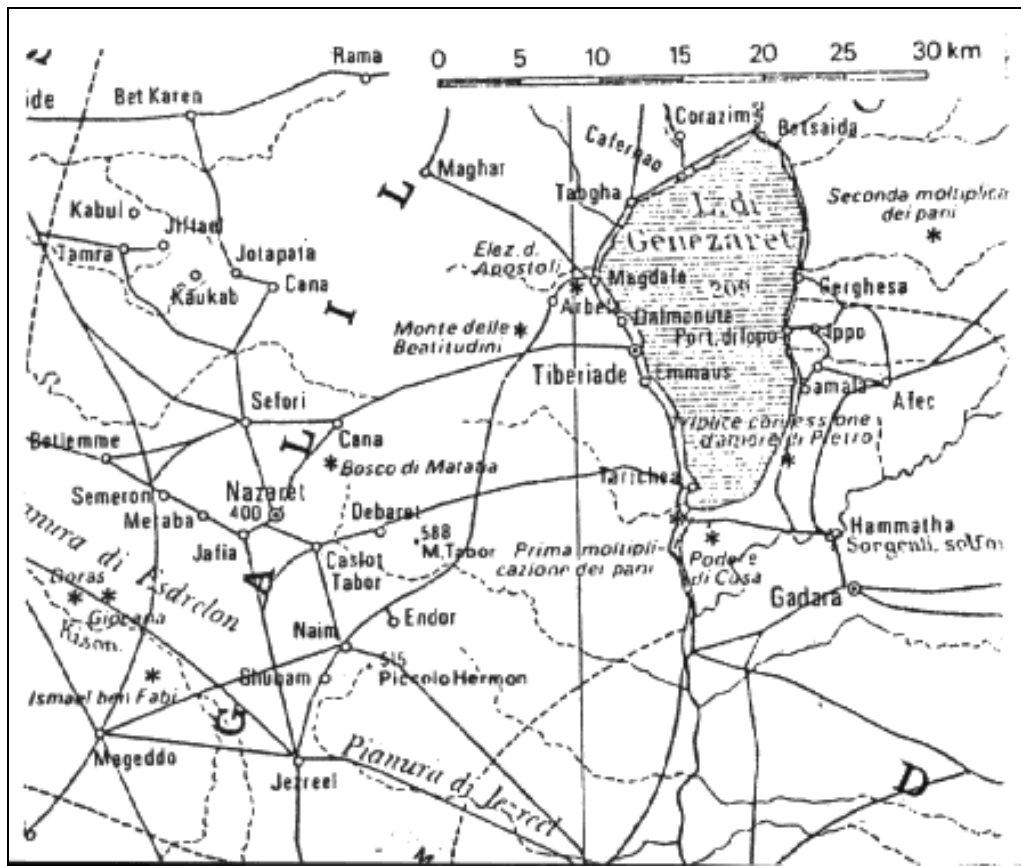
A Szentírásban szereplő hegyi beszéd csak foszlányokat, kiragadott mondatokat vagy részeket tartalmaz a sokkal hosszabb beszédekből, amelyeket Valtorta Mária feljegyzett. A hegyi beszéd az olasz kiadásban kb. 90 oldal terjedelmű, tehát bőségesebb, mint Szent Máté teljes evangéliuma. Az ő leírása nemcsak a beszédeket tartalmazza, hanem az előtte és utána történt eseményeket is, például az apostolokkal való beszélgetést, Jézus csodáit, a környezet leírását.

Az első napot Jézus apostolainak és tanítványainak oktatására szánta, ekkor a tömeg még nem volt jelen.

A következő napokon mind több ember keresi fel Jézust a hegyen, s ekkor már hozzájuk intézi szavait. Ezekbe valószínűleg beleszűrődik itt-ott Valtorta Mária gondolata, s ahol erre gyanakodtunk, zárójelben megjegyeztük. Az ilyen tudatos vagy öntudatlan hozzáadások előfordulhatnak valódi látomásoknál is, de pusztán ezért nem kell az egészet képzeletszüleménynek tartanunk, elég kiemelnünk belőle a hozzákeveredett részt.

A péntek délutáni beszéd után már nincs elég ideje a népnek arra, hogy hazatérjen otthonába anélkül, hogy meg ne sértené a szombati pihenés törvényét. Azért csak a hegy lábáig mennek el az emberek. Ott Jézus szombat reggel még egyszer beszél hozzájuk. Ezzel fejeződik be a hegyi beszéd.

Ahol a Szentírásban is szerepel egy részlet a hegyi beszédből, ott zárójelben jeleztük ezt. A Szentírás más sorrendben hozza az egyes részleteket, mint a látomások. Némelyik kifejezés Lukács evangéliumában is szerepel, de lehet, hogy ezek a részletek más alkalommal hangzottak el, vagy más alkalommal is elhangzottak, noha a hegyi beszédben is szerepeltek.

Ti vagytok a föld sója

Jézus az apostolokhoz és a tanítványokhoz beszél:

– Azt akartam, hogy mindnyájan velem legyetek, s néhány óráig csak a ti társaságokban legyetek, s hozzátok szóljak. Van valami mondanivalóm számotokra, hogy mindig jobban felkészítsek titeket küldetéstekre. Együnk először, és utána beszélgetünk, és álom közben a lélek folytatja a tanítás élvezését.

Magukhoz veszik szerény vacsorájukat, és utána körbeveszik Jézust, aki egy sziklára ül. A tanítványok és az apostolok összesen körülbelül százan vannak, vagy talán többen. Jézus csendesen beszél, nyugodt kézmozdulatokkal kísérve szavait.

– Azt akartam, hogy itt legyetek, elkülönülve, mert barátaim vagytok. Az apostolok első próbára-tétele után hívtalak meg titeket, mind azért, hogy kiterjesszem tanítványaim munkakörét, mind azért, hogy halljam tőletek, mit szóltok azok irányításához, akiket mint az én munkám folytatóit adtam mellétek. Tudom, hogy minden jól ment. Imámmal támogattam apostolaimat, akik új erővel indultak útra értelmükben és szívükben. Ez az erő nem emberi eredetű, hanem az Istenre való teljes ráhagyatkozásból ered.

Azok kaptak belőle többet, akik jobban megfeleltek magukról. Nehéz dolog megfelelni önmagunkról.

Az ember emlékeiből él, és leginkább egyéni élményeire emlékszik. Különbséget kell azonban tenni a kétféle egyéni emlékek között. Vannak lelki emlékeink, Istennel kapcsolatban, Istentől való származásunkat illetőleg, és vannak alsóbbrendű élményeink, a testtel kapcsolatban, annak ezernyi követelményeit illetőleg, és a szenvedélyeket illetőleg – amelyek sokféle hangja egy kórust alkot – amelyek fölülkerekednek, ha a lélek nem eléggé erős, legyőzik a lélek egyedülálló hangját, amely istengyermeki nemességére emlékszik. Azért – ezt a szent emléket kivéve, amelyet mindinkább ébren kell tartani, és erősíteni kell – ahhoz, hogy a tanítványok tökéletesek legyenek, tudniuk kell megfelelniük önmagukról, emberi emlékeikről, követelményeikről, félnék gondolataikról.

Ebben az első próbátételben az én tizenkettőm közül azok értek el legtöbbet, akik legjobban megfeleltek magukról. Nemcsak múltjukról feledkeztek meg, hanem egyéni korlátozottságukról is. Akik nem emlékeztek többé arra, kik voltak; annyira egyesültek Istennel, hogy nem féltek. Semmitől sem. Miért voltak egyeseknek gátlásaik? Azért, mert szokásos félelmeikre gondoltak, szokásos fontolgatásaikra, szokásos előítéleteikre. Miért volt oly nehéz a beszéd másoknak? Mert csekély tudásukra gondoltak, és féltek, hogy otromba alakoknak tűnnek fel, vagy engem tüntetnek fel annak. Minek köszönhető ismét mások feltűnő viselkedése? Annak, hogy szokásos kevélységükre gondoltak, arra a kívánságukra, hogy magukra irányítsák a figyelmet, tapsoljanak nekik, „valakik”-nek látsszanak. Végül, miért mutatkoztak egyesek hirtelenül mesteri szónokoknak, biztosaknak, meggyőzőknek, diadalittasoknak? Azért, mert ezek, és csak ezek értettek ahhoz, hogy Istenre emlékezzenek. Egészen eddig alázatosak voltak, észrevétlenek akartak maradni, de a kellő pillanatban a rájuk bízott küldetésnek megfelelő méltósággal tudtak viselkedni, félelem nélkül. Az első három csoportba tartozók alsóbbrendű emlékeikre gondoltak. A negyedik csoportban levők a felsőbbrendűekre, és ezért nem féltek. Érezték, hogy Isten velük van, bennük van, azért nem féltek. Szent az a lelkesedés, amely az Istennel való együttléteből ered!

Idefigyeljete azért ti apostolok és tanítványok! Ti apostolok már megtapasztaltátok ezt, amiről szó volt. De most még jobban megértitek majd. Ti, tanítványok, még nem hallottatok erről, vagy csak töredékeit hallottátok. Jól szívetekbe kell vésnetek ezt! Mert én mindig jobban és jobban fel foglak használni titeket, amint mindinkább növekszik Krisztus nyája. Azért a világ mindinkább támadni fog titeket, mind több lesz benne a farkas, támadva engem, a Pásztort és nyájamat, azért kezetekbe akarom adni a fegyvereket, amelyekkel megvédehetitek

tanításomat és nyájamat. Ami elég a nyájnak, az nem elég nektek, kis pásztoraimnak. Ha megengedett dolog a bárány számára, hogy tévedéseket kövessen el, s oly füveket legeljen, amelyek keserűek, vagy hogy ostoba vágyaik legyenek, nincs megengedve nektek, hogy ugyanezeket a hibákat kövessétek el, és sok nyáj pusztulását okozzátok. Ahol a pásztor bálványként van jelen, ott elpusztulnak a juhok a méreg vagy a farkasok támadása által.

Ti vagytok a föld sója és a világ világossága. (Vö. Mt 5,13-16.) De ha nem teljesítitek küldetéseket, ízetlen, semmire se jó sóvá váltok. Semmi sem képes visszaadni nektek ízeteket, hacsak Isten nem akarja azt visszaadni nektek. Ti, miután birtokában voltatok Isten ajándékának, sótlanná tettétek azt, lemosva az emberiség ízetlen és piszkos vizével, vagy édessé téve az érzékek romlott édességével. Isten tiszta sóját összekevertétek a szeméttel, a kevélység, (irigység), fősvénység, torkosság, bujaság, harag és lustaság szemetjével úgyannyira, hogy csak egy szem só maradt a hét bűn mindenegyese szemére. A ti sótok akkor nem más, mint kőpor keverék. Elvész benne az a nyomorúságos mennyiségű só, a kő csikorog a fog alatt, a szájban a föld ízét hagyja és az ételt visszataszítóvá, kellemetlenné teszi. Még alacsonyabb rendű használatra sem jó (az ilyen ember), mert pusztán emberi küldetésnél is a hét (fő)bűnt terjesztené. Akkor a só nem jó másra, mint csak arra, hogy kidobják és az emberek lábbal tapossák. Milyen sok ember taposhatja majd így Isten embereit! Mert ezek a meghívottak megengedik az embereknek, hogy nemtörődöm módon tapossák őket, mivel többé már nem azok, akiknek lenniük kellene, nem az égi dolgok ízével rendelkeznek a kiválasztottak, hanem egyedül csak szemétnak számítanak.

Ti vagytok a világ világossága. Olyanok vagytok, mint ezek a hegycsúcsok, amelyek utoljára veszítik el a napsugarat, és amelyeket elsőeknek ezüstöz be a hold sugara. Akit a magasba helyeznek, az ragyog és látható, mert még az elszórakozottak szeme is megnyugszik néha a magaslatokon. Azt mondanám, hogy a testi szem, amelyet a lélek tükrének mondanak, visszatükrözi a lélek óhaját, a gyakran öntudatlan óhaját, amely azonban mindig él, amíg az ember nem válik ördöggé; a magasságba vágyást, a magasságba, ahová az ész ösztönszerűen a Magasságot helyezi. És az eget keresve felemeli, legalábbis néhányszor életében szemét a magasságokba.

Kérlek, emlékezzetek vissza arra, amit mindnyájan gyakorolunk gyermekkorunk óta, amikor belépünk Jeruzsálembe. Hová irányul tekintetünk? A Mória hegyére, amelyet diadalmasan megkoronáz a Templom márványa és aranya. És amikor udvarában vagyunk? Akkor a napfényben tündöklő gyönyörű kupolákat nézzük. Milyen szép a szent térség az udvarokkal, oszlopcsarnokokkal és előterekkel: De a szem felnéz. És kérlek még, gondoljatok arra, amit menet közben tesztet. Hová nézünk, mintegy megfélelkezve az út hosszáról, egyhangúságáról, a fáradságról, a melegről vagy a sárról? A csúcsokra, még akkor is, ha kicsinyek, akkor is, ha távoliak. És milyen enyhülést okoz, amikor megpillantjuk őket, ha lapos, változatlan síkságon vagyunk! Itt sár van. Ott ragyogás. Itt fülledt a levegő? Ott friss. Itt korlátolt látóhatárunk? Ott tágas. És csupán ez a látvány látszólag kevésbé forróvá teszi a napot, kevésbé tapadóvá a sarat, kevésbé kellemetlenné a gyaloglást. Ha azután egy város ragyog a hegytetőn, akkor nincs az a szem, amely ne gyönyörködne benne. Azt mondhatjuk, hogy még egy kis helyiség is megszépül, ha egy hegycsúcson van, mintegy légiessé válva. Ezért helyezik a templomokat a magasba mind az igaz, mind a hamis vallások hívei, amikor csak megtehetik ezt, és ha nincs ott egy hegy vagy domb, akkor kőből készítenek számára magaslatot, nagy fáradsággal, s arra építik fel a templomot. Miért teszik ezt? Azért, mert azt akarják, hogy lássák a templomot és annak látványa, Istenre irányítsa gondolataikat.

Hasonlóképpen azt mondtam, hogy világosság vagytok. Aki világot gyújt este a házban, hová teszi? A kemence nyílásába? A pince mélyébe? Bezárja a ruhásládába? Vagy egyszerűen elnyomja azt egy vékával? Nem! Mert akkor hiába gyújtotta volna meg. Ellenkezőleg, elhelyezi a lámpást a magasban egy állványra, vagy felakasztja a lámpatartóra, mert ha a magasban van, bevilágítja az egész szobát, és megvilágítja a benne tartózkodókat. Éppen ezért feladatának

magaslatán kell lennie annak, akinek dolga az, hogy Istenre emlékeztessen és világítson, akit ezért helyeztek magasra.

Emlékeznetek kell az Igaz Istenre. Legyetek azért rajta, hogy ne legyen bennetek a hétszeres pogányság. Különbön megszenteltelenített magas helyekké váltok, énetek vagy annak a pogány istennek szánt szobraivá, és magatokkal vonszoljátok pogányságtokba azokat, akik úgy tekintenek rátok, mint Isten templomaira. Nektek Isten világosságát kell hordoznotok. Egy piszkos lámpás, egy olajjal nem táplált lámpás füstöl, és nem ad világosságot. Bűzlik, és nem világít. Egy piszkos kristály mögé rejtett lámpás nem teremt ragyogó sugarakat, nem játszik fénye az áttetsző kristályon. Fekete füstje bekormozza, és a fény nem hatol át rajta.

Isten fénye ragyog ott, ahol fáradhatatlan akarattal naponta megtisztítják a salaktól, amelyet létrehoz a munka, a vele járó kapcsolatokkal, visszahatásokkal és csalódásokkal. Isten fénye ragyog ott, ahol a lámpabelet az ima és a szeretet bőséges folyadékával táplálják. Isten fénye annyiszor sokszorozza meg végtelen ragyogását, ahány tökéletessége van Istennek, amelyek mindegyike egy hősieen gyakorolt erényre buzdítja a szentet, ha Isten szolgálja tisztán tartja a bűnös szenvedélyek minden füstjétől lelkének megérintheetlen kristályát. Megérintheetlen kristály. Megérintheetlen! (Jézus hangsúlyozza ezt az utolsó szót, és hangját visszaverik a sziklafalak.) Csak Istennek van joga és hatalma írnia erre a kristályra, akaratának gyémántjával belevésni Legszentebb Nevét. Akkor ez a Név, díszítéssé válik, amely még élénkebben kiemeli természetfeletti szépségét a legtisztább kristályon.

Ha azonban az Úr szolgálja ostoba, elveszti önuralmát és küldetésének távlatát. Küldetése teljesen és egyedülálló módon természetfeletti. Ő azonban megengedi, hogy hamis díszekkel díszítse, a Sátán tüzes karmával belekarcolt titokzatos, sátáni rejtjelekkel, nem bevésésekkel. Akkor a csodálatos lámpa nem ragyog mindig szebben és teljes fénnel, hanem megreped és tönkremegy, a beleesett törmelékek elfojtják a lángot. Vagy ha nem reped el, a jelek zavarossá válnak ahelyett, hogy félreérthetetlenek lennének, a korom rárakódik, bedugul, és a lámpa tönkremegy.

Jaj, háromszor is jaj azoknak a tanítóknak, akik elvetik a Bölcsességet, és gyakran az azzal ellenkező tudománnyal töltekeznek, amely mindig kevély, néha sátáni, azért, hogy azzá tegye az embereket. Pedig – és ezt jól jegyezzétek meg – minden ember célja az, hogy hasonlóvá váljék Istenhez, megszentelődjék, Isten gyermekévé váljék. Azért a tanítónak, a papnak nem szabad másnak látszania a földön, csak Isten gyermekének, és egyedül csak annak. Az ő tanítványainak birtokolniuk kellene Istent, vágyakozniuk kellene utána. Jaj annak a természetfeletti igazságokat közlő tanítónak, aki emberi bölcsesség bálványává válik!

Jaj, hétszeresen jaj a lelkileg halott papjaimnak, akik ízetlenségükkel, helytelen életmódjukból fakadó lustaságukkal, álmodozásukkal, amely olyan dolgokra vonatkozik, amelyek kívül állnak a Szentháromság Egy Istenen, emberi módon élnek, nyomorúságosan, tespedten, és magukkal rántják az ő holt vizükbe azokat, akik követik őket, azt gondolva, hogy élnek. Isten átka azokon, akik megrontják az én kicsi, szeretett nyájamat. Nem azoktól kérek majd számadást, és nem azokat büntetem meg, akik elvesznek a ti hanyagságtok miatt, hanem tőletek, kötelességmulasztó szolgálai az Úrnak, tőletek kérek számot minden óráról, minden időről, minden körülményről és minden következményről, és titeket büntetlek meg érte.

Jegyezzétek meg ezt a beszédet! És most menjetek! Én felmegyek a csúcsra. Ti csak aludjatok! Holnap a Pásztor megnyitja a nyáj számára az Igazság legelőjét.

Nyolc boldogság

Másnap reggel sokan jönnek Jézushoz, hogy tanítását hallják. Magukkal hozzák betegeiket is. Jézus kijelöli az apostolok helyét a tömeg irányításához. Egyesek leülnek a sziklákra, kövekre, mások még várnak, hogy a harmat felszáradjon a fűről. Jézus egy sziklafalhoz támaszkodva kezdi beszédét:

– Sokan kérdezték tőlem az elmúlt év folyamán, amikor hozzájuk beszéltem: „Te, aki Isten Fiának mondd magadat, mondd meg nekünk, mi a mennyország, mi az Ország, mi Isten? Mert nekünk zavaros eszméink vannak ezekről. Tudjuk, hogy van egy ég Istennel és angyalokkal. De sose jött senki, hogy megmondja nekünk milyen az, beleértve az igazakat is.” Kérdezgettek engem az Ország és Isten felől is. És én rákényszerültem, hogy megmagyarázzam nekik, mi az Ország és ki az Isten. Nem azért jelentett ez erőfeszítést számomra, mert nehezemre esik kifejezni gondolataimat, hanem azért, mert sok okból kifolyólag nehéz elfogadtatni az igazságot, amikor az ellenkezik a századok óta kialakult gondolatokkal, az Orzággal és Istennel kapcsolatban, az Ő természetének fenségességét illetően.

Mások azt mondták: „Rendben van. Ez az Ország és ez az Isten. De hogyan egyeztethető össze ez és ez?” Itt is igyekeztem fáradhatatlanul megmagyarázni nekik a Sinai Törvény igazi szellemét. Aki ezt magáévá teszi, az elnyeri az eget. De a Sinai Törvény magyarázatánál érezni kell a Törvényhozónak és Prófétájának erős szavait is, amelyek áldást ígérnek azok megtartóinak, és rettenetes büntetéssel és átokkal fenyegetik az engedetleneket. Isten megnyilatkozása a Sinai-hegyen rettenetes volt, és annak félelmetes volta visszatükröződik az egész Törvényről, minden században és minden lelken. (Lásd: Kiv 19-24 MTörv 4,41-6,25.)

Isten azonban nemcsak Törvényhozó. Isten Atya is. És végtelenül jóságos Atya.

Talán, vagy biztosan nem tudjátok felemelni lelketeket Isten végtelen tökéletességének szemlélésére, mert az eredeti bűn, a szenvedélyek, a bűnök, gyakori önzések és mások önzése elgyengítette lelketeket, felizgatott titeket, zárkózottakká tett. Isten végtelen tökéletességei között legkevésbé tudátok szemlélni jóságát, mert az erény és a szeretet a legritkább tulajdonság a halandók között. A jóság! Ó, mily édes jónak lenni, gyűlölet nélkül, irigység nélkül, kevélység nélkül! Mindig csak szeretettel tekinteni másokra, mindig csak szeretettel inteni másokat, mindig csak szeretettel beszélni másokkal és másokról, és főleg, szívünkben mindig szeretettel eltelni, amely szeretetteljes cselekedetekre kényszeríti szemünket, kezünket és ajkunkat!

A legképzettebbek közületek tudják, milyen adományokkal gazdagította Isten Ádámot, hogy azokat ő maga használja és átadja utódainak. És Izrael fiai közül még a legtudatlanabbak is tudják, hogy egy szellem van bennük. Csak a szegény pogányok nem tudják ezt, nem ismerik ezt a királyi vendéget, ezt az éltető lehetet, ezt az égi fényt, amely megszenteli és élteti testünket. De a legképzettebbek tudják, milyen adományokat kapott az ember, az emberi szellem.

Isten nem volt kevésbé bőkezű a szellem iránt, mint a test és vér iránt, amikor megalkotta teremtményét egy kis sárból és saját leheletéből. És amint megadta a természetes adományokat, a szépséget, épséget, értelmet, akaratot, a szeretetet önmaga és mások iránt, úgy megadta az erkölcsi adományokat is. Az érzékek alá voltak rendelve az értelemnek, olyan módon, hogy Isten megajándékozta Ádámot szabad akaratúval és önuralommal. Nem uralkodott még az érzékek és a szenvedélyek kegyetlen rabsága. Szabadon szerette önmagát, szabad volt akarata, szabadon örült igaz voltának, mind a nélkül, ami rabszolgává tesz titeket. Még nem érezte a halálos mérget, amit a Sátán terjeszt, és amelyben bőven van részetek. A Sátán kiemelt titeket a tiszta folyóból, és mocsaras rétekre, rothadó pocsolyákba tesz, ahol terjed a testi érzékek és az erkölcsi érzékek lázas betegségének minden fajtája. Tudjátok, hogy a gondolatban való

vágyakozás is érzékiség. És voltak természetfeletti ajándékok is, azaz a megszentelő kegyelem, a felsőbb rendeltetés, Isten látása.

A megszentelő kegyelem a lélek élete. Szellemi lelkünkben ez a legszellemibb dolog. A kegyelem, amely Isten gyermekeivé tesz, és megőriz a bűn halálától. Aki halott, az nem „él” az Atya házában: a mennyországban, az én országomban: az égben.

Mi ez a kegyelem, amely megszentel, és amely életet ad és az Országot adja? Ó, ne írjátok le sok szóval! A kegyelem a szeretet. Ezért a kegyelem: Isten. Isten, aki csodálja önmagát a tökéletes teremtményben, szereti önmagát, szemléli önmagát, kívánja önmagát, önmagát adja, azt, ami az övé, hogy megsokszorozza azt, amije van, hogy boldoggá tegye önmagát önmagának megsokszorosításával, hogy szeresse önmagát, amennyiben önmaga másait látja ezekben.

Ó, gyermekek! Ne csaljátok meg Istent ebben a jogában! Ne lopjátok el Istentől azt, ami az övé! Ne hagyjátok kielégítetlenül Istennek ezt a vágyakozását! Gondoljatok arra, hogy Ő szeretetből cselekszik. Ő akkor is mindig a Végtelen lenne, ha ti nem léteznétek. Ezzel nem csökkenne az Ő hatalma. De azért, hogy teljes legyen végtelenségének mérhetetlen mértékében, növelni akarta a szeretetet, nem önmaga számára és önmagában – ezt nem tehette, mert már végtelen volt – hanem teremtményében, amennyiben az befogadhatja. Ezért adta nektek a Kegyelmet, a Szeretetet, hogy azt hordozzátok magatokban a szentek tökéletességével, és visszavigyétek a végtelen Óceánba, ahol Isten van, az égbe, gyarapítva Isten nektek adott kegyelmével, hősiessen szent életetekkel és szent cselekedeteitekkel.

A Szeretet isteni, isteni, isteni ciszternái! Ti vagytok azok, és ti nem vagytok halandók, mert örökkévalók vagytok, mint Isten, mert Istenben vagytok. Ti lesztok, létezéseteknek nem lesz vége, mert halhatatlanok vagytok, mint a szent szellemek, akik titeket bőségesen tápláltak, saját érdemeikkel gazdagítva visszatérve belétek. Ti élitek és tápláljátok, élitek és gazdagítjátok, élitek és formáljátok ezt a legszentebb dolgot, ami a szellemek közössége, Istentől, a Legtökéletesebb Lélektől az imént született kisdedig, aki először szopja anyjának emlőjét.

Ne bíráljátok engem szívetekben, ti tanultak! Ne mondjátok: „Ez bolondság, ez hazugság! Mert úgy beszél, mint a bolond, azt mondja, hogy bennünk van a kegyelem, pedig meg vagyunk fosztva attól (összülünk) bűne miatt. Mert hazudik, amikor azt mondja, hogy mi már egyesültünk Istennel.” Igen, (az eredeti) bűn létezik; igen, az elvásztás létezik. De a Megváltó hatalma előtt (az eredeti) bűn, az Atya és gyermekei közti kegyetlen válaszfal összeomlik majd, mint az új Sámsontól megütött fal; én már megragadtam azt, és rázom, és az már inog, és a Sátán remeg a haragtól és tehetetlenségétől, mivel semmit sem tud tenni hatalmam ellen, és érzi, hogy nagyon sok áldozatától megfosztom, és nehezebbé válik bűnbe vinnie az embert. Mert amikor majd birtokba veszek titeket, önmagamon keresztül, Atyámhoz vive és véremmel és szenvedésemmel megtisztítlak és megerősítelek titeket, akkor a kegyelem visszatér belétek elevenen, tevékenyen, erőteljesen, és győzedelmesek lesztok, ha győzni akartok.

Isten nem kényszerít titeket sem a gondolkozásra, sem a szentté-levésre. Szabadok vagytok. De erőt ad nektek. Szabaddá tesz titeket a Sátán hatalmától. Rajtatok áll, hogy ismét magatokra vegyétek a pokoli igát, vagy pedig angyali szárnyakat tegyetek lelketekre. Minden rajtatok áll. Én testvéreként irányítalak, és a halhatatlanság kenyerével táplállak titeket.

„Hogyan nyerhetjük el Istent és az Ő Országát a kellemesebb úton, és nem a Sinai szigorú útján?” – kérditek. Nincs másik út. Az az Út. De ne lássuk azt a fenyegetés színében, hanem a szeretet színében. Ne mondjuk: „Jaj nekem, ha nem teszem ezt!” remegve várva, hogy vétkezünk, attól félve, hogy nem vagyunk képesek elkerülni a bűnt. Inkább mondjuk: „Boldog vagyok, ha ezt teszem!” És a természetfeletti öröm lendületével, örvendezve vessük rá magunkat ezekre a boldogságokra, amelyek a Törvény megtartásából születtek, mint a rózsák a tüskés bokorból.

„Boldog vagyok, ha lelkileg szegény vagyok, mert akkor enyém a mennyek országa!

Boldog vagyok, ha szelíd vagyok, mert öröklöm a Földet!

Boldog vagyok, ha lázadás nélkül sírok, mert vigaszban részesülök.

Boldog vagyok, ha a testet kielégítő kenyérenél és bornál inkább éhezem és szomjazom az igazságot. Az Igazság kielégít engem!

Boldog vagyok, ha irgalmas vagyok, mert részesülök Isten irgalmában!

Boldog vagyok, ha tisztaszívű vagyok, mert Isten lehajlik tiszta szívemre és meglátom Őt!

Boldog vagyok, ha békés lelkületű vagyok, mert Isten gyermekének nevez, mert a békében van a szeretet, és Isten a Szeretet, aki szereti azokat, akik hasonlóak hozzá!

Boldog vagyok, ha üldöznek azért, mert hűségesen kitartok az igazság mellett, mert a földi üldöztetésekért való kárpótlásként Isten, az én Atyám nekem adja a mennyországot!

Boldog vagyok, ha gyaláznak engem, és hazug módon szememre hányják, hogy a te gyermekednek vallom magamat, Istenem! Emiatt nem kell szomorkodnom, hanem örülnöm kell, mert ezzel hasonlóvá válok legjobb szolgálidhoz, a prófétákhoz, akiket ugyanezért üldöztek, és akikkel – amint erősen remélem – megosztom ugyanazt a nagy, örök jutalmat az égben, amely az enyém!”

Így tekintsünk az üdvösség útjára! A szentek örömeivel.

„Boldog vagyok, ha lélekben szegény vagyok”

Ó, gazdagság, égető sátáni szomjúság, mennyi tébolyt okozol! A gazdagoknak és a szegényeknek. A gazdagnak, aki aranyának él: a becstelen bálványának, amely tönkretette lelkét. A szegénynek, aki gyűlöli a gazdagot, mert annak van aranya, és ha nem gyilkolja is meg ezért, elhalmozza átkaival a gazdag fejét, mindenféle rosszat kívánva neki. Nem elég; hogy nem teszünk rosszat, az is szükséges, hogy ne kívánjunk rosszat. Az, aki átkozódik, szerencsétlenséget és halált kívánva, nem sokban különbözik attól, aki ténylegesen gyilkol, mert él benne a vágy, hogy lássa annak vesztét, akit gyűlöl. Igazán mondom nektek, hogy a vágy nem más, mint egy visszatartott cselekedet, hasonló az anyaméhben már kialakult magzathoz, akit megfogantak, de még nem hoztak világra. A gonosz vágy megmérgez és tönkretesz, mert sokkal tovább tart, mint az erőszakos cselekedet, mélyebbre nyúlik magánál a cselekedetnél is.

A lélekben szegény, ha gazdag, nem vétkezik aranyával, hanem az, megszentelésére szolgál, és megszereteti őt. Szeretik és áldják, mert hasonló a sivatagban csörgedező forráshoz, amely életet ment. Zsugoriság nélkül ad, örvendezve annak, hogy adhat és enyhítheti a kétségbeesett helyzetben levőket. Ha szegény, örvendezik szegénységében, s ez megédesíti kenyérét. Mentés az arany égető szomjúságától. Nincsenek lidércnyomásos álmai, és kipihenten kel fel, hogy nyugodtan munkához lásson, ami mindig könnyűnek tűnik számára, ha mentes a sóvárgástól és az irigységtől.

Két dolog teszi gazdaggá az embert: az arany és az érzelmek. Az egyik anyagilag, a másik erkölcsileg. Az arany nemcsak a pénzt jelenti, hanem a házakat, mezőket, ékszereket, bútorokat, nyájakat is, egyszóval mindent, ami anyagilag gazdaggá tesz. Az érzelmekhez tartoznak: a vérségi és házassági kötelékek, barátságok, értelmi adottságok, betöltött tisztségek, állások. Amint látjátok, ha az első csoportot illetőleg a szegény elmondhatja is: „Ó, számomra elég, ha nem irigylem azokat, akiknek van, és rendben vagyok, mert én szegény vagyok, és mivel kényszerből vagyok rendben”, a második csoportot illetőleg azonban a szegénynek is vigyázni kell, mert a legnyomorúságosabb körülmények között élő ember is bűnösen gazdaggá lehet lélekben. Aki rendetlen érzelmekkel ragaszkodik valamihez, az vétkezik.

Azt mondjátok: „De akkor gyűlölünk kell a javakat, amelyeket Isten adott nekünk? Akkor miért parancsolja meg, hogy szeressük apánkat és anyánkat, jegyesünket, gyermekeinket, és mondja: »Szeresd felebarátodat, mint tenmagadat«?” Tegyetek különbséget! Szeretnünk kell apánkat és anyánkat, jegyesünket és felebarátunkat, de abban a mértékben, amelyet Isten

megszabott: „mint önmagunkat”. Istent pedig mindenekfelett kell szeretnünk és mindenünkkel. Nem úgy szeretjük Istent, amint legkedvesebb felebarátunkat szeretjük, ezt, mert szoptatott minket, azt, mert keblünkön alszik, és gyermekeket szül; hanem mindenünkkel szeretjük Őt, azaz minden szerető képességünkkel, amivel csak rendelkezünk: a gyermek szeretetével, a jegyes szeretetével, a barát szeretetével, és – ne botránkozzatok meg rajta – az atya szeretetével. Igen, Istennel úgy kell törődnünk, mint ahogy az apa gondját viseli saját gyermekének, akit szeretettel gondoz, növelve vagyonát, ügyelve testi és szellemi fejlődésére és a világban való sikerére.

A szeretet nem rossz és nem szabad azzá lennie. Az Isten által nekünk adott kegyelmek nem rosszak, és nem szabad rosszakká válniuk. A szeretet jelei azok. Szeretetből kaptatok azokat. Szeretettel kell használni ezt a gazdagságot, amelyet Isten adott nektek mind az érzelmek terén, mind az anyagi javakban. Aki nem imádja azokat bálványokként, hanem eszközként használja fel arra, hogy általuk szentül szolgálja Istent, az bizonyítja, hogy nem tapad hozzájuk bűnös módon. Gyakorolja a lélek szent szegénységét az, aki mindentől megfosztja magát, hogy szabadabb legyen a Szent Isten, a Legfőbb Gazdagság elnyerésére. Isten elnyerése: ezt jelenti a mennyország birtoklása.

„Boldog vagyok, ha szelíd vagyok”

Ez látszólag ellenkezik azzal, amit az életben tapasztalunk. Úgy tűnik, hogy nem a szelídek győzedelmeskednek a családokban, a városokban, a nemzetekben. De valódi az erőszakosak győzelme? Nem. Látszólag a félelem miatt hódolnak az elnyomottak a kényúrnak, valójában azonban ez csak leplezi a zsarnok ellen forrongó lázadást. Nem birtokolják családtagjaik szívét, se a polgárokét, sem az alattvalókét azok, akik haragosak és zsarnokok. Azok, akik kijelentik: „amit mondtam, megmondtam!” nem nyerik meg saját véleményüknek mások értelmét és szellemét. Csak azt érik el, hogy előmozdíják az önképzést, a kutatást a kulcs után, amely alkalmas a bölcsesség vagy a tudomány egy lezárt ajtajának kinyitására, amelynek létezését érzik, és amely ellenkezik azzal, amit rájuk erőszakolnak.

Nem viszik a lelkeket Istenhez azok a papok, akik nem kedves türelemmel igyekeznek meggyőzni őket, alázatosan, szeretettel, hanem harcosságnak látszanak, akik vad támadást indítanak, kegyetlenül, megalkuvást nem tűrve vonulnak fel a lelkek ellen... Ó, szegény lelkek! Ha szentek lennének, nem lenne szükségük rátok, papokra, ahhoz, hogy eljussanak a Világosságához. Akkor már birtokában lennének. Ha igazak lennének, nem lenne szükségük rátok, mint vezetőkre ahhoz, hogy az igazság féken tartsa őket; akkor már birtokában lennének. Ha egészségesek lennének, nem lenne szükségük valakire, aki meggyógyítja őket. Legyetek azért szelídek. Ne késztesseitek menekülésre a lelkeket. Szeretettel vonzzátok őket. Mert a szelídség, szeretet éppúgy, amint az a lelki szegénység is.

Ha ilyenek lennétek, tiétek lenne a Föld, és Istenhez vinnétek azt, amely előbb a Sátáné volt, mert a ti szelídségetek, amely azonfelül hogy szeretet, alázatosság is, legyőzné a Gyűlöletet és a Kevélyiséget, megölve a lelkekben a kevélység és a gyűlölet gonosz királyát, és tiétek lenne a világ, vagyis Istené, mert ti igazak lennétek, akik elismernétek Istent mint a teremtmények Végtelen Urát, akit dicséret és áldás illet, és akié minden.

„Boldog vagyok, ha lázadás nélkül sírok”

A földön fájdalom van. És a fájdalom könnyeket fakaszt az emberből. A fájdalom nem volt mindig. Az ember hozta a földre, és értelmének elfajulása azt mindig növelni igyekszik mindenféle módon. A betegségeken és a villámcsapások, viharok, lavinák és földrengések által okozott csapásokon kívül az ember kigondolja a mind rettenetesebb gyilkos fegyvereket, és a mindig ravaszabb erkölcsi szívtelenségeket, hogy szenvedjen, és másoknak szenvedést

okozzon, mert szeretnénk, hogy csak mások szenvedjenek, mi nem. Mily sok könnyet csal ki az ember az emberből titkos királyának, a Sátánnak ösztönzésére! Mégis igazán mondom nektek, hogy ezek a könnyek nem csökkentik az embert, hanem tökéletesítik.

Az ember figyelmetlen gyermek, felületesen könnyelmű, visszamaradott értelemmel született egyén egészen addig, míg a sírás felnőtté, megfontoltta, értelmessé nem teszi. Csak azok tudnak szeretni és megérteni, akik sírnak vagy sírtak. Szeretni a hasonlóképpen síró testvéreket, megérteni fájdalmukat, jóságosan segíteni őket, csak a sírás tesz szakértővé minket mások bajának megértésében. És tudják szeretni Istent, mert megértették, hogy Istenen kívül minden szenvedés, mert felfogták, hogy a fájdalom elcsitul, ha Isten szívében sírnak, mert belátták, hogy a megnyugvással való sírás, amely nem törli össze a hitet, nem szárítja ki az imát, amely mentes a lázadástól, megváltoztatja természetét és a fájdalom, vigasztalássá változik.

Igen. Azok, akik az Urat szeretve sírnak, vigasztalásban részesülnek.

„Boldogok, akik éheznek és szomjazzák az igazságot, mert majd eltelnek vele.”

Születésének pillanatától haláláig az ember vágyódik az ételre. Amint megszületik, kinyitja száját, hogy a csecsbimbót megragadhassa; felnyitja ajkát, hogy lenyelje az üdítő italt a közeli haláltusában. Dolgozik, hogy ehessen. A földet végtelenül nagy csecsbimbóvá változtatja, amelyet kielégíthetetlenül szív, szív, mert éheznek. De mi az ember? Állat? Nem! Isten gyermeke, aki számkivetésben él több, kevesebb évig. De nem szűnik meg élete azzal, hogy megváltoztatja tartózkodási helyét.

Egy élet van az életben, úgy, mint ahogy a dióbél a dióban. Nem a héj a dió, hanem a belső dióbél a dió. Ha elvettek egy dióhéjat, semmi se nő ki belőle, de ha elvetitek a dióhéjat a béllal együtt, abból nagy fa nő. Így van az ember is. Nem a test lesz halhatatlan, hanem a lélek. És táplálkozik, hogy elvigye a halhatatlanságba a testet, amelyet szeretetből majd hordozni fog a boldog feltámadásban. A lélek tápláléka a Bölcsesség és az Igazság. Amint a folyadékot és az ételt felszívjuk és megerősítenek minket, minél inkább megízleli valaki, annál inkább növekszik szent vágya, hogy birtokolja a Bölcsességet és megismerje az Igazságot. De eljön majd a nap, amelyen a léleknek ez a kielégíthetetlen szent éhsége kielégül. Eljön. Isten önmagát adja gyermekének, közvetlenül keblére vonja, és a gyermek a Paradicsomban kielégül majd a csodálatos anya által, aki maga az Isten, és többé nem éheznek, hanem boldogan nyugszik Isten ölében. Semmiféle emberi tudás nem ér fel ezzel az istenivel. Az emberi értelem kíváncsiságát ki lehet elégíteni, de a lélek szükségletét nem. Sőt, a lélek undorítónak talál egyes ízeket, és elfordítja száját a keserű mellbimbótól, inkább éheznek, minthogy olyan étellel csillapítsa éhségét, amely nem Istentől jön.

Ne féljete ti, kik éhezitek és szomjazzátok Istent! Maradjatok hűségesek, és majd kielégít titeket Az, aki szeret benneteket.

„Boldog vagyok, ha irgalmas vagyok”

Az emberek közül ki mondhatja: „Nekem nincs szükségem irgalomra?” Senki. Nos, még ha a Régi Törvény azt mondta is: „Szemet szemért, fogat fogért” (Lásd Kiv 21,22-25; Lev 24,19-22; MTörv 19,21), miért ne kellene azt mondani az Újban: „Az irgalmasok irgalmasságra találnak”? Mindenkinek szüksége van a bocsánatra.

Nos: nem a szavak és szertartások nyeri el a bocsánatot. Ezek külső jelek, amelyek megengedettek az emberi értelem homálya miatt. A bocsánatot a szeretetnek, vagy még inkább az irgalmasságnak belső szertartása nyeri el.

Azért volt előírva áldozatként egy kecske vagy bárány, vagy némi pénz felajánlása, mert minden rossz alapja mindig két dologban gyökerezik: a fősvényiségben és a kevélységben. A

fősvénységet megbünteti az áldozat beszerzéséhez szükséges kiadás, a kevélységet pedig a nyilvános vallomás ennél a szertartásnál: „Azért mutatom be ezt az áldozatot, mert vétkeztem.” Megelőzte korát és korának jeleit az a tény, hogy a kiontott vér jelképezte a Vért, amelyet majd kiontanak, hogy eltörölje az emberek bűneit.

Boldog tehát az, aki irgalmas tud lenni az éhezőkhez, azokhoz, akiknek ruhára van szükségük, a lakástalanokhoz, a még nagyobb nyomorúságban sínylódókhöz: azokhoz, akik rossz jellemvonásokkal rendelkeznek, és szenvedést okoznak a velük együtt élőknek. Legyetek irgalmasok! Bocsássatok meg, legyetek részvétellel, segítsetek, oktassatok, támogassatok! Ne zárkózzatok be kristálytoronyba, mondván: „Én tiszta vagyok, és nem szállok le a bűnösök közé.” Ne mondjátok: „Én gazdag és boldog vagyok, és nem akarok hallani mások nyomorúságáról.” Vigyázzatok, mert gyorsabban eltűnhet gazdagságtok, egészségetek, családi jóléteitek, mint ahogy a nagy szélben elenyészik a füst!

Irgalmasság véghezvinni egy titkos, folytonos, szent engesztelő áldozatot, és elnyerni az irgalmasságot.

„Boldog vagyok, ha tisztaszívű vagyok”

Isten maga a Tisztaság. A mennyország a Tisztaság Ország. Semmi tisztátalan nem léphet be az égbe, ahol Isten van. Azért ha tisztátalanok vagytok, nem léphettek be Isten Országába. De örvendjétek! Örvendjétek előre annak, amit az Atya ad gyermekeinek! Az, aki tiszta, már a földön megkezdte a mennyországot, mert Isten lehajol a tisztához, és a földi ember látja Istenét. Nem az emberi szeretet különféle fajtáit ismeri meg, hanem élvezi, egészen az elragadtatásig, az isteni szeretet ízét, és elmondhatja: „Én Veled vagyok, és Te bennem, azért birtokollak és ismerlek, mint lelkem legszeretreméltóbb jegyesét.” És higgyétek el, az, aki bírja Istent, megmagyarázhatatlan lényeges változásokban részesül, amelyek által szentté, bölccsé, erőssé válik, és ajkán olyan szavak virágoznak ki, és cselekedetei olyan erőteljesek lesznek, amelyek nem a teremtménytől származnak, hanem Istentől, aki bennük él.

Mi azok élete, akik látják Istent? Boldogság. És meg akarnátok fosztani magatokat ettől az ajándéktól a bűzös tisztátalanság által?

„Boldog vagyok, ha békés lelkületű vagyok”

A béke Isten egyik jellegzetessége. Isten csak ott van, ahol béke van. Mert a béke szeretet, míg a háború gyűlölet. A Sátán a gyűlölet. Isten a Béke. Nem mondhatja valaki magát Isten gyermekének, és Isten se képes gyermekének mondani valakit, aki haragos lelkületű és mindig kész viharok keltésére. De nemcsak ez. Az sem mondhatja magát Isten gyermekének, aki jóllehet ő maga nem keltett vihart, de nem járul hozzá a mások által keltett viharok lecsillapításához az ő nagy békéjével. Az, aki békességes, szó nélkül is békét áraszt maga körül. Ura önmagának, és merem mondani: ura Istennek, úgy hordozza Őt, mint ahogy egy lámpa hordozza saját fényét, mint ahogy egy tömjénező árasztja saját illatát, mint ahogy egy tömlő hordja a benne levő folyadékot, és világít a harag füstös ködében, és megtisztítja a levegőt a gyűlölködés mérges kigőzölgésétől, és lecsillapulnak a perlekedések dühödő hullámai ez által a kellemes olaj által, amely az Isten gyermekeiből kiáradó béke szelleme.

Legyetek rajta, hogy Isten és az emberek ilyeneknek hívhassanak titeket!

„Boldog vagyok, ha üldöznek azért, mert hűségesen kitartok az igazság mellett”

Az emberek egy része annyira sátánivá vált, hogy gyűlöli a jót, bárhol találja, s még ha az hallgat, akkor is vádolja és szidalmazza.... Valóban, a gonoszok csak gyűlölni tudják azokat,

aki életmódjukkal állandóan tanúságot tesznek az igazságról. Ezért dühöngnek az igazságot szeretőkre.

Itt is úgy van, mint a háborúban. Annál inkább előre halad az ember a sátáni üldözés művészetében, minél kevésbé halad a szent szeretet művészetében. De csak azt tudja üldözni, ami rövidéletű. Az örökkévaló (lélek), ami az emberben van, megmenekül minden cselvetéstől, és az üldözés még inkább növeli életerejét. Az életet kioltják a sebek, amelyek megnyitják az ereket, vagy a szenvedések, amelyek elemésztik az üldözöttet. De a vérből lesz a jövő királyának bíbora, és a szenvedések csak mindmegannyi lépcsőfokok a trón felé, amelyet az Atya készített vértanúinak, akik számára fenntartja a királyi székeket a mennyek országában.

„Boldog vagyok, ha gyaláznak engem”

Csak azzal törődjete, hogy nevetek be legyen írva az égi könyvekbe, ahová nem jegyzik be azok nevét, akiket az emberek hazug módon dicsérnek, mikor arra nem méltók. De az igazságnak és a szeretetnek megfelelően beírják oda a jók cselekedeteit, hogy megkapják jutalmukat, amelyeket Isten az áldottaknak ígért.

Előzőleg gyalázták és rágalmazták a prófétákat. De amikor megnyílnak az ég kapui, tiszteletre méltó királyokként lépnek be Isten Városába, és meghajolnak előttük az angyalok, örvendezve énekelve. Hasonlóképpen ti is, akiket gyaláztak és rágalmaztak azért, mert Istené voltatok, égi diadalban részesültök, és amikor az idő befejeződik és megtelik a mennyország, értékes lesz minden könnyetek, mert azok által nyertétek el ezt az örök dicsőséget, amelyet Atyám nevében megígérek nektek.

Menjete! Béke legyen veletek, és elmélkedjete az üdvösségről, amely a szereteten keresztül irányít titeket azon az úton, amely az égbe vezet.

(3-171)

Szeresd ellenségedet!

Az ószövetségi törvény tökéletesítése (Mt 5,17-20)

Jézus lassan helyére megy, és beszélni kezd:

– Abból, amit tegnap mondtam nektek, senkinek sem szabad arra következtetnie, hogy a Törvényt eltörölni jöttem. Nem. De mivel Ember vagyok, és mivel megértem az emberi gyengeséget, bátorítani akartalak titeket a Törvény követésére. Ezért irányítottam lelki szemeteket a sötét mélység helyett a ragyogó Mélységre. Mert ha a büntetéstől való félelem visszatarthat tőzből hármát, a jutalom biztos elérése tőzből hetet lelkesít. A bizalommal ugyanis többet lehet elérni, mint a félelemmel. És én azt akarom, hogy tőzből ne hét, hanem tíz érje el teljesen és biztosan az ég legszentebb jutalmát.

Én egy „i” betűt sem változtatok meg a Törvényben. Ki adta azt villámlások közepette a Sínain? A Magasságbeli.

Ki a Magasságbeli? A Háromszemélyű Egy Isten.

És honnan adta azt? Az Ő Gondolatából.

Hogyan adta? Szava által.

Miért adta? Mert Szeretete készítette rá.

Látjátok tehát, hogy a Háromság jelen volt. A Szó, mint mindig, engedelmes volt a Gondolatnak és a Szeretetnek, és szólt a Gondolat és a Szeretet által.

Meghazudtolhatnám önmagamat? Erre nem lennék képes. De megtehetem, mert én mindent megtehetek, hogy teljessé tegyem, istenileg tökéletesítsem a Törvényt. Nem úgy, mint az emberek tették a századok alatt. Ők nem tökéletesítették, hanem csak kibogozhatatlanná, teljesíthetetlenné tették azáltal, hogy egymásra halmozták a parancsolatokat és törvényeket, amelyek saját agyukból származtak, saját hasznukat szolgálták, és ezzel a romhalmazzal megkövezték és megfojtották, elásták, és hatástalanná tették az Isten által adott legszentebb Törvényt. Túlélheti-e egy növény, ha mindig elárasztják vízzel, eltemetik törmelékkel? Nem. Az a növény elhal. Sok szívben meghalt a Törvény, megfulladt a túl sok reá épített felépítmény súlya alatt. Én azért jöttem, hogy mindezt leemeljem, és kiásva a Törvényt, ismét feltámasszam azt. Íme, én azt ezentúl nem törvénné teszem, hanem királlyá.

A királyok kihirdetik a törvényt. A törvények a királyok alkotásai, de nem többek a királynál. Én azonban királlyá teszem a Törvényt: tökéletesítem, megkoronázom azt az evangéliumi tanácsok koszorújával. Először volt a rend. Most több van a rendnél. Először jött, ami szükséges volt. Most több jön a szükségesnél, most a tökéletesség következik. Aki birtokolja azt úgy, amint én adom nektek, egyszerre királlyá válik, mert elérkezett a „tökéleteshez”, mert nemcsak engedelmes, hanem hősiességű, azaz szent, mert a szentség az erények összessége a legmagasabb fokban, amit teremtmény elérhet, hősiességgel szeretve és szolgálva, teljesen elszakadva mindattól, amire az ember vágyakozik vagy gondol bármit illetően. Azt mondhatnám, hogy szent az, akinek a szeretete és vágya akadályt lát mindabban, ami nem Isten. Nem vonják el figyelmét az alsóbbrendű látványok, szívének szemét bezárja azok előtt, Isten legszentebb ragyogásának fényében mindent Istenben lát, buzgón segítve rászoruló embertársait. Anélkül, hogy levonná szemét Istenről, a szent kiárasztja segítő tevékenységét testvéreire. Eszménye: szolgálni, mit sem törődve a testtel, a vagyonnal, a kényelemmel. Szegény a szent? Csökkent értékű? Nem! Eljutott az igazi bölcsesség és gazdagság birtokába. Azért mindennel rendelkezik. Állandóan tevékenykedik, s nem fárad bele, de igaz, hogy állandóan töltökezik is. Igazán megérti a világ fájdalmait, és igazán élvezi az ég örömeit. Isten táplálja, Istenben örvendezik. *Ő az a teremtmény, aki megértette az élet értelmét.*

Amint látjátok, nem változtatom, és nem csonkítom meg a Törvényt, de nem is teszem tönkre azt emberi agyszülemények reá halmozásával. Inkább tökéletesítem. A Törvény az, ami, és az marad a világ végéig, egyetlen szavának megváltoztatása nélkül, egyetlen parancsának eltörlése nélkül.

De ráhelyezik a tökéletesség koronáját. Ahhoz, hogy valaki üdvözljön, elég elfogadni azt, úgy, amint Isten adta. De ahhoz, hogy valaki közvetlenül egyesüljön Istennel, szükséges úgy élni azt, amint én tanácsolom. De a hősök kivételek. Én a közönséges lelkekhez beszélek, a lelkek tömegéhez, azért, hogy ne mondhassák, a tökéletesség kedvéért figyelmen kívül hagyom a szükségességet. De abból, amit mondok nektek, jól jegyezzétek meg ezt: azt, aki megengedi, hogy ezeket a parancsolatokat a legkisebb fokban megsértésük, a legkisebbnek tartják majd a mennyországban. És azok, akik rávesznek másokat azok megsértésére, legkisebbnek tartják majd azok, akiket ők rávettek erre. Ezzel szemben azok, akik életükkel és cselekedeteikkel, inkább, mint szavukkal meggyőznek másokat a parancsoknak való engedelmesség szükségességéről, azok nagyok lesznek a mennyországban, és nagyságuk növekszik minden egyes ember által, akiket ők vezettek el az engedelmségre és az önmegszentelésre. Tudom, hogy amit mondani fogok keserű lesz sokak ínye számára. De én nem vagyok képes hazudni akkor sem, ha az igazság, amit kimondok, ellenségeimmé teszi őket.

Igazán mondom nektek, ha a ti igazságtok nem újul meg, teljesen elszakadva attól a szegényes és helytelenül megfogalmazott igazságosságtól, amelyet az írástudók és farizeusok tanítottak nektek; ha ti nem lesztek sokkal inkább és igazán igazabbak a farizeusoknál és írástudóknál, akik azt hiszik, hogy ők azok, mert szaporítják a kifejezéseket, de lényegesen nem változtatják meg szellemüket, akkor nem léptek be a mennyországba.

A hamis próféták (Mt 7,15-20)

– Óvakodjatok a hamis prófétáktól és a tévedések tanítóitól. Báránybőrben jönnek hozzátok, de ragadozó farkasok. A szentség köntösében jönnek, de kigúnyolják Istent. Azt mondják, hogy szeretik az igazságot, de hazugság az eledelük. Tanulmányozzátok őket, mielőtt utánuk mennétek.

Az embernek nyelve van a beszédhez, szeme a látáshoz, keze, amivel rá tud mutatni valamire. De van valami, ami jobban tanúskodik arról, hogy valójában kicsoda: ezek a cselekedetei. És mit gondoltok arról, aki összetett kézzel imádkozik, de utána lop vagy paráználkodik? És arról, aki ájtatosan forgatja szemét, de miután befejezte ezt a komédiát, utána ugyancsak vágyakozva néz egy nőre, hogy paráználkodjék vele, vagy ellenségére, hogy megölje? És mit gondoltok arról, aki hazug nyelvvvel dicshimnuszokat zeng, de utána bűnre csábít másokat mézesmázos szavaival, vagy hátatok mögött megrágalmaz titeket, és képes a hamis esküre is azért, hogy titeket megvetésre méltókká tegyen? Milyen nyelv az, amely hosszú képmutató imák után gyorsan tönkreteszi embertársa becsületét, vagy becsapja a jóhiszeműeket? Utálatos! Utálatosak a hazug szemek és kezek. De egy embernek igaz cselekedetei, vagyis viselkedésmódja a családjában, az üzletkötésben, felebarátjával és szolgálival, tanúskodnak arról, hogy „Ez az ember az Urat szolgálja”. Mert a szent cselekedetek az igazi vallásosság gyümölcsei.

Egy jó fa nem hoz rossz gyümölcsöt, és egy rossz fa nem hoz jó gyümölcsöt. Ezek a szúrós tüskebokrok teremhetnek-e valaha zamatos szőlőt? És azok a még kellemetlenebb bogáncsok teremhetnek-e valaha lágy fügét? Nem. Már virágjuk is tövises, és gyümölcsük ehetetlen. Az az ember, aki nem igaz, tiszteletet ébreszthet megjelenésével, de csak azzal.

A bogáncs gömbje is ezüstös szálú gyapotpelyhelynek tűnhet, amikor a harmat gyémántként csillog rajta. De ha megérintitek véletlenül, érzitek, hogy nem gyapotpelyhely, hanem tűhegyes gömb, amely fájdalmat okoz az embernek, árt az állatnak. Ezért a pásztorok kiirtják legelőjükről, és tűzbe vetik, hogy még magjuk se maradjon meg. Igazságos, és előrelátó eljárás.

Nem azt mondom nektek, hogy: „Öljétek meg a hamis prófétákat és a képmutató híveket”. Ellenkezőleg azt mondom: „Hagyjátok ezt a feladatot Istenre.” De azt is mondom: „Figyeljetek, maradjatok távol tőlük, nehogy megmérgezzenek titeket váladékukkal!”

Az ellenség szeretete, rossz jóval viszonzása (Mt 5,38-48)

– Tegnap hallottátok, hogyan kell szeretnetek Istent. Most megmagyarázom, miként kell szeretnetek embertársaitokat.

Egykor azt mondták nektek: „Szeresd barátodat és gyűlöld ellenségedet!” Nem! Ne így tegyetek! Ez jó volt akkor, amikor az ember nem érezhette Isten mosolyának vigaszát. De most eljöttek az új idők, amelyekben Isten annyira szereti az embereket, hogy elküldi Igéjét megváltásukra. Most az Ige beszél. Már kiárasztja kegyelmét. Utána az Ige véghezviszi a béke és megváltás áldozatát, és a kegyelem nemcsak kiárad, hanem mindenki részesül benne, aki hisz Krisztusban. Azért tökélyre kell emelni az embertárs szeretetét, s ki kell terjeszteni azt barátokra és ellenségre egyaránt.

Rágalmaznak titeket? Szeressétek őket és bocsássatok meg nekik! Megütnek titeket? Szeressétek őket és fordítsátok oda másik arcotokat annak, aki arcul üt titeket, arra gondolva, hogy jobb, ha rajtatok tölti ki haragját, akik el tudjátok azt viselni, mintha egy másikon tenné, aki megbosszulná a sértést. Meglopnak titeket? Ne gondoljátok: „Ez az ember telhetetlen kapzsi”, hanem szeretetteljesen gondoljátok: „Ez a szegény testvérem nélkülöz”, és adjátok neki ruhátokat is, ha elvette köntösötöket. Ezzel feleslegessé teszitek számára, hogy mást is meglopjon, mert már nincs szüksége más ruhájára.

Azt mondjátok: „De lehet, hogy bűnöző és nem nélkülöz”. Rendben van, akkor is adjátok neki éppúgy. Isten megjutalmaz titeket, és a gonosz majd fizet érte Istennek. De sokszor az történik, amit tegnap mondtam nektek az irgalmassággal kapcsolatban, hogy a bűnös megtér és visszaadja a lopott holmit.

Legyetek nagylelkűek azokkal, akik becsületesebbek, és kérnek tőletek ahelyett, hogy ellopnák azt, amire szükségük van. Ha a gazdagok valóban lelkileg szegények volnának, mint tegnap tanítottam, nem lenne oly fájdalmas társadalmi egyenlőtlenség, ami annyi emberi szerencsétlenséget okoz, néha oly fokban, hogy felülmúlja az emberek erejét. Gondoljátok mindig arra: „Ha én szenvednék segítséget, milyen hatással lenne rám a segítség visszautasítása?” Tegyetek úgy, amint az erre adott válasz ösztönöz titeket. Tegyetek úgy másokkal, ahogy ti szeretnétek, hogy mások bánjanak veletek hasonló helyzetben, és ne tegyétek azt, amit ti sem szeretnétek, ha mások tennének veletek.

A régi mondás: „Szemet szemért, fogat fogért” (Vö. Kiv 21,22-25. Lev 24,18-22. MTörv 19,21) nem a tízparancsolatban van, hanem onnan ered, hogy a kegyelemtől megfosztott ember vérszomjas volt, és csak a bosszúállást volt képes felfogni. Ennek érvénye megszűnt. Megszüntette az új mondás: „Szeresd azt, aki gyűlöl téged, imádkozz üldözőidért, mentegesd azt, aki rágalmaz, áldd átkozóidat, tégy jót azzal, aki kárt okoz neked, légy békés a kötekedőkkel, bocsáss meg annak, aki bosszant, segítsd szívesen azt, aki hozzád fordul, és ne uzsorázd ki, ne bírálj, ne ítélj!” Ti nem ismeritek az emberi cselekedetek végpontját. Minden segítségnél legyetek nagylelkűek, irgalmasságok. Minél többet adtok, annál többet kaptok, a nagylelkűt Isten túlaradó mértékben jutalmazza meg. Isten nemcsak annyit ad nektek, amennyit ti adtok, hanem sokkal-sokkal többet. Igyekeztek szeretni, és megszerettetni magatokat. A perlekedések többre kerülnek, mint a szeretetteljes megegyezés, és a kedvesség olyan, mint a méz, amely sokáig érezhető nyelvünkön.

Szeressetek, szeressetek! Szeressétek a barátaitokat és ellenségeiteket, hogy hasonlókká legyetek Atyátokhoz, aki esőt ad a jóknak és a gonoszoknak, és aki napsugarat ad az igazaknak és a gonoszoknak, és aki magának tartja fenn, hogy napsugárban és örök harmatban vagy

tűzben és pokoli jégesőben részesítse őket, amikor kiválasztja a jókat, mint a búzakaraszókat, amelyeket kévékbe kötnek az aratásnál.

Nem elég azokat szeretni, akik titeket szeretnek, és akiktől viszonzást reméltek. Ez nem érdemszerző; ez öröm, és a becsületes természetűek is meg tudják tenni. A vámosok és a pogányok is ezt teszik. De ti Istenhez hasonlóan szeressetek, Istenre való tekintettel szeressetek, aki azoknak is Teremtője, akik ellenségeitek és kevésbé szeretetreméltók. A tökéletes szeretetet akarom látni bennetek, és azért mondom nektek: „Legyetek tökéletesek, amint mennyei Atyátok tökéletes.”

A harag (Mt 5,21-26)

– Oly nagyszerű az embertárs szeretetének parancsa, a felebaráti szeretet parancsának tökéletesítése, hogy többé már nem azt mondom nektek, amit azelőtt mondtak: „Ne ölj”, mert azt, aki öl, az emberek elítélik. Hanem azt mondom: „Ne haragudj”, mert sokkal magasabb ítélet alá estek, amely számításba veszi a láthatatlan cselekedeteket is. Aki sértegeti testvérét, azt elítéli a főtanács. De aki bolondként kezeli őt, és azért megtagadja, azt Isten ítéli el. Hasztalan áldozatokat vinni az oltárhoz, ha előbb nem áldozzátok fel szívetekben haragotokat Isten iránti szeretetből, és ha nem viszitek végbe a megbocsátás legszentebb szertartását. Azért, ha amikor áldozatot akarsz bemutatni Istennek, eszedbe jut, hogy vétetted testvéred ellen, vagy haragszol rá bűne miatt, hagyd ott áldozatodat az oltár előtt, s előbb áldozd fel önszeretetedet, kiengesztelődve testvéreddel, és utána jöjj az oltárhoz, és akkor és csak akkor lesz szent áldozatod. A legjobb üzlet mindig a jó egyetértés. Az ember ítélete visszavonható, és aki megátalkodik, kockáztatja azt, hogy elveszti a pert és az utolsó fillérig meg kell fizetnie adósságát ellenfelének, vagy börtönbe kerül.

Tekintsetek minden dologban Istenre. Tegyétek fel magatoknak a kérdést: „Jogom van-e azt tenni, amit Isten nem tesz velem?” Mert Isten nem olyan könyörtelen és megátalkodott, mint ti. Jaj lenne nektek, ha olyan lenne! Egyiktek sem üdvözlne! Ez a megfontolás hajlamossá tesz titeket a szelídségre, alázatosságra, irgalmasságra. Akkor nem marad el jutalmatok Isten részéről sem.

Menjetek mindnyájan békével! Holnap ismét beszélek hozzátok.

(3-183)

Legyetek őszinték!

Jézus beszél a tömeghez: (Vö. Mt 5,33-37; 6,5-6; 7,7-17)

– Az emberek egyik hibája, amit könnyen elkövetnek, hogy nem őszinték, még önmagukkal sem. Mivel nehéz az emberek számára az őszinteség és a becsületesség, önmaguktól készítettek maguk számára egy korlátot, ami kényszeríti őket, hogy azon az úton haladjanak, amelyet megígértek. Olyan ez számukra, mint a zabla a ló számára, amellyel a szilaj lovat idomítják, s nem engedik neki, hogy tetszése szerinti irányba menjen. Vagyis gondolkodás nélkül teszi, amit megígért, nem is gondolva arra, hogy Isten megfeddheti őt ezért, vagy az emberek, vagy lelkiismerete korholja meg érte.

Ez a zabla, korlát az eskü. De becsületes emberek között nincs szükség esküre, és nem Isten oktatott erre titeket. Sőt, minden további nélkül azt mondta nektek: „Ne tanúskodjál hamisan!” Mert az embernek őszintének kellene lennie, anélkül, hogy másra lenne szüksége szavának betartásához. Amikor a Másodtörvény beszél a fogadalmakról, akár a szívből jövő fogadalmakról, amelyekről hiszi, hogy Istennel egyesítik, akár szükségből fakadnak, akár hálából teszik azokat, azt mondja: „Ha egyszer ajkadra jött, tartsd meg és teljesítsd fogadalmadat, amelyet szabadon tettél az Úrnak, a te Istenednek, tulajdon száddal.” (Mtörv 23,24) Mindig csak az adott szóról beszél, semmi másról. Az, aki szükségét érzi az eskünek, vagy nem bízik önmagában, vagy érzi, hogy felebarátja nem bízik benne. Aki pedig másoktól esküt követel, ezzel tanúskodik arról, hogy nem bízik annak őszinteségében és becsületességében.

Amint látjátok, a szokásos esküdözés az erkölcsileg becstelen ember követelménye. Szégyenletes az emberre nézve. Kétszeresen szégyenletes, mert az ember nem hűséges még ehhez a szégyenletes dologhoz, az eskühöz sem, és kineveti Istent ugyanazzal a könnyelműséggel, ahogy kineveti embertársát, akinek a legnagyobb könnyelműséggel és lelki nyugalommal esküdözik. Lehet-e alávalóbb teremtmény a hamisan esküvőnél? Ez gyakran egy szent szöveget használ, és azért Istent hívja meg büntársául vagy kezesként, vagy a legkedvesebb érzelmekre hivatkozik: apjával, anyjával, feleségével, gyermekeivel, az övéi halálával, saját életével, legértékesebb szerveivel kapcsolatban, hogy azok támogassák saját hazug kijelentését, és ezáltal rávegye felebarátját annak elhívására. Azonban megcsalja őt. Szentségtörő, tolvaj, áruló, gyilkos! Kivé? Istené, mert összeköti az Igazságot saját hazugságának becstelenségével, kigúnyolja azt kihívó módon: „Ölj meg, hazudtolj meg, ha tudsz! Te ott vagy, én itt vagyok, és nevetek rajtad.” Ó, igen! Nevessetek, nevessetek csak ti hazudozók és gúnyolódók! De lesz majd egy pillanat, amikor nem fogtok nevetni, amikor Az, akinek megadatott minden hatalom, megjelenik előttetek rettenetes fenségességében, és pusztán tekintetével figyelmeztet titeket, és szemének villámával lesújt rátok, mielőtt még hangja, megjelölve örök átkával, letaszítana titeket örök rendeltetési helyetekre.

Tolvaj, mert magának tulajdonítja azt a nagybecsülést, amit nem érdemel meg. Esküjétől meghatva felebarátja megadja azt neki, és a kígyó feldíszíti magát vele, annak mutatva magát, ami pedig nem. Áruló, mert az esküvel megígér olyan dolgokat, amelyeket nem akar megtenni. És gyilkos, mert hamis esküjével megöli, elveszi felebarátjának becsületét, vagy pedig megöli saját lelkét, mert a hamisan esküvő alávaló bűnös Isten szemében, aki akkor is látja az igazságot, ha senki más nem látja azt. Istent nem lehet félrevezetni sem hamis szavakkal, sem kétszínű cselekedetekkel. Ő látja. Egy pillanat se kerüli el tekintetét egyetlen ember életéről sem. Nincs az a megerősített vár, sem az a mély pince, ahová nem hatol be az Ő tekintete. Még bensőtökbe is, abba az egyedülálló erődítménybe, amellyel minden ember rendelkezik szívében, behatol az Isten. És nem aszerint ítél meg titeket, amit eskütekkel állítottatok, hanem aszerint, amint valóban tettetek.

Azért én más renddel helyettesítem azt a rendet, amit kaptatok, amikor azért, hogy megfékezzék a hazudozást és az ígértet meg nem tartását, az esküt bevezették. Nem azt mondom, amit a régiek mondtak: „Ne esküdj hamisan, hanem teljesítsd, amit esküvel ígértél”, hanem azt mondom nektek: „Sose esküdjétek!” Sem az égre, ami Isten trónusa, sem a földre, ami lábának zsámolya, se Jeruzsálemre és Templomára, amely a Nagy Király Városa és Urunknak, Istenünknek a Háza.

Ne esküdjétek a holtak sírjára sem, sem pedig az ő szellemükre. A sírok tele vannak annak maradványaival, ami alsóbbrendű az embernél és közös az állattal, a szellemeket pedig hagyjátok békén tartózkodási helyükön. Ne okozzatok nekik fájdalmat, elborzadást, ha az igazak szellemei, akik már előzetes ismerettel rendelkeznek Istenről. És mivel előzetes csak az ismeretük, azaz nem teljes, mert a feltámadás pillanatáig nem birtokolják Istent az Ő teljes ragyogásában, szenvedést okoznak nekik bűneitek, amikor látnak titeket. Ha pedig nem megigazultak, ne növeljétek gyötrelmeiket azzal, hogy bűneitekkel figyelmeztetitek őket az ő bűneikre. Hagyjátok, hagyjátok a szent halottakat békéjükben, a nem szent halottakat pedig szenvedéseikben. Ne csökkentsétek az elsőt, ne növeljétek a másodikat. Miért hivatkoztok a halottakra? Ők nem beszélhetnek. A szentek azért nem, mert tiltja ezt szeretetük, nagyon sokszor kellene megcáfolniuk titeket. A kárhozottak pedig azért nem, mert a pokol nem nyitja meg kapuit és a kárhozottak nem nyitják meg szájukat másra csak átkozódásra, és minden szót elfojt a Sátán és az ördögök gyűlölete, mert a kárhozottak, ördögök.

Ne esküdjétek apátok vagy anyátok fejére sem, sem jegyesetekére vagy ártatlan gyermekeitekére. Ehhez nincs jogotok. Talán pénzként, vagy árúként kezelhetitek őket? Talán olyanok, mint egy aláírás egy iraton? Némiképpen hasonlítanak ezekhez. A ti testetekből és véretekéből származnak, de szabad teremtmények, és te nem használhatod őket rabszolgákként, hogy kezeskedjenek hazugságodnál. És még kevésbé használhatod őket aláírásodként, mert te értelmes vagy, szabad és felnőtt vagy, nem pedig egy megzavarodott, vagy gyermek, aki nem tudja, mit tesz, és azért szüleinek kell képviselniük őt. Te értelmes ember vagy, és azért felelős vagy cselekedeteidért, magadtól kell cselekedned, a te becsületednek, a te őszinteségednek kell kezeskednie cselekedeteidről és szavaidról, a te jó hírnevednek, amelyet meg tudtál alapozni felebarátaidnál, nem pedig a te szüleid becsületességének, őszinteségének és jó hírnevének, amit ők alapoztak meg. Felelősek a szülők gyermekeikért? Igen, de csak addig, míg azok kiskorúak. Utána mindenki saját magáért felelős. Az igazaktól nem mindig születnek igazak, és egy szent asszony férje nem mindig szent. Miért használjátok akkor jótállásként azok becsületességét, akik kapcsolatban állnak veletek? Ugyanígy egy bűnöstől születhetnek szent gyermekek, és addig, míg ártatlanok, mind szentek. Miért folyamodtok akkor egy tisztához a ti tisztátalan cselekedetetek által, amilyen a hamis eskü is?

Ne esküdjétek saját fejetekre, szemetekre, nyelvetekre és kezetekre se. Nincs hozzá jogotok. Mindent Istentől kaptatok. Ti azoknak csak ideiglenes őrzői vagytok, az Isten által nektek adott erkölcsi vagy anyagi kincsek bankárai. Miért akarjátok arra használni, amire nincs jogotok? Hozzá tudtok talán adni egy hajszálat hajatokhoz, vagy meg tudjátok változtatni annak színét? Ha nem tudjátok megtenni ezt, miért használjátok látástokat, beszédeteket, tagjaitok szabadságát eskütök megerősítésére? Ne hívjátok ki Istent! Szavatokon foghat titeket, és elszáradhat szemetek úgy, mint gyümölcsöskertetek, vagy megfoszthat titeket gyermekeitekől, elveheti házatokat, hogy emlékeztessen titeket arra, Ő az Úr és ti alattvalói vagytok, és hogy átkozott az, aki önmagát bálványozza olyannyira, hogy kihívja Istent hazugságával.

A ti beszédetek legyen: igen, igen; és nem, nem. Ne több. Ami több, azt a Gonosz sugallja nektek, hogy később kinevessen titeket, mert nem tudtátok megtartani mindazt, amit ígértetek, hazudtok, csaltok, és hazugságtok közismertté válik. Őszinteség, gyermekeim! A beszédben és az imában.

Az imádság (Mt 6,5-8; 7,7-10)

Ne tegyetek úgy, mint a képmutatók, akik, amikor imádkoznak, szeretnek felállni a zsinagógában vagy a piacterek sarkában, hogy lássák őket az emberek és dicsérjék őket, mint vallásosakat és igazakat, jóllehet utána, családi körükben vétkeznek Isten és felebarátjuk ellen. Nem tekintitek ezt úgy, mint a hamis esküt? Miért akarjátok igaznak feltüntetni azt, ami nem az? Nagyrabecsülést akartok kiváltani másokból, amikor nem érdemlitek meg azt? A képmutató ima célja ezt mondani: „Igazán szent vagyok. Esküszöm azok szemére, akik látnak engem, és amelyek nem hazudhatnak, amikor imádkozni látnak engem.” Fátyolt borítanak gonoszságukra. Az ilyen célból mondott ima istenkáromlássá válik.

Bízzatok Istenre, hogy szenteknek jelentsen ki titeket, és éljetez úgy, hogy egész életetek ezt kiáltsa helyettetek: „Íme, Istennek egy szolgálója.” Ti azonban, ti azonban, kérlek, hallgassatok. Ne botránkoztassátok meg az angyalokat nyelvetekkel, amelyet kevélységek indít szólásra. Jobb lenne nektek, ha egy pillanat alatt megnémulnátok, ha nincs erőtök parancsolni kevélységeknek és nyelveteknek, magatokat igazaknak és Isten előtt kedveseknek kiáltva ki. Ezt a szegényes dicsőséget engedjétek át a kevélyeknek és kétszínűeknek! Ezt a tiszavirág-életű jutalmat engedjétek át a kevélyeknek és kétszínűeknek! Szegényes jutalom! De ezt akarják, és nem kapnak majd mást, mert csak egy jutalmat kaphatnak. Vagy az igazit az égben, amely örök és igazságos. Vagy a nem igazit, a földit, amely csak addig tart, ameddig az ember (földi) élete, vagy még addig sem, és utána, mivel alaptalan, már ki van fizetve, a másvilágon gyötrelmes büntetés vár csak rá.

Halljátok, hogyan kell imádkoznotok mind ajkatokkal, mind munkátokkal és teljes lényetekkel, szerető szívetektől hajtva. Igen, Isten, az Atya hallja azt. Aki így imádkozik, mindig szem előtt tartja, ki a Teremtő és ki a teremtmény. Szeretetteljes tisztelettel áll Isten színe előtt, mindig, akár imádkozik, akár kereskedik, akár gyalogol, akár pihen, akár nyereszkedik, akár jótékonykodik. Azt mondtam: szívből. Ez az első és lényeges feltétel. Mert minden a szívből jön. És amilyen a szív, olyan a gondolat, olyan a beszéd, a tekintet, a cselekedet.

Az igaz ember igaz szívéből jót hoz elő, és minél többet hoz elő, annál többet talál benne, mert a jócselekedet újabb jót teremt, úgy, mint a vér, amely megújul a vérkeringésben és mindig új elemekkel meggazdagítva tér vissza a szívbe, amelyet a felvett oxigénből és a tápanyagok nedvéből táplál. (A fordító megjegyzése: a vérkeringésről szóló rész biztosan Valtorta Mária öntudatlan hozzáadása Jézus szavaihoz, mert ezt csak a 18. században fedezték fel. Jézus hallgatósága tehát nem tudhatott erről, és így Jézus sem hivatkozhatott erre, jóllehet Ő ismerte mindezt.) Ugyanakkor a gonosz az ő csalásokkal és mérgekkel teli sötét szívéből csak csalárd és mérges dolgokat tud előhozni, amelyek mindinkább növekszenek, erősödnek, amint bűnei sokasodnak, s amint a jóknál Isten áldása gyarapodik. (Vö. Mt 12,34; Lk 6,45) Higgyétek azért, hogy a szív bőségéből beszél a száj, és ez nyilvánul meg a cselekedetekben.

Legyen a ti szívetek alázatos és tiszta, szeretetteljes, bizakodó, őszinte. Olyan szemérmes szeretettel szeressétek Istent, mint amilyenel egy szűz szereti jegyesét. Igazán mondom nektek, hogy minden lélek az Örök Szeretőnek, Uristenünknek eljegyzett szűz. Ez a föld az eljegyzés ideje, amelyben minden ember őrangyala a lelki vőfély, és az élet minden órája és körülménye mindmegannyi szolgálóleány, akik elkészítik a menyegzős ruhát. A halál órája a házasságkötés, és akkor jön a megismerés, az átölelés, az egyesülés, és az elkészített ruhával a menyasszony, a lélek, felemelheti fátylát, és Istenének karjába vetheti magát anélkül, hogy megbotránkoztatna valakit azzal, hogy ennyire szereti Jegyesét.

De jelenleg, ó, az Istennel való eljegyzés kötelékében feláldozott lelkek, amikor beszélni akartok Jegyesetekkel, menjetek be lakástok békés helyére, és főleg benső békesség lakástokba, és beszéljétek, ti testben élő angyalok, őrangyalotok oldala mellett, az angyalok Királyához. Szívetek rejtekében beszéljétek Atyátokhoz, benső (lelki) szobátokban. Hagyjátok

kint mindazt, ami a világe: a rögeszmét, hogy feltűnjetek másoknak, és épületeseknek lássanak titeket, valamint az aggályosságot, hogy hosszú imára van szükség, a szavak, szavak, szavak egymásra halmozására és egyhangúságára, a lanyha, sápadt szeretetre. Ugyan! Szabadítsátok meg magatokat a mérícskéléstől az imában! Igazán mondom nektek, vannak, akik sok, sok órát pocsékolnak el pusztán ajkukkal ismételt egyoldalú imájukkal, amely annyira egyoldalú, hogy még őrangyaluk se hallgat rá, annyira hiábavaló zajcsapás, hogy az őrangyal igyekszik jóvátenni ostoba őrzöttjének mulasztását saját elmélyedt, buzgó imájával.

Igazán vannak egyesek, akik nem használnák fel ezeket az órákat másképpen akkor sem, ha maga Isten jelenne meg nekik, s azt mondaná: „A világ üdvössége függ attól, hogy hagyd abba ezt a lélek nélküli fecsegést, menj inkább, meríts vizet a kútból, és az irántam és hozzád hasonlók iránti szeretetből locsold meg a földet.” Igazán, vannak egyesek, akik többre becsülik egyoldalú imájukat az udvarias vendégfogadásnál, vagy egy rászoruló megsegítésénél. Ezek a lelkek beleestek az ima bálványozásába.

Az ima a szeretet cselekedete. Szerethetünk valakit azáltal, hogy imádkozunk, éppúgy, mint azáltal is, hogy kenyeret készítünk, az elmélkedéssel éppúgy, mint egy beteg segítségével, a Templomba zárandoklással éppúgy, mint a család gondozásával, egy bárány feláldozásával éppúgy, mint saját, még jogos vágyunk feláldozásával is, hogy összeszedetten az Úrnál legyünk. Elég, hogy valaki teljesen átítassa magát és minden cselekedetét a szeretettel. Ne féljete! Az Atya lát titeket. Az Atya megért titeket. Az Atya meghallgat titeket. Az Atya teljesíti kérésteket. Mily sok kegyelmet kaptak egyesek pusztán egyetlen igazi, tökéletes szeretetfohásért! Mily bőséges (kegyelmet kaptak) egy szeretetből végzett belső áldozatért! Ne legyetek olyanok, mint a pogányok. Istennek nincs szüksége arra, hogy megmondjátok neki, mit kell tennie, mire van szükségetek. Ezt megmondhatják a pogányok értelmetlen bálványaiknak. Ne így tegyetek ti Istennel, az Igazi, Szellemi Istennel, aki nemcsak Isten és Király, hanem Atyátok, és tudja, mielőtt még kérnétek tőle, hogy mire van szükségetek. (Vö. Mt 6,7-8.)

Kérjete, és kaptok, keressete és találtok, kopogtassatek, és ajtót nyitnak nektek. Mert mindaz, aki kér, kap, aki keres, talál, és a kopogónak ajtót nyitnak. Amikor fiatok kinyújtja kezecskéjét, és azt mondja nektek: „Atyám, éhes vagyok!”, talán követ adtok neki? Kígyót adtok annak, aki halat kér tőletek? Nem! Sőt, nemcsak hogy kenyeret és halat adtok, hanem ezen felül meg is simogatjátok, és megáldjátok, mert jól esik egy apa számára, hogy gyermekét táplálja és látja annak boldog mosolyát. Ha tehát ti, tökéletlen szívűek, jó adományokat tudtok adni gyermekeiteknek pusztán természetes szeretetből, amely közös az állatival kicsinyei iránt, mennyivel inkább megadja mennyei Atyátok a nekik szükséges javakat azoknak, akik kérik tőle. Ne féljete kérni, és ne féljete attól, hogy nem kapjátok meg!

Azonban – és itt óvlak titeket egy könnyen elkövethető tévedéstől – ne tegyetek úgy, mint azok, akiknek hite és szeretete gyenge, az igaz vallás pogányai – mert a hívők közt is vannak pogányok, akiknek szegényes vallása a babona és a hit keverékének halmaza, egy tönkretett épület, amelyet bevontak a különféle kúszóindák, oly fokban, hogy megrepedezett és rommá vált – akik gyengék és pogányok, s akik úgy érzik, hogy elhal hitük, ha nem látják imájuk meghallgatását.

Ti kérte. És nektek helyesnek látszik, hogy kérjete valamit. Valóban, abban a pillanatban nem is lenne helytelen az a kegyelem. De az élet nem fejeződik be azzal a pillanattal. És az, ami jó ma, lehetséges, hogy nem lesz jó holnap. Ti ezt nem tudjátok, mert ti csak a jelent ismerete, és ez is Isten kegyelme számotokra. Isten azonban ismeri a jövőt is. És sokszor azért, hogy megmentsen titeket egy nagyobb fájdalomtól, nem hallgatja meg egy kérésteket. Nyilvános életem évében nem egyszer hallottam felsóhajtani a szíveket: „Mennyire szenvedtem akkor, amikor Isten nem hallgatott meg. De ma azt mondom: Jól volt úgy, mert az a kegyelem meggátolt volna engem, hogy eljussak Istennek ehhez az órájához.” Másokat hallottam, amikor azt mondták nekem: „Uram, miért nem hallgatsz meg? Mindenkinék megteszed ezt, és nekem

nem?” És jóllehet fájt, hogy őket szenvedni láttam, azt kellett mondanom: „Nem tehetem”, mert ha meghallgattam volna őket, meggátoltam volna őket a tökéletes élet felé szárnyalásban.

Az Atya is azt mondja néha: „Nem tehetem”. Nem mintha nem tudná azonnal megtenni. Hanem mert nem akarja megtenni, mivel ismeri jövőbeli következményét. Idehallgassatok: Egy gyermeknek fáj a gyomra. Anyja hívja az orvost, és az azt mondja: „Ahhoz, hogy meggyógyuljon, teljes böjtöt kell tartania.” A gyermek sír, kiabál, könnyörög, látható módon elgyengül. Az anya, aki mindig részvétellel van, gyermekével együtt könnyörög. Keménynek tűnik számára az orvos teljes tilalma. Úgy látszik, hogy árthat gyermekének a böjt is, a sírás is. Az orvos azonban könnyörtelen. Végül azt mondja: „Asszony, én értek hozzá, te nem. El akarod veszíteni gyermekedet, vagy azt akarod, hogy megmentsem neked?” Az anya felkiált: „Azt akarom, hogy éljen!” „Akkor – mondja az orvos – nem engedhetem meg neki, hogy egyék. Belehalna.” Az Atya is ezt mondja néha. Ti, résztvevő anyaként kezelve önmagatokat, nem akarjátok hallani saját sírángozástokat a megtagadott kegyelem miatt. De Isten azt mondja: „Nem tehetem. Károdra válna.” Eljön majd az idő, vagy eljön az örökkévalóság, amikor azt mondjátok: „Köszönöm, Istenem, hogy nem hallgattad meg ostoba kérésemet!”

A böjt (Mt 6,16-18)

Amit az imáról mondtam, azt mondom a böjtről is. Amikor böjtöltök, ne járjatok mélabúsan, mint a képmutatók teszik, akik mesterségesen eltorzítják képüket, hogy a világ tudja és higgye, akkor is, ha nem igaz, hogy ők böjtölnek. A világ dicsérete által ők is megkapták már jutalmukat, és nem lesz más jutalmuk. De ti, amikor böjtöltök, legyetek vidámak, még inkább mossátok meg arcotokat, hogy frissnek és simának látszék. Kenjétek meg szakállatokat és illatosítsátok hajatokat, mosolyogjatok, mint a jóllakott ember. Ó, mennyire igaz, hogy nincs az az étel, amely úgy táplálna titeket, mint a szeretet! És aki a szeretet szellemében böjtöl, azt a szeretet táplálja! Igazán mondom nektek, hogy, még ha a világ titeket „hiúknak” nevez is, és „vámosoknak”, Atyátok látja titkos hősiességteket, és kétszeresen megjutalmaz érte. Mind a böjtért, mind pedig az áldozatért, hogy nem kívántátok érte mások dicséretét.

Most menjetek, és miután lelketeket tápláltátok, tápláljátok testeteket is. Az a két szegény – mutat rá Jézus két emberre – maradjon velünk. Áldott vendégeink lesznek, akik megízésítik kenyerünket. Béke veletek!

A két szegény, egy fiatalabb özvegyasszony és egy öreg férfi ott marad, és Jézus személyesen szolgálja ki őket. Utána megkéri az asszonyt, hogy legyen támasza a halálhoz közelálló öregnek, akit saját lánya nem hajlandó segíteni. Az asszonyt megvigasztalja fájdalmában, s ő szívesen vállalkozik erre, ami viszont az öreget vigasztalja meg.

Gyűjtsetek égi kincseket!

Ma még többen gyűltek össze, hogy Jézust meghallgassák, mint tegnap. Jézus a szokásos módon kezdi:

– Az Ő békéje legyen veletek!

Tegnap beszéltem az imáról, az esküről és a böjtről. Ma egyéb tökéletességgel kapcsolatos dolgokról akarok szólni. Ma is szó lesz az imáról, továbbá a bizalomról, őszinteségről, szeretetről és vallásosságról.

A kincsgyűjtés (Mt 6,19-21)

Először a vagyon helyes használatáról beszélek. A hűséges szolga a vagyont átváltoztathatja jóakaratóval égi kincssé. A földi kincsek nem tartanak sokáig. Az égi kincsek azonban örökkévalók. Szeretitek azt, ami a tiétek? Fájlaljátok, hogy meg kell halnotok, mert többé nem tudjátok gondját viselni javaitoknak, hanem itt kell azokat hagynotok? Akkor vigyétek magatokkal az égbe!

Azt mondjátok: „Az égbe nem juthat be az, ami földi, és te azt tanítod, hogy a pénz a föld legszennesebb dolga. Hogyan vihetjük akkor át az égbe?”

Nem. A pénzt, ami anyagi, nem vihetitek magatokkal abba az Országba, ahol minden szellemi. De magatokkal vihetitek a pénz kamatját. Amikor bankba teszitek aranyotokat, miért adjátok azt oda? Azért, hogy kamatozzék. Kétségtelen, hogy megfosztjátok magatokat tőle, jóllehet csak pillanatnyilag, mert az ott kamatozik számotokra. De azt akarjátok, hogy tíz talentumért visszakapjatok tizenegyet, vagy még többet. Akkor boldogok vagytok és dicséritek a bankárt. Egyébként azt mondjátok: „Ez becsületes ember, de ostoba.” Ha pedig a tizenegy helyett csak kilencet ad nektek, mondván: „A többit elvesztettem”, akkor feljelentitek, és börtönbe vetitek.

Hogyan gyümölcsozik a pénz? Talán a bankár elveti és öntözi, hogy növekedjék? Nem. Azáltal gyümölcsozik, hogy óvatosan kezeli, kikölcsönzi, és igazságos kamatot kér érte. Nemde így van?

Nos, akkor hallgassatok ide. Isten földi javakat ad nektek. Egyeseknek sokat, másoknak épp csak annyit, amennyi megélhetésükhöz szükséges, és azt mondja: „Most a tied. Neked adom. Használj fel arra a célra, amire szeretetből javadra szántam. Rád bízom. De nem azért, hogy rosszra használj fel. Bízom benned, hogy hálás vagy ajándékaimért, gyümölcsoztesd tehát azokat igazi Hazád számára.”

Íme, milyen módon érhetitek el ezt a célt.

Ne akarjátok felhalmozni a vagyont a földön, ne annak éljetez, ne váljatok kegyetlenné miatta, nehogy Isten és embertársaitok elátkozzanak érte titeket. Nem ér ennyit. Itt lenn mindig bizonytalan a vagyon. A tolvajok ellophatják tőletek. Tűz emésztheti meg házatokat. A növények vagy nyájak betegségei megsemmisíthetik állataitokat vagy gyümölcsoseiteket. Mennyi dolog veszélyeztetheti javaitokat! Ha azok ingatlanok vagy romolhatatlanok, mint a házak és az arany, vagy természetüknél fogva kárt szenvedhetnek, mint mindaz, ami él, mint a növények és az állatok; vagy ha értéktárgyak, csökkenhet értékük. A villámcsapás, tűz, víz, tolvajok, a rozsdaság, szárazság, patkányok, rovarok, birkabetegség, lázas betegségek, ficamok, járványok az állatok között. A moly és az egerek az értékes anyagoknál és ingóságoknál, a művészi értékű edények, lámpák, kerítések megrozsdásodása, mind, mind értékcsökkenéssel jár.

Ha azonban ti ezeket a földi javakat természetfeletti javakká alakítjátok át, akkor ezek semmi kárt nem szenvedhetnek sem az időtől, sem az emberektől, sem a viszontagságoktól. A mennyben helyezték el tehát vagyonotokat, ahol se tolvajok nem férnek hozzá, sem

balszerencse nem érheti. Irgalmas szeretettel segítsetek a föld minden nyomorán.

Simogassátok, igen, pénzeteket, meg is csókolhatjátok, ha akarjátok, örvendezhettek a jól sikerült aratásnak, a bőséges szőlőszüretnek, az olajbogyóktól roskadozó fáknak, a gyorsan szaporodó nyájnak, duzzadó emléőknek. Tegyétek meg mindezt. De ne terméketlenül. Nem emberi módon. Tegyétek természetfeletti szeretettel, csodálattal, örömmel és számítással.

„Hálát adok neked, Istenem, ezért a pénzért, ezért az aratásért, ezekért a növényekért, ezekért az állatokért, ezért az üzletért! Hála nektek, állataim, növényeim, mezőim, üzleteim, amelyek oly jól szolgáltok engem. Legyetek áldottak mind, mert a te jóságodból, Örökkévaló, és a ti jóságtokból, ti dolgok, íme jót tudok tenni azokkal, akik éheznek, akik ruhára szorulnak, akik felett nincs fedél, akik betegek, egyedül vannak... A múlt évben tízen segítettem. Ebben az évben – mivel sok alamizsnát adtam, több pénzem van, kövérebbek és számosabbak nyájaim – íme, kétszer, háromszor annyit adok, mint tavaly. Azért mindnyájan, a minden saját javuktól megfosztottak is együtt örülnek velem és áldanak Téged velem együtt, Örök Úr.” Íme, így imádkozik az igaz. Ez az ima, a cselekedetekkel együtt az égbe viszi a ti javaitokat, és nemcsak örökre megőrzi azokat, hanem a szent szeretet kamatoztatja is őket.

Legyen kincsetek a mennyben, hogy ott legyen szívetek is. Ott nemcsak aranyotok, házaitok, mezőitek és nyájaitok nincsenek alávetve a csapásoknak, hanem szíveteket sem lopja meg, rozsdásítja meg, sebzi meg, öli meg a világ szelleme. Ha így tesztek, szívetekben lesz kincsetek, mert Isten lesz bennetek egészen addig a boldog napig, amikor ti lesztek Őbenne.

Azonban nehogy csökkentsétek a szeretet gyümölcseit, természetfeletti szellemben legyetek szeretetteljesek. Amit mondtam az imáról és a bójtról, azt mondom az alamizsnálkodásról és minden más jócselekedetről is, amit véghez vihettek.

Őriztétek meg a jót, amit tesztek a világias gondolkodástól, tartsátok távol az emberi dicsérettől. Ne szentségtelenítsétek meg az illatos rózsát, szeretetetek és jócselekedeteitek legyenek kellemes illatúak az Úr számára. Megszentségteleníti javaitokat a kevélység szelleme, a vágy, hogy felfigyeljenek rátok, amikor jót tesztek, és megdicsérjenek érte. A szeretet rózsája akkor beszennyeződik a kielégített kevélység csigájának nyálától, és féreg rága lesz, és a tömjénezőbe bűzös trágyadarabok esnek abból az alomból, amelyen a kevély hentereg, mint egy jóllakott állat.

Ó, mennyi jót tesznek azért, hogy megemlékezzenek róluk! De jobb, sokkal jobb, ha egyáltalán nem teszik azokat! Aki nem tesz jót, vétkezik érzéketlenséggel. De aki teszi, nyilvánosságra hozva, mily összeget adott és kiknek, ezzel koldulja a dicséretet, az vétkezik kevélységgel, mert amikor felajánlását közli, mintegy ezt mondja: „Látjátok, mit tudok én tenni?” Vétkezik a szeretet ellen is, mert gyötrelmet okoz annak, akivel jót tett, amikor közli nevét. Vétkezik a lelki fősvénységgel is, mert fel akarja halmozni az emberi dicséreteket... Szalma, szalma, csak szalma. Tegyetek úgy, hogy csak Isten és angyalai dicsérjenek titeket!

Mikor alamizsnát osztotok, ne trombitáltassatok magatok előtt, hogy a járókelők figyelmét magatokra vonjátok, és azok tiszteljenek titeket. Így tesznek a képmutatók, akik az emberek dicséretét keresik, és azért csak akkor tesznek jót, ha sokan láthatják őket. Ezek is megkapták már jutalmukat, és semmi több jutalmat sem kapnak Istentől. Ti ne essetek bele ugyanebbe a bűnbe és önteltségbe. Amikor alamizsnát adtok, ne tudja bal kezetek, mit tesz a jobb, annyira szemérmesen rejtsetek el jótetteteket, és utána ti is feledkeztek el róluk. Ne csodáljátok magatokat a véghezvitt tettért, fölfuvalkodva, mint a varangyos béka, amely fátyolos szemével csodálja magát a pocsolyában. Tegyük fel, hogy látja visszatükröződni a vízben a felhőket, fákat, a víz mellett álló kocsit, és magát oly kicsinynek látja ezekkel a nagy dolgokkal összehasonlítva, s addig fújja fel magát, míg végül szétpukkad. A ti felebaráti szeretetetek is semmiség a Végtelennel, Isten Szeretetével összehasonlítva, és ha Őhöz hasonlókká akartok válni, és a ti csekély szereteteket felfújjátok, fújjátok, fújjátok, hogy oly nagy legyen, mint az Övé, a kevélység levegőjével töltitek meg magatokat, és végül elvesztek.

Feledkezzetek el magatokról! Feledkezzetek el arról, amit tettetek. Mindig megmarad számotokra a fény, egy hang, a méz, és beragyogja napotokat, megédesíti, és boldoggá teszi azt. Mert ez a fény Isten mosolya lesz, ez a méz a lelki béke, aki ezen felül Isten, ez a hang az Atyaisten hangja, aki azt mondja nektek: „Köszönöm!” Ő látja a rejtett rosszat és látja a rejtett jót, és megjutalmaz érte titeket.

Mondom nektek, hogy Isten megjutalmaz titeket akkor is, ha ti nem kértek jutalmat jótetteitekért. De ti ne tegyétek a jót azért, hogy jutalmat kapjatok érte, hogy az biztosítsa jövőtöket. Ne mérlegeljétek a jót, és ne tartson vissza titeket az a gondolat, hogy „Utána mi lesz velem, marad-e még nekem? És ha semmi sem marad, ki segít majd rajtam? Lesz-e valaki, aki azt teszi velem, amit én tettem? És ha többet már nem tudok adni, szeretnek-e még engem?”

Idehallgassatok: Nekem vannak hatalmas barátaim a gazdagok között, és vannak barátaim a föld nyomorgói között. És igazán megmondhatom nektek, hogy nem hatalmas barátaimat szeretik a legjobban. Nem önszeretéből, saját javamat keresve megyek hozzájuk. Hanem azért, mert tőlük sokat kaphatok azok számára, akiknek semmijük sincs. Nekem nincs semmi vagyonom. Szeretném birtokolni a világ minden kincsét, és átváltoztatni azt kenyérré azok számára, akik éheznek, tetővé a lakásra szorulóknak, ruhává a ruhátlanoknak, orvosságra a betegeknek. Azt mondjátok: „Te tudsz gyógyítani.” Igen, ezt és más egyebet is meg tudok tenni. De nem mindig van hitük másoknak, és én nem tudom megtenni, amit megtennék, és amit szeretnék megtenni, ha hitet találnék szívükben. Szeretnék jót tenni azokkal is, akiknek nincs hitük. Feltéve, hogy nem csodát kérnek az Emberfiától, szeretnék emberi segítséget nyújtani nekik. De nincs semmim. Azért kinyújtom kezemet azok felé, akiknek van, és kérem őket: „Isten nevében adj nekem alamizsnát!” Ezért vannak magasrangú barátaim. Holnap, amikor én már nem leszek többé a földön, még mindig lesznek veletek szegények, és én nem leszek itt, és nem teszek csodát azokkal, akiknek van hitük, se alamizsnát nem adok azoknak, akiknek nincs hitük, hogy elősegítsem hitüket. De akkorra gazdag barátaim megtanulták már a velem való kapcsolatuk által, miként kell jót tenniük, és apostolaim szintén megtanulták a velem való kapcsolatuk által, hogy szeretettel alamizsnát adjanak testvéreiknek. És a szegények mindig segítségre találnak.

Azonban tegnap valakitől, akinek semmije se volt, többet kaptam, mint amit mindazok adtak nekem, akiknek volt. Ez a barátom szegény, mint én. De adott nekem valamit, amit nem lehet semmiféle pénzhez sem hasonlítani, és boldogan adta nekem. Ez felidézte bennem gyermekkorom és ifjúkorom sok békés óráját, amikor minden este fejemre tette kezét az atyám, és én az ő áldásával mentem aludni, s ő örködött álmom felett. Tegnap ez a szegény barátom királlyá tett engem áldásával. Látjátok, hogy amit ő adott nekem, azt sose kaptam egyik gazdag barátomtól sem. Azért ne féljete. Még ha nem is lesz már többé módokban pénzt adni, pusztán a szeretet és szentség ajándékozásával jót tudtok tenni a szegényekkel, elfáradtakkal és a szomorúakkal.

Azért azt mondom nektek: ne nyugtalankodjatok sokat attól félve, hogy kevés vagyonotok lesz. A szükséges mindig meglesz nektek. Ne aggódjatok sokat a jövőre gondolva. Senki sem tudja, mennyi jövő van még előtte. Ne aggódjatok azért, hogy mit esztek, mivel tartjátok fenn testeteket, mivel ruházkodtok, hogy melegen tartsátok testeteket. Szellemetek élete sokkal értékesebb gyomrotoknál és tagjaitoknál, sokkal többet ér a kenyérnél és a ruhánál, amint az anyagi élet több az ételnél és a test több a ruhánál. És Atyátok tudja ezt. Tudjátok meg tehát ti is. Nézzétek az ég madarait; nem vetnek, nem aratnak, csűrökbe sem gyűjtik a magot, mégse halnak éhen, mert a mennyei Atya táplálja őket. Ti emberek, akiket különösen szeret az Atya, sokkal többet értek azoknál.

Közületek, ki tud, minden tehetségét latba vetve, egy könyöknyit is hozzáadni természetéhez? Ha még egy tenyérnyivel se sikerül magasabbá tenni természeteket, hogyan képzelhetitek, hogy megváltoztathatjátok jövőtök feltételeit, meggyarapítva vagyonotokat, hogy azzal hosszú és szerencsés öregkort biztosítsatok magatoknak? Mondhatjátok-e a halálnak: „Te akkor viszel

majd el engem, amikor én akarom”? Nem mondhatjátok. Akkor miért nyugtalankodtok a holnap miatt? És miért féltetek annyira attól, hogy nem lesz ruhátok? Nézzétek a mezők liliomait: nem fáradoznak, nem szőnek, nem mennek a ruhakereskedésekbe, hogy vegyenek maguknak. Mégis, biztosítalak titeket, hogy Salamon az ő egész dicsőségében sose volt úgy öltözve, mint ezek egyike. Nos, ha Isten így felöltözteti a mező fűvét, amely ma létezik, és holnap a kemence begyújtására használják, vagy a nyáját táplálják vele, és a vége hamu vagy trágya lesz, mennél inkább gondoskodni fog rólatok, gyermekeiről.

Ne legyetek kicsinyhitűek! Ne aggódjatok a jövő bizonytalansága miatt, mondván: „Amikor megöregszem, mit fogok enni? Mit iszom? Mibe öltözöm?” Hagyjátok ezeket a gondokat a pogányoknak, akik nem rendelkeznek az isteni atyaság fennkölt biztonságával. Ti rendelkeztek vele. Hiszitek, hogy Atyátok tudja, mire van szükségetek, és szeret titeket. Bízzatok azért benne. Keressétek először az igazán szükséges dolgokat: a hitet, a jóságot, a szeretetet, az alázatosságot, az irgalmasságot, a tisztaságot, az igazságosságot, a szelídséget, a három és a négy főerényt, és a többit mind, mind, úgy hogy barátai legyetek Istennek és jogotok legyen az Ő Országára. És biztosítalak titeket, hogy a többit mind megkapjátok ráadásként anélkül, hogy kérnétek. Nincs gazdagabb a szentnél, és biztosabb nála. Isten a szenttel van. A szent Istennel van. Nem kér semmit teste számára, és Isten önmagát adja neki itt, és a mennyországot a túlvilágon.

Ne gyötörjétek azért magatokat azzal, ami nem éri meg a gyötrelmet. Sújtson le titeket az, hogy tökéletlenek vagytok, ne pedig az, hogy nincs elég földi javatok. Ne gyötörjétek magatokat a holnap miatt. A holnap majd gondoskodik önmagáról, és ti majd gondoltok rá, amikor élitek. Miért aggódni ma? Nem elég fájdalmas a tegnapi emléke és a mai nap gyöttrő gondolata, az élet, szükségetek van még arra is, hogy aggódjatok, „mi lesz” holnap? Elég a napnak a maga baja! Az életben mindig több lesz a szenvedés, mint szeretnétek anélkül, hogy a jelenlegihez hozzá kellene csatolnunk a jövőét! Mondjátok mindig a nagyszerű szót Istennek: „Ma.” Legyetek az ő gyermekei, akiket saját hasonlatosságára teremtett. Mondjátok tehát vele: „Ma”. (Mt 6,25-32)

És ma megáldalak titeket. Elkísérlek titeket az új ma, a holnap kezdetéig, azaz amikor újból békét adok nektek Isten nevében.

(3-202)

Nem szolgálhattok két úrnak!

Miután Jézus meggyógyított néhány beteget és alamizsnát osztottak az apostolok a szegényeknek, Jézus elkezd beszédét:

– Béke legyen veletek!

Azért magyarázom meg nektek az Úr útjait, hogy kövessétek. Tudnátok-e járni egy ösvényen, amely innen jobbra indul lefelé, és ugyanakkor azon is járni, amely a baloldalon megy le? Nem tudnátok. Mert ha az egyiket veszitek, ott kell hagynotok a másikat. Még két egymás mellett futó ösvényen se tudnátok hosszú ideig járni úgy, hogy egyik lábatokkal az egyikken, a másikkal a másikon jártok. Végül kifáradnátok. De Isten ösvénye és a Sátáné között nagy távolság van, amely egyre növekszik, épp úgy, mint a két ösvény között, amely itt összetalálkozik, de amelyek egyike Kafarnaum felé megy, a másik Ptolemais felé, s amint lemennek a völgybe, mindinkább távolodnak egymástól.

Így telik az élet a múlt és a jövő között, a rossz és jó között. A középpontban van az ember akaratával és szabad döntésével. A végállomások: egyik oldalon Isten és a mennyország, a másikon Sátán és a pokol. Az ember választhat. Senki se kényszeríti. Ne mondja nekem: „De a Sátán kísért”, s ne mentegesse magát ezzel azért, hogy a lefelé menő ösvényt választotta. Isten is vonz, szeretetével, és pedig jó erősen; szavával, amely ugyancsak szent; ígéreteivel, amelyek nagyon csábítóak! Miért engedik meg akkor az emberek, hogy a kettő közül csak az egyik csábítsa őket, és pedig az, amelyik a legkevésbé érdemli meg, hogy hallgassanak rá? Isten szava, ígérete, szeretete nem elég ahhoz, hogy közömbösítse a Sátán mérgeét?

Óvakodjatok attól, ami megfertőz titeket. Amikor valaki testileg egészséges és erős, nem mentes a fertőzéstől, de könnyen legyőzi. Míg ha valaki már beteg és azért gyenge, szinte biztosan elpusztul egy újabb fertőzés következtében, és ha túléli, betegebb, mint előbb volt, mert nincs ereje a vérnek ahhoz, hogy teljesen megsemmisítse a fertőző csírákat. (A fordító megjegyzése: Ez megint Valtorta Mária öntudatlan magyarázata lehet, mert noha Jézus tudott minderről, korának hallgatósága még nem volt tisztában velük, s ezért Jézus szavainak értelmét nem fogta volna fel.) Ugyanez a helyzet a felsőbb síkon is. Ha valaki erkölcsileg és lelkileg egészséges és erős, nem mentes a kísértéstől, de a rossz nem ver gyökeret benne. Amikor hallom, hogy valaki azt mondja: „Ez és ez megközelített, ezt és ezt olvastam, meg akartam győzni ezt és ezt a jóról, de az történt, hogy a rossz, ami az ő agyukban és szívükben, vagy a könyvben volt, behatolt énbélém”, én ebből arra következtetek, hogy ő már megteremtette a kedvező talajt annak behatolására. Ebből látszik, hogy gyenge volt, hiányzott belőle az erkölcsi, lelki erő. Mert nekünk még ellenségeinkből is hasznot kell húznunk. Amikor megfigyeljük gyengéiket, tanulnunk kell tőlük, hogy mi ne essünk bele ugyanabba a hibába. Az értelmes embert nem vezeti félre az első tanítás, amit hall. Akit átjárt egy tanítás, az nem képes helyt adni egy másfajta tanításnak. Ez a magyarázata annak, miért oly nehéz meggyőzni az igaz tanítás követéséről azokat, akik másfajta tanításról vannak meggyőződve. De ha te bevallod, hogy a legkisebb szélfúvásra megváltoztatod gondolkozásmódodat, akkor látom, hogy tele vagy lyukakkal, lelki várad tele van résekkel, gondolataid gátjai ezernyi helyen elgyengültek, és kifolyik rajtuk keresztül a jó víz, és belép a szennyes, és te oly ostoba és nemtörődöm vagy, hogy nem is veszed észre, nem segítesz rajta. Állapotod nyomorúságos.

Ismerjétek fel azért a két ösvényt, válasszátok a jót, és haladjatok azon ellenállva, ellenállva, ellenállva az érzékek, a világ, az (ál)tudomány és az ördög csábításának. A rosszhiszeműséget, megalkuvásokat, két ellentétes egyénnel való szerződés-kötést hagyjátok a világ embereinek. Ha az emberek becsületesek lennének, ez elő se fordulna köztük. De legalább ti, Isten emberei ne fogadjátok el ezt. Istennel együtt nem birtokolhatjátok a Mammont is. Értéktelessé válna jó cselekedetetek, ha kevernétek a jót a rosszal. A teljesen jót

megsemmisítené a rossz. Ez egyenesen az Ellenség karjába vinne titeket. Azért ne tegyétek! Szolgáljátok (Istent) hűségesen!

Senki sem szolgálhat két ellenkező felfogású úrnak. Vagy szeretni fogja az egyiket és gyűlölni a másikat, vagy ellenkezőleg. Nem lehetek egyaránt Isteni és a Mammonéi is. Isten szellemét nem lehet összeegyeztetni a világ szellemével. Az egyik felfelé száll, a másik lefelé halad. Az egyik megszentel, a másik megront. Ha pedig romlottak vagytok, hogyan cselekedhettek tisztán? Az érzékek felgyulladnak a romlottban, és az érzékek után az egyéb vágyak is. Tudjátok már, miként romlott meg Éva, és általa Ádám is.

A Sátán megigézte az asszony szemét, és ezzel megrontotta úgy, hogy mindaz, amit eddig tisztának látott, tisztátalanná lett számára, és furcsa kíváncsiság kelt fel benne. Utána a Sátán megigézte a fülét, és megnyitotta azt egy ismeretlen tudás: saját tudása számára. Éva értelme is meg akart tudni olyan dolgokat, amelyekre nem volt szüksége. Utána a Sátán megmutatta a rosszra megnyílt szem és értelem számára azt, amit előzőleg nem látott és nem értett, és Évában minden felébredt és megromlott, és az Asszony a Férfihez menve kinyilvánította neki titkát, és meggyőzte Ádámot, hogy ízlelje meg az új gyümölcsöt, amely oly szép volt a szemnek, és ami addig tilos volt számukra. És Ádám megcsókolta, nézte száját és szemét, amely már zavaros volt a Sátán által. És a romlás behatolt Ádámba, aki látta, és szemén keresztül megkívánta a tilosat, és beleharapott társával együtt, oly magasból lezuhanva a sárba.

Amikor valaki romlott, a romlottság magával ragadja (társát is), hacsak az nem szent a szó igazi értelmében.

Vigyázzatok azért szemetekre, emberek! A szem pillantására és az értelemre. Akik romlottak nem képesek másra, csak mások megromlására. A szem a test világossága. (Vö. Lk 11,34-35.) A te gondolatod a szív világossága. De ha szemed nem tiszta – mert egy romlott gondolat megrontja az érzékeket – akkor minden elsötétül benned, és csábító ködök tisztátalan képzeteket alkotnak benned. Akinek gondolata tiszta, abban minden tiszta, tiszta a tekintete, és Isten világossága uralkodik ott, ahol az érzékek nem gátolják. De ha rosszindulatúlag zavaros dolgok látására nevelted szemedet, akkor minden elsötétül benned. Hasztalanul néznél még a legszentebb dolgokra is. A sötétségben csak sötétség lesz, és a sötétség tetteit viszed végbe.

Azért, Isten gyermekei, védjétek meg magatokat önmagatok ellen. Figyelmesen örködjétek minden kísértés felett. A kísértés még nem rossz. Az atléta a küzdelem által készül fel a győzelemre. A felkészületleneket és figyelmetleneket viszont legyőzi a rossz. Minden kísértést okozhat. A vereség elernyeszt. A küzdelem elfáraszt. De gondoljatok arra, mit szereznek nektek ezek a dolgok. Azt akarjátok, hogy egyórás gyönyörért elveszítsétek az örökké tartó békét? Mit hagy hátra a testi gyönyör, az aranyban és a gondolatban való gyönyörködés? Semmit. Mit értek el, ha visszautasítjátok ezeket? Mindent. A bűnösöknek beszélek, mert az ember bűnös. Rendben van, mondjátok meg nekem igazán: miután kielégítették érzékeiteket, kevélységteket, fősვნისებteket, frissebbeknek, biztosabbaknak, megelégedettebbeknek érzitek magatokat? A kielégítést követő órákban, amikor visszagondoltok rá, őszintén boldognak érzitek magatokat? Én nem ízleltem meg az érzékiségnek ezt a kenyerét. De válaszolok helyettetek: „Nem. Elhervadás, elégedetlenség, bizonytalanság, hányinger, félelem, nyughatatlanság. Íme az elmúlt órák kisajtott leve.”

De kérlek titeket valamire. Miközben azt mondom: „Sose tegyétek ezt”, azt is mondom: „Ne legyetek könyörtelenek azokkal szemben, akik eltévelyednek”. Gondoljatok arra, hogy mindnyájan testvérek vagytok, közös a testetek és lelketek. (eredete). Gondoljatok arra, hogy sok oka lehet annak, hogy valaki vétkezik. Legyetek irgalmasok a bűnösök iránt, és jóságosan emeljétek fel őket és vezessétek őket Istenhez, megmutatva nekik, hogy az általuk megtett út veszélyeket jelent a test, az értelem és a szellem számára. Tegyétek ezt, és nagy lesz jutalmatok. Mert mennyei Atyátok irgalmas a jók iránt és százannyit tud adni egyért.

(Ekkor mozgás támad a tömegben, s Jézus félbeszakítja beszédét, mert mindenki Mária Magdolnát figyeli, aki négy piperkőc társaságában megérkezik. Azok utat csinálnak neki a

tömegben. Jézus egy ideig ránéz, de utána feléje se nézve folytatja beszédét, amelyet azonban főleg hozzá intéz:)

Azt mondtam, legyetek hűségesek a Törvényhez, legyetek alázatosak és irgalmasok, ne csak azokat a testvéreiteket szeressétek, akikkel vérségi kapcsolat köt össze, hanem azokat is, akik a közös eredet révén azok, mint emberek. Azt mondtam nektek, hogy a megbocsátás hasznosabb a haragnál, hogy a részvét jobb a könyörtelenségnél. De most azt mondom nektek, hogy nem szabad elítélni mást, ha valaki nem mentes attól a bűntől, amelyet másban el akar ítélni. Ne legyetek olyanok, mint az írástudók és a farizeusok, akik mindenkivel szemben szigorúak, csak magukkal szemben nem. Akik tisztátalannak mondják azt, ami külsőségesség, ami csak a külsőt tudja beszennyezni, de utána helyet adnak bensejükben, szívükben a tisztátalanságnak. (Lk 11,39)

Isten nincs a tisztátalankokkal, mert a tisztátalanság azt rontja meg, ami Isten tulajdona: a lelket, és főleg a kicsinyek lelkét, akik a föld angyalai. Jaj azoknak, akik sátáni, állatias kegyetlenségükkel levágják azok szárnyát, és az égnek eme virágait a sárba tiporják, megismertetve velük az érzékiség ízét! Jaj!... Jobb lenne nekik, ha villám vágná agyon őket, mint hogy ilyen bűnt kövessenek el. (Vö. Mt 18,10.)

Jaj nektek, ti gazdagok és örvendezők! Mert éppen köztetek erjed a legnagyobb tisztátalanság, aminek ágyat, párnát, henyélést és pénzt adtok. Most jóllaktatok. Torkotokig ér a tisztátalan vágyak étele és fojtogat titeket. De éhezni fogtok. Rettenetes és kielégíthetetlen, csökkenthetetlen lesz éhségetek az örökkévalóságban. Most gazdagok vagytok. Mily sok jót tudnátok tenni vagyonotokkal! Ti pedig sok rosszat tesztek vele magatoknak és másoknak. Egy napon, amelynek nem lesz vége, kegyetlen szegénység lesz részetek. Most nevettek. Győzteseknek képzelitek magatokat. De könnyeitek megtöltik majd a Gyhenna mocsarait. És többé nem lesz nyugalmatok. (Vö. Lk 6,24-25.)

Hol rak fészket a házasságtörés? Hol rontják meg a gyermekeket? Ahol valakinek van két, három ágya a szabadosságra, jegyesének ágyán kívül, és abba süllyeszti el pénzét és a testének erejét, amely testet Isten azért adta neki, hogy dolgozzék családjáért, és ne tegye ki tisztátalan viszonyoknak, amelyek a tisztátalan állat alá süllyesztik őt. Hallottátok a mondást: „Ne törj házasságot”. (Kiv 20,14; MTörv 5,18; Mt 5,27) De én azt mondom nektek, hogy aki vágyakozva néz egy asszonyra, vagy aki vágyakozva megy egy férfihez, már pusztán ezzel házasságtörést követett el szívében. *Semmiféle* ok sem teszi megengedetté a paráználkodást. *Semmiféle*. Nem jogosít fel erre, ha a férj elhagyott vagy visszautasított. Nem jogosít fel a visszautasított asszony iránt érzett részvét. Csak *egyetlen* lelketek van. Amikor az össze van kötve egy másik lélekkel a hűséget ígérő szerződés által, ne hazudtold meg! Különben a szép test, amellyel vétkezel, veled megy, tisztátalan lélek, a kiolthatatlan lángokba. Inkább csonkítsátok meg, de ne öljétek meg örökre elkárhozhatva. (Vö. Mt 5,29) Forduljatok vissza emberek, ti gazdagok, a bűn férges mocsarai, forduljatok vissza emberek, hogy ne undorodjék tőletek az Ég...

(Mária Magdolna a kezdetben gúnyos, csábító arccal hallgatja Jézus szavait. Végül elsötétül a dühtől. Jóllehet Jézus nem néz rá, felfogja, hogy neki beszél. Megvetően fátylába burkolózik, és a nép megvető pillantásaitól és Jézus szavaitól üldözve, veszett kacajjal lefut a hegyről.)

Jézus folytatja beszédét:

Méltatlankodtok a történetek miatt. Már két napon keresztül megzavarta a Sátán a mi találkozóhelyünket, amely jó magasan van a sár fölött. Többé nem szolgál ez menedékkül számunkra, azért elhagyjuk. (Előző napon egy képmutató farizeus hazugsággal vádolta Jézust, erre is utal.)

Házasságtörés (Mt 5,27-32)

Hallottátok, hogy azt mondták a régieknek: „Ne törj házasságot”. Aki közületek már hallott engem beszélni más helyeken, tudja, hogy gyakran beszéltem erről a bűnről. Mert, figyeljétek csak meg, számomra ez a bűn nemcsak egy, hanem két vagy három személy bűne.

Megmagyarázom. A házasságtörő vétkezik önmagában, vétkezik társa által, vétkezik az elárult feleség vagy férj ellen, akit kétségbeesésébe vagy bünténybe kergethet. Ez a véghezvitt bűnre vonatkozik. De még többet mondok nektek: „Nemcsak a véghezvitt bűn, hanem már a végbevétel vágya is bűn.” Mi a házasságtörés? Lázás kívánság az után, aki nem a miénk. Kezdődik a bűn a vággyal, folytatódik a csábítással, majd a rávétellel, és megkoronázást nyer a cselekedettel.

Hogyan kezdődik? Általában egy tisztátalan tekintettel. És ez összefügg azzal, amit előzőleg mondtam. A tisztátalan szem látja azt, ami rejtve van a tiszta előtt, és a szemem keresztül szomjúság keletkezik a torokban, éhség a testben, láz a vérben. Szomj, éhség, láz a testet illetően. Az örület kezdete. Ha az, akire néz becsületes, az őrzőgő forgolódik saját paraszán, vagy elhatározza, hogy bosszúból befeketíti. Ha az is becsületes, akit néznek, akkor válaszol a tekintetre, és kezdődik a lejtő a bűn felé. Azért mondom nektek: „Aki vágyakozva nézett egy asszonyra, már házasságtörést követett el vele, mert gondolatban már véghezvitte azt, amire vágyakozott.” Inkább, ehelyett, ha jobb szemed bűnre indít téged, vágd ki, és vedd el magadtól. Jobb neked félszemmel élned, mint mindörökké a pokoli sötétségbe zuhannod. És ha jobb kezed vétett, vágd le és vedd el. Jobb neked félkézzel élned, mint mindkettővel a pokolba jutnod. Igaz, azt mondják, hogy a csonkák nem szolgálhatják Istent a Templomban. De más a helyzet az életben. Akik csonkán születtek de szentek, vagy az erény által csonkává váltak, az angyaloknál szebbekké lesznek, és szolgálni fogják Istent, szeretve Őt az égi boldogságban.

Azt is mondták nektek: „Aki elküldi feleségét, adjon neki válólevelet”. De ennek érvényessége megszűnt. Nem Istentől jött. Isten azt mondta Ádámnak: „Ez a társad, akit neked adtam. Növekedjétek és szaporodjatok a földön, töltsétek be azt, és vessétek uralmatok alá.” (Vö. Ter 1,26-31; 2,18-25) És Ádám, felsőbbrendű értelemmel eltelve, mert a bűn még nem homályosította el értelmét, amelyet Isten tökéletesnek teremtett, felkiáltott: „Íme végre csont az én csontomból és hús az én húsemból. Férfias megjelenésű nőnek fogják hívni, azaz másomnak, mert a férfiből lett. Azért a férfi elhagyja apját, anyját, és a kettő egyetlen testté lesz.” És a fény ragyogásának növelésével az Örök Világosság mosolyogva jóváhagyta, amit Ádám mondott, s ami az első, *eltörölhetetlen* törvényté vált. Nos, ha az ember állandóan növekvő durvasága miatt az emberi törvényhozónak egy új törvényt kellett hoznia; ha az ember állandóan növekvő változékonysága miatt meg kellett fékezni őt és azt kellett mondania: „Ha azonban elküldted, nem veheted többé vissza”, ez nem törli el az első, eredeti törvényt, amely a földi Paradicsomban született, és amelyet Isten jóváhagyott.

Mondom nektek: „Mindaz, aki elküldi feleségét, a bebizonyított paráználkodást kivéve, kiteszi őt a házasságtörésnek.” Mert valójában mi történik az esetek kilencven százalékában az elküldött asszonnyal? Újból férjhez megy. Milyen következménnyel? Erről sokat lehetne mondani! Nem tudjátok, hogy ez a rendszer akaratlanul is vérfertőzésekre vezethet? Mily sok könnyet ejtettek egyetlen bujálkodás miatt! Igen. Bujálkodás. Nincs rá más szavam. Legyetek tiszták! Mindent felülmúlhattok, ha a szellem helyes. De minden az érzékek kielégítésére indít, ha valakinek lelkülete buja. A női hidegséget, a törvény súlyosságát, az aránylagos munkaképtelenséget, a nyelv nehézségét, a bujaság szeretetét, mindet felülmúlja, még a betegségeket és haragosságot is az, aki szentül szeret. De mivel bizonyos idő után az ember már nem szeret úgy, mint az első napon, azért látja lehetetlennek azt, ami több mint lehetséges, és a szegény asszonyt kiteszi az utcára és a pusztulásnak.

Házasságtörést követ el, aki visszautasítja őt. Házasságtörést követ el, aki feleségül veszi őt, miután visszautasították. Csak a halál vet véget a házasságnak. Ne felejtsetek el ezt. És ha

szerencsétlenül választottatok, viseljétek annak következményét keresztként, mindketten boldogtalanul, de szentül, és anélkül, hogy még nagyobb boldogtalanságot okoznátok a gyermekeknek, akik ártatlanok, és akik inkább szenvednek eme szerencsétlen helyzet miatt. A gyermekek szeretetének százszor és százszor gondolkodóba kellene ejtenie titeket, abban az esetben is, amikor az egyik házastárs meghal. Ó, ha meg tudnátok elégedni azzal, amitek van, és amire Isten azt mondta: „Elég!” Ti özvegy férfiak és nők, ha a halálban nem lecsökkentést tudnátok látni, hanem felemelést a szülők tökéletességére! Anyának lenni az elhunyt anya helyett is. Apának lenni az elhunyt apa helyett. Két léleknek lenni egyben, szeretetet gyűjteni a gyermekek számára az elhunyt kihűlt ajkáról, és azt mondani: „Menj békében anélkül, hogy féltened azokat, akik tőled jöttek. Én tovább szeretem őket helyetted és a magam részéről is, kétszeresen szeretem őket, apjuk és anyjuk leszek, és nem nehezedik majd rájuk az árvák szerencsétlensége, nem érzik majd a velük született féltékenységet az elhunyt házastárs iránt, azzal kapcsolatban, aki átveszi az anya vagy apa szent szerepét, amikor Isten azt az égi hazába hívta.”

Ítékezés (Mt 7,1-6)

Gyermekeim, mondanivalóm végéhez közeledik, amint végéhez közeledik ez a nap is a napnyugtával. Ezen a hegyi találkozóhelyen mondott beszédemet jegyeztétek meg. Véssetek szívetekbe! Gyakran emlékezzetek vissza rá! Örök útmutatóitok lesznek. És főleg legyetek jók a gyengék iránt. Ne ítélkezzetek, hogy titeket se ítéljenek meg. Gondoljatok arra, hogy eljöhét a pillanat, amelyben Isten emlékezetetekbe idézi: „Így ítéltél. Ezért tudad, hogy ez rossz volt. Lelkiismereted figyelmeztetett tehát, hogy bűnt követtél el. Törleszd most le, büntetésedet.”

A szeretet már feloldozás. Legyetek szeretetteljesek mindenki iránt mindenben. Ne kevélykedjétek azért, mert Isten annyira segített titeket abban, hogy jók maradjatok. Inkább igyekezzetek felfelé haladni, mert hosszú a tökéletesség létrája, és nyújtsatok segítő kezet az elfáradtaknak, a tudatlanoknak, azoknak, akik áldozatul esnek a hirtelen csábításnak. Miért vizsgálod oly nagy figyelemmel a szálkát testvéred szemében, ha előzőleg nem emeled ki a gerendát sajátodból? Hogyan mondhatod felebarátodnak: „Engedd kivennem szemedből ezt a szálkát”, miközben megvakít téged a te szemedben levő gerenda? Fiam, ne légy kétszínű. Vedd ki előbb a gerendát a tiedből, és utána ki tudod venni a szálkát felebarátodéból anélkül, hogy mindent tönkre tennél.

A szeretetlenséghez hasonlóan ne legyetek oktalanok. Azt mondtam nektek: „Nyújtsatok segítő kezet a fáradtaknak, a tudatlanoknak, azoknak, akik a hirtelen csábítás zsákmányává lesznek.” De ha szeretetteljesség a tudatlanok oktatása, az elfáradtak fellelkesítése, azok felemelése, akiket sok minden összetört, oktalanság lenne felfedni az örök igazságokat azok előtt, akiket megfertőzött a sátánimádás, akik prófétáknak képzelik magukat, akik befurakodnak az egyszerűek közé, akik megrontják, rossz útra térítik őket, akik szentségtörő módon bemocskolják Isten dolgait. Az igazi tanítvány a legnagyobb tiszteletet tanúsítja, tud beszélni és tud hallgatni, tud fontolgatni és tud cselekedni, hogy Istennek híveket szerezzen és Őt szolgálja. Értelmesek vagytok, és ha igaz életet éltek, Isten megadja nektek mindazt a világosságot, amelyre szükségetek lesz ahhoz, hogy még jobban irányítsa értelmeteket. Fontoljátok meg, hogy az örök igazságok hasonlóak a gyöngyökhöz, és sose látjuk, hogy a gyöngyöket a disznók elé vetnék, amelyek jobban szeretik a bűzös moslékot és a makkot, mint az értékes gyöngyöt, és azokat könnyörtelenül eltaposnák, és megfordulnának, hogy széttépjenek titeket. Ne adjátok a szent dolgokat kutyáknak! Ez most elég számotokra.

Sok mindent mondtam nektek, gyermekeim. Hallgassatok szavamra. Aki megszívleli azokat és átviszi a gyakorlatba, az hasonló ahhoz a megfontolt emberhez, aki sziklás helyen akar házat építeni magának. Kétségtelenül fáradságos megalapozni azt. Csakánnyal és vésővel kell dolgoznia, kérges lesz tőle a keze, belefárad a dereka. De utána beöntheti a habarcsot a

kövek hézagaiba, és ráteheti a megrögzített téglákat, mint egy várfalra, és a ház szilárd lesz, mint egy hegy. Jöhetnek a viharok, a felhőszakadások, kiáradhatnak a folyók, süvölhetnek a szelek, ostromolhatják a hullámok, mindennek ellenáll. Ilyen az, akinek hite jó alapokon nyugszik.

Ezzel szemben aki felületesen hallgat és nem vési erőteljesen szívébe szavaimat, mert tudja, hogy ez fáradságos lenne számára, fájdalmas lenne neki túl sok dolgot kitépni onnan, az hasonló ahhoz, aki lustán és ostobán építi fel házát a homokra. Alighogy jönnek a viharok, a gyorsan felépített ház gyorsan összeomlik, és az ostoba elszomorodva nézi a törmeléket és vagyonának pusztulását. És itt több van, mint egy romhalmaz, amit még helyre lehet hozni drágán és fáradságosan. Itt egy rosszul épített lelki épület dől össze, és semmitek se marad annak újjáépítésével. A másvilágon nem építenek. Jaj annak, aki oda ezt a törmeléket hozza magával.

Befejeztem. Most lemegyek a tóhoz, és megáldalak titeket a Háromszemélyű Egyisten nevében. Békém legyen veletek!

(3-210)

Óvakodjatok a hamis prófétáktól!

Jézus az apostolokkal és a néppel együtt még péntek este lemegy a hegyről, de már nincs annyi idejük, hogy a szombat beállta előtt elérhetnék lakóhelyüket, azért a hegy alján töltik az éjszakát. Másnap reggel egy gazdag írástudó, aki hallgatta Jézus beszédeit, s ott van birtoka, reggelit hoz az egész seregnek, és utána kéri Jézust, hogy még egyszer beszéljen nekik. Jézus szívesen teljesíti kérését:

– Isten akarata itt tartott minket ezen a helyen, mert a megtett út után nem mehetünk tovább anélkül, hogy meg ne sértenénk a törvényt (a szombati pihenésre vonatkozólag) és botrányt ne okoznánk... Méltányos megszentelni az ünnepeket és dicsérni az Urat az imaházakban. De az egész teremtett világon imádkozhatunk, ha a teremtmény az ima helyévé teszi azt, lelkét felemelve az Atyához. Noé bárkája az ima helye volt, amikor sodorták a hullámok; Jónás számára a hal gyomra volt az ima helye. Amikor József a fáraó házában élt, az volt számára az ima helye, Holofernesz sátra pedig a tiszta Judit számára szolgált az ima helyéül. És nemde annyira szent volt az Úr számára az a romlott hely, ahol Dániel próféta rabszolgaként élt, és amelyet az ő életszentsége megszentelt, hogy kiérdemelte a nagy jövődöléseket Krisztusról és az Antikrisztusról, a mai idők és az utolsó idők kulcsáról. Még inkább szent ez a hely, amely színeivel, illatával, tiszta levegőjével, gazdag vetésével, gyöngyszerű harmatával az Atyaistenről és Teremtőről beszél, és azt mondja: „Hiszek. És ti is higgyetek, mert mi tanúskodunk Istenről.” Ezen a szombaton legyen azért ez a zsinagóga, és olvassunk a kalászkok örök oldalairól, a nap lámpása mellett.

Említettem Dánielt. Azt mondtam: „Legyen ez a hely a mi zsinagógánk”. Ez emlékezetbe idézi a három szent ifjú áldásra felhívó szavait a kemence lángjai között: ég és vizek, harmat és zúzmara, jég és hó, tüzek és színek, fény és sötétség, villámok és felhők, hegyek és dombok, minden, ami nő, madarak, halak és vadállatok, áldjátok és dicsérjétek az Urat az alázatos és szívükben szent emberekkel együtt. Ez a szent ének összefoglalása, amely oly sok mindenre tanítja az alázatosakat és a szenteket.

Minden helyen imádkozhatunk és kiérdemelhetjük az eget. Kiérdemeljük azt, amikor megtesszük az Atya akaratát. Amikor a nap megkezdődött, megjegyezte valaki, hogy ha minden Isten akaratából történik, akkor az emberek tévedéseit is akarja Isten. Ez tévedés, és nagyon elterjedt tévedés. Akarhatja-e valaha egy atya, hogy fia szégyenteljesen viselkedjék? Nem kívánhatja. Mégis látjuk, hogy egyes családokban a gyermekek szégyenletesen viselkednek, jóllehet atyjuk igaz ember, aki megmutatta nekik a jót, hogy azt tegyék és a rosszat, hogy kerüljék. És egy becsületes ember sem vádolja az atyát, hogy ő ösztönözte rosszra fiát.

Isten az Atya, az emberek az Ő gyermekei. Isten megmutatja a jót, és azt mondja: „Íme, a te javadra ezek közé a körülmények közé helyezlek téged.” Vagy amikor a Gonosz és azok az emberek, akik az ő szolgálói, szerencsétlenségeket okoznak az embereknek, Isten azt mondja: „Íme, ebben a fájdalmas órában tégy így, és ha így teszel, ez a rossz örök javadra szolgál”. Tanácsot ad nektek. De nem kényszerít titeket. Akkor, ha valaki, jóllehet ismeri Isten akaratát, mégis inkább az ellenkezőjét teszi, mondhatja-e, hogy ez az ellenkező az Isten akarata? Nem mondhatja!

Szeressétek Isten akaratát. Szeressétek jobban saját akaratotoknál, és kövessétek a csábítások ellenére és a világ, a test és az ördög erős befolyása ellenére. Igazán mondom nektek, hogy nagyon boldogtalan, aki azoknak enged. Ti Úrnak és Messiásnak neveztek engem. Azt mondjátok, szerettek engem, és hozsannát zengtek nekem. Követtek engem, és ez szeretetnek látszik. De igazán mondom nektek, hogy közületek nem mindenki lép majd be velem a mennyországba. Még legrégebb és legközelebbi tanítványaim között is lesznek

olyanok, akik nem lépnek be oda, mert sokan saját akaratukat teljesítik, vagy a test, a világ és az ördög akaratát, nem pedig Atyámét.

Nem azok, akik azt mondják nekem: „Uram! Uram!” lépnek be a mennyországba, hanem azok, akik Atyám akaratát cselekszik. (Vö. Mt 7,21) Csak ezek lépnek be Isten országába. Eljön majd a nap, amikor én, aki hozzátok beszélek, miután Pásztor voltam, Bíró leszek. Ne vezessen félre titeket a jelenlegi látvány. Most pásztorbotom összeterelem a szétszéledt nyáját, és kedvesen hívlak titeket, hogy jöjjetek az Igazság legelőjére. Akkor pásztorbotom helyett bírói, királyi jogarom lesz kezemben, és ugyancsak más lesz a hatalmam. Nem kedvesen, hanem kérlelhetetlen igazságossággal választom szét az Igazság által táplált juhokat azoktól, akik az Igazságot a Tévedéssel vegyítették, vagy csak a Tévedéssel táplálkoztak.

Egy első és egy utolsó alkalommal teszem ezt. (Célzás a halál utáni személyes ítéletre és az utolsó ítéletre.) És jaj azoknak, akik a Bíró előtti első és második megjelenéskor nem lesznek tiszták, nem tisztulhatnak meg a mérgektől. A harmadik csoportba tartozók nem tisztulhatnak meg. Senki se képes megtisztítani őket. (A fordító megjegyzése: Az első csoportba az azonnal üdvözültek tartoznak, a másodikba azok, akik megtisztulhatnak a tisztítóhelyen, a harmadikba a kárhozottak.) Ezek csak a Tévedést kívánták, és megmaradnak a Tévedésben. Lesz, aki akkor ezek közül felsóhajt: „De hogyan, Uram? Nem prófétáltunk-e mi a te nevedben, és nemde a te nevedben üztük-e ki az ördögöket, és a te nevedben tettünk-e sok csodát?” (Vö. Mt 7,15-23.)

Akkor nagyon világosan megmondom nekik: „Igen. Merészeltétek használni az én nevemet, hogy azoknak tünjete, akik nem voltak. Sátáni módon Jézusnak akartatok látszani az életben. De cselekedeteitek gyümölcse vádol titeket. Hol vannak azok, akiket megmentettetek? Mikor teljesedtek a ti jóvendöléseitek? Mi volt az eredménye a ti ördögűzésteknek? Ki volt cinkostársatok a csodáitokban? Ó, az én Ellenségem nagyon hatalmas! De nem hatalmasabb nálam! Segített titeket, de csak azért, hogy nagyobb legyen zsákmánya, és a ti működétek által megnövekedett azok köre, akiket elsodort a tévtan. Igen, tettetek csodákat. Sőt, látszólag nagyobbakat azoknál, akik Istennek igazi szolgálói voltak, akik nem voltak komédiások, akik elszédítik a népet, hanem alázatosságukkal és engedelmségükkel csodálatba ejtették az angyalokat. Ők, az én igazi szolgálóm önfeláldozásaikkal nem okoznak érzéki csalódásokat, hanem legyőzik a szíveket, ők megmutatják az embereknek Istent. Ők csak az Atya akaratát teljesítik, és másokat is elvezetnek erre, úgy, amint az egyik hullám hatással van a másikra, amelyik megelőzi, és amelyik követi. Ők nem ültek trónra, hogy megbámulják őket. Ők, az én igazi szolgálóm azt teszik, amit én mondok, anélkül, hogy gondolnának arra, amit tesznek, és az ő művüket az én jelem pecsételi meg, amely a megzavarhatatlan békéé, a szelídségé és a rendé. Azért mondhatom nektek: ezek az én szolgálóm. Titeket nem ismerlek. Távozzatok tőlem messzire mindnyájan, ti gonoszok!”

Ezt mondom majd akkor. És rettenetes szavak lesznek ezek. Vigyázzatok, hogy ne érdemeljétek ki ezeket, és jöjjetek a biztos úton, jóllehet fájdalmas, az engedelmség útján a mennyország dicsősége felé! Most élveztétek szombati nyugalmatokat, Istent dicsérve, egymás társaságában! Béke legyen mindnyájatokkal!

Jézus megáldja a tömeget mielőtt az szétoszlik, hogy árnyékos helyet keressen, és csoportokat alkotva megbeszélje azt, amit hallott. Jézus mellett maradnak az apostolok és az írástudó János, aki nem beszél, hanem mélységesen elmélkedik, tanulmányozva Jézus minden mozdulatát.

Ezzel lezárul a hegyi beszéd sorozata.

4. füzet – Az utolsó vacsora

Az utolsó vacsora

(Mt 26,17-29; Mk 14,12-25; Lk 22,1-30.34-38; Jn 13,1-30)

Az utolsó vacsora terme nem tökéletes négyzet alakú, kissé téglalap alakja van. Talán egy méterrel hosszabb, mint amilyen széles. Mennyezete alacsony, vagy legalábbis annak tűnik nagy méretéhez viszonyítva, és kissé boltíves.

Rövidebb oldalain egy-egy ablak van, bezárt ablaktáblákkal. Padlózata égetett agyagból készült nagy lapokból áll, amelyeket az idő már fakóvá tett. A mennyezet közepén több olajlámpát tartó lámpa függ. A hosszú falak egyikén nincs semmiféle nyílás, a másik végén hat lépcső vezet egy kis ajtóhoz.

A falak fehérek, minden díszítés nélkül. A terem közepén nagy, téglalap alakú, fából készült egyszerű kivitelű asztal van. Az egyik rövidebb fal ablaka alatt egy láda, amelynek tetején kézmosó edények és vizeskancsók vannak. A másik falon levő ablak alatt hosszú, alacsony állvány van, amelyen nincs semmi. A hosszú falak mentén vannak a kerevetek, amelyeken majd elhelyezkednek az asztal körül.

A terem ajtaja egy folyosóra nyílik, amely a bejárathoz vezet. A folyosóról be lehet menni egy másik, kisebb terembe. Ebben a szobában tartózkodik jelenleg Mária más asszonyokkal. Ott van köztük Magdolna, és Jakab és Júdás anyja, akit szintén Máriának hívnak. Néhány férfi is van velük, akik Jézus tanítványai lehetnek.

Mária sötétkék ruhában van. Fején fehér fátyol, melyet csak akkor látni, mikor leveti a fejét is befedő köpenyt. Arca nagyon megviseltnak látszik. Nagyon szomorú, jóllehet néha kedvesen mosolyog. Nagyon sápadt. Mozgása is fáradt és bizonytalan, mint azé, aki elmélyed gondolataiban.

A ház gondnoka meggyújtja az utolsó vacsora termének olajlámpásait. Utána a kapuhoz megy és kinyitja, és belép rajta Jézus apostolaival. Már sötétedik.

Jézus a szokásos módon üdvözlí a gondnokot:

– Béke ennek a háznak! – és utána, miközben az apostolok a vacsora termébe mennek, ő bemegy abba a szobába, ahol Mária tartózkodik. Az asszonyok üdvözlí őt, és magára hagyják Anyjával.

Jézus elbúcsúzik Anyjától

Jézus átöleli Anyját, és homlokon csókolja. Mária először Fiának kezét csókolja meg, utána jobb arcát. Jézus leülteti Máriát, és leül melléje egy támla nélküli székre. Fogja Mária kezét, miközben az leül, s utána is.

Jézus is gondolataiba merül, szomorú, bár néha mosolyt kényszerít magára. Mária aggodalmas arccal tanulmányozza Őt. A szegény Édesanya a kegyelem és szeretet révén felfogja, hogy ez az az óra! Fájdalmas vonások jelennek meg Mária arcán és szeme kitágul, mint akinek kínos benső látomása van. De nem rendez jeleneteket. Méltóságteljes, akárcsak Fia. Jézus beszél. Anyja imáiba ajánlja magát:

– Mama, azért jöttem, hogy megerősítésre és vigaszra találjak nálad. Olyan vagyok, mint egy kisgyermek, Mama, akinek szüksége van fájdalmában az anyai szívre és az anyai öltre, hogy megerősítse. Visszatértem ebben az órában, mint egykori kis Jézusod. Nem a Mester vagyok, Mama. Egyedül Fiad vagyok, mint Názáretben, amikor kicsi voltam, mint Názáretben,

mielőtt elhagytam magánéletemet. Nincs senkim, csak te. Az emberek ebben a pillanatban nem barátaim, nem hűségesek Jézusodhoz. Mégcsak nem is bátrak a jóra. Csak a gonoszok állhatatosak és erősek gáztetteikre. De te hűséges vagy hozzám, te vagy az én erőm, Mama, ebben az órában. Támogass engem szereteteddel és imáddal. Csak te tudsz itt imádkozni ebben az órában. Imádkozni és megérteni. A többiek ünnepelnek, gondolataikat leköti az ünneplés vagy a bűntény, miközben én annyi dolog miatt szenvedek. Sok dolog meg fog halni ez után az óra után. Többek között meghal bennük a gyenge ember. Azután majd méltók lesznek hozzám mindnyájan, kivéve azt, aki elveszett, és akit semmiféle erő sem tud rávenni arra, hogy legalább bűnbánatot tartson. De most még nehéz a felfogásuk, még nem érzik, hogy én meghalok, miközben ők ünnepelnek, azt gondolva, hogy már közel van diadalom. Néhány nappal előbb megrészegítette őket a hozsannázás. Mama, ezért az óráért jöttem, és természetfeletti módon örömmel látom ennek eléréseit. De énem fél is tőle, mert ennek a helynek a neve: árulás, megtagadás, vadság, káromlás, elhagyás. Támogass engem, Mama! Mint amikor imáddal levontad magadra Isten Lelkét, és Általa a világnak adtad Azt, akire a nemzetek vártak. Vondd le most Fiadra az erőt, ami segít engem annak a műnek véghezvitelére, amiért jöttem. Mama, Isten veled! Áldj meg, Mama, az Atya által! És bocsáss meg mindenkinek! Bocsássunk meg együtt, bocsássunk meg már most megkínzóinknak.

Miközben beszél, Jézus térdre ereszkedik Mária lába előtt, és derekánál átölelve tartja őt.

Mária hangtalanul sír, arcát kissé felemelve, bensőségesen imádkozva Istenhez. Könnyei lecsordulnak sápadt arcára, és ölébe hullanak és Jézus fejére, amely szívéen nyugszik. Majd Mária Jézus fejére teszi kezét, mintha megáldaná, és utána lehajol, hogy megcsókolja haját. Simogatja haját, vállát, karját, keze közé veszi arcát, és maga felé fordítja, szívére szorítja. Könnyezve megcsókolja Őt homlokán, orcáin, fájdalmas szemén, ringatja ezt a szegény, fáradt fejet, mintha kisgyermek volna, amint az Újszülöttet ringatta a barlangban. De most nem énekel. Csak azt mondja: „Fiam! Fiam! Jézus! Jézusom!” De olyan hangon, hogy fájdalom hallani.

Utána Jézus felkel. Megigazítja palástját, megáll Anyja előtt, aki még mindig sír, és most Ő áldja meg őt. Majd az ajtóhoz megy. Mielőtt kimenne, azt mondja:

– Mama, eljövök még, mielőtt befejezném az én húsvétomat. Várj imádkozva! – És kimegy.

A vacsora termének előkészítése

Az apostolok tízen vannak, és nekilátnak a terem előkészítésének.

Júdás feláll az asztalra, és ellenőrzi, hogy van-e elég olaj a lámpákban. Utána leugrik és segít Andrásnak a tálak elrendezésében az asztalon, melyet közben leterítették egy pompás asztalterítővel. András megcsodálja azt.

– Lázár egyik legjobb terítője – jegyzi meg Júdás. – Márta mindenképpen ezt akarta hozni.

– És ezek a kelyhek! És ezek a kancsók! – jegyzi meg Tamás, aki bort önt az értékes kancsókba, és a szakértő szemével figyelmesen nézi azok karcsú alakját és finoman kidolgozott füleit.

– Ki tudja, milyen értékesek! – jegyzi meg Júdás.

– Kovácsolt munka. Apám bolondulna érte. Az ezüst és az aranylemez könnyen hajlik, amikor meleg. De így kidolgozva!... Egy pillanat alatt mindent tönkre lehet tenni. Elég egy rossz kalapácsütés. Erő és ugyanakkor könnyedség kell ehhez. Látod a füleket? Egy darabot képeznek a többivel. Nincsenek ráforrasztva. Csak gazdagok rendelkeznek ilyen dolgokkal...

– Olyan, mint egy szobrászmű!

– Pontosan!

Mindnyájan megcsodálják. Utána visszatérnek munkájukhoz. Egyesek a pamlagokat helyezik el, mások a tálalóállványt rakják meg.

Együtt belép Péter és Simon.

– Ó! Végre megjöttetek! Hova mentetek megint? Miután a Mesterrel megérkeztünk ide, újból eltűntetek. – mondja a kerióti.

– Még volt egy megbízatásunk a vacsora előtt – válaszol röviden Simon.

– Bánatos vagy?

– Azt hiszem, elég okunk van erre azok után, amit ezekben a napokban arról az ajakról hallottunk, amely sose hazudott.

– És ezzel a бүdös... Péter, szedd össze magad! – morogja Péter fogai között.

– Te is...! Néhány napja bolondnak látszol. Olyan a képed, mint a vadnyúlé, amely maga mögött érzi a sakált – válaszol Júdás.

– Te meg olyan vagy, mint a riadt róka. Néhány nap óta te sem vagy különösebben szép. Olyan különös képet vágsz. Kifejezetten sandítasz... Kit vársz, vagy kit remélsz, hogy látsz? Magabiztosnak látszol, magabiztosnak akarsz látszani, de olyan vagy, mint aki fél – vág vissza Péter.

– Ó! Ami a félelmet illeti, te sem vagy egy hős!

– Egyikünk sem, Júdás. Te a Makkabeus nevét viseled, de nem vagy az. Az én nevem jelentése „Isten kegyes”, de megvallom, félek attól, hogy elvesztem Isten kegyeit – mondja János. – Simon, Jónás fia új nevet kapott: „szikla”, és most lágy, mint a viasz a tűzben. Nincs meg többé régi akaratereje. Pedig a legnagyobb viharban sem láttam őt soha gyávának! Máté, Bertalan és Fülöp olyanok, mint az alvajárók. Testvérem és András mást se tesznek, csak sóhajtoznak. Nézd a Mester két unokatestvérét, már öregeknek látszanak. Tamás elvesztette jókedvét. Simon olyannak látszik, mint három éve, amikor végét járó leprás volt, annyira elemészteti a fájdalom, ólomszínű, reményt-vesztett.

– Igen. Mindenkit megfertőzött búskomorságával – jegyzi meg Júdás.

– Az én unokatestvérem, Jézus, az én és a ti Mesteretek és Uratok nem búskomor. Ha azt akarod mondani ezzel, hogy Ő szomorú a nagy fájdalom miatt, amiben egész Izrael részesítette, amit mi is látunk, és más rejtett fájdalmai miatt, amelyeket csak Ő lát, akkor azt mondom: „Igazad van.” De ha ezzel a kifejezéssel bolondnak minősíted őt, azt megtiltom neked! – mondja Jakab, Alfeus fia.

– És nem elmezavar a búskomorság rögeszméje? Én tanulmányoztam a világi tudományokat. És tudom. Ő túlságosan önmagába mélyed. Most kifáradt az agya.

– Ami azt jelenti, hogy elvesztette az eszét. Nemde? – kérdezi látszólagos nyugalommal a másik unokatestvér, Júdás Tádé.

– Pontosan azt! Jól látta az apád, akinek igaz és szent az emléke, és akihez te annyira hasonlítasz az igazságban és a bölcsességben! Jézus, akinek szomorú végzete, hogy egy nagyon régi kiváló házból származik, lelki öregségben szenved, és mindig hajlamos volt erre a betegségre. Először kedves volt, utána mindinkább erőszakos. Láttad, miként támadta meg a farizeusokat és írástudókat, a szadduceusokat és a heródiánusokat. Lehetetlenné vált az élet, mint a kvarcszilánkokkal borított úton a járás. És Ő szórta tele. Mi... annyira szerettük Őt, hogy a szeretet hályogot vont szemünkre. De azok, akik nem bálványozva szerették: a te apád, József testvéred és főleg Simon, helyesen látták... Szavainak ki kellett volna nyitni szemünket. Ehelyett mindnyájunkat félrevezetett betegségének kedves varázsa. És most... Eh!

Júdás Tádé, aki ugyanolyan magas, mint a kerióti, előtte áll, és látszólag nyugodtan hallgatja őt, hirtelen nekitámad, és kézfejével úgy arcul üti, hogy Júdás az egyik fekhelyre esik. De félelmében nem szól semmit, mert attól fél, hogy Tádé ismeri az ő bűnét. Tádé a hitvány arca fölő hajolva, visszafojtott haraggal, sziszegő hangon mondja:

– Ezt kapod az esztelenség miatt, te csúszómászó! És csak azért nem fojtalak meg, mert Ő odaát van, és mert húsvét este van. De fontold meg, jól fontold meg! Ha valami baj éri, és többé nem él, hogy meggátoljon, senki se fog megmenteni téged. És mintha már nyakadon lenne a

kötél, ezek az én becsületes és erős kezeim, a galileai mesteremberéi, aki Góliát legyőzőjének leszármazottja, intéznek el téged. Kelj fel, puhány kéjenc! És viselkedj tisztességesen!

Júdás felkel, sápadtan, a legcsekélyebb ellenállást sem tanúsítva. Az apostolok közül senki sem tiltakozik Tádé tette miatt. Sőt!... Világos, hogy mindnyájan helyeslik.

Alig áll helyre a rend, amikor belép Jézus. Megáll a küszöbön, a lépcső tetején, és szelíd, szomorú mosolyával mondja, kitárt karokkal:

– Béke legyen veletek! – hangja fáradt, mint azé, aki testi vagy szellemi kimerültségtől szenved.

Lejön a lépcsőkön. Megsimogatja János szőke fejét. Rámosolyog Júdás Tádéra, mintha semmit sem tudna, és azt mondja másik unokatestvérének:

– Anyád kér, legyél kedves Józsefhez. Ezt kérte nemrég tőlem és tőled. Sajnálom, hogy nem üdvözöltem.

– Majd megteszed holnap!

– Holnap?... De lesz mindig időm arra, hogy lássam őt. Ó! Péter! Végre egy kicsit együtt leszünk! Tegnap óta olyannak tűnsz, mint egy lidércfény. Hol látlak, hol nem látlak. Ma szinte azt mondhattam, hogy elvesztettelek. Téged is, Simon.

– A mi inkább ősz, mint fekete hajunk biztosíthat téged, hogy nem azért voltunk távol, mert húsra éheztünk – mondja komolyan Simon.

– Ami azt illeti... bármely korban jelentkezhethet ez az éhség... Az öregek! Rosszabbak, mint a fiatalok... – mondja támadólag a kerióti.

Simon ránéz, és kész a visszavágásra. De akkor Jézus is ránéz, és azt mondja:

– Fáj a fogad? Jobb arcod dagadt és vörös.

– Igen. Rosszul vagyok. De nem érdemes törődni velem.

A többiek semmit sem szólnak, s a szó másra terelődik.

– Megtettetek mindent, amire szükség volt? Te, Máté, és te, András, és te Júdás, gondoltál az áldozatra a Templomban?

Mind a hárman azt mondják:

– Mindent megtettünk, amit el kellett intézni mára. Legyél nyugodt.

– Elhoztam Lázár zsengeit Johanna Cusának. A gyermekek számára. Azt mondták nekem: „Jobbak voltak azok az almák!” Azokra éheztek. És a te almáid voltak – mondja János mosolyogva és álmodozva.

Jézus is mosolyogva emlékezik vissza rá.

– Láttam Nikodémust és Józsefet – mondja Tamás.

– Láttad őket? Beszéltél velük? – kérdezi a kerióti nagyon kíváncsian.

– Igen. Mi különös van ebben? József jó vevője apámnak.

– Nem azt mondtam az előbb... Csodálkozom ezen! – Júdás igyekszik helyrehozni az előzőleg tett benyomást.

– Nekem az különös, hogy nem jöttek ide megtisztelni téged. Sem ők, sem Cusa, sem Mannanen... Egyikük sem...

De Júdás hamis nevetéssel félbeszakítja Bertalant:

– A krokodil jókor elrejtőzik.

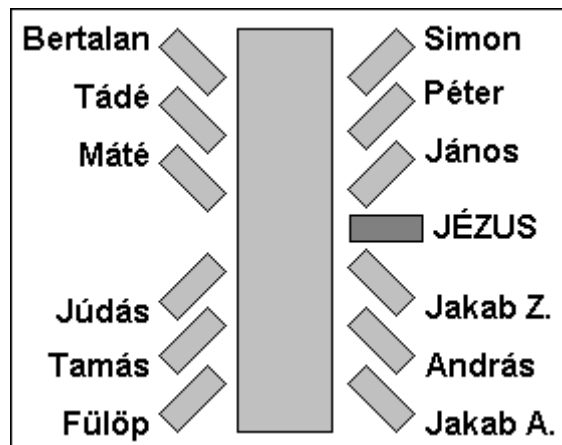
– Mit akarsz mondani? Mire célsz? – kérdezi Simon nagyon támadó hangon.

– Béke, béke! Mi van veletek? Húsvét este van! – mondja Jézus szívettépő szelídséggel. – Sose volt ily méltó pompánk a bárány elfogyasztásához. Töltsük azért a vacsorát a béke szellemében. Látom, hogy titeket nagyon megzavartak utasításaim, amelyeket erre az utolsó estére adtam. De látjátok? Befejeztem! Többé nem zavarlak titeket. Nem mondtam el mindent, arról, ami engem illet. Csak a lényegeset. A többit... majd megértitek. Megadatik nektek... Igen. Eljön Az, aki megmondja nektek! János, menj Júdással és néhány mással, hozzátok el az edényt a megtisztuláshoz. És utána asztalhoz ülünk.

János, Andrással, Júdás Tádével és Jakabbal elhozzák a hatalmas edényt, megtöltik vízzel, és törülközőket ajánlanak fel Jézusnak és társainak, akik utána ugyanezt teszik az övékével. Az edényt (ami fémből készült, kézmosás céljára) félreteszik egy sarokba.

Az ősi, húsvéti szertartás

– Most menjetek helyetekre. Én itt foglalok helyet, jobbomon János, és másik oldalamon az én hűséges Jakabom. A két első tanítvány. János után az én erős Péterem, és Jakab után az, aki olyan, mint a levegő, nem lehet észrevenni, de mindig jelen van, és vigaszt nyújt: András. Mellette unokatestvérem, Jakab. Nem szomorít el, kedves testvérem, ha az első helyet az első tanítványoknak adom? Te az Igaznak vagy az unokaöccse, akinek szelleme felettem lüktet és repdes ezen az estén jobban, mint bármikor. Légy békében, gyenge gyermekségem atyja, tölgy, amelynek árnyékában felüdült az Anya és Fia! Béke legyen veled...! Péter után Simon... Simon, gyere ide egy pillanatra. Hűséges arcodat akarom látni. Később csak kevésbé láthatlak téged, mert a többiek eltakarják előlem becsületes arcodat. Köszönöm, Simon, mindazt, amit tettél. – És megcsókolja. Simon utána helyére megy, egy pillanatra kezébe temeti arcát, hogy elrejtse szívfájdalmát.

– Simonnal szemben az én Bertalanom. Két becsületes és bölcs ember, akik egymásban visszatükröződnek. Jól összeillenek. És mellette te, unokatestvérem, Júdás Tádé. Így láthatlak téged... és úgy tűnhet számomra, mintha Názáretben lennék... amikor némelyik ünnepen mindnyájan összegyűltünk az asztalnál... Kánában is... Emlékszel? Együtt voltunk. Egy ünnepen... egy lakodalmon... az első csoda... a víz borrá válik... Ma is ünnep van, és ma is csoda történik... a bor megváltoztatja természetét... és lesz belőle...

Jézus elmerül gondolataiban. Lehajtja fejét, és mintha el lenne szigetelve saját titkos világában. A többiek nézik, de nem szólnak semmit.

Jézus felemeli fejét és keményen ránéz a kerióti Júdásra, és azt mondja neki:

- Te velem szemben fogsz ülni.
- Annyira szeretsz engem? Jobban Simonnál, hogy azt akarod, mindig előtted legyek?
- Annyira. Jól mondad.
- Miért, Mester?
- Mert te vagy az, aki mindenkinél többet tettél ezért az óráért.

Júdás vegyes érzelmekkel néz a Mesterre és társaira. Az elsöre gúnyos részvétellel, a többire diadalmasan.

- És melletted, egyik oldalon Máté, a másikon Tamás.

– Akkor Máté lesz baloldalamon, és Tamás jobbomon.
 – Amint akarod, amint akarod – mondja Máté. – Nekem elég, hogy Üdvözítőm előtt leszek.
 – Végül Fülöp. Íme, látjátok? Akinek nem jutott a megtisztelő hely oldalamon, az megtiszteltetésben részesül azért, hogy előttem foglal helyet.

Jézus, saját helyén állva megtölti az eléje helyezett nagy kelyhet. (Mindenki előtt magas kehely van, de Őelőtte azon kívül van egy sokkal nagyobb kehely is. Ez bizonyára hozzátartozik a szertartáshoz.) Bort tölt bele. Felemeli, felajánlja. Leteszi.

Utána mindnyájan együtt kérdezik zsoltár-ének hangján:

– Miért ez a szertartás? – Ez az előírt kérdés.

Jézus, mint a család feje válaszol rá:

– Ez a nap Egyiptomból való szabadulásunk emléke. Legyen áldott az Isten, aki a szőlőtő gyümölcsét teremtette. – Iszik egy kortyot a felajánlott borból, és tovább adja a kelyhet a többieknek. Utána felajánlja a kenyeret, megtöri, szétosztja, azután a fűvet, belemártva a négy tában lévő vörös mártásba.

Miután befejezték a vacsorának ezt a részét, kórusban együtt éneklük a zsoltárokat. (Vö. Zsolt 113-118.)

Az állványról odahozzák, és Jézus elé teszik a nagy tálat a sült báránnyal.

Péter, akinek a kórusban az első helye van, megkérdi:

– Miért van így elkészítve ez a bárány?

– Annak emlékére, amikor Izrael megmenekült a feláldozott bárány által. Nem halt meg az elsőszülött ott, ahol vér ragyogott az ajtófélfán és a szemöldökfán. És utána, miközben az egész Egyiptom siratta elsőszülött fiúgyermekének halálát, a királyi palotától kezdve a kunyhóig, a zsidók, Mózes vezetésével elindultak a szabadság és az ígéret földje felé. Felövezve derekukat, szandállal lábukon, vándorbottal kezükben Ábrahám népe gyorsan menetelt, örvendetes zsoltárokat énekelve.

Mindnyájan felállnak és rázendítenek: „Amikor Izrael kivonult Egyiptomból, Jákob törzse az idegen nép közül, akkor Júda lett a szentélye és Izrael az országa ... stb. stb.” (Lásd Zsolt 114.)

Most Jézus felvágja a bárányt, egy újabb kelyhet tölt meg, iszik belőle, és továbbadja. Utána ismét énekelnek: „Magasztaljátok, ti szolgálai az Úrnak, magasztaljátok az Úr nevét! Az Úr neve áldott most és mindörökké! Napkeltétől napnyugtáig dicsőítsék az Úr nevét! stb.” (Lásd Zsolt 113.)

Jézus kiosztja a részeket, vigyázva arra, hogy mindenkit jól kiszolgáljon, akárcsak a családatya teszi kedves gyermekeivel. Ünnepeles, kissé szomorú, miközben mondja: „Vágyva vágytam elkölteni veletek ezt a húsvétot. Öröktől fogva ez volt vágyaim vágya, mint az Üdvözítőnek. Tudtam, hogy ez az óra megelőzi azt a másikat. És az öröm, hogy önmagamat adom, enyhülést adott nekem szenvedésem előtt... Vágyva vágytam elkölteni veletek ezt a húsvétot, mert nem ízlelem meg többé a szőlő termését mindaddig, míg el nem jutok Isten országába. Akkor ismét leülök a választottakkal a Bárány Lakomájához, az Élőknek az Élővel tartott lakodalmán. De ahhoz csak azok jönnek el, akik alázasak és tisztaszívűek, mint amilyen én vagyok.

Az apostolok versengése

– Mester, az imént azt mondtad, hogy aki nem részesült a megtisztelő helyben, az előtted nyerte el azt. Akkor hogyan tudhatjuk, hogy ki az első közöttünk? – kérdi Bertalan.

– Mindnyájan és egyikőtök sem. Egy alkalommal... fáradtan tértünk vissza... és undorodtunk a farizeusok gyűlöletétől. De ahhoz nem voltatok fáradtak, hogy vitassátok, ki közületek a legnagyobb... Egy kisgyermek futott a közelben... egyik kis barátom... És az ő ártatlansága mérsékelte visszatetszésemet sok dolog miatt. Nem utolsó sorban makacs emberi

felfogástok miatt. Hol vagy most, kis Benjamin, bölcs válaszoddal, ami az égből jött általad, mert mivel olyan voltál, mint egy angyal, a Lélek beszélt belőled! Akkor azt mondtam nektek: „Ha valaki első akar lenni, legyen az utolsó és szolgáljon mindenkinek.” A bölcs gyermeket példaképül állítottam elétek. Most azt mondom nektek: „A népek királyai uralkodnak népük fölött. És az elnyomott népek éljenezik őket, jóllehet gyűlölik őket, és a királyokat „jőtevőknek”, „a haza atyjának” nevezik. De gyűlölet lappang a hazug tisztelet alatt.” Nátatok azonban ne így legyen, hanem a legnagyobb közöttetek legyen olyan, mint a legkisebb, a vezető olyan, mint aki szolgál. Mert ki nagyobb? Aki az asztalnál ül, vagy aki felszolgál? Az, aki az asztalnál ül. Mégis én felszolgáló vagyok nektek. És rövidesen még jobban ki foglak szolgálni titeket. Ti azok vagytok, akik velem kiállottatok a próbát. És én kijelölök nektek egy helyet Országomban, éppúgy, amint én leszek abban a Király Atyám akarata szerint, hogy örök asztalomnál egyetek és igyatok, és trónokon üljete, ítéletet mondva Izrael tizenkét törzse fölött. Velem maradtatok megpróbáltatásaimban. Csak ez tesz titeket nagygyá Atyám előtt.

– És azok, akik utánunk jönnek? Nekik nem lesz helyük az Országban? Csak nekünk?

– Ó! Sokan lesznek első Házamban! Mindazok, akik hűségesek maradnak Krisztushoz az élet megpróbáltatásaiban, első lesznek Országomban. Mert azok, akik mindvégig kitartanak az élet vértanúságában, egy sorban lesznek veletek, akik kitarítottatok velem megpróbáltatásaimban. Én azonosítom magamat azokkal, akik hisznek bennem. A fájdalmat, amit átölelek értetek és minden emberért, a legkiválóbb kiválasztottság jeléül adom nektek. Akik hűségesek lesznek fájdalmaimban, veletek egy sorban boldogok lesznek, kedveseim.

– Mi kitarítottunk mindvégig.

– Azt gondolod, Péter? Mondom neked, hogy még csak most jön a megpróbáltatás órája. Simon, Simon, Jónás fia, nézd, a Sátán követeli, hogy megrostálhasson titeket, mint a búzát. Én imádkoztam érted, hogy ne inogjék meg a hited. Te pedig, visszatérése után erősítsd meg testvéreidet.

– Tudom, hogy bűnös vagyok. De hűséges leszek hozzád mindhalálig. Ezt a bűnt nem követem el! Sose fogom elkövetni!

– Ne légy elbizakodott, Péterem! Ez az óra végtelenül sok dolgot megváltoztat majd. Amik ezelőtt ilyenek voltak, és most másfajta lesznek. Mennyi minden!... Ezek új szükségleteket idéznek elő és hoznak be. Tudjátok. Mindig mondtam nektek, akkor is, amikor távoli helyeket jártunk be a banditák között: „Ne féljete! Semmi bajotok sem esik, mert az Úr angyalai velünk vannak. Ne aggódjatek semmi miatt sem.” Emlékeztek arra, amikor azt mondtam nektek: „Ne aggódjatek azért, mit eszete, mibe öltöztök. Atyátok tudja, hogy mire van szükségetek?” Azt is mondtam: „Az ember sokkal többet ér egy verébnél és a virágnál, amely ma zöldell, holnapra elszárad. Az Atya mégis gondoskodik a virágról és a madárról. Kétkelkedhete-e akkor abban, hogy rólatok is gondoskodik?” Ugyancsak mondtam: „Ne legyen se erszényetete, se bototok”. Mert én szeretetre és bizalomra tanítottalak titeket. De most... Most többé nem ez az idő járja. Most azt mondom nektek: „Hiányzott-e valami nektek mindeddig? Bántottak-e titeket valaha?”

– Semmi, Mester. És csak téged bántottak.

– Akkor látjatek, hogy igazat mondok. De most Uruk visszahívta minden angyalát. Ez az ördögök órája... Az Úr angyalai eltakarják, befödik szemüket arany szárnyukkal, és keseregnek, hogy nincs haragos színű szárnyuk, mert ez a küzdelem órája, a kegyetlen, szentségtörő küzdelemé... Ezen az estén nincsenek angyalok a földön. Isten trónja körül vannak, hogy énekükkel elnyomják az istengyilkos világ káromlásait és az Ártatlan sírását. És mi egyedül vagyunk... Én és ti: egyedül. És az ördögök ennek az órának az urai. Azért most úgy jelenik meg, mint szegény emberek, akik kétkelkednek, és nem szeretnek. Most akinek erszénye van, vegyen magához egy tarisznyát is, akinek nincs kardja, adja el köntösét és vegyen rajta egyet. Mert az Írás ezt is mondja rólam, és be kell teljesednie: „A gonoszok közé számították”. Igazában, minden, ami rám vonatkozik, véget ér.

Simon odamegy a ládához, amelyre rátette előkelő köpenyét – mert ezen az estén mindnyájan legjobb ruhájukat viselik, és azért van török, nagyon rövid damaszkuszi kardjuk, amelyek inkább kis kések, mint török, díszes övükben – elővesz két kardot, két igazi kardot, hosszút, enyhén hajlottat, és Jézushoz viszi:

– Én és Péter felfegyverkeztünk erre az estére. Ezzel rendelkezünk. De a többieknek csak rövid tőreik vannak.

Jézus átveszi a kardokat, megfigyeli őket, kivesz egyet hüvelyéből és kipróbálja annak élet körmén. Furcsa látvány, és még furcsább ezeket az embertelen eszközöket Jézus kezében látni.

– Ki adta nektek ezeket? – kérdezi a kerióti, miközben Jézus csöndben vizsgálja azokat. Látszik, hogy Júdás tükön ül...

– Ki? Emlékeztetek arra, hogy atyám nemes volt és hatalmas.

– De Péter...

– Nos? Mióta vagyok köteles számot adni arról, hogy milyen ajándékokat adok barátainknak?

Jézus felemeli fejét, miután visszadugta hüvelyébe a kardot. Visszaadja a Zelótának.

– Rendben van. Elég. Jól tetted, hogy magadhoz vetted ezeket. De most, mielőtt iszunk a harmadik kehelyből, várjatok egy pillanatig. Mondtam nektek, hogy a legnagyobb azonos a legkisebbel, és hogy én a szolga ruháját viselem ennél az asztalnál, és még jobban kiszolgáljak majd titeket. Eddig ételt adtam nektek. Ez szolgálat a testnek. Most a lélek számára akarok táplálékot adni. Ez nem a régi szertartás egy tálja. Ez új szertartás. Meg akartam keresztelkedni, mielőtt Mester lettem volna. Az Ige terjesztéséhez ez a keresztség elég volt. Most véretem fogom ontani. Ez egy másik mosakodást kíván akkor is, ha ti már megtisztultatok a Keresztelő által az ő idejében, és ma is a Templomban. Az még nem elég. Jöjjetek, hogy megtisztítsalak titeket. Szakítsátok félbe a vacsorát. Van valami magasabb rendű és szükségesebb, mint a gyomorba kerülő étel, hogy megtöltsön, még akkor is, ha szent ez az étel, mint ennek a húsvéti szertartásnak az étele. És ez a tiszta lélek, amely kész befogadni az ég ajándékát, amely már leszáll, hogy trónust készítsen bennetek, és az Életet adja nektek. Az Életet adja annak, aki tiszta.

Példát adtam nektek...

Jézus feláll, s Jánosnak is fel kell állnia, hogy Jézus kijöhessen helyéről. Odamegy az egyik ládához, leveti vörös ruháját, összehajtja s ráteszi a már összehajtott köntösére. Derekára köt egy nagy törülközőt, utána odamegy egy másik mosdótálhoz, amelyik még üres és tiszta. Vizet önt bele, odaviszi a terem közepére, az asztal mellé, és ott ráteszi egy zsámolyra. Az apostolok elképedve nézik.

– Nem kérditek meg tőlem, mit csinállok?

– Nem tudjuk. De, mondom neked, hogy már tiszták vagyunk. – válaszol Péter.

– És én megismétlem neked, hogy az nem számít. Az én szertartásom segíti azokat, akik már tiszták, hogy még tisztábbak legyenek.

Letérdel. Leveszi a kerióti szandálját, és egymásután megmossa mindkét lábát. Könnyű megtennie, mert a kereveteken úgy helyezkednek el, hogy lábuk kifelé van. Júdás meghökken, de nem szól semmit. Csak amikor Jézus, mielőtt visszateszi a szandált bal lábára, feláll, hogy megcsókolja a már szandálban levő jobb lábát, Júdás hirtelen visszahúzza lábát, és talpával megüti Jézus száját. Ezt akaratlanul tette, és nem volt erős az ütés. Jézus elmosolyodik, és az apostol megkérdezi tőle:

– Megsértettelek? Nem akartam... Bocsáss meg!

– Nem, barátom. Ezt rosszindulat nélkül tetted és nem sértettél meg velem. – Júdás ránéz... zavarodott tekintettel, egy pillanatig...

Jézus továbbmegy Tamáshoz, majd Fülöphöz. Megkerüli az asztalt és folytatja unokatestvérével, Jakabbal. Megmossa, és amikor felkel, homlokon csókolja. Andrásához megy, aki szégyenében elpirul, és csak nehezen tudja visszatartani a sírást. Megmossa, megsimogatja, mint egy gyereket. Utána Zebedeus Jakabhoz megy, aki azt mormolja:

– Ó! Mester! Mester! Mester! Megsemmisült fenséges Mesterem!

János már előre leoldotta szandálját, és miközben Jézus lehajol, hogy megtörölje lábát, ő lehajol és megcsókolja annak haját.

De Péter!... Őt nem lehet könnyen meggyőzni erről a szertartásról!

– Te mosod az én lábamat? Ne is gondoldj rá! Amíg élek, nem engedem meg neked. Én féreg vagyok, de te Isten vagy! Mindenki a saját helyén!

– Amit most teszek, még nem értheted meg. De később megérted. Engedd megtennem!

– Mindent, amit akarsz, Mester. El akarod vágni a nyakamat? Tedd meg! De lábamat nem fogod megmosni.

– Ó! Simonom! Nem tudod, hogy ha nem mosom meg, nem lesz részed Országomban? Simon, Simon! Lelkednek szüksége van erre a vízre, és szükséged van rá a hosszú út miatt is, amit meg kell tenned. Nem akarsz velem jönni? Ha nem moslak meg, nem jössz be Országomba.

– Ó, áldott Uram! Akkor moss meg teljesen! Lábamat, kezemet és fejemet!

– Aki megfürdött, mint ti, annak még csak arra van szüksége, hogy megmossa lábát.

Azután teljesen tiszta lesz. A lábak... Az ember lábával megy a piszokban. És ez csekélység lenne, mert mondtam nektek, hogy nem az szennyezi be az embert, ami bemegy és kimegy az étellel, és nem az fertőzi meg őt, ami az úton lábához tapad. Hanem az, ami szívébe jut, és ott érlelődik, és onnan kimegy, az fertőzi meg cselekedeteit és tagjait. És a tisztátalan lelkű ember lába beleviszi őt a dőzsölésbe, a fajtalanokodásba, a tilos ügyletekbe, a bűntényekbe... Azért a test tagjai közül ennek van nagy szüksége a megtisztulásra... a szemmel, a szájjal együtt... Ó! Ember! Ember! Aki egykor tökéletes teremtmény voltál: a kezdetben! És utána a Csábító annyira megrontott! Nem volt benned rosszindulat, ó ember, nem volt benned bűn!... És most? Telve vagy rosszindulattal és bűnnel, és nincs olyan részed, amely ne vétkezne!

Jézus megmosta és megcsókolta Péter lábát, és az apostol sír, és nagy kezébe veszi Jézus két kezét, szemére teszi, és megcsókolja.

Simon is előre leveti szandálját, és szó nélkül hagyja, hogy Jézus megmossa. De utána, amikor Jézus Bertalanhoz akar menni, Simon letérdel és megcsókolja lábát, mondva:

– Tisztíts meg engem a bűn leprájától, amint megtisztítottál a test leprájától, hogy ne zavarodjak meg az ítélet óráján, Üdvözítőm!

– Ne félj, Simon! Hóféhéren jössz majd a mennyei Városba.

– És én, Uram? Mit mondasz a te öreg Bertalanodnak? Te láttál engem a fügefafa árnyékában, és olvastál szívemben. És most mit látsz, és hol látsz engem? Biztosítsd a szegény öreget, aki fél, hogy nem lesz ereje és ideje eljutnia oda, ahol te akarod, hogy legyen. – Bertalan nagyon meghatódott.

– Te se félj! Akkor azt mondtam: „Íme egy igaz izraelita, akiben nincs álnokság.” Most azt mondom: „Íme, egy igaz keresztény, aki méltó Krisztushoz.” Hol látlak? Örök trónodon, bíborba öltözve. Mindig veled leszek.

Júdás Tádén a sor. Ez, amikor lábánál látja Jézust, nem tudja visszatartani magát, lehajtja fejét az asztalra támasztott karjára és sír.

– Ne sírj, kedves testvérem! Most olyan vagy, mint akinek el kell viselnie egy idegének elszakadását, és úgy tűnik számodra, hogy nem tudod elviselni. De rövid lesz a fájdalom. Utána... ő, boldog leszel, mert szeretsz engem. Júdásnak hívnak. És olyan vagy, mint a mi nagy Júdásunk: mint egy óriás. Légy oltalmazó. A te cselekedeteid olyanok, mint az oroszláné és az oroszlánkölyöké, amely ordít. Te megriasztod az istenkáromlókat, akik meghátrálnak

előtted, és leterítet a gonoszokat. Tudom. Légy erős! Az égben az örök egyesülés szorosabbá fűzi és tökéletesíti rokonságunkat. – Őt is homlokon csókolja, mint másik unokatestvérét.

– Én bűnös vagyok, Mester. Engem ne...

– Te bűnös voltál, Máté. Most apostol vagy. Egyik „szavam” vagy. Megáldalak. Mily nagy utat tettek meg ezek a lábak, hogy mindig előre haladjál Isten felé... A lélek sarkalta őket, és elhagytak minden utat, melyek nem az én utam voltak. Haladj tovább. Tudod, hol végződik be az ösvény? Az én Atyám és a te Atyád ölében.

Jézus befejezte. Leveszi a kendőt, tiszta vízben megmossa kezét, felöltözik, visszatér helyére, és miközben leül, azt mondja:

– Most tiszták vagytok, de nem mindnyájan. Csak azok, akik tisztákká akartak lenni.

A kerióti Júdásra néz, aki tettet, hogy nem hallja, miközben azt magyarázza társának, Máténak, miként határozta el atyja, hogy Jeruzsálembé küldi. Felesleges társalgás, aminek egyetlen célja, hogy uralkodni tudjon magán, mert bármily vakmerő is, kellemetlenül érzi magát.

Jézus harmadszor is megtölti a közös kelyhet. Iszik belőle és továbbadja, hogy a többiek is igyanak. Utána elkezd, és a többiek kórusban éneklnek: „Szeretet tölt el, mert az Úr meghallgatta könyörgő kiáltásomat. Felém fordította fülét azon a napon, amelyen segítségül hívtam. Körülvettek a halál kötelékei... stb.” (Lásd Zsolt 116.) Egy pillanatra megáll, majd folytatja: „Telve voltam bizalommal akkor is, amikor így szóltam: »Mély megaláztatásban lett részem.« Kétségbeesésemben ezt mondtam: »Az emberek gonoszak mind.«” Mozdulatlanul Júdásra néz. Hangja fáradt ezen az estén, de erőssé válik, amikor felkiált: „Az Úr szemében drága dolog az igazak halála”, és „Te oldottad meg bilincseimet, dicsőítő áldozatot mutatok be neked. Segítségül hívom az Úr nevét.” stb. Ismét kis pihenőt tart az éneklésben, és utána folytatja: „Áldja az Urat minden nép, minden törzs dicsőítse! Mert kegyelme hathatósan működik bennünk, és hűsége megmarad örökké.” (Zsolt 117) Megint rövid szünet, és utána egy hosszú himnusz: „Adjatok hálát az Úrnak, mert jó, irgalma örökké tart...” (Lásd Zsolt 118.)

A kerióti Júdás olyan hamisan énekel, hogy Tamás kétszer is visszasegíti őt a helyes dallamra erőteljes bariton hangjával, és mereven nézi. A többiek is ránéznek, mert általában mindig jól, és a többiekkel együtt énekeltek. De ezen az estén!... Egyes kifejezések zavarba ejtik olyannyira, hogy más hangot fog, és így Jézus bizonyos pillantásai is, amelyek kihangsúlyozzák a kifejezéseket. Egyik ilyen: „Jobb az Úrnak bízni, mint az emberben.” Egy másik: „Meglöktek és ingadoztam, majdnem elestem már. De az Úr fenntartott engem.” Ugyancsak: „Nem halok meg, hanem élni fogok, és elbeszélem az Úr tetteit.” És végül ez a kettő belefojtotta a hangot az árulóba: „Az építőktől elvetett kő szegletkövévé vált” és „Áldott, ki az Úr nevében jó!”

Amikor befejezik a zsoltárt, Jézus ismét levág a bárányból, és nekik nyújtja a falatokat. Máté megkérdezi Iskarióti Júdást:

– Rosszul vagy?

– Nem! Hagyj békén! Ne törődj velem!

Máté vállát vonja.

János, aki hallotta, megjegyzi:

– A Mester is rosszul van. Mi van veled, Jézusom? Rekedt a hangod. Mint egy betegé, vagy aki sokat sírt – és átöleli őt, fejét Jézus keblére hajtva.

– Nincs más baja, csak sokat beszélt, amint nekem sincs más bajom, mint az, hogy sokat gyalogoltam és levegőzttem – mondja idegesen Júdás.

Jézus, anélkül, hogy válaszolna neki, azt mondja Jánosnak:

– Te már ismered engem... és tudod, miért vagyok fáradt.

A bárányt szinte teljesen elfogyasztották. Jézus nagyon keveset evett, és csak egy kortyot ivott a borból minden kehelynél, és sok vízzel ellensúlyozta, mint aki lázas. Most folytatja a beszédet:

– Azt akarom, hogy megértsétek előbbi cselekedetemet. Mondtam nektek, hogy az első olyan, mint az utolsó, és hogy nem testi eledelt adok nektek. Az alázatosság eledelét adtam nektek. Lelketeknek. Ti Mesternek és Úrnak neveztek engem. Jól mondjátok, mert az vagyok. De ha én megmostam lábatokat, nektek is meg kell tennetek ezt egymással. Példát adtam nektek, hogy amint én tettem, ti is úgy tegyetek. Igazán mondom nektek: a szolga nem több uránál, sem az apostol annál, aki azzá tette őt. Törekedjétek megérteni ezeket a dolgokat. Ha utána megértitek azokat, és gyakoroljátok, boldogok lesztek. De nem lesztek mindnyájan boldogok. Én ismerlek titeket. Tudom, kit választottam. Nem beszélek azonos módon mindnyájatokról. De amit mondok, az igaz. Más részről be kell teljesednie annak, amit megírtak rólam: „Az, aki kenyeret eszik velem, sarkát emelte ellenem.” Mindezt megmondom nektek, mielőtt megtörténne, hogy ne kételkedjétek bennem. Amikor minden megtörténik, még jobban hiszitek majd, hogy én vagyok én. Aki befogad engem, azt fogadja be, aki küldött engem: a Szent Atyát, aki az égben van, és aki befogadja azokat, akiket én küldök majd, engem fogad be. Mert én az Atyával vagyok, és ti velem vagytok... De most fejezzük be a szertartást.

Jézus újból bort tölt a közös kehelybe, és mielőtt inna belőle, és másoknak adná, feláll. Vele együtt mindnyájan felállnak, és zsoltárokat énekelnek. Először megismétlik az előbb már énekelt zsoltárt: „Telve voltam bizalommal akkor is, amikor így szóltam...” (Zsolt 116,10-19) Utána egyet, amelynek se vége, se hossza, nagyon szép... de örökké tart! (Zsolt 119) Egy részét közösen éneklük, azután felváltva valamelyikük egy versszakot és a többi együtt egy részt, s így míg végére nem érnek.

Ez az én Testem... ez az én Vérem...

Jézus leül. Úgy ül, mint mi szoktunk, nem fekve. És így szól:

– A régi szertartást befejeztük. Most az új szertartást kezdem meg. Megígértem nektek a szeretetnek egy csodáját. Azt viszem most végbe. Ezért vágyakoztam erre a húsvétra. Ettől az órától kezdve ezután ez az Áldozat, amelyet bemutatnak a szeretet örök szertartásában. Szeretett barátaim, egész földi életemben szerettelek titeket. Fiaim, az egész örökkévalóságban szerettelek titeket. És szeretni akarlak titeket mindvégig. Nincs számotokra ennél nagyobb dolog! Emlékezzetek erre. Én elmegyek. De mindörökké egyesülve maradunk a csoda révén, amit most viszek végbe.

Jézus vesz egy teljes kenyeret, a teli kehely fölé helyezi. Megáldja és felajánlja mindkettőt, utána megtöri a kenyeret, és tizenhárom darabot tör le róla. Mindegyik apostolnak ad egyet, mondva:

– Vegyétek és egyétek! Ez az én Testem. Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre, aki elmegyek.

Átadja nekik a kelyhet, s azt mondja:

– Vegyétek és igyatok belőle! Ez az én Vérem. Ez az új szövetség kelyhe a Vérben és Vérem által, amelyet értetek ontok majd bűneitek bocsánatára, és hogy az Életet adjam nektek. Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.

Jézus nagyon szomorú. Elhagyta Őt minden mosoly, a fénynek minden nyoma, arcszíne. Arcán már haláltusája tükröződik vissza. Az apostolok aggodalommal figyelik. Jézus feláll, s azt mondja:

– Maradjatok helyeteken! Azonnal visszatérek. – Veszi a tizenharmadik kis kenyérdarabot, fogja a kelyhet és kimegy a teremből.

– Anyjához megy – suttogja János

– Szegény asszony! – sóhajt fel Júdás Tádé.

– Gondolod, hogy tudja? – kérdezi halkán Péter.

– Mindent tud. Mindig tudott mindent.

Mindnyájan nagyon halkán beszélnek, mintha egy halott előtt lennének.

- De csakugyan azt hiszitek, hogy... – kérdi Tamás, aki még nem akarja elhinni.
- Kételkedsz benne? Ez az Ő órája – mondja Zebedeus Jakab.
- Isten adjon nekünk erőt, hogy hűségesek legyünk – mondja Simon, a Zelóta.
- Ó, én... – kezdi Péter. De ekkor János, aki figyel, megszólal:
- Psszt! Itt van!

Jézus belép. Kezében az üres kehely. Csak az alján van a bornak egy árnyéka, és a lámpa fényénél valódi vérnek látszik.

A kerióti Júdás, aki a kehely előtt van, mintegy elbűvölve nézi, és utána elfordítja tekintetét. Jézus figyeli őt, és borzongás fut át rajta, amit János, aki mellére támaszkodik, érez.

- De mondom! Te remegsz... – kiált fel.

– Nem. Nem láztól remegek... Mindent megmondtam nektek, és mindent odaadtam nektek. Többet nem tudok adni. Önmagamot adtam nektek.

Kedves mozdulatot végez kezével, amelyet előbb összetéve tartott, s most szétárja, miközben lehajtja fejét, mintha azt mondaná: „Bocsássatok meg, ha nem vagyok többre képes. Így van.”

– Mindent megmondtam nektek, és mindent odaadtam nektek. És megismétlem. Az új szertartás befejeződött. Tegyétek ezt emlékezetemre. Megmostam lábatokat, hogy megtanítsalak titeket olyan alázatosoknak és tisztáknak lenni, mint Mesteretek. Mert igazán mondom nektek, hogy amilyen a Mester, olyanoknak kell lenniük a tanítványoknak is. Emlékezzetek erre, emlékezzetek rá. Akkor is emlékezzetek rá, amikor a magasban lesztek. Nem több a tanítvány Mesterénél. Amint én megmostalak titeket, tegyetek ti is úgy egymással. Azaz szeressétek egymást, mint testvérek, segítsétek egymást, kölcsönösen tiszteljétek egymást, adjatok példát egymásnak. És legyetek tiszták. Azért, hogy méltók legyetek az égből leszállott élő Kenyérből enni, és általa erősekké legyetek arra, hogy tanítványaim legyetek az ellenséges világban, amely gyűlöl titeket az én nevem miatt. De közületek egy nem tiszta. Egyiktek elárul engem. Ezért érzek erős zavart lelkemben... Annak a keze, aki elárul engem, velem van ezen az asztalon, és sem szeretetem, sem Testem, sem Vérem, sem szavaim nem térítik meg, hogy bűnbánatot tartson. Én megbocsátanék neki, amikor érte is meghalok.

A tanítványok megrettenve néznek egymásra. Gyanakodva vizsgálják egymást. Péter mereven néz a keriótira, elárulva mindenkinek, kire gyanakszik. Júdás Tádé felugrik, hogy ő is a keriótira nézzen Máté teste fölött.

De a kerióti olyan biztos! A maga részéről ő Mátéra néz, mintha rá gyanakodna. Utána Jézusra tekint, és nevetve kérdi:

– Talán én vagyok az? – A legbiztosabbnak látszik becsületességében, és látszólag csak azért mondja ezt, hogy ne maradjon félbe a beszélgetés.

Jézus megismétli mozdulatát, s azt mondja:

– Te mondod ezt, Simon Júdása. Nem én. Te mondod. Én nem neveztelek meg téged. Miért vádolsz magadat? Kérdezd meg belső figyelmeztetődet, emberi lelkiismeretedet, a lelkiismeretet, amelyet az Atyaisten adott neked, hogy ember módjára viselkedjél, és érezd, ha vádolsz téged. Te mindenki előtt tudni fogod azt. De ha az biztosít téged, miért mondod ki azt a szót, és gondolsz arra a tényre, amelyet még kimondani is kárhuzatos, vagy tréfából reá gondolni?

Jézus nyugodtan beszél. Mintha csak egy tudós fejtene ki egy tételt. A lázongás erős. De Jézus nyugalma lecsendesíti. Péter azonban, aki leginkább gyanakszik Júdásra – talán Tádé is, de látszólag kevésbé, mintegy lefegyverezve Júdás fesztelenségétől – meghúzza János ruhájának ujját, és amikor János, aki egész közléről hallotta Jézust az árulásról beszélni, megfordul, odasúgja neki:

- Kérdezd meg Őt, ki az!

János ismét elfoglalja helyét, csak kissé felemeli fejét, mintha megcsókolná Jézust, és közben fülébe suttozja:

– Mester, ki az?

Jézus visszaadja neki a csókot haján, és nagyon csendesen mondja:

– Az, akinek a bemártott falatot adom.

És vesz egy még egész kenyeret, nem annak maradványát, amit az Oltáriszentséghez használt, letör belőle egy nagy darabot, belemártja a bárányhoz készített megmaradt mártásba, és az asztal fölött átnyújtja, mondván:

– Vedd Júdás! Te szereted ezt!

– Köszönöm, Mester. Igen, szeretem – és nem tudva, mi az, amit megeszik, erős fogaival beleharap a vádoló kenyérbe. János elborzadva behunyja szemét, hogy ne lássa a kerióti rettenetes nevetését.

– Jól van. Most, hogy boldoggá tettelek, menj! – mondja Jézus Júdásnak. – Itt minden befejeződött (erősen hangsúlyozza az „itt” szót). Tedd meg gyorsan, amit másutt meg kell tenned, Simon Júdása.

– Azonnal engedelmességek neked, Mester. Utána ismét csatlakozom hozzád a Getszemániban. Oda méggy, igaz? Mint mindig?

– Oda megyek... mint mindig... Igen.

– Mi dolgod van? – kérdi Péter. – Egyedül méggy?

– Már nem vagyok kisgyerek – gúnyolódik Júdás, miközben felveszi köpenyét.

– Hagyjátok elmenni. Én és ő tudjuk, mit kell tennie – mondja Jézus.

– Igen, Mester. – Péter elhallgat. Talán arra gondol, hogy vétkezett, amikor meggyanúsította társát. Homlokára tett kézzel gondolkodik.

Jézus szívéhez szorítja Jánost, és odasúgja neki:

– Ne szólj most még semmit se Péternek. Felesleges botrány lenne.

– Isten veled, Mester! Isten veletek, barátaim – búcsúzik Júdás.

– Isten veled! – mondja Jézus.

– Isten áldjon, gyerek! – teszi hozzá Péter.

János Jézus ölébe hajtva fejét mormolja:

– Sátán! – Csak Jézus hallja, és felsóhajt.

Jézus búcsúbeszéde

(Mt 26,30-35; Mk 14,26-31; Lk 22,31-34; Jn 13,31-17,26)

Néhány percig teljes csend uralkodik. Jézus lehajtva tartja fejét, gépiesen simogatja János szőke haját.

Utána összerázkódik. Felemeli fejét, körülnéz, mosolyával megvigasztalja tanítványait. Azt mondja:

– Hagyjuk el az asztalt. Ülünk le közel egymáshoz, mint a gyermekek apjuk körül.

Elrendezik a kereveteket az asztal egyik oldalán. Jézus most is Jakab és János között ül. De amikor Jézus látja, hogy András le akar ülni a kerióti által üresen hagyott helyre, felkiált:

– Ne, oda ne! – Ösztönszerű felkiáltás, amelyet nagy óvatossága sem tudott elnyomni. De utána módosítja, így:

– Nincs rá szükség. Ezek is elégségesek arra, hogy ráüljete. Azt akarom, hogy nagyon közel legyetek hozzám.

U betű alakban rendezik el a kereveteket, s Jézus a közepén ül. Az asztalról már elvitték az ételeket. Zebedeus Jakab hívja Pétert:

– Ül ide! Én arra a zsámolyra ülök, Jézus lábánál.

– Isten áldjon meg, Jakab! Annyira vágytam rá! – mondja Péter, és elfoglalja Jézus mellett Jakab helyét, Jézus elmosolyodik:

– Látom, hogy már kezd működni előbb mondott beszédem. A jó testvérek szeretik egymást. Én is azt mondom neked, Jakab: „Áldjon meg az Isten!” Ezt a cselekedetedet sem felejtik el mindörökké, és ott fenn megtalálod majd érte a jutalmat.

Megdicsőítettem Istent...

– Mindent meg tudok tenni, amit kérek. Láttátok. Elég volt kívánságom ahhoz, hogy az Atya megengedje a Fiúnak, hogy táplálékként önmagát adja az embernek. Az, ami történt most, megdicsőítette az Emberfiát, mert tanúskodott a csoda hatalmáról. Isten barátai számára minden lehetséges. Minél nagyobb a csoda, annál biztosabb és mélyebb ez az isteni barátság. Ez olyan csoda, amely alakja, tartóssága és természete által olyan erős, hogy nála erősebb nem lehet, mert a végletekbe megy, és mindenre kihat. Mondom nektek: oly nagy és hatalmas, természetfeletti, felfoghatatlan a kevély ember számára, hogy nagyon kevesen értik meg, miként jön létre, és sokan tagadni fogják. Mit mondok majd akkor? Elítélem őket érte? Nem! Azt mondom: legyetek irgalmasok irántuk!

De minél nagyobb a csoda, annál nagyobb dicsőséget hoz szerzőjére. Isten maga mondja: „Íme, ezt akarta kedvesem, teljesült kívánsága, és én megengedtem neki, mert Ő nagy kegyet élvez szemem előtt.” És azt mondja: „Az Átala véghezvitt csoda és annak kegyelme végtelen: Hasonlóképpen a dicsőséghez, amely visszatér a csoda szerzőjére Isten részéről, a szerzőjének dicsősége visszatér az Atyára. Mert minden természetfeletti dicsőség Istentől jön, és visszatér forrásához. És Isten dicsősége, amennyiben már végtelen, mindinkább növekszik és tündököl szentjei dicsősége által. Azért mondom nektek: amint Isten megdicsőítette az Emberfiát, úgy Isten megdicsőül az Emberfia által. Én megdicsőítettem Istent önmagamban. Isten pedig a maga részéről, megdicsőíti majd Fiát öbenne. Nagyon hamarosan megdicsőíti!

Ahová én megyek, oda még nem jöhettek...

Örvendj, Te, aki visszatérsz székhelyedre, ó Második Személy szellemi lényege! Örvendj, ó test, amely visszatérsz, hogy fölszállj, miután oly sokáig számkivetésben voltál a sárban. És

már nem Ádám Paradicsomába, hanem az Atya kiváló Paradicsomába, amely lakóhelyed lesz. Ha a nap megállt a csodálkozástól Isten parancsára, amelyet egy ember szája által adott, mi lesz akkor a csillagokkal, amikor meglátják az Ember Testének csodáját felszállni és leülni az Atya jobbán a megdicsőült anyag tökéletességében? Gyermekeim, már csak rövid ideig leszek veletek. Utána keresni fogtok, amint az árvák keresik meghalt szülőjüket. És sírva jártok, róla beszélve, és hiába kopogtattok a néma síron, és utána kopogtattok az ég kék kapuin lelketekkel, amelyet elküldtök a szeretet esdő keresésével, mondva: „Hol van a mi Jézusunk? Őt akarjuk. Nélküle nincs többé világosság a földön, nincs öröm, sem szeretet. Ó, adjátok vissza, vagy legalább engedjétek minket belépni. Ott akarunk lenni, ahol Ő van!” De most még nem jöhettek oda, ahová én megyek. A zsidóknak is azt mondtam: „Kerestek majd, de ahová én megyek, oda ti nem jöhettek.” Azt mondom nektek is.

Gondoljatok az Anyára... Még ő sem jöhet oda, ahová én megyek. Pedig én elhagytam az Atyát, hogy hozzá jöjjetek, és Jézussá váljak szeplőtelen méhében. Pedig a Szűztől jöttem, születésnapom fényes elragadtatásában. És ő táplált engem szeretetével, amely tejjé vált. Tisztaságból és szeretetből lettem, mert Mária termékeny szüzességében táplált engem. Az égben élő tökéletes Szeretet tette őt termékeny. És én általa növekedtem, az ő fíradalmával és könnyeinek árán... Most olyan hősiességet kívánok tőle, amelyet még sosem vittek végbe, és amellyel összehasonlítva Judit és Debora hősiessége csak szegény asszonyoké, akik veszekednek vetélytársaikkal a falusi kút mellett. Senkit se lehet hozzá hasonlítani, és senki sem szeretett engem nála jobban. És ennek ellenére itt hagyom őt, és oda megyek, ahová ő még sokáig nem jöhet. Számára nem parancsolom, amit nektek mondom: „Szentelődjétek meg évről évre, hónapról hónapra, napról napra, óráról órára hogy hozzám jöhessenek majd, amikor eljön a ti órátok.” Ő minden kegyelemmel és szentséggel teljes. Ő az a teremtmény, aki mindenben részesült, és aki mindent odaadott. Semmit nem lehet hozzáadni, sem elvenni. Ő a legszentebb tanúbizonysága annak, mire képes az Isten.

Új parancsot adok nektek

De hogy biztosak lehessetek arról, hogy képesek lesztek hozzám jönni, és elfelejteni a küzdelem és a Jézusotoktól való elszakadás fájdalmát, egy új parancsot adok nektek. És ez az, hogy szeressétek egymást. Úgy, amint én szerettelek titeket, ti is szeressétek egymást. Erről ismerik meg, hogy tanítványaim vagytok. Amikor egy atyának sok gyermeke van, miről ismerik meg őket? Nem annyira a külsejükről – mert vannak emberek, akik egészen hasonlóak egymáshoz, jóllehet semmiféle vérrokonságban nem állnak egymással, sőt még egy nemzethez sem tartoznak – hanem inkább a család tagjainak, az atyának és egymásnak kölcsönös szeretetéről. És ha az apa meghal, a jó család akkor sem oszlik fel, mert azonos a vérük, ami az atya magvából származik, és az általa összekötött kötelékeket még a halál sem bontja fel, mert a szeretet erősebb a halálnál is. Nos, ha ti szeretitek egymást azután is, miután én elhagytalak titeket, mindenki felismeri, hogy az én gyermekeim vagytok, és azért az én tanítványaim, és testvérek vagytok, lévén egy atyátok.

Háromszor tagadsz meg engem...

– Uram, Jézus, de hová mégy? – kérdi Péter.
 – Oda megyek, ahová most nem követhetsz. De később majd követni fogsz.
 – És miért nem most? Mindig követtelek, attól kezdve, hogy azt mondtad nekem: „Kövess engem!” Siránkozás nélkül mindent elhagytam... Most elmész a te szegény Simonod nélkül, itt hagysz engem, megfosztva magadtól, Mindenemtől, miután érted elhagytam azt a kevés jót, amim volt. Ez se nem igazságos, se nem szép részedről. A halálba méész? Rendben van. De én

is jövök! Menjünk együtt a másvilágra! De előbb megvédelek! Kész vagyok életemet adni érted!

– Életedet akarod adni értem? Most? Most nem. Igazában, ó, igazán mondom neked, mielőtt a kakas kukorékolna, háromszor tagadsz meg engem. Most még csak az első őrség ideje van. Utána jön a második... és utána a harmadik. Mielőtt a kakas kukorékolna, háromszor tagadod meg Uradat.

– Lehetetlen, Mester! Mindent elhiszek, amit mondasz, de ezt nem! Biztos vagyok magamban!

– Most, ebben a pillanatban biztos vagy magadban, de csak azért, mert még velem vagy. Isten veled van. A Megtestesült Istent hamarosan elfogják, és többé nem lesz veletek. Miután a Sátán megbénított titeket – éppen a te magabiztosságod a Sátán ravaszsága, hogy elnehezítsen téged -, félelmet kelt bennetek. Azt sugallja nektek: „Isten nincs. Én vagyok!” És jóllehet dermedtek vagytok a rémülettől, még képesek vagytok értelmesen gondolkodni, felfogjátok, hogy amikor a Sátán az óra ura, meghal a Jó, és a Gonosz uralkodik, vereséget szenved a lélek, és úrrá lesz az emberi gyengeség. Akkor olyanok lesztek, mint a vezér nélküli katonák, akiknek nyomukban van az ellenség, és a legyőzöttek félelme meghajtja gerinceteket a győztes előtt, és azért, hogy ne öljenek meg titeket, megtagadjátok elesett hőstöket. De kérlek benneteket, hogy szívetekben ne zavarodjatok meg! Higgyetek az Istenben! És higgyetek bennem is! Minden látszat ellenére, higgyetek bennem! Higgyetek irgalmasságomban és az Atyáéba!. Higgyen az, aki helyén marad, s az is, aki elfut. Az is, aki hallgat, ugyanúgy, mint az, aki kinyitja száját, és azt mondja: „Nem ismerem Őt!” Hasonlóképpen higgyetek bocsánatomban! És miként a jövőben mindig is teszitek majd, higgyetek a Jóban, Tanításomban, tehát Egyházamban. Így helyet kaptok majd az égben!

Atyám házában sok lakóhely van...

Atyám házában sok lakóhely van. Ha nem úgy lenne, megmondtam volna nektek. Mert én előre megyek, hogy helyet készítek nektek. Nemde így tesznek a jó szülők, amikor máshová kell vinniük kisgyermeküket? Előre mennek, előkészítik a házat, a bútorokat, az élelmet. És utána visszatérnek, hogy magukkal vigyék kedves gyermekeiket. Így tesznek szeretetből. Hogy semmi se hiányozzék a kicsinyeknek, és ne legyenek hátrányban, az új országban. Én is így teszek. És ugyanaz indít rá. Most elmegyek. És amikor elkészítettem mindnyájatok számára a helyet az égi Jeruzsálemben, akkor ismét eljövök, magammal viszlek titeket, hogy ott legyetek, ahol én vagyok, ahol nem lesz többé sem halál, sem küzdelem, sem könnyek, sem jajgatás, sem éhség, sem fájdalom, sem sötétség, sem szárazság, hanem csak világosság, béke, boldogság és dalolás. Ó! A magasságos ég dala, amikor a tizenkét választott, Izrael tizenkét pátriárkájával együtt trónusukon ül, és énekel a lelki szeretet tüzes lángolásával, a boldogság tengerében, az angyali seregek örök allelujájával... Azt akarom, hogy ahol én leszek, ti is ott legyetek. És tudjátok, hová megyek, és az utat is tudjátok.

– De Uram! Mi semmit se tudunk! Nem mondd meg nekünk, hová megy. Hogyan tudhatnánk az utat, amelyen eljuthatunk hozzád, és megrövidíthetjük a várakozást? – kérdi Tamás.

– Én vagyok az Út, az Igazság és az Élet. Sokszor hallottatok erről beszélni, ezt magyarázni, és igazában egyesek, akik még azt sem tudták, hogy van Isten, már előre mentek az én utamon, és már megelőztek titeket. Ó! Hol vagy te, Istennek szétszóródott nyája, amelyet én visszavezettem az akolba? És hol vagy te, feltámadt lélek?

– Ki? Kiről beszélsz? Lázár Máriájáról? Ott van, Anyáddal. Őt akarod? Vagy Johannát? Biztosan palotájában van. De ha akarod, elmegyünk és elhívjuk...

– Nem. Nem őket... Arra gondolok, aki csak az égben teszi le fátylát... és Fotinaira... Ők megtaláltak engem. És többé nem hagyták el utamat. Az egyiknek megmutattam az Atyát, mint

az igaz Istent, és a lelket, mint levitát abban az egyéni imádásban. A másíknak, aki még azt sem tudta, hogy van lelke, azt mondtam: „Nevem: Üdvözítő, üdvözítem azokat, akik jó akarattal üdvözülni kívánnak. Én vagyok Az, aki keresi az elveszettet, aki az Életet, Igazságot, Tisztaságot adja. Aki keres engem, megtalál.” És mindketten megtalálták Istent... Megáldalak titeket, gyenge Évák, akik erősebbekké váltatok Juditnál... Megyek oda, ahol ti vagytok, megyek... Ti megvigasztaltok engem... Legyetek áldottak!...

Mutasd meg nekünk az Atyát!...

– Uram, mutasd meg nekünk az Atyát, és ezekkel egyenlők leszünk – mondja Fülöp.

– Mióta vagyok veletek, és te, Fülöp, még mindig nem ismeresz engem? Aki engem lát, látja Atyámat. Hogy mondhatod akkor: „Mutasd meg nekünk az Atyát!”? Nem tudod elhinni, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya bennem van? A szavakat, amelyeket nektek mondok, nem magamtól mondom, hanem az Atya, aki bennem van, viszi végbe minden művemet. És ti nem hiszitek, hogy én az Atyában vagyok, és Ő én bennem? Mit kell mondanom, hogy elhiggyétek? De ha szavaimnak nem hisztek, legalább higgyetek minden cselekedetemnek. Mondom nektek, igazán mondom nektek: Aki hisz bennem, véghez fogja vinni a tetteket, amelyeket én művelek, és még nagyobbakat, mert az Atyához megyek. És mindazt, amit az én nevemben kértek az Atyától, megteszem, hogy az Atya megdicsőüljön Fiában.

Megteszek mindent, amit nevemben kértek. Valódi nevem egyedül nekem, majd az Atyának ismeretes, aki engem szült, és a Léleknek, aki a mi szeretetünkből származik. És minden lehetséges ez által a név által. Aki szeretettel gondol nevemre, szeret engem, és meghallgatást talál. De nem elég szeretni engem, az is szükséges, hogy megtartsák parancsaimat, hogy igazi legyen szeretetük. A cselekedetek tanúskodnak az érzelmekről.

Ő más Vigasztalót ad nektek...

Ezzel a szeretettel kérem majd az Atyát, és Ő más Vigasztalót ad nektek, aki mindig veletek marad. Azt, akivel a Sátán és a világ nem tud kegyetlenül elbánni, az Igazság Lelkét, akit a világ nem tud befogadni, és nem tud megölni, mert nem látja, és nem ismeri. Kineveti majd. De Ő annyira fenséges, hogy nem árthat neki a megvetés. Ugyanakkor minden mértéket meghaladó módon irgalmas, és mindig azzal lesz, aki szereti Őt, még akkor is, ha szegény, vagy gyenge az illető. Ti ismeritek Őt, mert már veletek lakik és hamarosan bennetek lesz. Nem hagylak árván titeket. Már mondtam nektek: „Visszatérek hozzátok”. Eljövök, mielőtt itt lesz az ideje annak, hogy magamhoz vegyelek titeket, és Országomba jöjjetek. Hozzátok jövök el.

A világ hamarosan nem lát többé engem. De ti láttok és látni fogtok, mert én élek, és ti éltek. Mivel én élni fogok, és ti is élni fogtok. Azon a napon megismeritek majd, hogy én az Atyámban vagyok, és ti bennem és én bennetek. Mert aki elfogadja parancsaimat és megtartja azokat, az szeret engem, és azt, aki szeret engem, Atyám is szeretni fogja, és birtokolni fogja Istent, mert Isten a szeretet, és aki engem szeret, abban Isten van. És én szeretni fogom őt, mert Istent látom majd benne, és kinyilvánítom magamat neki, megismertetem vele szeretetem. titkait, bölcsességem titkait és Megtestesült Istenségem titkait. Visszatérek az emberek gyermekei közé, akiket szeretek annak ellenére, hogy gyengék, sőt ellenségeim. De azok csak gyengék lesznek. És én megerősítem őket, azt mondván nekik: „Keljete fel!” „Jöjjetek ki!”, „Kövessetek!”, „Hallgassatok!”, „Írjatok!” és ti ezek között lesztek.

Békémet hagyom nektek...

– Uram, miért nekünk nyilvánítod ki magadat és nem a világnak? – kérdi Júdás Tádé.

– Mert ti szerettek engem és megtartjátok szavaimat. Aki így tesz, azt szeretni fogja az Atya, és mi hozzá megyünk, és lakást veszünk nála, benne. Az viszont, aki nem szeret engem, nem tartja meg szavaimat, és a test és a világ szerint cselekszik. Most tudjátok, hogy amit mondtam nektek, nem a Názáreti Jézus szava, hanem az Atyáé, mert én az Atya Igéje vagyok. Ő küldött engem. Azért mondtam nektek így ezeket a dolgokat, mert én magam akarlak felkészíteni benneteket az Igazság és a Bölcsesség teljes birtoklására. De még nem vagytok képesek felfogni, és emlékezetben tartani. De amikor eljön hozzátok a Vigasztaló, a Szentlélek, akit az Atya küld az én nevemben, akkor képesek lesztek megérteni, és Ő mindenre megtanít titeket, és emlékeztet titeket mindarra, amit mondtam nektek.

Békémet hagyom nektek. Az én békémet adom nektek. Nem úgy adom nektek, mint a világ adja. És úgy sem, ahogy eddig adtam nektek. Sokkal mélyebb az a béke, amelyet most adok nektek, ebben a búcsúzásban. Önmagamat közlöm veletek, békém szellemét, úgy, amint közöltem veletek Testemet és Véremet, hogy erőtök legyen a hamarosan bekövetkező ütközetben. A Sátán és a világ háborút indít Jézusotok ellen. Ez az ő órájuk. Legyen bennetek a béke, az én Szellemem, aki a béke szelleme, mert én vagyok a béke Királya. Vegyétek birtokba, hogy ne legyetek túlságosan elhagyatottak. Aki Isten békéjével lelkében szenved, az szenved, de nem káromkodik, és nem csügged el.

Ne sírjatok! Hallottátok, hogy mondtam: „Megyek az Atyához, és utána visszatérek.” Ha nem testies módon szeretnétek engem, örvendeznétek, mert a nagy számkivetés után az Atyához megyek... Ahhoz megyek, aki nagyobb nálam, és aki szeret engem. Megmondtam most nektek, mielőtt még beteljesednék, úgy, amint megmondtam nektek előre a Megváltó minden szenvedését, mielőtt bekövetkezne, hogy amikor minden beteljesül, mindig jobban higgyetek bennem. Ne zavarodjatok meg annyira! Ne ijedjétek meg! Szíveteknek szüksége van a kiegyensúlyozottságra...

Még egy keveset beszélnem kell hozzátok... és oly sok még a mondanivalóm! Elérkezett ennek az evangelizációmnak a vége, s nekem úgy tűnik, hogy még semmit sem mondtam nektek, és annyit, annyit kell még tennem. Lelkiállapototok növeli ezt a benyomásomat. És mit mondjak még? Azt, hogy nem teljesítettem hivatásomat? Vagy hogy ti keményszívűek vagytok és hogy semmit sem ér, amit mondom? Kétkedem bennetek? Nem. Istenre bízom magamat, és reá bízlak titeket, szeretteim. Ő beteljesíti majd Igéjének a művét. Nem vagyok olyan, mint egy apa, aki meghal, és nincs más világossága, csak az emberi. Én remélek Istenben. És jóllehet érzem magamban mindazoknak a tanácsoknak a sürgősségét, amelyeket szükségeseknek látok, és érzem az idő futását, mégis nyugodtan megyek sorsom elé. Tudom, hogy az Ő magvai, amelyeket elvettem belétek megmaradnak, s leszáll a harmat, amely kisarjasztja mindet, és utána eljön a Vigasztaló napsugara, és hatalmas fák nőnek belőlük. Készen áll ennek a világnak a fejedelme, hogy eljöjjön, az, akihez nekem semmi közöm. És ha nem ez lenne a megváltás célja, semmi hatalma sem lenne felettem. De ez azért jön, hogy a világ megismerje, hogy én szeretem az Atyát, és szeretem Őt engedelmesen egészen a halálig, és azért megteszem azt, amit megparancsolt nekem.

Én vagyok az igazi Szőlőtő...

Most itt az idő, menjünk! Álljatok fel! És halljátok utolsó szavaimat! Én vagyok az igazi Szőlőtő, Atyám a szőlőműves. Minden szőlővesszőt, amely nem hoz gyümölcsöt, levág rólam, azt pedig, amely gyümölcsöt hoz, megmetszi, hogy még többet hozzon. Szavaim már megtisztítottak titeket. Maradjatok bennem és én bennetek, hogy továbbra is ilyenek maradjatok! A szőlőtőről levágott szőlővessző nem képes gyümölcsöt hozni. Így ti sem, ha nem maradtok bennem. Én vagyok a Szőlőtő, és ti vagytok a szőlővesszők. Az, aki egyesülve marad velem, bőséges gyümölcsöt hoz. De ha valaki leválik, elszárad, és tűzre vetik, és elég. Mert ha nem maradtok egyesülve velem, semmit se tehettek. Maradjatok azért bennem, és szavaim

bennetek maradnak, és utána kérjétek, amennyit akartok, és megkapjátok! Atyámat annál inkább megdicsőítitek, minél több gyümölcsöt hoztok, és minél inkább tanítványaim lesztek.

Nagyobb szeretete senkinek sincs...

Amint az Atya szeretett engem, úgy szeretlek én is titeket. Maradjatok meg az én szeretetemben, amely üdvözít! Ha szerettek engem, engedelmesek lesztek, és az engedelmesség viszont növeli szereteteket. Ne mondjátok, hogy megismétlem magamat! Ismerem gyengeségeteket. És azt akarom, hogy üdvözüljétek. Azért mondom nektek ezeket, hogy örüljétek, és örömötök teljes legyen. Szeressétek egymást, szeressétek egymást! Ez az én új parancsolatom. Kölcsönösen jobban szeressétek egymást, mint amennyire mindenki szereti önmagát!

Nincs nagyobb szeretet, mint azé, aki életét adja barátaiért. Ti barátaim vagytok, és én életemet adom értetek. Tegyétek meg, amire tanítalak titeket, és amit parancsolok nektek. Nem hívlak titeket többé szolgálóknak. Mert a szolga nem tudja, mit csinál ura, ti azonban tudjátok, mit tesztek. Mindent tudtok rólam. Nemcsak önmagamot nyilvánítom ki előttetek, hanem az Atyát és a Vigasztalót is, és mindazt, amit Istentől hallottam. Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak ki titeket, és azért választottalak ki titeket, hogy elmenjétek a népek közé, és gyümölcsöt hozzatok magatokban és azok szívében, akiknek az evangéliumot hirdetétek, és gyümölcsötök megmaradjon, és az Atya megadja nektek mindazt, amit az én nevemben kértek.

Miért választottál ki egy árulót?

Ne mondjátok: „És akkor, ha te választottál ki minket, miért választottál ki egy árulót? Ha mindent tudsz, miért tetted ezt?” Ne kérdezzétek azt sem, ki az. Nem ember az. A Sátán! Megmondtam hűséges barátomnak, és megengedtem, hogy megmondja szeretett fiainak. A Sátán. Ha a Sátán, Istennek ez az örök majmolója nem testesült volna meg egy halandó testben, ez a megszállott nem tudott volna elmenekülni jézusi hatalmam elől. Azt mondtam: „megszállott”: Nem! Sokkal több: megsemmisült a Sátánban!

- Te, aki kiűzted az ördögöket, miért nem szabadítottad meg őt? – kérdi Alfeus Jakab.
- Önszeretetből kérded, félve, hogy te vagy az? Ne félj attól.
- Akkor én?
- Én?
- Én?

– Hallgassatok! Nem mondom meg nevét. Irgalmasságot gyakorlok, és ti tegyétek hasonlóképpen.

- De miért nem győzted le? Nem bírtad legyőzni?

– Legyőzhettem volna. De ahhoz, hogy meggátoljam a Sátánt abban, hogy megtestesüljön abból a célból, hogy megöljön engem, ki kellett volna irtanom az egész emberi nemet a megváltás előtt. Akkor kit váltottam volna meg?

– Mondd meg nekem, Uram! Mondd meg nekem! – Péter térdre ereszkedik, és hevesen rázza Jézust, mintha önkívületben lenne -. Én vagyok? Én vagyok? Vizsgálom magamat. És nem hiszem ezt. De te... Azt mondtad, hogy megtagadlak téged... És én félek... Ó! Milyen iszonyú lenne, ha én lennék...!

- Nem, Simon, Jónás fia. Nem te vagy!

– Miért nem hívsz már „Sziklának”? Tehát újra Simonná váltam? Látod! Ezt mondod!... Én vagyok az! De hogyan lehetek én az? Mondjátok meg nekem... Mondjátok meg ti nekem... Mikor és hogyan válhattam árulóvá?... Simon?... János?... Beszéljétek hát!...

– Péter! Péter! Péter! Azért nevezlek Simonnak, mert első találkozásunkra gondolok, amikor Simon voltál. És arra is gondolok, milyen hűséges voltál az első pillanattól kezdve. Nem te vagy az. Én, az Igazság mondom ezt neked.

– Akkor ki?

– Hát a kerioiti Júdás! Még mindig nem érted? – kiáltja Tádé, aki többé nem tudja visszatartani magát.

– Miért nem mondtad meg ezt előbb? Miért? – kiáltja Péter is.

– Csend! Ő Sátán. Nincs más neve. Hová mégy, Péter?

– Megkeresem őt.

– Tedd le azonnal azt a köpenyt és fegyvert! Vagy el kell, hogy kergesselek és átkozzalak?

– Nem, Nem! Ó! Uram! De én... de én... talán lázbeteg vagyok? Ó! Ó! – sír Péter a padlón Jézus lábainál.

– Megparancsolom nektek, hogy szeressétek egymást! És bocsássatok meg! Megértettétek? Ha a világban gyűlölet van is, bennetek csak szeretet legyen! Mindenki iránt. Mily sok árulóval találkoztok majd utatokon! De nem szabad gyűlölnötök őket, és nem szabad rosszal viszonzni a rosszat! Különben az Atya is gyűlölni fog titeket. Engem tielőttetek gyűlöltek és árultak el. Mégis, látjátok: én nem gyűlölök. A világ nem képes szeretni azt, aki nem olyan, mint ő. Azért nem szeret titeket. Ha az övéi lennétek, szeretne titeket, de ti nem a világból valók vagytok, mert én kiválasztottalak titeket a világból. És ezért gyűlölnék titeket.

A tanítvány nem különb Mesterénél...

Mondtam nektek: A szolga nem több uránál. Ha engem üldöztek, titeket is üldözni fognak. Ha rám hallgattak volna, tirátok is hallgatnának. De mindent az én nevem miatt tesznek, mert nem ismerik, nem akarják megismerni Azt, aki engem küldött. Ha nem jöttem volna, és nem beszéltem volna, nem lenne bűnük. De most bűnük menthetetlen. Látták műveimet, hallották szavaimat, mégis gyűlöltek engem, és velem az Atyát. Mert én és az Atya egyetlen egy Egységben vagyunk a Szeretettel. De írva van: „Ok nélkül gyűlölt engem”. Amikor azonban jön a Vigasztaló, az igazság Lelke, aki az Atyától származik, Ő lesz, aki tanúságot tesz rólam, és ti is tanúskodhattok rólam, mert a kezdettől velem voltatok.

Azért mondom ezt nektek, hogy amikor eljön az óra, ne csüggedjete el, és ne botránkozzatok meg rajta. Eljön az idő, amikor kivetnek titeket a zsinagógákból, és aki megöl titeket, szolgálatot vél tenni vele Istennek. Nem ismerték meg sem az Atyát, sem engem. Ez menti ki őket. Ezeket a dolgokat azért nem mondtam el nektek ilyen részletesen, mert olyanok voltatok, mint a néhány hónapja született gyermek. De most elhagy titeket anyátok. Elmegyek. Másfajta eledelhez kell hozzászoknotok. Azt akarom, hogy megtudjátok.

Elküldöm nektek a Vigasztalót

Senki se kérdi többé tőlem: „Hová mégy?” A szomorúság némává tesz titeket. De számotokra is jó, hogy elmegyek. Egyébként nem jönne el a Vigasztaló. Én elküldöm Őt nektek. És amikor eljön, a bölcsességen és a szavakon, cselekedeteken és hősiességen keresztül, amit belétek önt, meggyőzi a világot istengyilkos vétkéiről és szentségem valódiságáról. És a világ világosan megoszlik majd a gonoszakra, Isten ellenségeire és a hívőkre. Ezek többé-kevésbé szentek lesznek, akaratuk szerint. De a világ fejedelme és szolgálói fölött már kimondták az ítéletet. Többet nem tudok mondani nektek, mert még nem vagytok képesek megérteni. De Ő, az Isteni Vigasztaló részesít titeket a teljes igazságban, mert Ő nem magától beszél, hanem mindent elmond, amit Istentől hall, és tudtokra adja a jövőt. Az enyémből vesz, vagyis abból, ami még az Atyánál van, és azt mondja nektek.

Amikor az asszony szül...

Már csak rövid ideig láttok. Utána többé nem láttok engem. És utána megint kis idő, és ismét láttok engem.

Mormogtok egymás között és magatokban. Hallgassátok meg ezt a példabeszédet. Mesteretek utolsó példabeszédét.

Amikor egy asszony fogant és eljön a szülés órája, nagyon szomorú, mert fájdalmai vannak, és sóhajtozik. De amikor világra jött kisgyermek, és ő szívére szorítja, megszűnik minden fájdalma, és szomorúsága örömmé változik, mert egy ember jött a világra.

Így van veletek is. Sírtok, és a világ nevet rajtatok. De később szomorúságtok örömmé változik. Olyan örömmé, amilyent a világ sohasem ismer majd meg. Most szomorkodtok. De amikor ismét megláttok engem, szívetek megtelik azzal az örömmel, amelyet többé senki se tud elrabolni tőletek. Oly teljes örömmel, hogy az elhomályosítja minden szükségéteket mind értelmetek, mind szívetek, mind testetek számára. Egyedül látásommal jóllaktok, és minden másról megfeledkeztek. De attól fogva igazán kérhettek bármit az én nevemben, és az Atya megadja nektek, hogy mindig örüljete. Kérjete, kérjete! És megkapjátok.

Eljön az óra, amelyben nyíltan beszélhetek majd nektek az Atyáról. Eljön, mert hűségesek maradtok a megpróbáltatásban, és mindenben győzedelmeskedtek majd. Tökéletes tehát szeretetetek, mert erőt ad nektek a megpróbáltatásban.

És ami hiányzik nektek, azt én megadom, mérhetetlen kincstáramból merítve, és azt mondom: „Nézd, Atyám! Ezek szerettek engem, és elhitték, hogy én tőled jöttem.” Most elmegyek a világból, elhagyom azt és megyek az Atyához, és imádkozni fogok értetek.

Higgyetek, én legyőztem a világot!

– Ó! Most megmagyaráztad gondolataidat. Most tudjuk, mit akarsz mondani, és hogy te mindent tudsz, és megválaszolsz anélkül, hogy bárkinek is kérdeznie kellene téged. Te valóban Istentől jöttél!

– Most hisztek? Az utolsó órában? Három éven keresztül beszéltem hozzátok! De már működik bennetek a Kenyér, amely Isten és a Bor, amely Vér, s nem embertől jött, és megadja nektek a megistenülés első jeleit. Isteniekké lesztek majd, ha kitartotok szeretetemben és az enyéim maradtok. Nem úgy, amint a Sátán mondta Ádámnak és Évának, hanem amint én mondom nektek. Ez a Jó és az Élet fájának igazi gyümölcse. Aki ebből eszik, abban a Gonosz vereséget szenved és meghal a Halál. Aki ebből eszik örökké él, és „istenné” válik Isten Országában. Istenek vagytok, ha bennem maradtok. És mégis... bár bennetek van ez a Kenyér és ez a Vér, de, mert közeleg az óra, amelyben szétszóródtok, mindenki elmegy majd, saját magával törődve, és engem egyedül hagytok... De nem vagyok egyedül. Az Atya velem van. Atyám! Atyám! Ne hagyj el! Mindent megmondtam nektek... hogy békét adjak nektek. Az én békémet. Még szomorúak vagytok. De higgyetek! Én legyőztem a világot!

A főpapi ima

Jézus feláll, kereszt alakban kitarja karját, és ragyogó arccal elmondja a fenséges imát az Atyához, amelyet János teljes egészében leírt. (Lásd Jn 17.)

Az apostolok többé-kevésbé nyíltan és hangosan sírnak. Végül elénekelnek egy himnuszt.

Jézus megáldja őket. Utána kiadja a rendeletet:

– Most vegyük fel köntösünket! És menjünk! András, mondd meg a ház fejének, hogy hagyjon mindent így, ezt akarom. Holnap... szívesen viszontlátjátok majd ezt a helyet. – Jézus körülnez. Úgy látszik, mintha megáldaná a falakat, bútorokat, mindent. Utána felveszi köpenyét, és elmegy, s a tanítványok követik. János mellette megy, és Jézus rátámaszkodik.

- Nem üdvözlöd Anyádat? – kérdezi Zebedeus fia.
- Nem. Már mindent megtettem. Legyetek csendben!

Simon, aki a lámpásról meggyújtott egy fáklyát, megvilágítja a tágas folyosót, amely a kapuhoz vezet. Péter óvatosan kinyitja a kaput és mind kimennek, és utána egy szerkezet működésbe hozatalával kívülről bezárják. Elindulnak az úton.

(9-193)

Jézus megjegyzései

A vacsorán történekből négy fontos tanulságot vonhatunk le annak megfontolásán kívül, hogy Isten szeretetből önmagát adja eledelül az embereknek.

1) Isten minden gyermekének engedelmeskednie kell a Törvénynek

A Törvény előírta, hogy húsvétkor el kell fogyasztani a bárányt a Magasságbelítől Mózesen keresztül adott szertartás szerint, és én az igaz Isten igaz Fia, nem tartottam felmentve magamat istenségem miatt a Törvénytől. A földön voltam: Ember az emberek között és az emberek Mestere. Teljesítenem kellett azért emberi kötelességemet Isten iránt éppúgy, sőt még jobban, mint másoknak. Az isteni kegyek nem mentenek fel az engedelmességtől és a mind nagyobb szentségre törekvéstől. Ha összehasonlítjátok a legmagasztosabb életszentséget az isteni tökéletességgel, mindig bőven találtok benne hibákat, és azért kötelesek vagytok azok kiküszöbölésére, és a tökéletesség oly fokára való törekvésre, hogy amennyire csak lehet, hasonlókká váljatok Istenhez.

2) Mária imájának ereje

Én az emberré lett Isten voltam. Testem szeplőtelen volt, és birtokában volt a lelki erőnek, amely uralkodott a testen. Mégsem utasítottam vissza, sőt segítségül hívtam a Kegyelemmel Teljes segítségét, aki a kiengesztelésnek abban az órájában – igaz – zárva találta feje fölött az eget, de nem annyira, hogy ne sikerült volna neki onnan kihívnia egy angyalt, – hiszen ő az Angyalok Királynéja – hogy megvigasztalja Fiát. Ó! Nem saját vigasztalására, szegény Mama! Ő is megízlelte az Atyától való elhagyatottság keserűségét, de ezt a fájdalmat felajánlotta a megváltásért, s ezáltal számomra elérte az erőt, hogy legyőzzem az olajfák-hegyi haláltusát, és véghezvigyem a Szenvedést annak sokféle gyötrelmében, amelyek mindegyike eszközül szolgált a bűn valamelyik fajtájának lemosására.

3) Csak azok képesek az önuralomra, a sérelmek elviselésére, s mindenekelőtt a magasztos szeretetre, akik a Szeretet Törvénye szerint élnek...

... amelyet én meghirdettem. És nemcsak meghirdettem, hanem igazán gyakoroltam is.

Ti nem tudjátok elképzelni, mit jelentett számomra, hogy árulóm egy asztalnál volt velem, önmagamot kellett adnom neki, meg kellett alázkodnom előtte, meg kellett osztanom vele a szertartás kelyhét, és hagynom kellett, hogy igyon abból, amiből Anyám iszik majd. Orvosaitok vitatkoztak és vitatkoznak azon, mi okozta hirtelen halálomat, és szívem megsérülésének tulajdonítják, amelyet a megostorozás okozott. Igen, ez is beteggé tette szívemet. De beteg volt az már a Vacsorától kezdve. Meghasadt, meghasadt az erőlködésben, amikor el kellett viselnem oldalamon árulómat. Akkor kezdődött testi halálom. A többi már csak fokozta ezt a jelenlévő haláltusát. Megtettem mindent, mire csak képes voltam, mert egy voltam a Szeretettel. Abban az órában is, amikor a Szeretet Istene visszavonult tőlem, tudtam szeretetteljes lenni, mert harminchárom éven keresztül szeretetben éltem. Ha valakinek nem válik szokásává a szeretet, akkor nem képes eljutni arra a megkívánt tökéletességre, amely megbocsát és elviseli azokat, akik megbántanak minket. Nekem szokásommá vált, és azért meg tudtam bocsátani, és el tudtam viselni Júdást, aki tökélyre vitte a megbántást.

4) A Szentség annál hatásosabban működik, minél méltóbb módon veszik azt magukhoz.

Méltóvá teszik magukat rá az állhatatos akarattal, amely megtöri a testet, és úrrá teszi a lelket, legyőzi az érzékiséget, meghajlik az erények előtt, mint egy íjjal megcélozza a tökéletességet, főleg a Szeretetet.

Amikor valaki szeret, boldoggá kívánja tenni azt, akit szeret. János, aki mindenkinél jobban szeretett engem, és aki tiszta volt, a Szentség révén elnyerte a legnagyobb fokú átalakulást. Attól a pillanattól kezdve kezdett sas lenni, amely otthon érzi magát Isten egén, és könnyen szárnyal a magasba, és az örök Napra irányítja tekintetét. De jaj annak, aki méltatlanul veszi magához a Szentséget. Az, halálos bűnnel növeli emberi méltatlanságát. Akkor az nem az élet megőrzésére szolgál, hanem a megromlásra és a halálra. A lélek halálára és a test megrothadására, amely által az „széthasad”, mint Péter mondta Júdásról. A bíbor színében szép és mindig éltető vért, saját, minden érzékiségtől fekete lelkére önti, s rothadó testéből genny szivárog ki, mint az oszlásnak indult állati tetemből, amely undort kelt az arra járókban. A Szentséggel visszaélve halála mindig a reményvesztettek halála, és azért nem ismeri a nyugodt átmenetet, mint az, aki a kegyelem állapotában van. Nem olyan, mint a rettenetesen szenvedő áldozat hősi halála, aki az égre szegezi szemét, és akinek lelke a biztos békét élvez. A reményvesztett halála rettenetes görcsökkel és félelmekkel jár, a Sátán által már megragadott lélek görcsös vonaglása, amikor az kiszakítja testéből és megfojtja saját undorító leheletével.

Ez a különbség a között, aki az után megy át a másik életbe, miután a szereteten, reményen, hiten és minden más erényen és égi tanításon és az angyalok kenyerén táplálkozott, és akit annak gyümölcsei kísérnek, – s még jobb, ha az, végső eledelül valóságosan jelen van benne – és azé között, aki egy állati élet után állati módon hal meg, a kegyelem és a Szentség ereje nélkül. Az első a szent nyugodt vége, akinek halála megnyitja az örök Országot. A második a kárhozott félelmetes elbukása, aki érzi, hogy belezuhan az örök halálba, és egy pillanat alatt megismeri azt, amit el akart veszteni, és amit többé nem tud visszaszerezni. Az egyik számára nyereség, a másiknak mindennek elvesztése. Az egyik számára öröm, a másiknak rettegettség.

Ez az, amiben részesültek hitetek és szeretetetek vagy hitetlenségetek és ajándékom megvetése szerint.

(9-232)

5. füzet – Jézus szenvedése

Jézus szenvedése

Jézus szenvedéséről már sok részletet megtalálhatunk a „Tizenöt titok” és „A Társmegváltó” című füzetekben, az egység kedvéért azonban itt megismételjük azokat, kiegészítve a másutt még nem említett részletekkel. „Az Utolsó Vacsora” című füzet szintén Jézus szenvedéstörténetéhez tartozik, de az önálló egységet alkot, azért nem ismételjük meg,

Valtorta Mária előtt mások is részesültek látomásokban Jézus szenvedéséről, és leírásuk nem egyezik minden részletben. Sőt maga Valtorta Mária is másképpen írt le vagy látott néhány részletet, amikor ugyanarról az eseményről több látomása volt.

Az eltéréseknek egyik magyarázata lehet, hogy a látnokok elképzelése vagy tapasztalata öntudatlanul is megváltoztathatja vagy befolyásolhatja látomásukat. Pl. Emmerich Katalin Y alakúnak látta a keresztet, mert a templomban, ahol ő misét hallgatott, ilyen alakja volt annak. Ezeknek a látomásoknak nem az a céljuk, hogy egy régmúlt eseményről történelmi hűséggel rendelkező leírást adjanak, hanem az, hogy segítsenek minket Jézus irántunk tanúsított szeretetének felfogásában, amely életének feláldozásában nyilvánult meg.

Kővári Károly S.J.

Búcsú Lázártól

A Lázár házában adott búcsúvacsorát, amely alatt Magdolna ismét megkente Jézus testét, és Júdás panaszkodott a „pazarlás” miatt, megtaláljuk az Evangéliumok 3. füzetében a 93-99. oldalig. Az itt következő jelenet közvetlenül ezután játszódik le:

Jézus azt mondja Lázárnak:

– Lázár, jöjj ki! Beszélnem kell veled.

– Azonnal, Uram! – Lázár feláll, és követi Jézust a kertbe, amelyben a nap utolsó sugarai keverednek a hold fényével.

Jézus átmegy a kerten, egészen oda, ahol Lázár sírja volt, amelynek üres torkát most virágzó rózsák díszítik. Felette be van vésve a sziklába: „Lázár, jöjj ki!”. Jézus itt megáll. A ház már nem látszik ide, elrejtik a fák és a sövények. Teljes csönd és egyedüllét uralkodik.

– Lázár, barátom – kérdezi Jézus, barátja előtt állva, szokásosnál sápadtabb sovány arcán a mosolynak egy árnyékával. – Lázár, barátom, tudod-e, ki vagyok én?

– Te? Hát te a Názáreti Jézus vagy, az én kedves Jézusom, az én szent Jézusom, az én hatalmas Jézusom!

– Ez vagyok számodra. De a világ számára ki vagyok?

– Izrael Messiása vagy.

– És azután?

– A Megígért vagy, a Várva Várt... De miért kérdezed ezt tőlem? Kételedsz hitemben?

– Nem, Lázár. De rád akarok bízni egy titkot. Senki sem ismeri azt Anyámon és enyéim egyikén kívül. Anyám előtt semmi sem ismeretlen. Ő részese ennek. A többieknek, akik ebben a három évben velem voltak, sokszor, sokszor mondtam ezt., De szeretetük meggátolja őket a kijelentett igazság felfogásában. Nem képesek azt teljesen megérteni... És jó, hogy nem képesek megérteni, mert egyébként azért, hogy megakadályozzanak egy bűntényt, egy másikat követnének el. Feleslegesen. Mert az, aminek be kell következni, be fog következni akkor is, ha megölnének miatta valakit. De neked meg akarom mondani.

– Kételedsz? Azt hiszed, én kevésbé szeretlek téged, mint ők? Milyen bűntényről beszélsz? Milyen bűnténynek kell bekövetkeznie? Beszélj, Isten nevében! – Lázár izgatott.

– Igen, beszélek. Nem kételedem szeretetedben. Oly kevésbé kételedem abban, hogy bízom benne, és rád bízom akaratom...

– Ó, Jézusom! De ezt az teszi, aki nagyon közel van a halálhoz! Ezt tettem én, amikor felfogtam, hogy te nem jöttél el, és nekem meg kell halnom.

– És nekem meg kell halnom.

– Neeem! –Lázár hangosan felnyög.

– Ne kiálts fel! Nehogy meghallja valaki! Egyedül veled kell beszélmem. Lázár, barátom, tudod-e, mi történik ebben a pillanatban, amelyben te mellettem vagy, hűséges barátként, amely barátságban az első pillanattól kezdve részesítettél, és amelyet soha semmiféle dolog sem zavart meg? Egy ember, más emberekkel együtt hamarosan megállapodik a Bárány árában. Tudod, hogy hívják ezt a Bárányt? A neve: Názáreti Jézus.

– Neeem! Igaz, vannak ellenségek. De egyáltalán, ki adhat el téged! Ki? Ki az?

– Enyéim egyike. Nem lehetett más, mint csak azok egyike, akiket én leginkább kiábrándítottam, és aki, belefáradva a várakozásba, meg akar szabadulni Attól, aki most már csak veszélyt jelenthet személye számára. Azt gondolja, hogy visszaállítja becsületét, az ő elgondolása szerint, a világ nagyjainál. Ehelyett megveti majd mind a jók világa, mind a bűnösöké. Azért unt belém, mert arra várakozott, amit minden eszközzel el akart érni: az emberi nagyságot. Ezt kereste először a Templomban, ezt remélte elérni Izrael Királyánál, és most ismét a Templomban keresi és a rómaiaknál... Reméli... De Róma, mégha ért is ahhoz, hogy megjutalmazza hűséges szolgálát... ért a hitvány árulók megvetésteljes eltaposásához is.

Ő belém unt, belefáradt a várakozásba, terhessé vált számára, hogy jó legyen. Annak számára, aki gonosz, nyomasztó teher az, hogy jó legyen, hogy jónak tettesse magát. Egy ideig elviselheti... és utána... utána nem képes rá... és megszabadul tőle, visszatérve szabadsághoz. Szabadsághoz? Így hiszik a gonoszok. Így hiszi ő. De ez nem szabadság. Az a szabadság, ha valaki Istené. Aki Isten ellen van, az megbilincsel, leláncolt fogoly, oly súlyok terhelik, oly korbácsolásban részesül, amilyenben egy evező gályarab, egy építkezésnél dolgozó rabszolga sem részesül a hajcsár ostora alatt.

– Ki az? Mondd meg nekem! Ki az?

– Nem érdemes.

– Igen, érdemes... Ah!... Nem lehet más, mint ő: az az ember, aki mindig szennyfoltja volt seregednek, az az ember, aki az imént megbántotta nővéremet. A kerióti Júdás az!

– Nem. A Sátán. Isten testet öltött bennem; Jézusban. A Sátán benne öltött testet: a kerióti Júdásban. Egy nap... nagyon régen... itt, ebben a kertben, megvigasztaltam valakit, aki sírt, megbocsátottam egy léleknek, aki sárba esett. Azt mondtam, hogy az ördögi megszállás a Sátán ragályos betegsége, amelyet beleolt valakibe és eltorzítja annak természetét. Azt mondtam: ez egy lélek házassága a Sátánnal és az állatiassággal. Az ördögi megszállás azonban csekélység a megtestesüléssel összehasonlítva. Szentjeim birtokolni fognak engem, és én birtokba veszem őket. De Isten csak Jézus Krisztusban olyan, mint az égben, mert én a megtestesült Isten vagyok. Csak egy isteni megtestesülés létezik. Ugyanúgy csak egyben van úgy a Sátán, Lucifer, mint ahogy országában létezik, mert a Sátán csak Isten Fiának gyilkosában testesült meg. (Az olasz szöveget magyarázó teológus kifejti, hogy a két megtestesülés csak hasonló, de nem azonos jelenség, és a Szentírásban is Sátánnak nevezi Jézus Júdást: „egyiktek ördög” Jn. 6,70. Vö. Lk 22,3) Ő, miközben én veled beszélek, a Nagytanács előtt van, és az én meggyilkolásomról tárgyal és kötelezi le magát. De nem ő, a Sátán. Most ide hallgass Lázár, hűséges barátom! Egy kegyet kérek tőled. Te soha semmit sem tagadtál meg tőlem. A te szereteted oly nagy volt, anélkül, hogy átlépte volna a tiszteletet, mindig oldalamnál tevékenykedett, ezerszeres segítséssel, oly sok előzetes gondoskodással és bölcs tanáccsal, amit én mindig elfogadtam, mert láttam, hogy szívedben igazán javamat kívánod.

– Ó, Uram! De számomra öröm volt veled foglalkoznom! Mit teszek majd ezután, ha nem foglalkozhatom Mesteremmel és Urammal? Túlságosan, túlságosan keveset engedték meg, hogy tegyek! Oly nagy az én adósságom irántad, aki feltámasztottad Máriát szeretetem és tiszteletem számára és engem az élet számára, hogy... Ó, miért hívtál vissza engem a halálból, hogy megéljem ezt az órát?! Már legyőztem a halálnak minden borzalmát és minden lelki aggodást, amit a Sátántól való félelem kísértése támasztott bennem abban a pillanatban, amikor az előtt álltam, hogy megjelenjek az örök Bíró előtt, és sötét volt!... Mi van veled, Jézus? Miért remegsz és sápadsz el még jobban, mint eddig? Arcod sápadtabb, mint ez a hófehér rózsza a holdfényben. Ó, Mester! Úgy tűnik, mintha elhagyott volna téged a vér és az élet...

– Valóban olyan vagyok, mint aki megnyitott erekekkel meghal. Az egész Jeruzsálem, és értem alatta „minden ellenségemet Izrael hatalmasai közül” mohó szájjal rám tapad és szívja életemet és véretem. El akarják hallgattatni a Hangot, amely három éven keresztül gyötörte őket akkor is, ha szerette őket;... mert minden szavam, akkor is, ha a szeretet szava volt, felrázta őket, mert fel akarta ébreszteni lelküket, és ők nem akarták hallani ezt a lelküket, amelyet ők megkötöttek hármasságunkkal. És nemcsak a hatalmasok... Ma az egész, egész Jeruzsálem készen áll arra, hogy rávesse magát az Ártatlanra, és halálát akarja... És Jeruzsálemmel Júdea... és Júdeával Perea, Idumea, a Tíz Város, Galilea, Szír Fönícia... az egész, egész Izrael összejött a Sionon Krisztus „Átmenetelére” az életből a halálba... Lázár, te, aki meghaltál, és feltámadtál, mondd meg nekem: mit jelent meghalni? Mit tapasztaltál? Mire emlékszel?

– A halál?... Nem emlékszem rá pontosan, milyen volt. A nagy szenvedést nagy bágyadság követte... Úgy tűnt nekem, hogy többé nem szenvedek, csak nagyot alszom... A

fény és a zaj mind gyengébbé, távolibbá vált... Nővéreim és Maximinus azt mondják, hogy jelét adtam éles fájdalmaimnak... De én nem emlékszem rá...

– Látod! Az Atya kegyesen eltompítja a haldokló értelmének felfogóképességét úgy, hogy egyedül csak testileg szenved, mert annak kell megtisztulnia a haldoklás eme előzetes tisztítótüze által. De én... És a halálra hogyan emlékszel?

– Sehogyan, Mester. Egy fekete űr tátong lelkemben. Egy üres tér. Egy szakadás van életemben, amelyet nem tudom, hogyan töltsék ki. Nincsenek emlékeim. Ha letekintenek ennek a fekete űrnek a mélyére, amely négy napig tartott engem, mert éjjel az, és homály uralkodik benne, érezném, ha nem is látnám, a nedves hideget felszállni bensőmből, és arcomba fújni. Ez már egy érzés. De ha a négy napra gondolok, nincs róla semmi emlékem. Semmi.

– Látod! Azok, akik visszatérnek, nem tudják megmondani... A titok esetről esetre feltárul az előtt, aki oda belép. De én, Lázár, én tudom, mit fogok elszenvedni. Tudom, hogy teljesen tudatosan fogok szenvedni. Nem lesz ott semmiféle enyhítő ital és bágyadság, amely csökkentené haláltusám kegyetlen kínjait. Én érzem majd, hogy meghalok. Máris érzem... Máris meghalok, Lázár! Mint egy gyógyíthatatlan beteg, állandóan meghaltam ebben a harminchárom évben. És a halál mind gyorsabbá vált, amint elközelgett ennek az órának az ideje. Először csak abban állt a halál, hogy tudtam, azért születtem, hogy az Üdvözítő legyek. Utána a halált jelentette, amikor láttam, hogy támadnak, vádolnak, kigúnyolnak, üldöznek, akadályoznak... Mily fárasztó! Utána... a halál megközelített, mindjobban átkarolt, mint egy polip a hajótöröttet. Ez a polip az én árulóm. Mily undorító! Most meghalok a fájdalomtól, hogy el kell búcsúznom legkedvesebb barátaimtól és Anyámtól...

– Ó, Mester! Te sírsz?! Tudom, hogy sírtál sírom előtt is, mert szeretted engem. De most... Most ismét sírsz! Egészen kihűltél. Kezed hideg, mint egy holttestté. Te szenvedsz... Nagyon szenvedsz!...

– Ember vagyok, Lázár. Nemcsak Isten. Az ember érezni képes és érzelmei vannak. És lelkem gyötrődik, amikor Anyámra gondolok... Mégis, mondom neked, nagyon nagygyá vált gyötrelmem az áruló közelléte miatt. A világ sátáni gyűlölete, azok süketsége, akik ha nem gyűlölnék is, de ahhoz sem értenek, hogy tevékenyen szeressenek, mert a tevékeny szeretet megkívánja, hogy olyanokká váljunk, mint amilyeneknek az, akit szeretünk, kívánja és tanítja. És e helyett mi van!... Igen, sokan szeretnek. De megmaradtak „maguknak”. Szeretetemből nem vettek magukra egy másik ént. Tudod-e, hogy enyéim közül ki értett legjobban ahhoz, hogy megváltoztassa természetét, és Krisztussá váljék úgy, amint Krisztus akarja? Csak egy: a te nővéred, Mária. Ő a teljes és eltorzult állatiasságból indult el, hogy eljusson az angyali lelkiességig. És ezt egyedül a szeretet ereje által érte el.

– Te megváltottad őt.

– Mindenkét megváltottam szavammal. De egyedül csak ő változott át teljesen a tevékeny szeretet által. De azt mondtam: oly nagy és borzalmas a szenvedésem mindezek miatt, hogy nincs más vágyam, csak hogy minden beteljesedjék. Erőim gyengülnek... A kereszt nem lesz oly súlyos, mint ez a lelki és érzelmi gyötrelmem...

– A kereszt?! Neeem! Ó, nem! Túl kegyetlen! Túl megalázó! Nem! – Lázár, aki egy ideig kezeiben tartotta Jézus fagyos kezeit, a Mester előtt állva, elengedi azokat, és lerogy egy kőpadra, amely közelében van. Arcát kezeibe rejti és vigasztalhatatlanul sír.

Jézus közelébe megy, vállaira teszi kezét, és azt mondja:

– Mi ez? Nekem, aki meghalok, kell megvigasztalnom téged, aki élsz? Barátom, nekem van szükségem az erőre és a segítségre! És téled kérem. Nincs másom, csak te, aki meg tudja adni azt nekem. A többiek, jobb hogy nem tudják. Mert ha tudnák... Vér folyna. És én nem akarom, hogy a bárányok farkasokká váljanak, még az Ártatlan szeretetéből sem! Az Anya... ó, mily szívbemarkoló róla beszélni!... Az Anya már annyit szenved! Ő is kimerült haldokló... Már harminchárom éve, hogy haldoklik, és most egyetlen seb, mint a kegyetlenül kivégzett áldozat. Mondom neked, hogy küzdött értelmem szívemmel, a szeretet az ésszel, hogy elhatározzam,

igazságos lenne-e eltávolítanom őt, visszaküldenem otthonába, ahol mindig a Szeretetről álmodozik, ahol Anya marad, élvezti tüzes csókjának ízét, elragadtatásban átszáll ezen az emléken, és lelki szemeivel mindig látja az angyalok ragyogásától megmozdított levegő hullámozását. Galileába a halál híre szinte abban a pillanatban érkezik majd meg, amikor azt mondhatom neki: „Anyám, én vagyok a Győztes!” De nem tehetem, nem tehetem ezt. A szegény Jézusnak, a világ bűnei hordozójának egy vigasztalóra van szüksége. És Anyám adja nekem ezt a vigaszt. A még szegényebb világnak két Áldozatra van szüksége. Mert a férfi az asszonnal együtt vétkezett; és az Asszonynak épp úgy meg kell váltania, mint ahogy a Férfi megvált. De addig, míg az óra nem üt, én mosolyommal biztosítom az Anyát... Ő remeg... tudom. Érti a Gyötrelém közeledését. Tudom. És visszataszítja természetes undorral, és szent szeretetből, úgy, amint én is eltaszítom magamtól a halált, mert „élőlény” vagyok, akinek meg kell halnia. De jaj lenne, ha tudná, hogy öt napon belül... Nem jutna el élve addig az óráig, és én azt akarom, hogy éljen, hogy erőt merítsek ajkáról, amint életet merítettem kebléből. És Isten ott akarja őt az én Kálváriámon, hogy szűzi sírásának vize elvegyüljön az isteni Vér borában, és bemutassa az első misét. Tudod, mi lesz a mise? Nem tudod. Nem tudhatod. Az én halálomnak örök alkalmazása lesz az élő vagy vezeklő emberi nemre. Ne sírj, Lázár! Ő erős. Nem sír. Sírt egész életében, mint Anya. Most nem sír többé. Meg van feszítve a mosoly az arcán... Láttad, milyenné vált arca ezekben az utolsó időkben? Mintegy kőbe van vésve arcán a mosoly, hogy megvigasztaljon engem. Kérlek, utánozd Anyámat! Többé nem tarthatom magamban titkomat. Körülnéztem, keresve egy őszinte, megbízható barátot. Találkoztam a te hűséges tekintetteddel. Azt mondtam: „Lázárnak”. Én, amikor nagy terhet hordoztál szíveden, tiszteletben tartottam titkodat, és megvédtem a kíváncsiak elől. Most ugyanezt kérem tőled a magam számára. Halálom után majd elmondhatod. Mondd el ezt a beszélgetést, hogy megtudják: Jézus tudatosan ment a halálba, és gyötrelmei közé tartozott az is, hogy mindent tudott, mind a személyeket, mind saját sorsát illetőleg. Hogy megtudják, nem akartam megmenteni magamat, amikor még megtehettem volna, mert az emberek iránt érzett végtelen szeretetből csak arra vágytam, hogy beteljesítsem az áldozatot értük.

– Ó, Mester, mentsd meg magadat! Én segíteni tudlak a menekülésben. Még ezen az éjszakán. Egyszer elmenekültél Egyiptomba! Menekülj el most is! Jöjj, menjünk! Vegyük magunkhoz Máriát és nővéreimet, és menjünk! Tudod, hogy vagyonom nem tart vissza. Te vagy az én vagyonom, és Máriáé és Mártáé. Menjünk!

– Lázár akkor elmenekültem, mert még nem jött el az idő. Most itt van. És maradok!

– Akkor veled megyek! Nem hagylak el!

– Nem. Te maradj itt! Mivel meg van engedve, hogy az, aki a szombaton engedélyezett út távolságán belül él, saját házában fogyassza el a bárányt, íme te, mint mindig, itt fogyasztod majd el bárányodat. De engeddd, hogy a nővérek velem jöjjenek... A Mama miatt... Ő az isteni szeretet rózsái mit rejtettek el előled, ó Vértanú! A mélységet! A mélységet! És abból most feltörnek, és rád vetik magukat a gyűlölet lángjai, hogy szívedbe harapjanak! A nővérek, igen. Ők erősek és tevékenyek... és a Mama haláltusát fog átélni holttestem fölé hajolva. János nem elég. János a szeretet. De még éretlen. Ó, érett férfivá válik a következő napok szenvedéseiben! De az Asszonynak asszonyokra van szüksége rettenetes sebei miatt. Megengeded nekem?

– De mindig mindent, mindent örömmel adtam neked, és csak azt fájlaltam, hogy oly keveset kívántál!...

– Látod, senkitől sem fogadtam el annyit, mint betániai barátaimtól. Ez volt az egyik vád, amit igazságtalanul többször felhoztak ellenem. De itt, köztetek sok vigaszt nyertem az emberektől származó minden keserűségre. Názáretben az Isten részesült vigasztalásban az általam, akiben Istennek egyedül telt kedve. Itt az Ember talált vigaszt. És én, mielőtt meghalnék, hálát adok neked, hűséges, szerető barátom. Te kedves, szolgálatkész, tartózkodó, művelt, szerény és nagylelkű vagy. Mindezért hálát adok neked. Utána Atyám majd megjutalmaz.

– Mindenben részesültem már a te szereteted által és Mária megmentése által.

– Ó, nem! Még sokat kell kapnod! És megkapod. Ide hallgass! Ne csüggedj el ennyire! Add nekem értelmeket, hogy megmondhassam neked, amit még kérek tőled. Te maradj itt, hogy várakozzál...

– Nem, ezt nem! Miért Mária és Márta, és én nem?

– Azért, mert nem akarom, hogy te is úgy tönkremenjél, mint ahogy minden férfi tönkreteszi magát. Jeruzsálem a jövő napokban megromlik, mint ahogy bűzös a levegő a hulla körül, amely szétrepedt egy járókelő oktalan ütése következtében. Fertőzött és fertőző. Mérgező kigőzölgései megzavarják a kevésbé kegyetleneket is, még tanítványaimat is. Ők el fognak menekülni. És hová menjenek majd rémületükben? Lázárhoz. Ebben a három évben hányszor jöttek, hogy kenyeret, ágyat, védelmet, menedéket és a Mestert keressék! Most visszatérnek. Mint a farkas által szétzavart juhok, akik elvesztették pásztorukat, az akolhoz futnak. Gyűjtsd össze őket! Önts beléjük bátorságot! Mondd meg nekik, hogy én megbocsátok nekik. Rád bízom bocsánatomat számukra. Nem lesz békéjük azért, mivel elmenekültek. Mondd meg nekik, hogy ne essenek bele egy még nagyobb bűnbe azért, hogy nem remélnek bocsánatomban!

– Mindnyájan elmenekülnek?

– Mindnyájan, Jánost kivéve.

– Mester. Nem kéred tőlem, hogy befogadjam Júdást? Haljak kínhalált, de ezt ne kérd tőlem! Többször kardomon tartottam remegő kezemet, arra vágyakozva, hogy megöljem a család meggyalázóját. Azért nem tettem, mert nem vagyok erőszakos ember. Csak kísértést éreztem rá. De esküszöm neked, hogy ha ismét meglátom Júdást, úgy átvágom a torkát, mint egy bűnbakét.

– Nem látod többé őt. Erre esküszöm.

– Elmenekül? Nem számít. Azt mondtam: „Ha meglátom”. Most azt mondom: „Elérem őt, ha a világ végére megy is, és megölöm.”

– Nem kell megölnöd.

– Azt teszem.

– Nem teszed, mert ahol ő lesz, oda te nem mehetsz.

– A Nagytanács keblében? A Szentek Szentjében? Ott is elérem, és megölöm.

– Nem lesz ott.

– Heródesnél? Engem is megölnék, de előbb megölöm őt.

– A Sátánnal lesz. És te sose mész a Sátánhoz. De tégy le azonnal erről a gyilkos gondolatról, mert különben elhagylak téged!

– Ó, ó!... De... Ha, érted... Ó, Mester, Mester, Mester!

– Igen. A te Mestered... Fogadd be a tanítványokat és vigasztald meg őket! Vezesd vissza őket a béke felé! Én vagyok a Béke. És utána is... Utána segíteni foglak téged. Betánia mindig Betánia lesz, míg a Gyűlölet fel nem forgatja a szeretetnek ezt a tűzhelyét, azt gondolva, hogy kiolthatja annak lángját, de ehelyett szétszórja azt az egész világra, hogy mindent lángra gyújtson. Megáldalak téged, Lázár, mindazért, amit tettél, és amit tenni fogsz...

– Semmi, semmi! Te elvettél engem a haláltól, és nem engedted meg nekem, hogy megvédjelek. Mit tettem akkor?

– Nekem adtad házaidat. Látod? Így volt elhatározva. Az első szállás a Sionon nálad. Az utolsó is ezek egyikében. El volt határozva, hogy a te Vendéged legyek. De a haláltól nem tudsz megvédeni. Azt kérdeztem tőled ennek a beszélgetésnek az elején: „Tudod-e, ki vagyok?” Most válaszolok: „A Megváltó vagyok”. A Megváltónak be kell teljesítenie az áldozatot egészen az utolsó feláldozásig. A többit, hidd el! Az, aki felszáll a keresztre és ki lesz téve a világ szemének és gúnyolódásának, nem egy élő lesz, hanem egy halott. Én már halott vagyok. A szeretetlenség megölt a kínzás előtt. És még egy dolog, barátom. Holnap hajnalban elmegyek Jeruzsálembe. És te hallod majd, hogy Sion ünnepelte, mint egy győztest, az ő szelíd Királyát, aki egy szamár hátán lépett be oda. Ne ejtsen tévedésbe ez a diadal, és ne gondold,

hogy a Bölcsesség, aki veled beszél, nem volt bölcs ezen a nyugodt estén. Gyorsabban, mint a csillag, amely vonalat húz az égen, és eltűnik az ismeretlen térben, eltűnik a nép kegye, és én, öt estén belül, pont ebben az órában, elkezdtem gyötrelmemet egy csalárd csókkal, amely megnyitja a holnap hozsannázó ajkakat arra, hogy egy kórusban kegyetlenül káromoljanak, és vadul követeljék elítélésemet.

Igen. Sion városa, Izrael népe, végre lesz húsvéti Bárányod! Ez a közeli szertartás adja neked. Íme, itt van. Ez a századok óta előkészített Áldozat. A Szeretet szülte, nászágyat készítve magának egy szeplőtelen ölben. És a Szeretet emészti fel. Íme! Ez a tudatos Áldozat. Nem mint a bárány, amely, amikor nyakára teszik a kést, hogy elvágják, még rágja a rét fűvét, vagy rózsás orrával anyja duzzadó tőgyét keresi. De én vagyok a Bárány, aki tudatosan mondja: „Isten veled!” az életnek, az Anyának, a barátoknak, és megy a feláldozóhoz, és azt mondja: „Íme, itt vagyok!” Én vagyok az ember Eledele. A Sátán olyan éhséget keltett, amelyet sose elégített ki. Amelyet nem lehet kielégíteni. Csak egy étel elégíti ki, mert megszünteti ezt az éhséget. És ez az étel: íme, itt van. Íme, ember, a te kenyered! Íme, a te borod! Vedd magadhoz Húsvétodat, ó Emberiség! Menj keresztül tengereden, amely vörös a sátáni lángtól. Megfestve Véremtől, átmehetsz rajta, emberi nem, megőrizve a pokoli tüztől. Eljuthatsz az égbe, amelynek kapui, kívánságom nyomására, már félig feltárultak. Nézzétek, holtak lelkei! Nézzétek, élő emberek! Nézzétek, lelkek, akik a jövőben fogtok testet öltetni! Nézzétek mennyország angyalai! Nézzétek, pokol ördögei! Nézd, Atya, nézd, Vigasztaló! Az Áldozat mosolyog. Nem sír többé...

Mindent megmondtam. Isten veled, barátom! Nem látlak többé halálom előtt. Adj búcsúcsókot! És ne kételkedj! Azt mondják majd neked: „Bolond volt! Ördög volt! Csaló! Meghalt, jóllehet azt mondta, hogy az Élet volt!” Nekik, és főleg magadnak, válaszold: „Az Igazság és az Élet volt, és most is az! Legyőzte a halált. Én tudom. Nem lehet örökké halott. Én várom Őt. És nem fogy ki az olaj a lámpából, amelyet a barát készen tart, hogy megvilágítsa a világot, amikor meghívják a Győztes lakodalmára, amikor Ő, a Jegyes, visszatér. És ez alkalommal soha többé nem lehet kioltani a fényt. Hidd ezt, Lázár! Engedelmeskedj vágyamnak! Hallod ezt a fülemülét, miként énekel, miután elhallgatott a te sírásod hangjára? Így tegyél te is. Lelked, a Megölt miatt elkerülhetetlen sírás után énekelje hited biztos himnuszát! Légy áldott! Az Atya, a Fiú, a Szentlélek által!

(9-30)

Haláltusa a Getszemániban

Az út teljesen csendes. Csak egy kis forrás, amely egy kőtartályba csörgedezik, ad hangot a nagy csendben. A házak oldala mellett, a keleti oldalról még homály van, míg a másik oldalt kezdi megvilágítani a hold a házak felett, és ahol az út kiszélesedik egy kis térré, a hold tejfehér fénye megszépíti még a kavicsokat és az út földjét is. De a gyakori boltívek alatt, amelyek összekötik a házakat, tökéletes a sötétség. Simon fáklyájának vörös fénye nagyon hasznos itt számukra. Ebben a vörös fényben az arcok mindmegannyi különböző lelkiállapotot tükröznek.

Jézus arca a legünnepélyesebb és legnyugodtabb. A fáradtság következtében megjelentek arcán a vonások, melyeket általában nem lehet rajta látni, de amelyek jellegzetessé teszik majd arcát a halál után.

János, aki oldalánál van, csodálkozva néz rá, és fájdalom tölti el miatta. Olyannak látszik, mint egy megfélemlített gyermek, akit valamilyen történet vagy félelmetes ígéret megijesztett, és aki segítséget kér attól, aki többet tud nála. De ki segítheti őt?

Simon Jézus másik oldalán megy. Zárkózott arca elárulja, hogy kegyetlen gondolatok gyötrik. Ő az egyetlen, aki Jézus után még méltóságteles arccal rendelkezik.

A többiek, két állandóan változó összetételű csoportban, teljes forrongásban vannak. Időnként kihallatszik Péter rekedt hangja, vagy Tamás baritonja, furcsa csengésükkel. Utána ismét halkabbá válnak, mint akik félnek attól, amit mondanak. A tennivalókat vitatják, s egyik ezt ajánlja, a másik azt. De minden tervet elejtenek, mert „a sötétség órája” valóban megkezdődött, és az emberi elme elborul és megzavarodik.

– Előbb kellett volna megmondani nekem – jegyzi meg Péter.

– De senki se beszélt. Nem a Mester...

– Igen! Épp Ő mondta neked! De testvérem, úgy látszik, hogy te nem fogtad fel!...

– Én éreztem, hogy valami miatt felindult. És azt mondtam: „Menjünk, hogy meghaljunk vele!” Emlékeztek? De szent Istenünkre, ha tudtam volna, hogy Júdás, Simon fia volt az!... – mondja Tamás fenyegető hangon.

– És mit tettél volna? – kérdezi Bertalan.

– Én? Én megtenném most is, ha segítenétek!

– Mit? Elmennél, hogy megöld? És hol?

– Nem. Eltávolítanám a Mestert. Ez az egyszerűbb.

– Nem menne!

– Nem kérdezném, hogy jönne-e. Elragadnám, mint ahogy az ember elrabol egy nőt.

– Nem lenne rossz megoldás! – mondja Péter. És hirtelen hátrafordul, és Alfeus két fia csoportjához megy, akik Mátéval és Jakabbal csendben suttognak, mint az összeesküvők.

– Idehallgassatok: Tamás azt mondja, vigyük el Jézust. Mind együtt. Ha lehetséges... a Getszemánitól Betfagén keresztül Betániába, és ott... elrejtve őt valahol. Megtesszük? Miután Őt biztonságba helyeztük, visszatérünk és elintézzük Júdást.

– Hasztalan. Egész Izrael egy kelepce – mondja Jakab, Alfeus fia.

– És most hamarosan bezárul. Ő felfogja. Túl nagy a gyűlölet!

– De Máté! Feldühítesz engem! Bátrabb voltál, amikor bűnös voltál! Beszélj te, Fülöp!

Fülöp, aki egyedül megy, s mintha magában beszélne, felemeli tekintetét, és megáll. Péter eléri, és suttognak egymással. Utána csatlakoznak a csoporthoz: „Én azt mondanám, hogy a legjobb hely a Templomban van” – mondja Fülöp.

– Bolond vagy? – kiáltják az unokatestvérek Mátéval és Jakabbal. – Ott akarják a halálát!

– Psszt! Micsoda láрма! Tudom, mit mondok! Mindenütt keresik Őt. De nem ott. Neked és Jánosnak jó barátaitok vannak Annás szolgái között. Ha egy jó darab aranyat adtok nekik... minden megvan. Higgyétek el! A legjobb hely annak elrejtésére, akit keresnek, a börtönőr háza.

– Én nem teszem meg ezt – mondja Jakab, Zebedeus fia. – De hallgasd meg a többieket is. Elsősorban Jánost. És ha utána letartóztatják Őt? Nem akarom, hogy azt mondják, én voltam az árulója...

– Erre nem gondoltunk. És akkor? – Péter meg van semmisülve.

– És akkor azt mondom, hogy egy dolgot kegyeletes megtenni. Az egyetlen, amit tudunk. Vigyük el az Anyát... – mondja Júdás, Alfeus fia.

– Persze!... De... Ki megy közlünk? Mit mond neki? Menj te, rokona!

– Én Jézussal maradok. Ez a jogom. Menj te!

– Én?! Felfegyverkeztem karddal, hogy meghaljak, mint Eleázár. (1 Mak 2,1-5; 6,28-47) Légiókon is áthatolok, hogy megvédjem Jézusomat, és féktelenül vagdalódom! Nem számít, ha a túlérő megöl engem. Megvédtem Őt – jelenti ki Péter.

– De igazán biztos vagy abban, hogy a kerióti az? – kérdi Fülöp Tádétól.

– Biztos vagyok benne! Közülünk senkinek sincs kigyó szíve. Csak neki... Menj te, Máté, Máriához, és mondd meg neki...

– Én? Becsapni őt? Látni oldalam mellett tudatlanul, és utána?... Ah, nem! Készen vagyok a halálra, de nem arra, hogy eláruljam azt a galambot...

A hangok megint suttogássá halkulnak.

– Hallod? Mester, mi szeretünk téged! – mondja Simon.

– Tudom. Nincs szükségem ezekre a szavakra ahhoz, hogy tudjam. És ha békével tölti el a Krisztus szívét, lelkét azonban megsebzik.

– Miért, Uram? Szeretetből fakadó szavak.

– Teljesen emberi szeretetből. Igazában véve ebben a három évben nem értem el semmit, mert ti még emberibbek vagytok, mint az első órában. Ezen az estén felélednek mindnyájatokban a legsárosabb kovászok. De ez nem a ti hibátok...

– Mentsd meg magadat, Jézus! – nyögi János.

– Megmentem.

– Igen? Ó! Istenem, hála! – János olyannak tűnik, mint a szárazságtól lekonyult virág, amely felfrissül. – Megmondom a többieknek. Hová megyünk?

– Én a halálba. Ti a hitbe.

– De nem azt mondtad most, hogy megmented magadat? – A kedvelt tanítvány megint lekonyul.

– Megmentem magamat, valóban megmentem. Ha nem engedelmeskednék az Atyának, elveszteném magamat. Engedelmeskedem. Azért megmentem magamat. Ne sírj azonban így! Gyávább vagy, mint annak a görög bölcselőnek a tanítványai, akiről egy napon neked beszéltem. Ők mesterük mellett maradtak, amikor az, megmérgezve haldoklott, megvigasztalva őt férfias fájdalommal. Te... gyermeknek tűnsz, aki elvesztette apját.

– És talán nem így van? Többet vesztek el, mintha atyámat veszteném el! Téged veszítelek el...

– Nem veszítesz el engem, mert továbbra is jót akarsz nekem. Egy veszett el, az, aki elvált tőlünk, megfélekedve a földről és odaát Isten ítéletéről. De mi sose válunk el. Soha. Sem ezen a világon, sem azon.

János nem akar vitatkozni.

Simon még közelebb megy Jézushoz, és halkán, bizalmasan azt mondja neki: – Mester... én... én és Simon Péter reméltük, hogy valami jót teszünk... De... Te, aki mindent tudsz, mondd meg nekem: mit gondolsz, hány órán belül fognak el?

– Mielőtt még a hold elérné pályájának tetőfokát.

Simont fájdalom és türelmetlenség járja át, hogy ne mondjam, harag. – Akkor minden hasztalan volt... Mester, most megmagyarázom neked. Te mintegy megróttál engem és Simon Pétert, hogy annyira magadra hagyunk ezekben az utolsó napokban... De irántad érzett szeretetből voltunk távol tőled. Péter, hétfő éjjel, szavaid hatása alatt, hozzám jött, miközben

aludtam, és azt mondta nekem: „Nekem és neked, bízom benned, kell valamit tennünk Jézusért. Júdás is azt mondta, hogy szeretne részt venni benne.” Ó, miért nem értettük meg akkor? Miért nem mondtál nekünk semmit sem? De mondd nekem: senkinek se mondtad meg? Igazán senkinek? Talán csak néhány órája fogtad fel?

– Én mindig tudtam. Mielőtt még tanítványom lett volna. És hogy bünténye ne legyen tökéletes, mind isteni, mind emberi szempontból, mindenféleképpen törekedtem eltávolítani őt magamtól. Azok, akik halálomat akarják Isten gyilkosai. Ez a tanítványom és barátom áruló is, és az ember gyilkosa. Első gyilkosa, mert már megölt engem azzal, hogy erőszakolta velem létét oldalamnál, az asztalnál, és azzal, hogy önmagammal kellett megvédenem őt tőletek.

– És senki se tudta?

– János. Neki megmondtam a vacsora végén. De mit csináltatok?

– És Lázár? Lázár sem tudott semmit? Ma nála voltunk, mert eljött kora reggel, bemutatta az áldozatot, és visszament anélkül, hogy megállt volna palotájában vagy a pretóriumba ment volna. Mert ő mindig odamegy, atyjától örökölt szokása szerint. És tudod, hogy Pilátus ezekben a napokban, a városban van...

– Igen. Mindnyájan itt vannak. Itt van Róma: az új Sion, Pilátussal. Itt van Izrael Kaifással és Heródezzel. Itt van az egész Izrael, mert a húsvét összegyűjtötte ennek a népnek a fiait az Isten oltárának lépcsője előtt... Láttad Gamálielt?

– Igen. Miért kérded? Holnap is találkoznom kell vele...

– Gamáiel ezen az estén Betfagéban van. Tudom. Amikor elértünk a Getszemánihoz, te menj Gamáielhez, és mondd neki: „Hamarosan részed lesz a jelben, amelyre vársz huszonegy éve.” Semmi mást. Utána térj vissza társaidhoz!

– De honnan tudod? Ó, Mesterem, szegény Mesterem, akinek még az a vigasza sincs meg, hogy ne tudjon mások tetteiről!

– Jól mondd! A tudatlanság vigasza! Szegény Mester! Mert a rossz cselekedetek gyakoribbak, mint a jók. De látom a jót is, és örülök neki.

– Akkor tudod, hogy...

– Simon: ez szenvedésem órája. Azért, hogy azt teljesebbé tegye, Atyám fokozatosan visszavonja a világosságot, amint az közeledik. Hamarosan csak sötétség vesz körül, és annak szemlélése, ami a sötétség: azaz az emberek minden bűnének látványa. Ti ezt nem tudjátok felfogni. Senki sem, kivéve azt, akit Isten meghívott különleges küldetéssel, csak ő fogja fel ezt a nagy szenvedést. Az ember anyagias még a szeretetben és az elmélkedésben is. Lesznek, akik sírnak és szenvednek az én szenvedéseim miatt, de nem tudják felmérni ezt a lelki gyötrelmemet, amely, higgyétek el ti, kik hallgattok engem, a legkegyetlenebb lesz... Beszélj azért, Simon, vezess engem barátságod ösvényén, mert én szegény vak vagyok, aki rémeket lát, nem a valóságot...

János hozzásimul és megkérdi:

– Mit? Nem látod többé a te Jánosodat?

– Látlak. De rémek kelnek fel a Sátán ködében. Nyomasztó és fájdalmas látomások. Ezen az estén mindnyájunkat beburkol ez a mérges, pokoli kigőzölgés. Engem gyávává, engedetlenné akar tenni, és fájdalmakat akar nekem okozni. Tibennetek kiábrándulást és félelmet akar kelteni. Másokban, akik se nem félénkek, se nem bűnösök, fel akarja ébreszteni a hajlamot a büntettekre és a félénkségre. Azokban pedig, akik már a Sátánéi, természetellenes elfajulást okoz. Azért mondom ezt, mert az ő gonoszságuk felülmúlja majd azt, amire az ember önmagától képes, és eléri a tökéleteset, amely felülmúl minden embert. Beszélj, Simon!

– Igen. Kedd óta nem tettünk mást, mint mentünk, hogy megtudjunk, megelőzzünk, segítséget keressünk.

– És mit tudatok tenni?

– Semmit. Vagy ugyancsak keveset.

– És a kevés „semmivé” lesz, amikor a félelem megbénítja a szíveket.

– Még Lázárra is megharagudtam... Először történt ez meg velem... Rákiáltottam, mert tétlennek tűnt nekem... Ő meg tudná tenni. A helytartó barátja. És mindig Teofil fia! De Lázár visszavetette minden ajánlatomat. Ezt kiáltottam feléje, amikor elhagytam: „Azt gondoltam, hogy a Mester rólad mondta, hogy barátja vagy. Irtózom tőled!” És nem akartam többé visszatérni hozzá... De ma reggel ő hívott engem, és azt mondta: „Képes vagy még azt gondolni, hogy én vagyok az Ő árulója?” Én már meglátogattam Gamálielt, Józsefet és Kuzát, és Nikodémust és Mannaent, és végül testvéredet, Józsefet... és többé nem tudtam ezt hinni. Azt mondtam neki: „Bocsáss meg, Lázár! De úgy érzem, hogy eszem megzavarodott, jobban, mint amikor én voltam egy elítélt.” És így van, Mester. Többé nem ugyanaz vagyok... De miért mosolyogsz?

– Mert megerősítet, amit az előbb mondtam neked. A Sátán köde körülvesz, és megzavar. Mit válaszolt Lázár?

– Azt mondta: „Megértelek. Jöjj ma, Nikodémussal! Szükségem van rá, hogy lássalak téged.” És elmentem, miközben Simon Péter elment a galileaiakhoz. Mert testvéred, oly távolról, többet tud, mint mi. Azt mondja, hogy véletlenül tudta meg, amikor egy öreg galileával beszélt, Alfeus és József barátjával, aki a piac közelében lakik.

– Ah,... igen... A ház nagy barátja...

– Ő Simonnal és az asszonyokkal van. Ott van a kánai család is.

– Láttam Simont.

– Nos, József, ettől a barátjától és egy templombeli barátjától, aki az asszonyok által rokonává lett, megtudta, hogy elhatározták elfogatásodat. Azt mondta Péternek: „Én mindig harcoltam ellene. De szeretetből. Addig, míg Ő még erős volt. De most, hogy olyanná vált, mint egy gyermek, ellenségeinek prédájává, én, rokona, aki mindig szerettem Őt, vele vagyok. Ez a vér és a szív kötelessége.”

Jézus mosolyog. Egy pillanatra visszanyeri az örvendetes órák nyugodt tekintetét.

– És József azt mondta Péternek: „A galileai farizeusok viperák, mint minden farizeus. De Galileában nem mindenki farizeus. És sok olyan galileai van itt, akik szeretik Őt. Menjünk el hozzájuk, mondjuk nekik, hogy gyűljenek össze megvédésére. Csak kis töreink vannak. De a botok is fegyverek, ha jól kezelik őket. És ha nem jön a római katonaság, hamarosan elintézzük ezeket a hitvány gazembereket, akikből a Templom pribékjei állnak.” És Péter elment vele. Én közben elmentem Lázárhoz Nikodémussal. Elhatároztuk, hogy meggyőzzük Lázárt, jöjjön velünk, és nyissa meg házát, hogy veled maradjon. Azt mondta nekünk: „Engedelmeskednem kell Jézusnak, és itt kell maradnom! Ez kettős szenvedést okoz nekem...” Igaz ez?

– Igaz. Ezt a parancsot adtam neki.

– De kardokat adott nekünk. Kettőt. Egyet nekem, egyet Péternek. Kuza is kardokat akart adni nekem. De... Mi két vasdarab az egész világ ellen? Kuza nem tudta elhinni, hogy igaz, amit te mondasz. Megesküdött, hogy ő semmit sem tud, és hogy az udvarban nem gondolnak másra csak arra, hogy élvezzék az ünnepet... Tivornyázással, mint szokásuk. Annyira, hogy azt mondta Johannának, vonuljon vissza valamelyik júdeai házába. Johanna azonban itt akar maradni. És vele Plautina, Anna, Nike és két római hölgy Klaudia házából. Sírnak, imádkoznak, és imádkoztatják az ártatlanokat. De ez nem az imának az ideje, hanem a vére. Érzem, hogy feléled bennem a zelóta, és ég bennem a vágy, hogy öljek, vérbosszúként!...

– Simon! Ha azt akartam volna, hogy átkozottként halj meg, nem emeltelek volna ki téged a csüggedésedből!... – Jézus nagyon komoly.

– Ó, bocsánat, Mester... bocsánat! Olyan vagyok, mint egy részeg, egy őrjöngő.

– És Mannaen mit mond?

– Mannaen azt mondja, hogy nem lehet igaz, és ha igaz lenne, ő követni fog téged a vesztőhelyre is.

– Mennyire bíztok mindnyájan magatokban!... Mekkora kevélység van az emberben! És Nikodémus és József? Mit tudnak?

– Semmivel sem többet, mint én. Egy ideje József összeveszett a Nagytanáccsal, mert gyilkosnak nevezte azt, mivel egy ártatlant akar megölni. És azt mondta: „Itt minden törvénytelen! Ő (Jézus) jól mondja. Utálatosság van az Úr házában. Ezt az oltárt le kell rombolni, mert megszejtelenítették.” Nem kövezték meg, mert neki nagy tekintélye van. De attól kezdve eltitkoltak előle mindent. Csak Gamáriel és Nikodémus tartotta fenn vele a barátságot. De az első nem beszél. És a második... Sem őt, sem Józsefet nem hívták meg a Nagytanácsba a legfontosabb döntésekre. Törvénytelenül ülnek össze hol itt, hol ott, más-más időben, mert félnek tőlük és Rómától. Ah, elfelejtettem!... A pásztorok. Ők is a galileaiakkal vannak. De kevesen vagyunk! Ha Lázár hallgatott volna rám, és elment volna a kormányzóhoz! De nem hallgatott... Ezt tettük... Sokat... és semmit... És annyira letört ez, hogy szeretnék kimenni a mezőkre és üvölni, mint egy sakál, lealjasítani magamat egy tivornyázásban, gyilkolni, mint egy rabló, hogy megszabaduljak ettől a „minden hasztalan” gondolatától, amint Lázárnak mondtam, s megmondtam Józsefnek, Kuzának, Mannaennek és Gamárielnek is... – A Zelóta többé nem annak látszik, aki volt.

– Mit mondott a rabbi?

– Azt mondta: „Nem tudom pontosan, mit tervez Kaifás. De azt mondom, hogy csak a Krisztusról jövendölték meg azt, amit mondotok. És mivel én nem ismerem el ezt a prófétát Krisztusnak, nem látok okot a nyugtalankodásra. Megölnék majd egy embert, aki jó, Istennek a barátja. De Sion mily sok hozzá hasonlónak vétét beitta már!” És mivel mi erősködtünk, hogy neked isteni természeted van, makacsul azt válaszolta: „Amikor látom a jelet, hinni fogok!” És megígérte, hogy tartózkodni fog attól, hogy halálodra szavazzon, sőt, ha lehetséges, igyekszik meggyőzni másokat is arról, hogy ne ítéljenek el téged. Ezt, és nem többet. Nem hisz! Nem hisz! Ha eljuthatna rá holnap... De te azt mondod, hogy nem. Ó, mit csinálunk majd mi?!

– Te elmész majd Lázárhoz, és igyekszel magaddal vinni annyit, amennyit tudsz. Nemcsak az apostolokat. Hanem a tanítványokat is, akiket a mezőkön bolyongani látsz. Törekedj találkozni a pásztorokkal, és parancsold meg nekik is ezt! Betánia háza minden eddiginél inkább Betánia háza lesz, a szíves vendéglátás háza. Azok, akik nem mernek szembenézni a nép gyűlöletével, ott keresnek menedéket. Hogy várakozzanak...

– De mi nem hagyunk el téged!

– Ne menjetek szét... Megosztva semmivé válnátok. Egyesülve még erősek lesztek. Simon: ígérd meg nekem ezt! Te békés és hű vagy, tudsz beszélni és parancsolni még Péternek is. És nagyon le vagy kötelezve nekem. Először emlékeztetlek erre, hogy engedelmességre késztesselek. Nézd: a Cedronnál vagyunk. Onnan jöttél hozzám leprásként, és onnan távoztál el meggyógyulva. Azért, amit neked adtam, add nekem! Add az Embernek azt, amit én adtam az embernek.

– Neeem! Ne mondd ezt! – nyög fel egyszerre a két apostol.

– Így van! Péter és testvéreim lesznek a leginkább leverték. Péterem úgy fogja érezni magát, mint egy bűnöző, és nem lesz békéje, pedig becsületes. És a testvérek... Nem lesz bátorságuk arra, hogy egymásra és Anyámra nézzenek... Gondjaidba ajánlom őket.

– És én, Uram, milyen leszek? Rám nem gondolsz?

– Ó, fiam! Téged szeretetedre bízlak. És az oly erőteljesen irányít majd téged, mint egy anya. Számodra nem adok sem parancsot, sem irányítást. Téged a szeretet vízére hagylak. Annak folyói benned oly nyugodtak és bőségesek, hogy nem kételkedem jövőd miatt. Simon, megértted? Ígérd meg nekem, ígérd meg! – Fájdalmas látni Jézust, amint ennyire aggódik... Megismétli: – Mielőtt a többiek jönnek! Ó, köszönöm! Légy áldott!

Mindnyájan egyesülnek egy csoportban.

– Most szétválunk. Én felmegyek a magasba, imádkozni. Magammal viszem Pétert, Jánost és Jakabot. Ti maradjatok itt. Ha (a Sátán) fölétek kerekedne, hívjatok! És ne féljtek! Nektek egy hajszálatok sem fog meggörbülni. Imádkozzatok értem! Tegyetek le a gyűlöletről, és ne féljtek! Csak egy pillanatig fog tartani... és utána teljes lesz örömetök. Mosolyogjatok! Hogy

szívembe zárjam mosolyotokat. Még egyszer köszönök mindent, barátaim! Isten veletek! Az Úr nem hagy el titeket...

Jézus elválík az apostoloktól, és előre megy, miközben Péter átveszi Simontól a fáklyát, miután az meggyújtotta vele a gyantás ágakat, amelyek ropogva égnek, és az olajfák kertjének végéig elterjed a boróka szaga.

Tádé oly fájdalmas szemmel nézi Jézust, hogy Ő megfordul, és ránéz. De Tádé elrejtőzik Bertalan mögé, és ajkát harapdálva igyekszik megfékezni érzelmeit.

Jézus, áldást és bűcsút int feléjük, és folytatja útját. A hold már jó magasan jár. Fényében Jézus alakja még magasabbnak látszik, átszellemül, piros ruhája világosabbnak tűnik, és aranyos haja fakónak. Mögötte siet Péter a fáklyával és Zebedeus két fia.

Folytatják útjukat, míg elérkeznek az olajfák első lépcsőzetes teraszához, amelyen szabálytalan alakú kis tér van. A további teraszokon áthaladva felmennek az olajfák hegyének tetejéig, ahol Jézus azt mondja: „Álljatok meg, és várjatok rám itt, míg én imádkozom! De ne aludjatok! Szükségem lehet rátok. Szeretettel kérek titeket: imádkozzatok! Mesteretek nagyon levert.”

Valóban nagyon nagy már levertsége. Olyan, mintha nagy súly terhelné. Hol van már a férfias Jézus, aki szép és erős volt, parancsoló pillantásával, nyugodt mosolyával, csengő, gyönyörű hangjával, amikor a néphez beszélt? Már olyannak tűnik, mint aki bánatos, kimerült vagy sírt. Hangja fáradt, szomorú, szomorú, szomorú...

Péter mindnyájuk nevében válaszol:

– Légy nyugodt, Mester! Virrasztunk és imádkozunk. Csak hívj, és megyünk!

Jézus tovább megy, ők pedig leveleket és ágakat gyűjtenek, hogy kis tüzet rakjanak, ami ébren tartja őket, és megvédi őket a harmattól is, amely már bőségesen kezd leszállni.

Jézus kelet felé megy. Arcát megvilágítja a hold, s látszik, hogy a nagy fájdalomtól szeme tágranyílt, beesett, karikás a fáradságtól. Lehajtott fejjel megy, csak néha emeli fel fejét, nagy sóhajtással, mintha elfáradt volna és lihegne. Nagyon szomorú szemét a nyugodt olajfákra emeli. Néhány métert megy felfelé, utána megáll egy kiemelkedés mögött, ami eltakarja őt a három apostoltól.

Odamegy egy nagy sziklához, amely mögött egy kérdőjel alakjában csavarodó olajfa áll. Ott megáll. Nem néz a városra, amely lent látszik, egészen fehérén a holdfényben. Hátat fordít neki, és kereszt alakban kiterjesztett karokkal imádkozik, égre emelt tekintettel. Hosszasan és buzgón imádkozik. Időnként felsóhajt, és néha meg lehet érteni imájából néhány szót. Atyjával beszélget:

– Te mondd... Fiad vagyok... Mindent, de segíts... Elérkezett az óra... Nem vagyok tovább a földön... Fiadnak nincs többé szüksége a segítségre... Tedd, hogy az Ember kielégítsen téged, mint Megváltó, engedelmesen... Amit te akarsz... Kérlek, könyörülj rajtuk... Üdvözítem őket? Ezt kérem tőled. Így akarom: megmenteni a világtól, a testtől, az ördögtől... Kérhetek még valamit? Igazságos kérdés, Atyám. Nem számomra. Az ember számára, akit te teremtettél, és aki még lelkét is besározza. Én belevetem ezt a sarat szenvedésembe és vérembe, hogy számodra szívesen látott, romlatlan dologgá változtassam... És ez van mindenütt. Ezen az estén ez az úr. A királyi palotákban és a házakban. A katonaságnál és a Templomban... Most nyugodt a város, de holnap pokollá válik...

Jézus megfordul, a sziklára támaszkodik. Keresztbe teszi karját. Jeruzsálemet nézi. Tekintete mind szomorúbbá válik. Azt mormolja:

– Olyannak látszik, mint a hó... és egy bűn az egész. Ebben is hányat meggyógyítottam! Mennyit beszéltem!... Hol vannak azok, akik hűségeseznek látszottak?

Lehajtja fejét, és erősen nézi a földet, amelyet rövid fű borít, és amely ragyog a harmattól. Sír, s könnyei csillognak, amint a földre hullanak. Majd felemeli fejét, összeteszi kezét, és feje fölé emeli.

Utána elindul. A három apostol felé megy, akik az ágakból rakott tűz körül ülnek. Félálomban találja őket. Péter egy fához támaszkodik vállával, és kezét mellén tartja. Feje ingadozik, mint aki mély álomba készül merülni. Jakab, testvérével együtt egy kiálló gyökéren ül, amelyre rátették köpenyüket. Ők is bóbiskolnak. Jakab János vállára hajtja fejét, az pedig testvére.

– Alusztok? Nem tudtok egyetlen óráig sem virrasztani? És nekem oly nagy szükségem van vigasztalásokra, imáatokra!

A három zavarodottan felugrik. Dörzsölik szemüket. Bocsánatkérően mormolnak valamit, a bornak, ételnek tulajdonítva álomosságukat... Nem akartak beszélgetni, ezért aludtak el. De most majd hangosan imádkoznak, és ez nem történik meg ismét.

– Igen, imádkoztatok, és virrasszatok! Nektek is szükségetek van rá!

– Igen, Mester. Engedelmeskedünk neked.

Jézus visszafordul. A holdfényben látszik arcán a vigasztalanság, a fájdalom. Megöregedett. Szeme kitágult, elhomályosult. Szája széle is legörbült, mint a fáradt emberé.

Visszatér sziklájához, lassan, még hajlottabban. Letérdel, karjával a sziklához támaszkodva. A szikla tetején egy mélyedés van, amelyben egy növény nő, kis liliomokhoz hasonló virágokkal, apró levelekkel, nagyon finom szárazakkal.

Jézus a kezére hajtott fejjel imádkozik. Ujjai hozzáérnek a virágokhoz. Felemeli fejét. Nézi azokat. Megsimogatja. Beszél hozzájuk:

– Ti tiszták vagytok!... Ti felüdítetek engem! Ezek a virágok voltak Mamám kis barlangjában is... és ő szerette őket. Azt mondta: „Amikor kicsiny voltam, azt mondta atyám: »Te is ilyen kis liliom vagy, telve égi harmattal!«... A Mama! Ó, Mamám! – Jézus könnyekben tör ki. Fejét összetett kezére hajtva sír, miközben kezét tördeli. Azt mondja:

– Betlehemben is... és neked vittem azokat, Mama. De ezeket ki fogja ezentúl neked elvinni?...

Utána ismét imádkozik és elmélkedik. Feláll... föl s alá jár, mormolva valamit... Felemeli fejét, majd lehajtja. Kezével gesztikulál, szeme elé teszi, arcára, hajára... Látszik rajta, hogy valami nagyon gyötri. Ezt szavakkal nem lehet kifejezni, leírni... Jeruzsálem felé mutat. Majd az ég felé tárja karját, mintegy segítséget kérve. Felveszi köpenyét, fázik. Néz. De mit lát? Szemei nem látnak mást, csak saját gyötrelmét, és minden ennek növelésére szolgál. Még az Anyja által szőtt köpeny is. Megcsókolja, és azt mondja:

– Bocsánat, Mama! Bocsánat!

Úgy látszik, mintha ezt a Mamája szeretetéből szőtt köpenyétől kérné... Visszateszi azt. Gyötrődik. Imádkozni akar, hogy legyőzze fájdalmát. De az imával visszatérnek emlékei, félelmei, kételyei, fájdalmai... A nevek... városok... személyek... események áradata. Oly gyorsan és ugrándozva, hogy nem lehet követni. Nyilvános életének eseményei vonulnak el szeme előtt... és az áruló Júdás. Oly szomorú, hogy felkiált: Péter! János! Segítségül hívja őket, hogy legyőzze emlékeit. És azt mondja:

– Most jönni fognak. Ők nagyon hűségesek!

De azok nem jönnek. Ismét hívja őket. Mintha látna valakit, aki félelmet kelt benne. Gyorsan menekül a hely felé, ahol Pétert és a két testvért hagyta. És ott találja őket, még kényelmesebben és mélyebben aludva, a már szinte teljesen kialudt tűz mellett.

– Péter! Már háromszor hívtalak titeket! De mit csináltok? Ismét alusztok? Hát nem érzitek, mennyire szenvedek? Imádkoztatok! Hogy a test ne győzzön, ne győzzön le titeket. Semmiben sem. Ha a lélek kész is, a test gyenge. Segítsetek engem!...

Azok hárman csak lassan ébrednek fel. Végül kinyitják szemüket, de az még fátyolos. Mentegetődznek. Először felülnek, majd felállnak.

– Hát ez nem lehet! – mormolja Péter. – Ez még sohasem történt meg velünk! Ezt az a bor okozhatta. Erős volt. És ez a hideg is... Betakaróztunk köpenyünkkel, hogy ne érezzük, és többé nem láttuk a tüzet. Már nem fáztunk, és íme elnyomott az álom... Azt mondod, hogy

hívtál minket? Pedig nem hinném, hogy olyan mélyen aludtam volna... Fel, János, keressünk ágakat, mozogjunk! Attól kimegy az álom a szemünkből! Légy biztos benne, Mester, hogy mostantól!... Talpon leszünk... – És egy csomó levelet dob a parázsra, és fújja, míg az fellángol, és táplálja a János által hozott ágakkal, míg Jakab egy vastag ágat hoz, s azt is ráteszi.

A tűz fellángol, és vidáman megvilágítja a szegény Jézus arcát. Oly szomorú arc ez, hogy nem lehet sírás nélkül nézni. A halálos fáradtság kioltotta minden ragyogását. Azt mondja Jézus:

– Annyira aggódom, hogy az megöl! Igen. Szomorú a lelkem mindhalálig. Barátaim!... Barátaim! Barátaim!

De ha nem mondaná, arcáról akkor is le lehetne olvasni, hogy valóban olyan, mint aki haldoklik, a legnagyobb aggodalom és leverő elhagyatottság érzete vesz rajta erőt. Minden szava zokogásba fül...

De a három még mindig nagyon álmos. Olyanok, mint a részegek. Dülöngélnék, félig nyitott szemmel... Jézus figyeli őket... Nem gyötri őket korholással. Fejét csóválja, felsóhajt, és elmegy. Visszater előző helyére.

Ismét imádkozik, kereszt alakban kitárt karral. Majd térdelve, mint előbb, arcával a kis virágok fölé hajolva. Gondolkodik. Hallgat... Utána nagyot sóhajt, és sírni kezd. Hívja az Atyát. Mindig szomorúbban...

– Ó! – mondja – Nagyon keserű ez a kehely! Nem bírom! Nem bírom! Felülmúlja azt, amit meg tudok tenni. Mindent meg tudtam! De ezt nem... Távolítsd el tőlem, Fiadtól, Atyám! Kegyelmezz nekem!... Mit tettem, hogy ezt érdemeltem?... – Utána ismét elkezd:

– De, Atyám, ne hallgass szavamra, ha a te akaratoddal ellenkezőt kérek! Ne emlékezz arra, hogy Fiad vagyok, csak szolgád vagyok. Ne az én, hanem a te akaratod történjék!

Így marad egy ideig. Utána fojtott hangon felkiált és megzavarodott arccal föláll. De csak egy pillanatra, mert a földre zuhan, arccal a föld felé, és úgy marad. Egy emberroncs, akire ránehezedik az egész világ bűne, akit teljesen lever az Atya igazságossága, akire leszáll a sötétség, a hamu, a keserűség, az a félelmetes, rettenetes, legrettenetesebb dolog, annak érzete, hogy Isten elhagyta, miközben a Sátán gyötri... Ez a lélek fuldoklása, élve eltemetés ebben a börtönben, ami a világ, amikor többé nem képes érezni, hogy valami összeköti Őt Istennel. Úgy érzi, hogy meg van láncolva, szája be van kötve, saját imái megkövezik, mert visszahullanak rá a bezárt égből, hegyes éllel, tüzesen. „Isten árvájának” érzi magát, elkárhozottnak, akit Isten elvetett. Ez a pokol! Jézus, valódi haláltusában, hörögve sóhajt:

– Semmit!... Semmit!... El!... Az Atya akarat! Az! Egyedül az!... A te akaratod, Atyám. A tied, nem az enyém. Hasztalan! Csak egy Úr létezik: a Legszentebb Isten. Egy Törvény: az engedelmség. Egy szeretet: a megváltás... Nem. Nincs többé Anyám. Nincs többé életem. Nincs többé istenségem. Nincs többé küldetésem. Hasztalan kísérsz, ördög, az Anyával, az étellel, istenséggel, küldetésemmel. Anyám az Emberiség, és szeretem annyira, hogy meghalok érte. Az életet visszaadom Annak, akitől kaptam, és aki kéri tőlem, minden élőlény Legfőbb Atyjának. Megerősítem: az Istenség képes erre az engesztelésre. Küldetésemet befejezem halállal. Nincs többé semmim. Csak az, hogy megtegyem Uramnak, Istenemnek az akaratát. Távozz, Sátán! Azt mondtam először és másodszer. Ismét azt mondom harmadszor is: „Atyám, ha lehetséges, múltjék el tőlem ez a kehely. De ne az én, hanem a te akaratod teljesüljön!” Távozz Sátán, én Istené vagyok!

Utána nem beszél többet, csak ennyit: „Isten! Isten! Isten!” Ezt kiáltja minden szívverésnél, minden kicsorduló vércseppnél. Vállán sötétté válik a ruha, amint a vér átítatja.

Feje fölött egy méterre fény tűnik fel, amelyben látszik, hogy a vér már haját is átáztatta, és szemét fátyollal borítja. Felemeli fejét... A holdfény megvilágítja szegény arcát, és még inkább az angyali fény, amely gyémántként csillog, kékes-fehér színben. Most látszik, hogy a rettenetes haláltusa kisajtolta véré minden pórusán. Szempillája, haja, bajusza, szakála vérral hintett, vértől ázott. Vér csorog halántékán, nyakán, kezén, s amikor kitarja karját az angyali

fény felé, könyökéig visszacsúszik ruhájának bő ujja, s látszik, hogy karja is egészen véres. Arcán csak könnyei húznak két csíkot vörös álarcára.

Megfordul, felemeli köntösét, és letörli kezét, arcát, nyakát, karját. De a vérizzadás folytatódik. Ismételten arcához nyomja köntösét, és minden alkalommal egy más részét. A sötétvörös anyagon világosan látszanak a vérnyomok, amelyek, mivel nedvesek, fehéreknek látszanak. A fű és a föld vörös a vértől.

Jézus mintha ájuláshoz állna közel. Kibontja ruháját a nyakán, mintha fuldokolna. Kezét szívére nyomja, majd fejéhez emeli, arcát legyezi vele, száját nyitva tartja. A sziklához vonszolja magát, hátával nekitámaszkodik, karja élettelenül lóg teste mellett, mintha már halott volna, feje mellére csuklik. Nem mozdul többé.

Az angyali fény lassacskán megszűnik. Jézus felnyitja szemét. Nehezen felemeli fejét. Figyel. Egyedül van. De már nem gyötrődik annyira. Kinyújtja egyik karját. Megfordul, és a köntössel ismét megtörli kezét, nyakát, szakállát, haját. Vesz egy harmattól átitatott nagy levelet, és azzal folytatja a tisztálkodást, megmosva arcát, kezét, fejét. Ezt addig ismétli más levelekkel, míg végül eltünteti rettenetes izzadságát. Csak ruhája véres még. Nézi, és csóválja fejét. Nézi köpenyét is. Látja, hogy nagyon véres. Összehajtja, és a sziklára teszi, a virágok mellé.

A gyengeségtől nagyon fáradtan térdre ereszkedik. Fejét köpenyére hajtva, amelyen keze is nyugszik, imádkozik. Majd a sziklára támaszkodva feláll, és még kissé támolyogva az apostolokhoz megy. Arca nagyon halovány. De már nem zavaros. Teljes az isteni szépséggel, jóllehet vértelen és szomorúbb a szokásosnál.

Az apostolok mélyen alszanak a kialudt tűz mellett. Jézus hívja őket. Hiába. Le kell hajolnia, s erősen meg kell ráznia Pétert.

– Mi az? Ki akar engem elfogni? – mondja csodálkozva és félve, kibontakozva sötétzöld köpenyéből.

– Senki. Én vagyok az, aki hív téged.

– Reggel van?

– Nem. De majdnem vége van már a második őrváltásnak.

Péter egészen el van zsibbadva. Jézus felrázza Jánost, aki félelmében felkiált, amikor meglátja a föléje hajló kísérteties, márványarcot.

– Ó! Halottnak látszottál számomra!

Felrázza Jakabot, aki azt gondolva, hogy testvére rázta fel, megkérdi:

– Elfogták a Mestert?

– Még nem, Jakab – válaszol Jézus. – De keljetek már fel, és menjünk! Aki elárul engem, közel van.

A három támolyogva feláll. Körülnéznek. Béke uralkodik. Semmi más. Szó nélkül követik Jézust. A többi nyolc is többé-kevésbé elaludt az elhamvadt tűz körül.

– Keljetek fel! – mondja Jézus. – Miközben a Sátán jön, mutassátok meg az aludni nem tudóknak és fiainak, hogy Isten fiai nem alszanak!

– Igen, Mester!

– Hol van, Mester?

– Jézus, én...

– De mi történt?

És zavaros kérdéseik és válaszaik közben felveszik köpenyüket.

Elfogatás

Alig van az apostoloknak idejük arra, hogy rendbe szedjék magukat. Megérkezik a zsandárhad, élén Júdással. A békés kis térséget megvilágítja a sok fáklya. Rablócsorda, katonáknak álcázva magukat. Börtöntöltelék arcok, amelyeket sátáni vigyor torzít el. Van közöttük néhány templomszolga is.

Az apostolok egy sarokba ugranak. Péter van elől, mögötte egy csoportban a többiek. Jézus ott marad, ahol volt.

Júdás közeledik, és nem hajtja le fejét Jézus villámló tekintete előtt. Sőt, odamegy hozzá, hiéna mosollyal, és megcsókolja jobb arcán.

– Barátom, mi végre jöttél? Csókkal árulsz el?

Júdás egy pillanatra lehajtja fejét, de utána ismét felemeli. Meghalt már a feddésnek éppúgy, mint minden bűnbánatra való felhívásnak.

A csöcselék kiáltozva tör előre, botokkal és dorongokkal. Krisztuson kívül az apostolokat is el akarja fogni, Júdást kivéve.

– Kit kerestek? – kérdi Jézus nyugodtan és ünnepélyesen.

– A názáreti Jézust.

– Én vagyok. – Szava mennydörgés. Jézus tanúságot tesz a gyilkos világ és az ártatlanok előtt, a természet és a csillagok előtt. Nyíltan, őszintén, biztosan, azt mondhatnánk, vidáman.

De ha villám pattant volna ki belőle, az sem tehetett volna többet. Mint a lekaszált kalászkok, mindnyájan a földre esnek. Csak Júdás, Jézus és az apostolok maradnak állva, akik a levert katonák láttára visszanyerik lélegzetüket úgyannyira, hogy Jézushoz közelednek, főleg Júdást fenyegetve. Ő egy ugrással épp, hogy el tud menekülni Simon kardcsapása elől. Hiába követi őt a közép a fegyvertelen apostoloktól, elmenekül a Cedronon túlra, és eltűnik egy sikátor sötétjében.

– Keljete fel! Kit kerestek? Ismét kérdelek titeket.

– A názáreti Jézust.

– Mondtam nektek, hogy én vagyok – mondja kedvesen Jézus. Igen, kedvesen. – Akkor hagyjátok a többieket szabadon! Tegyétek vissza kardotokat és a botokat! Én veletek megyek. Nem vagyok rabló. Mindig köztetek voltam. Miért nem fogtatok el akkor? De ez a ti órátok és a Sátáné...

Miközben beszél, Péter megközelíti azt az embert, aki kötéllal meg akarja kötni Jézust, és kardjával ügyetlenül rácsap. Ha a kard hegyét használta volna, átvágta volna a torkát, mint egy juhnak, de így csupán fülét metszette le csaknem teljesen. Az ember, akinek füle erősen vérezve csüng alá, felkiált, mintha halálosan megsebesült volna. Nagy tumultus támad, mert van, aki előre akar rohanni, míg a többiek megijednek a kard és a török villogásától.

– Tegyétek vissza ezeket a fegyvereket! Parancsolom nektek! Ha akarnám, Atyám angyalai megvédenének. És te, gyógyulj meg! Elsősorban lelkedben, ha képes vagy rá. – És mielőtt hagyná megkötni kezeit, megérinti és meggyógyítja a fület.

Az apostolok megzavarodva felkiáltanak... Igen. Egyik ezt mondja, a másik azt. Van, aki azt kiáltja: „Elárultál minket!” más: „De ez ostobaság!”, és van, aki azt mondja: „Ki tudja ezt elhinni?” Aki nem kiáltozik, az elfut...

És Jézus egyszóval marad... Ő és a csöcselék... És megkezdődik az út...

(9-254)

Megkezdődik a fájdalmas út a köves ösvényen, amely a kis térre vezet, ahol Jézust elfogták. És azonnal elkezdődnek a gúnyolódások és durváskodások.

Jézust megkötözik csuklóinál és még derekán is, mintha veszélyes őrült lenne. A kötelek végét ördögtől megszállott és gyűlölettől részeg alakok tartják. Ide-oda rángatják vele, mint egy rongyot rángatna egy dühös kutyafalka. De ha kutyák tennének így vele, az még menthető lenne. Ezeket azonban embereknek nevezik, jóllehet csak alakjuk emberi. Azért, hogy nagyobb fájdalmat okozzanak Jézusnak, rángatják Őt a szorosra kötött kötelekkel, amelyek belevésődnek testébe. „Állj meg! Indulj! Ügess, szamár!” ordítazzák, és belerúgnak, és csak azért nem esik el, mert a kifeszített kötelekkel fenntartják. Belebotlik azonban a kövekbe és gyökerekbe, és nekiesik a híd karfájának, amikor átkel a Cedronon. Felsebzett szája vérezni kezd, Jézus megtörli megkötözött kezével, de nem szól semmit. Valóban bárány Ő, aki nem harapja meg kínzóit.

Az emberek köveket és kavicsokat szednek fel a patak medréből, és dobálják vele könnyű céltáblájukat. A kövek Jézus fejét, vállát érik. Mások botokkal verik. De végre átérnek a hídon, és most a keskeny úton mennek, amelyet a hold már nem világít meg. Sok fáklya is kialudt már. Így haladnak a kanyargó úton.

De a gyűlölet megvilágítja a Vértanú magas alakját. Kiemelkedik mindenki közül. Azért könnyű megütni, haját rángatni, szennyes dolgokat szórní rá, amelyek behatolnak szájába és szemébe is, hányingert és fájdalmat okozva.

Már Ofelben, Jeruzsálem külvárosában járnak, ahol Jézus oly sok jót tett. A kiáltozó tömeg felébreszti az alvókat, s azok a küszöbről nézik, mi történik. Az asszonyok fájdalmasan felkiáltanak, és megfélemlítve menekülnek. A férfiak, akiket meggyógyított, segített, akikhez barátjukként beszélt, vagy közömbösen lehajjták fejüket, vagy tettetik, hogy nem törődnek vele, vagy gyűlöletté válik kíváncsiságuk, gúnyolják, fenyegetik, csatlakoznak kínzóikhoz. A Sátán már működik...

Egy férfit, egy férjet, aki követni akarja Őt, hogy sértegesse, igyekszik visszatartani felesége, átkarolva, és ezt kiáltva: „Hitvány! Neki köszönheted életedet, gennyel telt, mocskos alak! Emlékezz csak vissza!” De a férfi legyőzi az asszonyt, s állati módon a földre veti. Utána fut, hogy elérje a Vértanút, és fejét megdobja egy kővel.

Egy másik öregasszony igyekszik útját állni fiának, aki hiéna képpel fut egy bottal, hogy ő is ráüssön Jézusra. „Nem leszel Üdvözítő gyilkosa, míg én élek!” – kiáltja az asszony. De fia durván lágyékon rúgja, mire az elterül a földön, és úgy kiáltja: „Istengyilkos és anyagyilkos! Átkozott légy, mert másodszor szakítottad fel méhemet, és mert megsebzted a Messiást!”

Amint a város felé mennek, mindinkább növekszik az erőszakoskodás.

Mielőtt elérnék a várost, ott áll János és Péter. A római katonák már kinyitották a kapukat, és felfegyverkezve nézik a zajongó tömeget, készen a közbelépésre, ha Róma érdeke úgy kívánja. János és Péter megelőzték a menetet, és egy homályos kapualjban állnak egy kis tér közelében, a város fala előtt. Fejükre húzták köpenyüket, hogy elrejtsek arcukat. De amikor Jézus odaér, János leengedi köpenyét, és megmutatja sápadt, feldúlt arcát, amelyet megvilágít a holdfény utolsó sugara. Péter nem meri felfedni magát. De valamivel ő is előrébb jön, hogy látható legyen... Jézus rájuk néz... és végtelen jósággal rájuk mosolyog. Péter megfordul, és visszamegy a sötét sarokba, és kezeivel elfedi szemét – meggörnyedt, megöregedett, megtört ember... János bátran ott marad a helyén, és csak akkor csatlakozik Péterhez, amikor a kiáltozó tömeg elhaladt mellette. Megfogja Péter könyökét, és úgy vezeti őt, mint ahogy egy gyermek vezetné vak apját. A tömeg után ők is belépnek a városba.

A római katonák csodálkozva, gúnyosan vagy fájdalmasan kiáltanak fel. Némelyikük átkozódik, mert felkeltették ágyából emiatt az „ostoba juh” miatt. Van, aki kineveti a zsidókat, akik képesek voltak rá, hogy elfogjanak „egy félig nőt”. Mások részvételt vannak az Áldozat iránt, akit „mindig jónak” láttak. Egyikük azt mondja: „Szívesebben venném, ha megöltek volna, mint hogy Őt ezek kezében lássam. Ő nagy. Kettőt tisztellek a világon: Őt és Rómát.”

Jézus közben elér a Templomhoz vezető úton Annás házához. Nagy vaskapuján erősen bezörgetnek a hiénák. Amint az kinyílik, berontanak, majdnem letaposva a kaput nyitó

szolgálot. Kitarják a kapukat, hogy a zajongó csőcselék is bemehessen. Utána azonban bezárják, mert talán félnek a rómaiaktól vagy a Názáreti barátaitól.

Az Ő barátaitól! Hol vannak azok?...

(9-256)

Annás előtt

Keresztülmennek a bejáratnál levő udvaron, utána egy tágas folyosón és egy másik kapun át egy újabb udvarba. Onnan három lépcsőn keresztül egy pompás terembe, ahol egy papként öltözött öregember vár rájuk.

– Isten vigasztaljon meg téged, Annás – mondja az, aki a csőcselék rablóbanda vezetőjének látszik. – Íme, itt a bűnös. A te szentségedre bízom, hogy Izrael megtisztuljon a bűntől.

– Isten áldjon meg téged éles eszedért és hitedért!

Szép éleseszsűség! Elég volt Jézusnak egy szava ahhoz, hogy Getszemániban a földre essenek!

– Ki vagy te?

– A názáreti Jézus, a Rabbi, a Krisztus. És te ismeresz engem. Nem a sötétben dolgozom.

– A sötétben nem. De félrevezetted a tömeget sötét tanításoddal. És a Templomnak joga és kötelessége megvédeni Ábrahám fiainak lelkét.

– A lelkét! Izrael papja, mondhatod-e, hogy szenvedtél ennek a népnek legkisebbjének vagy legnagyobbjának lelkéért?

– És te? Mit tettél, amit szenvedésnek nevezhetsz?

– Mit tettem? Miért kérdezed tőlem? Az egész Izrael erről beszél. A szent várostól kezdve a legnyomorúságosabb faluig még a kövek is megmondják, mennyit tettem. Látást adtam a vakoknak: látást a szemnek és a szívnek. Megnyitottam a süketek fülét: a földi hangokra és az ég hangjára. A nyomorékokat és a bénákat elindítottam az Isten felé vezető úton, először testileg, hogy utána lelkileg is előre haladhassanak. A leprásokat megtisztítottam: a mózesi törvény által jelzett leprától és attól, ami Isten előtt teszi őket fertőzötté: a bűnöktől. Feltámasztottam a halottakat. Nem mondom, hogy nagy dolog visszahívni az életbe egy testet, de nagy dolog megmenteni egy bűnöst, és ezt tettem. Segítettem a szegényeket, tanítottam a sóvár és gazdag zsidókat a felebaráti szeretet szent parancsára, szegénynek maradván annak ellenére, hogy aranyfolyam folyt át kezeimen. Én egyedül több könnyet szárítottam fel, mint ti összesen, kik gazdagok vagytok. Végül adtam egy oly vagyont, aminek nincs neve: a törvény ismeretét, Isten ismeretét, a biztos tudatot, hogy mindnyájan egyenlők vagyunk és hogy az Atya szent szemében egyenlő az uralkodó vagy a főpap sírása vagy bűne, vagy a koldusé és a leprásé, aki az útszélen hal meg. Ezt tettem. Nem többet.

– Tudod-e, hogy te magad vádolod magadat? Azt mondod: a leprát, amely fertőzötté tesz Isten előtt, és amit Mózes nem jelöl meg. Te sértegeted Mózeszt, és azt állítod, hogy hiányok vannak az ő törvényében...

– Nem az övében: az Istenében. Így van. A lepra testi szerencsétlenség, ami véget ér. Ennél súlyosabb azonban a bűn, amely a lélek szerencsétlensége és örökké tart.

– Azt merészeled mondani, hogy te megbocsáthatod a bűnöket? Hogyan teszed?

– Ha egy kis szenteltvíz és egy kecskebak feláldozása megengedett, és azt hiszitek, hogy megsemmisít egy bűnt, kiengeszteli azt, és megtisztít tőle, hogyan ne tudná megtenni azt az én sírásom, az én vérem és az én akaratom?

– De te nem vagy halott. Hol van akkor a vér?

– Még nem vagyok halott. De az leszek, mert meg van írva. Az égben, mielőtt még Sion létezett, Mózes létezett, Jákob létezett, Ábrám létezett, a Gonoszság királya megmarta az ember szívét és megmérgezte azt benne és fiaiban. Meg van írva a földön a Könyvben, amelyben a próféták szavai le vannak jegyezve. És bele van írva a szívekbe. A tiedébe, Kaifáséba, a nagytanács tagjaiéba, akik nem bocsátanak meg nekem, nem, ezek a szívek nem bocsátják meg nekem, hogy jó vagyok. Én feloldoztam, előre feltételezve a vért. Most beteljesítem a feloldozást azáltal, hogy megmosom őket benne.

– Te azt mondod, hogy sóvárok és tudatlanok a szeretet törvényét illetően...

– És talán nem igaz? Miért öltök meg engem? Mert attól féltek, hogy én letaszítlak titeket trónotokról. Ó, ne féljete! Az én Országom nem e világból való. Meghagyok titeket minden hatalom birtokában. Az Örökkévaló tudja, mikor kell kimondania: „Elég!”, s akkor belétek csap majd a villám...

– Mint Dorasba, nemde?

– Őt saját haragja ölte meg. Nem égi villám. Isten a másvilágon várta, hogy villámával lesújtson rá.

– És ezt nekem mondod? Az ő rokonának? Ezt mered tenni?

– Én az Igazság vagyok. És az Igazság sose gyáva.

– Kevély és bolond vagy!

– Nem! Őszinte vagyok. Azzal vádolsz engem, hogy megbántottalak téged. De talán nem gyűlöltök engem mindnyájan? Egyitek éppúgy, mint a másik. Most egyesít titeket ez a gyűlölet. De holnap, amikor megöltök engem, a gyűlölet visszatér közétek, és még vadabban, és ezzel a hiénával fogtok élni vállatok mögött, és ezzel a kígyóval szívetekben. Én szeretetre tanítottalak titeket. Irgalmasságból a világ iránt. Arra tanítottalak titeket, hogy ne legyetek fősvények, hogy irgalmasok legyetek. Mivel vádoltok engem?

– Azzal, hogy új tanítást kezdtél.

– Ó, pap! Izrael tele van új tanításokkal: az esszénusok, a szaduceusok, a farizeusok mind mást tanítanak, mindegyiknek megvan a saját titka, amelynek neve az egyik számára a gyönyör, a másiknak az arany, a harmadiknak a hatalom. Mindegyiknek van egy bálványa. Nekem nincs. Én az Örök Istennek, Atyámnak lábbal taposott törvényét vettem elő, egyszerűen a tízparancsolatot tanítottam, kibeszélve lelkemet, hogy szívükbe öntsem azt, amit többé nem ismertek.

– Rettenetes! Istenkáromlás! Nekem, a papnak mondod ezt? Nincs Izraelnek Temploma? Olyanok vagyunk, mint a Babiloniában szenvedők? Válaszolj!

– Ezek vagytok. És még inkább. Van egy Templom. Igen. Egy épület, Isten nincs benne. Elmenekült a házában levő utálatosság miatt. De mit kérdeztek engem annyit, ha már elhatározottátok halálomat?

– Nem vagyunk gyilkosok. Ölünk, ha jogunk van rá a bebizonyított bűn miatt. De én meg akarlak menteni téged. Mondd meg nekem, és megmentelek. Hol vannak tanítványaid? Ha te megnevezed őket, szabadon engedlek. Mindnyájuk nevét, a titkosakét inkább, mint a nyilvánvalókéét. Mondd: Nikodémus a tiéd? És József a tiéd? És Gamáliel? És Eleázár? És... De ezt tudom... Nem szükséges. Beszélj! Beszélj! Tudod, hogy én megölhetlek és megmenthetlek. Én hatalmas vagyok.

– Szenny vagy! A szennyben hagyom a kémeke nagymesterét. Én a Világosság vagyok. Egy szolga megüti Őt.

– Én vagyok a Világosság. A Világosság és az Igazság. Nyíltan beszéltem a világnak, tanítottam a zsinagógákban és a Templomban, ahol összegyűlnek a zsidók, és semmit sem mondtam titokban. Ismétlem. Miért kérdezel engem? Kérdezd meg azokat, akik hallották, amit mondtam. Ők tudják.

Egy másik szolga arcul üti Őt, felkiáltva:

– Így válaszolsz a Főpapnak?

– Annáshoz beszélek. A főpap Kaifás. És tisztelettel beszélek, öregkora miatt. De te bizonyítsd be, ha rosszul szóltam. Ha pedig nem, miért ütsz engem?

– Hagyd békén! Én elmegyek Kaifáshoz. Ti tartsátok őt itt addig, míg más parancsot nem adok! – Annás kimegy.

Jézus nem beszél. Még Jánossal sem, aki az ajtóban merészel állni, nem törődve a poroszlókkal. De Jézus szó nélkül is egy parancsot ad neki, mert János egy fájdalmas pillantást vet rá, és kimegy onnan.

Jézus a pribékek között marad. Azok kötéllel verik, leköpi, gúnyolják, beléje rúgnak, haját tépik. Végül jön egy szolga, és azt mondja, hogy a foglyot vigyék Kaifás házába.

(9-259)

Kaifásnál

Jézust még mindig megkötözve és gyötörve átvezetik egy udvaron, amelyben a tömeg a tűz körül melegszik, mert az éjszaka hideg és szeles. Ott van Péter is Jánossal együtt, elvegyülve az ellenséges tömegben. Jézus rájuk néz, és kissé elmosolyodik az ütésektől felduzzadt ajkával.

Megint keresztülmennek a csarnokokon és udvarokon.

A Főpap udvarába nem engedik be a tömeget. Visszaszorítják Annás udvarába. Jézus egyedül megy a poroszlókkal és papokkal. Belép egy tágas terembe, amelyben sok pad van a három fal mentén, közepén pedig két három szék egy emelvényen.

Mikor Jézus be akar lépni, Gamáliel is odaér. Az örök ráütnek Jézusra, hogy adjon helyet a rabbinak. Az azonban megmerevedve, mint egy szobor, alig mozgatva ajkát, s nem tekintve senkire sem, megkérdezi:

– Ki vagy? Mondd meg nekem!

Jézus kedvesen válaszol:

– Olvasd a prófétákat, és bennük megtalálod a választ! Az első jel bennük van. A másik jön.

Gamáliel belép. Mögötte belép Jézus. Miközben Gamáliel egy székhez megy, Jézust a terem közepére húzzák, a Főpap elé, akinek arca olyan, mint egy bünözőé. Ott vár, míg belép a nagytanács többi tagja. Utána megkezdődik az ülés. Kaifás azonban látja, hogy két vagy három szék üres, azért megkérdezi:

– Hol van Eleázár? És hol János?

Feláll egy fiatal írástudó, meghajol, és azt mondja:

– Kimentették magukat. Itt az írásuk.

– Őrizd meg és jegyezd fel! Felelnek majd érte! Ennek a Tanácsnak szent tagjai mit mondanak erről az emberről?

– Én beszélek. Házamban ő megsértette a szombatot. Isten a tanúm rá, hogy nem hazudok. Izmael, Fábi fia sose hazudik.

– Igaz ez, vádlott?

Jézus hallgat.

– Én láttam őt közismert kéjnőkkel együtt élni. Magát prófétának képzelve, bordélyházzá tette rejtkehelyét, és ráadásul még pogány asszonyokkal. Velem volt Szádok, Kallascebona és Náhum, Annás bizalmasa. Az igazat mondom. Nemde Szádok és Kallascebona? Hazudtoljatok meg, ha megérdemlem!

– Igaz! Igaz!

– Mit mondasz?

Jézus hallgat.

– Nem mulasztotta el az alkalmat arra, hogy kinevessen és kinevettessen minket. Miatta nem szeret minket többé a nép.

– Hallod? Megszentségtelenítéd a szent tagokat!

Jézus hallgat.

– Ezt az embert megszállta az ördög. Egyiptomból elhozta a fekete mágiát.

– Hogyan bizonyítod?

– Hitemmel és a törvény tábláival.

– Súlyos vád. Mosd ki magadat!

Jézus hallgat.

– Tudod, hogy törvénytelen a működésed. És halált érdemel. Beszélj!

– Törvénytelen ez a gyűlés! Kelj fel, Simeon, és menjünk! -mondja Gamáliel.

– De rabbi, megbolondultál?

– Tiszteletben tartom az előírásokat. Tilos így járni el, amint mi tesszük. És ezért nyilvános vádat emelek majd! – Gamáriel kimegy, mereven, mint egy szobor, követve fia által, aki harmincöt évesnek látszik, és hasonlít hozzá.

Kis zavar keletkezik, amit Nikodémus és József kihasználnak, hogy a Vértanú javára felszólaljanak.

– Gamárielnek igaza van. Törvénytelen az óra és a hely, és nem következetesek a vádak. Vádolhatja Őt valaki arról, hogy ócsárolta a Törvényt? Én barátja vagyok, és esküszöm rá, hogy mindig tisztelte a Törvényt – mondja Nikodémus.

– És én is. És hogy ne vegyek részt egy bűntényben, befedem fejemet, nem Őerte, hanem értünk, és eltávozom. – És József feláll, hogy kimenjen.

Kaifás dühöng:

– Ah, így mondjátok? Jöjjenek akkor az eskü alatti tanúságtételek! És hallgassátok meg! Utána menjetek el!

Két fegyenc lép be. Sunyi tekintetek, durva vihogások, csalfa mozdulatok.

– Beszéljete!

– Tilos együtt meghallgatni őket! – kiáltja József.

– Én vagyok a Főpap! Én rendelkezem! És csönd!

József öklével az asztalra üt, és azt mondja:

–Nyíljanak meg feletted az ég tüzei! Ettől a pillanattól fogva tudd meg, hogy az öreg József ellensége a Nagytanácsnak, és barátja Krisztusnak! Azonnal megyek a kormányzóhoz, hogy megmondjam neki, itt embert ölnek Rómára való tekintet nélkül! – És hevesen kimegy, félrelökve egy sovány, fiatal írástudót, aki vissza akarja tartani.

Nikodémus békésebben, szó nélkül megy ki. Közben elhalad Jézus előtt, és ránéz...

Újabb zavar. Félnék Rómától. És az engesztelő áldozat még mindig Jézus.

– Látod, minden miattad van! Te megrontod a legjobb zsidókat! Lealacsonyítod őket!

Jézus hallgat.

– Beszéljenek a tanúk! – kiáltja Kaifás.

– Igen, ez használta a... a... Tudtuk... Hogy hívják azt a dolgot?

– Talán a tetragrammát? (Isten nevének négy titkos betűjét.)

– Íme! Ezt mondta! Halottakat idézett. Lázított a szombat ellen és megszenteltlenítette az oltárt. Erre esküszünk! Azt mondta, hogy ő le akarja rombolni a Templomot, hogy felépítse azt három nap alatt az ördögök segítségével.

– Nem. Azt mondta: nem ember által lesz felépítve.

Kaifás leszáll székéről és Jézushoz megy. Kis, kövér, csúnya, olyannak tűnik, mint egy hatalmas varangyos béka egy virág mellett. Mert Jézus sebei, zúzódásai, a rá dobott szemét és köpések ellenére is még nagyon szép.

– Nem válaszolsz? Mivel vádolnak? Rettenetes! Beszélj, hogy eltávolítsd magadról a szégyent!

De Jézus hallgat. Ránéz, és hallgat.

– Válaszolj akkor nekem! Én a főpap vagyok! Az élő Isten nevében megeskülek. Mondd meg nekem: Te vagy a Krisztus, az Isten Fia?

– Amint mondod. Az vagyok. És látni fogjátok az Emberfiát az Atya hatalmának jobbján ülni, és eljönni az ég felhőiben. A többi illetőleg miért kérdesz engem? Nyilvánosság előtt beszéltem három éven keresztül. Semmit sem mondtam titokban. Kérdezd azokat, akik hallgattak engem! Ők megmondják neked, mit mondtam és mit tettem.

Egy katona, aki a kötelet tartja, szájon üti Jézust úgy, hogy újból vérezni kezd, és azt kiáltja:

– Így válaszolsz, sátán, a Főpapnak?

Jézus szelíden válaszol ennek is, mint előzőleg a másoknak:

– Ha jól beszéltem, miért ütsz engem? Ha rosszul, miért nem mondod meg, miben tévedtem? Ismétlem: Én vagyok a Krisztus, az Isten Fia. Nem hazudhatok. Én vagyok a Főpap, az Örök Pap. És én vagyok az igazán Ésszerű, akire rá van írva: Tudás és Igazság. És ehhez hűséges vagyok. Egészen a halálig, amely gyalázatos a világ szemében, de szent Isten szemében; és a boldog feltámadásig. Én vagyok a Felkent Főpap és Király. És hamarosan magamhoz veszem kormánypalcámat, és azzal, mint egy szórólapáttal, megtisztítom a szérút. Ezt a Templomot lerombolják, de újból feltámad, szentül. Mert ez megromlott, és Isten sorsára hagyja.

– Káromló! – kiáltják kórusban.

– Három nap alatt teszed ezt, bolond és megszállott?

– Nem ezt. De az enyém feltámad, Isten igazi Temploma, az élő, szent, háromszor szent Istené.

– Átkozott! – kiáltják újból kórusban.

Kaifás felemeli tyúkhangját, és tettetett borzalommal széttépi vászonruháját, mondva:

– Mi szükségünk van még tanúkra? Káromkodott. Mit tegyünk hát?

– Méltó a halálra! – kiáltják kórusban.

Méltatlankodva és megbotránkozva kimennek a teremből. Jézust a poroszlók tetszésére bízva, és a hamis tanúkera, akik arcul ütik, ököllel verik, leköpi, beköti szemét egy ronggyal, és utána haját tépik, a kötéllel rángatják kezét úgy, hogy hozzáütődik az asztalokhoz, székekhez és a falhoz, és kérdik:

– Ki ütött meg téged? Találd ki!

Többször elgáncsolják, és nevetnek rajta, amikor a földre esik, és erőlködik azon, hogy összekötött kezével felálljon.

Így telnek az órák, és a hóhérok elfáradva, kissé nyugovóra térnek. Jézust átvezetik több udvaron, az ott összegyűlt néptömeg között, egy kis fülkébe. Az egyik udvaron még ott van Péter a tűz mellett. Jézus ránéz, de Péter elkerüli tekintetét. János már nincs itt.

Lassan, halványzölden hajnalodik. Kiadják a rendeletet: vigyék a foglyot a Tanácssterembe, egy törvényesebb eljárásra. Ebben a pillanatban tagadja le Péter háromszor, hogy ismeri Krisztust, aki elhalad mellette, a szenvedésnek már látható jeleivel. A hajnal zöldes fényében a véraláfutások még kegyetlenebbeknek látszanak földszínű arcán, szemei beesettebbek és üvegesek. A világfájdalmak már elhomályosították Jézust... Egy kakas kukorékolva üdvözli a hajnalt. Jézus megjelenésére elhallgatnak az emberek, és ebben a csöndben csak Péter rekedt hangja hallatszik:

– Esküszöm, asszony! Nem ismerem Őt! – Erre a kakas ismét kukorékol, mintha csak kigúnyolná őt.

Péter összerenzen. Megfordul, hogy elmeneküljön, és maga előtt találja Jézust, aki végtelen irgalommal néz rá, de oly szomorú és mély fájdalommal, hogy szívet tépő látványt nyújt. Péter felzokog, és támolyogva, mintha részeg volna, kimegy. Elmenekül, két szolga mögött menve, akik éppen kimennek az útra, és eltűnik a félhomályos utcán.

Jézust visszaviszik a terembe. Ott megismétlik, kórusban a ravasz kérdést:

– Az igaz Isten nevében, mondd meg nekünk: te vagy a Krisztus? – És miután úgy válaszol, mint előzőleg, halálra ítélik, és kiadják a parancsot, hogy vezessék Őt Pilátushoz.

Jézus, Annást és Kaifást kivéve, ellenségeitől kísérve kimegy, áthaladva a palota udvarain és folyosóin. Kilép a város utcájára, és inkább rángatva, mint vezetve, a város felé megy, amely a hajnal első sugaraiban már rózsaszínűvé válik.

Pilátus

Azért, hogy Jézust tovább gyötörjék, hosszú kerülőúton viszik Pilátushoz. Elhaladnak a kereskedők és a szállók előtt, amelyek tele vannak a húsvétra odaözönlő néppel. A selejtes zöldségek és az állatok utcán heverő trágyája egyaránt anyagul szolgálnak arra, hogy Jézust dobálják vele, akinek arcán mind több lilás folt jelzi az ütések, s mind több vérző seb keletkezik. Haja, amely a vérizzadás következtében már kissé összeragadt, kócos és tele van szórva szeméttel, ami behullik szemébe is.

A kereskedők, vevők mindent otthagynak, és követik a Szerencsétlent; de nem szeretetből, hanem azért, hogy megvadult állatok módjára gyötörjék.

Egy boltívnel felkiált valaki:

– Jézus! – Illés, a pásztor az, aki egy nagy füttykössel igyekszik utat vágni magának. Öreg, hatalmas, fenyegető és erős. Sikerül is szinte Jézusig jutnia, de a tömeg visszanyomja.

– Mester! – kiáltja, miközben a tömeg ellenáll neki.

– Menj!... Az Anyához... Megáldalak!

A tömeg tovább hömpölyög Pilátus palotája felé. Egy palotából egy lovas jön ki, bíborpalástban, arab lovon, tekintélyes arccal, kivont karddal. Olyannak látszik, mint egy főangyal. Miközben kardjával csapkodva utat csinál magának, lehull fejről a bíbor és aranyszínű fátyol, ami eddig eltakarta, s felismerik a lovasban Mannaent.

– Hátra! – kiáltja. – Hogyan meritek megzavarni a negyedes fejedelem nyugalmaát?! – De ezt csak ürügyül mondja, hogy igazolja törekvését, s elérje Jézust.

– Ez az ember... hadd lássam!... Tűnjetek el, vagy hívom az őrséget!...

A tömeg utat nyit, és Mannaen elér Jézus és a templomőrök csoportjához, akik Őt vezetik.

– El! A negyedes fejedelem több nálatok, piszkos szolgák! Hátra! Beszélni akarok vele! – és közéjük vág kardjával.

– Mester!...

– Köszönöm. De menj! És Isten vigasztaljon meg! – És amennyire megkötözött kezével teheti, megáldja őt.

A tömeg messziről füttyül, és amint látja, hogy Mannaen visszavonul, megbosszulja, hogy visszaszorították, és közáport és szennyáport zúdít Jézusra.

A felfelé emelkedő út végén már látszik az Antónia torony. Egy asszony élesen felkiált:

– Ó, az én Üdvözítőm! Életemet az övéért, ó, Örökkévaló!

Jézus feléje fordítja fejét, s egy nagyon szép ház magas teraszán meglátja Kuza feleségét, Johannát, szolgálói és szolgálói között, és mellette a kis Máriával és Mátyással.

Jézus áldást int feléjük.

– Halál! Halál a káromlóra, a megrontóra, a megszállottra! Halál barátaira! – És füttyülés közben kövek szállnak a magas terasz felé. Valaki élesen felkiált, és a csoport eltűnik.

Az Antónia várból a római katonák lándzsás csoportja lép ki, és a nép kiabálva szétoszlik lándzsájuk hegye előtt. Jézus mellett csak az örök, a papok vezetői, az írástudók és a nép vénei maradnak.

– Ki ez az ember? Miféle lázadás ez? Feleltek ezért Rómának! – mondja egy százados.

– Törvényeink szerint méltó a halálra!

– És mióta van jogotok a kardra és a vérre? – kérdi az idősebb százados, komoly arccal, amely igazán római, és mély sebhely ékeskedik rajta. Megvetéssel és undorral beszél.

– Tudjuk, hogy nincs ehhez jogunk. Róma hűséges alattvalói vagyunk...

– Ha, ha, ha! Hallod, Longinus? Hívek! Alattvalók! Hitvány alakok! Nyilasaim nyilait adnám nektek jutalmul.

– Az túlságosan méltóságteljes halál! Az öszvérseregnek csak az ostor jár ki!... – válaszolja gúnyos közömbösséggel Longinus.

A papok vezetői, az írástudók és a vének dühöngenek. De el akarják érni céljukat, azért hallgatnak, lenyelik a sértést anélkül, hogy mutatnák, megértették. Meghajlanak a két vezető előtt, és kérik, hogy Jézust vigyék Poncius Pilátus elé, hogy „megítélje és elítélje Róma jólismert becsületes igazságszolgáltatása szerint.”

– Ha, ha! Halljátok csak! Bölcsőbbekké váltunk Minervánál... Ide! Adjátok ide! És vonuljatok be! Az ember sose tudja! Ti sakálok vagytok, és büzlötök! Veszélyes, ha mögöttünk vagytok. Előre!

– Nem tehetjük!

– És miért? Amikor valaki vádol, a bíró előtt kell állnia a vádlottal együtt. Ez Róma szabálya.

– A mi szemünkben tisztátalan egy pogánynak a háza, és mi már megtisztultunk a húsvétra.

– Ó, nyomorultak! Beszennyezitek magatokat a belépéssel! És az egyetlen zsidónak a megőlése, aki ember, és nem sakál és csúszómászó, mint ti, nem szennyez be titeket? Rendben van! Maradjatok ott, ahol vagytok! Egy lépést se előre, különben felfűznek titeket a lándzsákra! Egy tized a vádlott köré! A többiek ez ellen a mosdatlan, büzlő szájú csőcselék ellen!

Jézus belép a bíróság udvarára tíz lándzsás között, akik négyszöget alkotnak körülötte alabárdjukkal. A két százados előre megy. Jézus az udvarban várakozik, míg a századosok visszatérnek a fehér tógába öltözött kormányzóval, aki skarlátvörös köpenyt visel.

Közömbösen lép be, kételkedő mosollyal borotvált arcán, citromszagú méhfüvet dörzsölve tenyerében, élvezettel szorgolgtatva. Odamegy egy napórához, s miután megnézi, megfordul. Tömjénzemeket dob egy istenség előtt álló parázstartóba. Illatos vizet hozat, és azzal kiöblíti torkát. Megnézi göndörített haját egy nagyon fényes fémtükörben. Úgy látszik, mintha megfélemedezett volna az elítéltről, aki az ő jóváhagyását várja megöletésére. Még a köveket is haragra tudná indítani viselkedésével.

A zsidók mindezt jól látják, mert az udvar nyitva áll feléjük, és magasabban fekszik. De nem mernek lázadni, mert félnek a lándzsáktól és a gerelyektől.

Végül, miután ismételten körbejárt a tágas helyen, Pilátus egyenesen Jézushoz megy. Ránéz, és megkérdezi a két századost:

– Ez?

– Ez.

– Jöjjenek vádlói! – És megy, hogy leüljön az emelvényen levő székére. Feje fölött Róma jelvényei az aranyozott sasokkal és a hatalom jeleivel.

– Nem jöhetnek. Beszennyeznék magukat.

– Ejha! Jobb így! Így nem lesz szükség az illatszerek özönére, hogy lemossák a kecskebüzt e helyről. De legalább jöjjenek közelebb! Ide le. És vigyázzatok rá, hogy be ne lépjenek, miután nem akarnak. Ez csak ürügy lehet valamilyen lázadásra.

Egy katona elmegy, hogy elvigye a kormányzó parancsát. A többiek sorbaállnak az udvar előtt, szabályos távolságokban, szépen, mint a hősök új szobrai.

A papok, írástudók és vének fejei előrejönnek és szolgai meghajlással üdvözlilik Pilátust. Megállnak a kis téren, amely a bírói szék előtt van, az előcsarnokba vezető három lépcső mögött.

– Beszéljete, és legyetek rövidek! Már bűnösök vagytok abban, hogy megzavartátok az éjszakát, és erőszakkal elértétek a kapuk kinyitását. Majd kivizsgálom. És a parancsadók és a parancsokat teljesítők felelni fognak engedetlenségükért a határozatot illetőleg! – Pilátus feléjük megy, de az előcsarnokban marad.

– Azért jövünk, hogy alá vessük ítéletünket Rómának, aminek isteni urát te képviseled.

– Mivel vádoljátok őt? Nekem ártatlannak látszik...

– Ha nem volna gonosztevő, nem hoztuk volna eléd. – És esztelen, vádolni akaró vágyukban előbbre lépnek.

– Nyomjátok vissza ezt a népséget! Hat lépésre a három lépcső elé. A két század fegyverbe!

A katonák gyorsan engedelmeskednek. Száz vonalba áll a külső lépcső fölött, háttal az előcsarnoknak, száz pedig a kis téren áll fel, amelyről Pilátus lakásának ajtaja nyílik. Hatalmas kapuív, diadalívnek is beillik. Kapuja most tárva nyitva van. A zsidók állati arccal nézik az őket fenyegető kétszáz lándzsást.

– Ismétlem, milyen vádat hoztok fel ez ellen?

– Vétkezett az atyák Törvénye ellen!

– És idejöttök, hogy ezzel bosszantsatok engem? Vigyétek, és ítéljétek meg őt törvényeitek szerint!

– Mi nem ítélnénk senkit sem halálra. Nem vagyunk képzettek. A zsidó jog hiányos gyermek Róma tökéletes jogához hasonlítva. Mint tudatlanok, és mint Róma alattvalói, szükségünk van...

– Mióta vagytok méz és vaj?... De az igazat mondtátok, ti, a hazugság mesterei! Rómára szorultok! Igen. Hogy megszabaduljatok attól, aki bosszant titeket. Megértettem. – És Pilátus nevet, felnézve a derült égre.

– Mondjátok: miben vétett törvényeitek ellen?

– Úgy találtuk, hogy ez zavart okozott nemzetünkben, és megakadályozta, hogy adót fizessünk a Császárnak, magát a Krisztusnak, a zsidók királyának mondván.

Pilátus visszatér Jézushoz, aki az udvar közepén áll, megkötözve, de a katonák nélkül, szelíden. Megkérdezi tőle:

– Te a zsidók királya vagy?

– Magadtól kérdezed, vagy mások sugallták neked?

– Mit képzelsz, érdekel engem a te királyságod? Zsidó vagyok talán? A te néped, és annak vezetői adtak át nekem, hogy én ítéljelek el. Mit tettél? Tudom, őszinte vagy. Beszélj! Igaz, hogy uralomra vágyakozol?

– Az én Királyságom nem e világból való. Ha világi királyság lenne, szolgálaim és katonáim harcoltak volna értem, hogy a zsidók ne foghassanak el. De az én Királyságom nem földi. És te tudod, hogy nem török hatalomra.

– Ez igaz. Tudom. Mondták nekem. De nem tagadod, hogy király vagy?

– Amint mondom. Király vagyok. Azért jöttem a világra: hogy tanúságot tegyek az Igazságról. Aki az igazság barátja, hallgat szavamra.

– Mi az igazság!? Bölcselő vagy? Nem segít a halál előtt! Szokratész is meghalt.

– De jó szolgálatot tett bölcsessége az életben, hogy jó életet éljen. És abban is, hogy jó halált haljon. És hogy belépjen a második életbe anélkül, hogy elárulta volna a polgári erényeket.

– Jupiterre! – Pilátus csodálkozva néz rá néhány pillanatig. Utána folytatja gúnyos kétkedését. Egy kézmozdulattal kifejezi unalmát, hátat fordít Jézusnak, és a zsidókhoz fordul.

– Semmiféle vétket sem találok benne!

A tömeg zajong, mert attól fél, hogy elveszti zsákmányát. Nem gyönyörködhet a kivégzésben. És kiáltozik:

– Lázadó! Káromló! Szabadosságra buzdít! Lázadást szít! Megtagadja a tiszteletet a császárnak! Prófétának képzelet magát, pedig nem az! Varázslást űz! Sátán! Fellázítja a népet tanításával egész Júdeában, ahová Galileából jött, tanítva. Halál reá! Halál reá!

– Galileai? Galileai vagy? – Pilátus Jézushoz fordul:

– Hallod, miként vádolnak? Védekezz!

De Jézus hallgat. Pilátus elgondolkodik... És határoz.

– Egy század! Heródeshez ezzel! Ítélje el őt! Az ő alattvalója. Elismerem a negyedes fejedelem jogát, és előre aláírom az ő ítéletét. Mondja meg! Menjetek!

És Jézus, száz katonától körülvéve, mint valami gonosztevő, ismét átmegy a városon. Ismét találkozik Júdással, akit már előzőleg látott a piac közelében. Most is irgalmas tekintetet vet az árulóra...

Most már nehezebb megütni őt botokkal és nem tudnak beléje rúgni, de a kövek és szemét nem hiányzik, s jóllehet a katonákat nem sértik meg, mert vértjük megvédi őket, Jézust azonban elérik.

(9-268)

Heródes palotájában

Amikor Jézus belép Heródes fényűző palotájába, látja Kuzát... aki nem tudja Jézust nézni, s azért elmenekül, fejére húzva köpenyét.

Jézus Heródes előtt áll a teremben. Mögötte az írástudók és a farizeusok, akik otthon érzik magukat, belépnek, hogy hazug módon vádolják Őt. A százados csak négy katonával együtt kíséri Jézust a negyedes fejedelemhez.

Ez leszáll székéről, körüljárja Jézust, miközben hallgatja ellenségeinek vádjait. Nevet és gúnyolódik. Utána kegyességet és tiszteletet tett, ezzel azonban a Vértanú éppúgy nem törődik, mint ahogy nem törődött a gúnyolódással sem.

– Nagy vagy. Tudom. Követtelek téged, és örvendeztem, hogy Kuza barátod és Mannaen tanítványod. Én... az állam gondjai... De amit neked akarok mondani, nagy... bocsánatot akarok kérni tőled... János szeme... hangja vádol engem, és mindig előttem van. Te szent vagy, aki megsemmisíti a világ bűneit. Oldozz fel engem, Krisztus!

Jézus hallgat.

– Hallottam, hogy azzal vádolnak, ellenzed Rómát. De nem te vagy-e a megígért vessző, amely megveri Asszúrt?

Jézus hallgat.

– Azt mondták nekem, megjövendölted a Templom és Jeruzsálem végét. De nemde örök a Templom, mint szellem, amelyet az akart, aki Örökkévaló?

Jézus hallgat.

– Bolond vagy? Elvesztetted hatalmadat? A Sátán gátol a beszédben? Elhagyott téged?

Heródes most nevet. De utána parancsot ad. És a szolgák sietve odahoznak egy kutyát, amelynek eltörött a lába, és fájdalmasan vonít, és egy gyengeelméjű, vízfejű lovászinast, akinek habzik a szája, egy torzszülött, akivel a szolgák szórakoznak.

Az írástudók és papok szentségtörést kiáltozva elmenekülnek, amikor meglátják a kutya hordágyát.

Heródes csalárdul és gúnyolódva magyarázza:

– Heródiás kedvence. Róma ajándéka. Tegnap eltörött a lába, és Heródiás sír. Azt parancsolja, hogy gyógyítsd meg! Tégy csodát!

Jézus szigorúan ránéz. És hallgat.

– Megbántottalak vele? Akkor ezt. Ez egy ember, jóllehet csak kissé több egy állatnál. Adj neki értelmet! Te az Atya Értelme vagy... Nem így mondd? – És sértő módon nevet. Jézus ismét szigorúan ránéz és hallgat.

– Ez az ember nagyon önmegtartóztató, és most a lekicsinylés bambává tette. Bort és nőket ide! És oldozzátok fel kötelékeit.

Feloldozzák. És miközben számos szolgáló kancsókat és kupákat hoz, belépnek a táncosnők... szinte teljesen ruhátlanul, csak színes rojtok függenek le csípőjükről. Bronzszínűek, mert afrikaiak, karcsúak, mint a fiatal gazellák, és csendes, érzékies táncot kezdenek.

Jézus visszautasítja a kupákat és behunyja szemét, szó nélkül. Heródes udvara nevet méltatlankodása miatt.

– Vedd azt, amelyiket akarod. Éljl! Tanulj meg élni!... – mondja Heródes.

Jézus szobornak látszik. Keresztbefont karral, behunyt szemekkel, még akkor sem rázkódik meg, amikor a szemérmetlen táncosnők megérintik őt testükkel.

– Elég! Istenként kezeltelek, és nem viselkedtél Istenként. Emberként bántam veled, és nem mutatkoztál embernek. Bolond vagy! Egy fehér ruhát! Öltöztessétek abba, hogy Poncius Pilátus megtudja, a negyedes fejedelem bolondnak ítélte alattvalóját! Százados! Mondd meg a helytartónak, hogy Heródes alázatos tiszteletét küldi, és tiszteli Rómát! Menjetek!

És Jézust újból megkötözik. Kimegy egy vászontunikában, amelyet vörös gyapjúruhája fölé tettek, s térdig ér neki. Visszatérnek Pilátushoz.

(9-275)

Ismét Pilátusnál

A tömeg fáradhatatlanul várakozik Pilátus palotája előtt, s a katonák százada csak nehezen tudja visszatartani az embereket, amikor Jézus megérkezik. Most már követik Jézust a pásztorok is, teljes számban, azaz Izsák, Jonatán, Lévi, József, Illés, Mátyás, János, Simeon, Benjamin és Dániel. Vele tart a galileaiaknak egy kis csoportja is, köztük Jézus unokatestvére: József, és Alfeus. Jézus rámosolyog barátaira. De mi ez a néhány barát az ellenség óceánjának közepette?

A százados üdvözli Poncius Pilátust, és jelentést tesz neki.

– Megint itt van?! Ah! Átkozott ez a faj! Jöjjön közelebb a tömeg, és hozzátok ide a Vádlottat! Ah, mily bosszúság!

A tömeg felé megy, megállva az előcsarnok közepén.

– Zsidók, idehallgassatok! Hozzám vezettétek ezt az embert, mint valami lázítót. Megvizsgáltam őt előttem, és semmiben sem találtam bűnösnek azt illetőleg, amivel ti vádoljátok. Heródes sem találta bűnösebbnek, mint én. Visszaküldte nekem. Nem érdemli meg a halálbüntetést. Róma beszélt. De hogy ne okozzak csalódást nektek, elvéve élvezeteket, helyette kivégeztetem Barabbást. Őt pedig negyven botütésre ítélem. Így elég!

– Nem, nem! Ne Barabbást! Ne Barabbást! Jézust íteld halálra! És rettenetes halálra. Engedd szabadon Barabbást, és íteld el a Názáretit!

– De idehallgassatok! Botozást mondtam. Nem elég? Legyen akkor ostorozás! Az kegyetlen, tudjátok? Belehalhat. Mi rosszat tett? Én semmi bűnt sem találok benne. És szabadon bocsátom.

– Feszítsd meg őt! Feszítsd meg őt! Halál reá! Te a bűnösök védője vagy! Pogány! Te is Sátán vagy!

A tömeg megostromolja a katonákat, s azok nem tudják használni lándzsájukat. De a második vonalban álló katonák segítségükre sietnek, és lándzsájukkal visszanyomják a népet.

(9-276)

Ostorozás

– Ostorozátok meg! – rendelkezik Pilátus egy századosnak.

– Hányat?

– Amennyit akarsz... Úgy, hogy ez az ügy befejeződjék. Unom! Menj!

Jézust átadják négy katonának, és azok egy másik udvarba vezetik. Annak közepén egy magas oszlop van, amelyből kb. három méter magasságban egy vaskar áll ki kb. egy méterre, végén karikával. Miután levetkőztették, ehhez kötik Jézust, csuklójánál fogva, összekötve két kezét feje fölött. Csak kis alsónadrágja és szandálja van rajta. Annyira felhúzták, hogy csak lába ujjja éri a földet... Már ez is nagy gyötrelmet okozhat neki.

Mögötte elhelyezkedik egy hóhérszerű alak, zsidó arcúval, előtte egy másik, ugyanilyen kinézetű. Hétágú ostor van a kezükben, mely kis ólomkalapácsokban végződik. Ütemesen verik, mintha gyakorolnának. Egyik előlről, a másik hátulról úgy, hogy Jézus törzse forog az ostorozástól. A négy katona közömbösen játszik a kockákkal három más katonával együtt. A játékosok hangja felveszi az ostorozás ütemét, s az ostorok sziszegnek, mint a kígyók, s utána olyan hangot adnak, mint amikor köveket dobnak egy dob kifeszített hártájára, amint megütik a szegény testet, amely olyan karcsú és öreg elefántcsontszínű, és amely először csíkos lesz, mind pirosabban, majd lilává válik, utána sötét véraláfutások keletkeznek rajta, ezek felszakadnak, és vér önti el minden tagját. Főleg mellén és hasán látszanak a sebek, de nem hiányzanak lábáról, karjáról, sőt fejről sem, mindenütt fáj a bőre.

De egy panaszszó sem hagyja el száját... Ha nem lenne felkötve, összeesne. De nem esik össze, és nem sóhajtozik. Csak feje hanyatlik le mellére, mintha elájult volna.

– Ohó! Álljatok meg! Élve kell megölni – kiáltja gúnyolódva egy katona.

A két hóhér megáll, és letörli verítékét.

– Befejeztük – mondják. – Adjátok ide fizetésünket, hogy ihassunk és felüdülhessünk...

– Az akasztófán majd megkapjátok! De itt van... – és egy tizedes odavet egy nagy pénzdarabot mindegyik hóhérnak.

Leoldják Jézus kötelékét, és Ő összeesik a földön, mintha meghalt volna. Ott hagyják, de időnként meglövik szandálos lábukkal, hogy lássák, nyög-e.

De Ő hallgat.

– Talán meghalt? Lehetséges? Azt mondták nekem, hogy fiatal és mesterember... de úgy néz ki, mint egy finom dáma.

– Majd én gondoskodom róla – mondja egy katona. Jézust hátával egy oszlophoz támasztva felülteti. Ahol volt, vértócsa jelzi helyét... Utána odamegy a kúthoz, megtölt egy rocskát vízzel és ráönti Jézus fejére és testére.

– Így! A virágoknak jót tesz a víz!

Jézus mélyet sóhaj, felkelne, de szeme még csukva van.

–Ó, jól van! Fel, szépség! Vár téged a dáma!...

Jézus hiába feszíti öklét a földhöz, hogy felálljon.

– Fel! Gyorsan! Gyenge vagy? Íme a megerősítés – vigyorog gúnyosan egy másik katona. És alabárdjának nyelével megüti Jézus arcát jobb arccsontja és orra között, úgy hogy az vérezni kezd.

Jézus kinyitja szemét, forgatja. Fátyolos a tekintete... Ránéz a katonára, aki megütötte, letörli a vért kezével, utána nagy erőlködéssel lábra áll.

–Öltözz föl! Nem illik így állni! Szemérmetlen! – Mindenki röhög körülötte.

Ő engedelmeskedik anélkül, hogy valamit szólna. De miközben lehajol – és csak Ő tudja, mily szenvedést okoz neki ez a lehajlás, annyira összetörve, és a sebek ismét felnyílnak bőrének megfeszülésétől, és új sebek keletkeznek az összetört véredényekből – egy katona belerúg a ruhákba, és szétszórja azokat. Valahányszor Jézus odaér, tántorogva járva, ahová a

ruhák estek, egy katona más irányba löki vagy dobja azokat. Jézus nagyon szenved, de követi azt szó nélkül, miközben a katonák szenttelenül kinevetik.

Végre fel tud öltözni. Felveszi fehér ruháját is, amely egy sarokban tiszta maradt. Mintha el akarná rejteni szegény, vörös ruháját, amely tegnap még olyan szép volt, de most mocskos a tisztátalanságoktól, és foltos a Getszemániban kiizzadott vértől. Mielőtt felveszi rövid tunikáját, megtörli vele arcát, amelyet belepett a por és leköptek. Mikor megtisztítja szegény, szent arcát, látszanak rajta a véraláfutások és kis sebek. Rendbe hozza haját és szakállát, veleszületett szükségérzetével, hogy rendben legyen külseje.

Utána lekuporodik a földre, mert remeg... A láz kezd erőt venni rajta a hidegrázással együtt. Gyenge a vérveszteség, éhség, szomjúság és sok járás miatt is.

Ismét megkötik kezét, és a kötél épp ott vág bele, ahol már vörös karperecként lehorzsolódott a bőre.

(9-277)

Tövissel koronázás

Az ostorozás után Jézust ismét megkötözik, s az egyik katona felteszi a kérdést:

– És most? Mit csináljunk vele? Unatkozom!

– Várj! A zsidók királyt akarnak. Most őt adjuk nekik. Azt ott... – mondja a másik katona.

És kifut, bizonyára egy hátsó udvarba, ahonnan egy köteg tüskés ággal tér vissza, amelyek még hajlékonyak, mert a tavasz aránylag puhán tartja az ágakat, de a hosszú, hegyes tüskék már kemények. Rövid kardjukkal levágják a leveleket és a virágokat, körbehajtják az ágakat, és szegény fejébe nyomják. De a barbár korona leesik a nyakába.

– Nem áll meg. Szorosabbra! Vegyétek le!

Amikor leveszik, megkarcolják vele arcát, kockáztatva, hogy megvakítják, és ütik a fejét; amikor ezt teszik. Megszorítják. Most túl szűk, és noha fejére préselik, attól tartanak, hogy leesik. Ismét leveszik, kitépve hajának egy részét is. Megint átalakítják. Most jól sikerült. Elöl három sor túske van. Hátul, ahol a három ág keresztezi egymást, nagy csomó túske van, ami beleszűrődik nyakszirtjébe.

– Látod, milyen jól áll? Természetes bronz és hamisítatlan rubinok. Nézd meg magadat, király, az én páncélomban – gúnyolódik a kínszenvedés kitalálója.

– Nem elég a korona ahhoz, hogy valaki király legyen. Bíbor is kell és jogar. Az istállóban van egy nád és a szennygödörnél egy vörös zeke. Hozd ide, Kornélius!

Jézus kezébe nyomják a nádat, vállára vetik a piszkos, vörös rongyot, fejet hajtanak előtte és üdvözlnek:

– Üdvözlégy, zsidók királya – és majd megpukkadnak a nevetéstől.

Jézus engedi nekik, hogy ezt tegyék. Engedi, hogy „trónjára” ültessék, egy felfordított dézsára, amelyből bizonyára a lovakat itatták, hagyja, hogy üssék, gúnyolják, egy szót sem szól. Csak nézi őket... oly szelíd és oly fájdalmas tekintettel, hogy szíven szűrja az embert.

A katonák csak akkor hagynak fel a gúnyolódással, amikor egy feljebbvalójuk érdes hangon rájuk parancsol, hogy a vádlottat vezessék Pilátus elé.

Vádlott! Mivel vádolják?

Jézust visszaviszik a tágas udvarba. Még rajta van a korona, a zeke és kezében a nád.

– Jöjj előre, hogy bemutassalak a népnek!

A már összetört Jézus méltóságteljesen kiegyenesedik. Ó, mily valódi király Ő!

– Idehallgassatok, zsidók! Itt van az ember. Megbüntettem. De most hagyjátok elmenni!

– Nem, nem! Látni akarjuk! Ki vele! Hogy néz ki az istenkáromló!

– Vezessétek ki! Nézzétek!

Közben Jézus kimegy az előcsarnokba és négy katona között láthatják. Pilátus rámutat:

– Íme az Ember! A ti királyotok. Nem elég még mindig?

A nap már dél felé jár, kidomborítja az arcvonásokat: emberek ezek? Nem! Veszett hiénák! Ordítanak, öklükkel fenyegetnek, halált kívánnak rá...

Jézus egyenesen áll. Soha nem volt ilyen méltóságteljes, mint most. Még akkor sem, amikor leghatalmasabb csodáit művelte. Ez a fájdalom nemessége. Olyan isteni, hogy ez elég lenne ahhoz, hogy Istennek nevezzék. De ahhoz, hogy kiejtsék ezt a nevet, legalább embereknek kellene lenniük. Jeruzsálemben azonban nincsenek emberek. Csak ördögök.

Jézus körülnéz a tömegben, keresi, s megtalálja az embertengerben a baráti arcokat. Hányat? Húsznál kevesebbet az ezernyi ellenség között. Lehajtja fejét. Ez az elhagyatottság lesújtja. Egyik könnye a másik után hull. Könnyezése nem kelt szánalmat, hanem még vadabb gyűlöletet.

Visszaviszik a tágas udvarba.

– Nos tehát? Hagyjátok elmenni! Ez az igazság.

– Nem! A halálba! Feszítsd meg őt!

- Odaadom nektek Barabbást megfeszítésre.
- Nem! Krisztust!
- Akkor vegyétek ti! Feszítsétek meg! Mert én nem találok benne semmi bűnt, hogy ezt tegyem.
- Isten Fiának mondotta magát! A mi törvényünk halállal sújtja az ilyen káromlást! Pilátus magába mélyed. Visszavonul. Leül trónjára. Kezét homlokára teszi, és térdére könyökölve figyeli Jézust.
- Jöjj ide – mondja.
- Jézus odamegy eléje.
- Igaz? Válaszolj!
- Jézus hallgat.
- Honnan jöttél? Ki az Isten?
- Ő a Minden!
- Igen, és? Mit jelent a Minden? Aki Minden, miért hal meg? Őrült vagy... Nincs Isten. Én vagyok.
- Jézus hallgat.
- Poncius: Klaudia Prokula szolgálója kéri, hogy beléphessen. Egy írást hoz számodra.
- Uram! Még az asszony is, most! Jöjj!
- Belép egy római asszony és térdet hajtva, viasztáblát nyújt át. Bizonyára azon kéri Prokula, hogy ura ne ítélje el Jézust. A nő visszavonul, miközben Pilátus olvassa az üzenetet.
- Azt tanácsolja nekem, hogy kerüljem el megölésedet. Igaz, hogy te több vagy, mint egy jós? Félelmet keltesz bennem.
- Jézus hallgat.
- De nem tudod, hogy hatalmam van elbocsátani, vagy keresztre feszíteni téged?
- Semmi hatalmad nem lenne, ha nem kaptad volna a magasból. Azért annak, aki a kezébe adott engem, nagyobb a bűne, mint a tiéd.
- Ki vagy? Ki az Istened? Félek...
- Jézus hallgat.
- Pilátus tükön ül. Akar is meg nem is. Fél Isten büntetésétől, fél Rómától, fél a zsidók bosszújától. Egy pillanatra istenfélelme győz. Előre megy és kijelenti:
- Nem bűnös!

A halálos ítélet

Amikor Pilátus utoljára kijelenti, hogy ártatlannak tartja Jézust, és nem hajlandó elítélni, a zsidók kiáltozni kezdenek:

– Ha ezt mondd, ellensége vagy a császárnak! Aki királlyá teszi magát, az az Ő ellensége! Te szabadon akarod engedni a Názáretit! Majd tudtára adjuk ezt a császárnak!

Pilátust erre elfogja az emberektől való félelem.

– Szóval halálát akarjátok? Legyen! De ennek az igaznak a vére nem tapad az én kezemhez! – Erre mosdótálat hozat, és a nép előtt megmossa kezét. A csőcselék őrjöngve ordítja:

– Rajtunk, rajtunk az Ő vére! Hulljon vissza ránk és fiainkra! Nem félünk ettől! Keresztre vele! Keresztre vele!

Poncius Pilátus megfordul, odahívja Longinus századost és egy rabszolgát. A rabszolgával hozat egy kis asztalt, arra rátesz egy kis táblát, és ráírja: „Názáreti Jézus, a Zsidók Királya.” Megmutatja a népnek.

– Nem! Ne így! Nem a Zsidók Királya. Hanem hogy azt mondta: „A zsidók királya vagyok.” – Így ordítzik a sokaság.

– Amit írtam, megírtam! – mondja keményen Pilátus. Feláll, kinyújtja karját maga előtt, és csendesen kiadja a rendeletet: „Mész a keresztre! Katona, menj, készítsd el a keresztet!” Utána Pilátus kimegy az udvarból anélkül, hogy a nép vagy a sápadt Elítélt felé fordulna.

Jézus ott marad a katonák őrizetében, és várja a keresztet.

(9-283)

Jézus Pilátusról

Jézus a látnokhoz, s rajta keresztül mindenkire:

– Azt akarom, hogy elmékedjél Pilátussal való találkozásomról.

János, aki szinte mindig jelen volt, vagy legalábbis nagyon közel, a legpontosabb tanúja és elbeszélője annak, miként vittek Kaifás házából Pilátushoz. Megjelöli: „korán reggel”. Valóban, láttam, hogy a nap éppen elkezdődött. Megjegyzem azt is: „ők (a zsidók) nem léptek be, nehogy megfertőzzék magukat, és ne tudják elfogyasztani a húsvétot”. A képmutatók, mint mindig, veszélyesnek találták, hogy megfertőzzék magukat egy pogány házában porába taposásával, de nem találták bűnnek, hogy megöljenek egy Ártatlant, és bűntényük befejezése után meglegedett lélekkel még jobban élvezzék a húsvéti vacsorát.

Ma is sok követőjük van. Mindazok, akik bensőjükben rosszat tesznek, de kifelé tiszteletben tartják a vallást és Isten szeretetét, hasonlók hozzájuk. Külsőségek, külsőségek, nem pedig igazi vallásosság! Undort és méltatlankodást keltenek bennem.

Mivel a zsidók nem léptek be Pilátushoz, ő ment ki, hogy meghallgassa, mit akar a zajongó tömeg. Mivel tapasztalattal rendelkezett a kormányzásban és az ítélethezárásban, egyetlen pillantással felfogta, hogy nem én vagyok a bűnös, hanem a gyűlölettől részeg nép. Amikor egymásra néztünk, kölcsönösen olvastunk egymás szívében. Én megítéltem őt, úgy, amilyen volt, ő pedig megítélt engem, amilyen én voltam. Én szántam őt, mert gyenge ember volt. Ő pedig szánt engem, mert Ártatlan voltam. Az első pillanattól kezdve igyekezett megmenteni. Mivel egyedül Rómának volt fenntartva az igazságszolgáltatás joga, meg akart menteni engem azzal, hogy azt mondta nekik: „Ítéljétek el őt saját törvényetek szerint!”

Másodszor is képmutató módon a zsidók nem akartak elítélni. Igaz, hogy Rómáé volt az igazságszolgáltatás joga, de amikor Istvánt megkövezték, akkor is Róma uralkodott egész Jeruzsálemben. És ők, ennek ellenére elhatározták és végrehajtották az ítéletet anélkül, hogy törődtek volna Rómával. Engem nem szerettek, csak gyűlöltek, és félték tőlem. Nem akarták elhinni, hogy a Messiás vagyok, de maguk kezével megölni sem akartak, mert attól félték, hátha mégis az vagyok. Azért másképpen jártak el, és engem azzal vádoltak, hogy lázítok Róma hatalma ellen, amint ti mondanátok: „lázadó” vagyok. Így akarták elérni, hogy Róma elítéljen. Hírhedt termükben, és többször is három éves működésem alatt, azzal vádoltak, hogy káromkodom, hamis próféta vagyok, és mint ilyent meg kellene kövezniük, vagy bármiképpen meg kellene ölniük. De most, hogy ne ők végezzenek ki, amiért, ösztönszerűen megéreztek, hogy megbüntették volna őket, Rómával végeztetik el azt, azzal vádolva engem, hogy gonosztevő és lázadó vagyok. Semmi sem könnyebb, amikor a tömeg aljassá vált és vezetőiket megszállta az ördög, mint az, hogy egy ártatlant vádoljanak, szabadjára engedve vad és zsarnok vágyaikat, hogy eltávolítsák maguk közül azt, aki akadályt képez számukra, és elítéli őket.

Visszatértünk az akkori időkhöz. A világ időnként, miután melengette az elfajult eszméket, kirobban ilyen torz megnyilvánulásokban. Mint egy hatalmas, terhes állapotban lévő lény, a tömeg, miután méhében táplálta vadállatának vad tanításait, megszüli azt, hogy az viszont elnyelje. Először a jobbakat nyeli el, utána önmagát.

Pilátus visszatér az ítélszékhöz, és odahív engem. És kikérdez. Már hallott másokat rólam beszélni. Századosai között voltak néhányan, akik szeretettel ismételték nevemet, könnyekkel szemükben, és mosollyal szívükben, és jótevőként emlegettek. A kormányzónak tett jelentéseikben, amikor kérdezte őket e felől a Próféta felől, aki magához vonzotta a tömegeket, és új tanítást hirdetett, amelyben egy furcsa országról beszélt, amelyet a pogány ész nem volt képes felfogni, mindig azt válaszolták, hogy szelíd és jó vagyok, nem keresem e világ dicsőségét, a tekintély viselői iránt tiszteletet és engedelmisséget tanítok és gyakorlok. Ők őszintébbek voltak a zsidóknál, és az igazságot mondták: Az elmúlt vasárnap, amikor a tömeg kiáltozása felkeltette figyelmüket, egy fegyvertelen embert láttak az úton, számárháton, áldást

osztogatva, körülvéve a gyermekektől és az asszonyoktól. Felfogták, hogy ez az ember nem lehet veszélyes Róma számára. Pilátus azért tudni akarja, hogy király vagyok-e? Pogány, kételkedő gúnyos módján kissé nevetni akart ezen a számárháton járó királyon, akinek mezítlábas gyermekek és mosolygó asszonyok, a népből származó férfiak képezik kíséretét. Ezen a királyon, aki három éve hirdeti, hogy ne vonzzon senkit a gazdagság és a hatalom, s aki csak a szellem és a lélek meghódításáról beszél. Mi a lélek egy pogány számára? Hiszen még isteneiknek sincs lelkük! Lehetne hát az embernek? Most is ez a koronázatlan, palota, udvar, katonaság nélküli király azt ismétli neki, hogy királysága nem e világból való. Annyira igaz ez, hogy egyetlen szolgája, egyetlen katonája sincs, aki védelmére kelne, és kiszakítaná ellenségei kezéből. Pilátus, székén ülve, vizsgál engem, mert talány vagyok számára. Ha szabaddá tenné magát az emberi gondoktól, állásának gögjétől, a pogányság tévedéseitől, akkor azonnal felfogná, ki vagyok. De hogyan hatolhat be a fény oda, ahol túl sok dolog elzárja a nyílásokat, amelyeken a fény beléphetne?

Mindig így van, gyermekeim! Ma is. Hogyan léphetne be Isten az Ő világosságával oda, ahol többé nincs számára hely, és az ajtók és ablakok el vannak zárva és védi őket a kevélység, az emberi érdek, a bűn, a zsarolás, mindmegannyi űr a Sátán szolgálatában Isten ellen?

Pilátus nem volt képes felfogni, milyen az én országom. És ami a fájdalmas: nem kéri, hogy megmagyarázzam neki. Felhívásomra, hogy megismerje az Igazságot, ő, a féktelen pogány azt válaszolja: „Mi az igazság?” és vállrándítással elintézi a kérdést.

Ó, gyermekeim, gyermekeim! Ó, mai Pilátusaim! Ti is, mint Poncius Pilátus, egy vállrándítással elintézték a leginkább életbevágó kérdéseket. Felesleges, idejét múlta dolgoknak tűnnek azok számotokra. Mi az Igazság? A pénz? Nem! A nő? Nem! A hatalom? Nem! A testi egészség? Nem! A földi dicsőség? Nem! Akkor ne törődjünk vele! Nem érdemes egy délibáb után futni! A pénz, a nők, a hatalom, a jó egészség, a kényelem, a megtiszteltetés, ezek kézzelfogható dolgok, hasznosak, ezeket mindenáron szeretni kell és el kell érni! Így gondolkodtok. Rosszabbak vagytok Ézsaunál, és elcsereélték az örök javakat egy közönséges ételért, ami árt testi egészségeteknek és árt örök üdvösségeteknek. Miért nem kérdezitek kitartóan? „Mi az Igazság?” Az Igazság nem kíván mást, csak hogy megismertesse magát, kioktasson titeket róla. Előttetek áll, mint Pilátus előtt, szeretetteljes kéréssel néz szemetekbe, buzdítva titeket: „Kérdezzetek meg engem: Én oktatlak titeket.” Látod, hogyan nézek Pilátusra? Ugyanúgy nézek mindnyájatokra. És ha nyugodt szeretettel nézek arra, aki szeret engem és kéri, hogy szóljak hozzá, megszorított szeretettel nézek arra, ki nem szeret engem, nem keres engem, nem hallgat rám. De szeretettel, mindig szeretettel, mert az én természetem a Szeretet.

Pilátus ott hagy engem, ahol vagyok anélkül, hogy többet kérdezne. Megy a gonosztevőkhöz, akik hangosabbak, és erőszakoskodnak. Azokat meghallgatja ez a szerencsétlen, aki nem hallgatott meg engem, aki egy vállrándítással elintézte felhívásomat, hogy ismerje meg az igazságot. Hallgat a hazugságra. A bálványimádás, bármi legyen is formája, mindig tiszteli és elfogadja a hazugságot, bármi legyen is az. És a gyenge által elfogadott hazugság bünténybe viszi őt. Pilátus is, a büntény küszöbén még meg akar menteni engem egyszer, kétszer. Ezért küld Heródeshez. Tudja jól, hogy a király ravasz, megtalálja a helyét Róma között és saját népe között, úgy viselkedik, hogy ne sértse meg Rómát, de a zsidó népet sem. Mint minden gyenge, elhalasztja néhány órával a döntést, amelyet nem akar meghozni, remélve, hogy a felindult nép lecsendesedik.

Azt mondtam: „Szavatok legyen: igen, igen; nem, nem” De ő nem hallotta ezt, vagy ha valaki elismételte előtte, vállat vont felette, szokása szerint. Aki győzni akar a világban, tiszteletre és haszonra vágyik, annak értenie kell ahhoz, hogy igent mondjon nem helyett, vagy nemet igen helyett, aszerint, hogy a józanész (emberi értelemben) mit tanácsol. Mennyi, mennyi Pilátus van a huszadik században?! Hol vannak a keresztény hősök, akik állandóan igent mondtak az Igazságra és az Igazságért, és nemet, állandóan nemet a hazugságra? Hol

vannak a hősök, akik szembe tudnak nézni a veszélyekkel és az eseményekkel, acélos erővel és nyugodt készséggel, és nem halogatnak, mert a jót azonnal teljesíteni kell, és a rossztól menekülni kell minden „de” és „ha” nélkül?

Amikor visszatértem Heródestől, íme Pilátus újból alkudozott: a megostoroztatással. Mit remélt ettől? Nem tudta, hogy a tömeg megvadul, mint az állat, amikor vért kezd látni? De össze kellett töretnem, hogy kiengeszteljem a ti testi bűneiteket. És összetörnek. Nincs többé egy hely testemen, amelyet nem ütöttek meg. Az az Ember vagyok, akiről Izajás beszél. És a megparancsolt büntetéshez hozzájárul az, amit nem parancsolt meg, hanem az emberi kegyetlenség talált ki, a tövisek.

Látjátok emberek, Üdvözítőket, Királyotokat, fájdalommal megkoronázva, hogy megszabadítsa fejeteket az ott érlelődő sok büntől? Nem gondoltok arra, mekkora fájdalmat álltam ki ártatlan fejemben, hogy fizessek értetek, a ti mind kegyetlenebb gondolatbeli bűneitekért, amelyeket tettekre váltotok? Ti, akik akkor is megbántotok engem, amikor nincs rá okotok, nézzetek a megbántott Királyra, aki Isten, akit gúnyolódva rongyos bíborköpenybe öltöztettek, kezében náddal kormánypalcaként, és tövissel koronáztak. Már haldoklik, és még ütik kezükkel és gúnyolódásukkal. Tíbetek nem kel fel a részvét. Mint a zsidók, továbbra is öklötöket rázzátok felém, és ordítjátok: „El, el, nincs más Istenünk, csak a császár!” Ó, bálványimádók, akik nem imádjátok Istent, hanem magatokat imádjátok, és azt, aki köztetek hatalmas! Nem akarjátok Isten Fiát. Nem segít titeket bűneitekben. A Sátán szolgálata jobban segít titeket. Azért a Sátánt akarjátok. Isten Fiától féltek. Mint Pilátus. És amikor érzitek, hogy hatalmával reátok nehezedik, és felébred bennetek a lelkiismeret szava, amely az Ő nevében vádol titeket, akkor, mint Pilátus azt kérditek: „Ki vagy te?”

Tudjátok, ki vagyok! Azok is, akik tagadnak engem, tudják, ki vagyok. Ne hazudjatok! Húsz évszázad van körülöttem, és megmutatja nektek, ki vagyok. Csodáim oktatnak titeket. Pilátusnak könnyebb megbocsátani! De nem nektek, kik birtokában vagytok húsz évszázad keresztény örökségének, hogy támogassa hiteteket, vagy hogy kialakítsa azt bennetek. És ti nem akartok tudni. Mégis Pilátussal szemben szigorúbb voltam, mint veletek. Nem válaszoltam neki. Veletek beszélek. És ennek ellenére nem sikerül meggyőznöm titeket arról, ki vagyok én, s hogy imádattal és engedelmességgel tartoztok nekem. Most is azzal vádoltok, hogy én teszek tönkre titeket, mert nem hallgatók rátok. Azt mondjátok, ezért veszítitek el hiteteket. Ó, hazugok! Miben hisztek? Hol van szeretetetek? Mikor imádkoztok egyáltalán és éltek szeretettel és hittel? Nagy hatalmatok van? Ne felejtsetek el, hogy azért van, mert én megengedem. Ismeretlenek vagytok a tömegben? Emlékezzetek arra, hogy rajtam kívül nincs Isten! Senki se több nálam, senki se előbbre való nálam. Adjátok meg azért nekem azt a szeretetteljes tiszteletet, amely engem megillet, és én meghallgatlak titeket, hogy többé ne legyetek fattyak, hanem Isten gyermekei.

Íme, Pilátus utolsó kísérlete, hogy megmentse életemet, feltéve, hogy az megmenthető lesz a mértéktelen ostoroztatás után. Bemutat engem a tömegnek: „Íme, az Ember!” Benne, emberileg részvétet keltek. Reméli, hogy a tömeg is részvétet vesz irántam. De a nép keményszívűsége előtt, amellyel az ellenáll, és a fenyegetések előtt, amellyel előjönnek, nem tudja véghezvinni a természetfeletti igazságos és ezért jó cselekedetet, és azt mondani: „Szabaddá teszem ezt, mert ártatlan. Ti vagytok a bűnösök, és ha nem oszlotok szét, megismeritek Róma szigorát!” Ezt kellett volna mondania, ha igazságos lett volna, s nem vette volna számításba a jövőben rá várható bajt.

Pilátus jóságát hamis. Longinus jó. Kiseb hatalma a kormányzóénál, a kevés katona, aki körülveszi, nem tudja őt annyira megvédeni, mint Pilátust az ellenséges sokaságtól, s ő mégis meg mer védeni engem, mer segíteni rajtam, engedi, hogy megpihenjek, hogy a jámbor asszonyok megvigasztaljanak, segít a Cirenei által, és végül engedi, hogy Anyám ott legyen a kereszt alatt. Ő az igazságosság hőse volt, és ebből Krisztus hőségévé vált.

Tudjátok meg, ti emberek, akiket egyedül anyagi javatok érdekel, hogy Isten ezt is előmozdítja, ha hűségeseknek lát titeket az igazságossághoz, ami Istentől származik. Én mindig megjutalmazom azt, aki helyesen cselekszik. Megvédem azt, aki megvéd engem. Szeretem és segítem őt. Mindig az vagyok, aki azt mondta: „Aki egy pohár vizet ad nevemben, elnyeri jutalmát.” Megvédem és megáldom azt, aki szeret.

(9-286)

A keresztút

Az ítélet kimondása után talán félóra, vagy valamivel kevesebb, készülődéssel telik. Utána Longinus, akit megbíztak a keresztre feszítésre való felügyeléssel, kiadja rendelkezéseit.

Mielőtt azonban Jézust kivezetnék az utcára, hogy felvegye a keresztet, és elinduljon vele, Longinus kétszer, háromszor szánakozással vegyes kíváncsisággal Jézusra néz. Számára nem új ez a feladat. Odamegy Jézushoz egy katonával és felajánl neki egy kupa italt, amelyet előzőleg ő öntött ki számára egy katonai kulacsból. Világos rózsaszínű folyadék.

– Jót tesz neked. Bizonyára szomjas vagy. És kint süt a nap. És hosszú az út.

De Jézus azt válaszolja:

– Isten jutalmazzon meg irgalmasságodért! De ne foszd meg magadat tőle.

– De én egészséges vagyok és erős... Te... Nem fosztom meg magamat... És különben is... szívesen tenném, ha lehetne, hogy megenyhítsek... Egy kortyot... hogy megmutasd nekem, nem gyűlölöd a pogányokat.

Jézus nem utasítja vissza többé, és egy kortyot iszik az italból. Már nincs megkötve keze, s nincs nála a nád és a királyi gúnypalást sem, így meg tudja fogni a kupát. De utána visszaadja, pedig az ital friss és jó, s nagyon felüdítené a láztól, amely már jelentkezik vörös csíkokban a sápadt arcon és a kiszáradt, cserepes ajkakon.

– Vedd, vedd! Víz és méz. Fenntart. Elveszi szomjadat. Irgalmasságot gyakorolsz velem... igen... irgalmasságot. Nem téged kellene megölni a zsidók közül... De!... Én nem gyűlöllek téged... és igyekszem, hogy csak annyit szenvedj, amennyit szükséges.

De Jézus nem iszik többet... Valóban szomjas... Az elvérzettek és a lázasok rettenetes szomja gyötri... Tudja, hogy ez nem a fájdalomcsillapító ital, és szívesen meginná. De nem akarja csökkenteni szenvedését. A római irgalmassága még jobban esik neki, mint az üdítő ital.

– Isten áldjon meg téged ezért az enyhítésért – mondja utána. És még tud egyet mosolyogni... fájdalmas mosoly a feldagadt szájjal, amely sebes, és nehezen hajlik csak meg, mert orra és jobb arccsontja között erősen megdagadt a bottal való ütéstől, amelyet az ostorozás után kapott a belső udvarban.

Megérkezik a két lator, katonák között. Itt az idő az indulásra. Longinus kiadja az utolsó parancsokat.

Egy század áll rendelkezésére. Két sort alkotnak, egymástól három méterre, és így mennek ki a térre, amelyen egy másik század már felállt, négyoszögben, hogy visszanyomja a tömeget, s az ne akadályozza a kíséretet. A téren van már egy tized lovaskatona, amelyet egy fiatal tiszt vezet. Egy gyalogos tartja a százados lovának zabláját. Longinus felszáll a nyeregbe, és helyére megy, néhány méterrel a tizenegy lovas elé.

Hozzák a keresztet. A latroké rövidebb. Jézusé sokkal hosszabb. A függőleges rész nem kevesebb négy méternél. Már kereszt alakban hozzák őket.

(A látnok megjegyzi, hogy évekkkel ezelőtt olvasott arról, hogy az elítéltek csak a két összekötött gerendát vitték vállukon, s a vesztőhelyen állították össze azokat keresztalakban. Ő azonban már összeállított és jól megerősített keresztet látott vinni, s ezért így írja le.)

Mielőtt átadnák Jézusnak a keresztet, nyakába teszik a táblácskát, amelyre rá van írva: „Názáreti Jézus, a Zsidók Királya”. És annak zsinórja, amely tartja, beleakad a koronába, amely kimozdul helyéről és megkarmolja, s újabb helyeken mélyed fejébe, új fájdalmat és vérzést okozva. A nép nevet szadista örömeiben, sértegeti és káromolja.

Most készen vannak. És Longinus parancsot ad az indulásra:

– Először a Názáreti, utána a két lator. Mindegyik körül egy tized. A többi hét tized szárnyat alkot megerősítésként, és felelős lesz a katona, aki halálra sebzi az elítélteket.

Jézus lemegy a három lépcsőn az előcsarnokból a térre. Azonnal látszik, hogy nagyon elgyengült. Ingadozik, amikor a kereszttel megterhelve lejön a lépcsőn. A kereszt nyomja

felsebzett vállát, a nyakában lengő tábla kötele reszeli nyakát, a kereszt hosszú gerendája ugrándozik a lépcsőkön és a durva talajon.

A zsidók nevetnek, amikor látják, hogy ingadozva jár, mint egy részeg, és odakiáltják a katonáknak:

– Lökjétek meg! Hadd essen el! A porba a káromlóval!

De a katonák csak azt teszik, amire kötelesek. Megparancsolják az Elítéltnak, hogy menjen az út közepére és induljon el. Longinus megsarkantyúzza lovát és a menet lassan elindul.

Longinus szeretné a legrövidebb utat választani a Golgotára, mert nem biztos abban, hogy az Elítélt kibírja a hosszabbat. De a söpredék nem akarja ezt. A ravaszabbak már előre siettek az útelágazáshoz. Az egyik út a város fala felé vezet, a másik a városba. Amikor látják, hogy Longinus a fal felé vezető utat választja, kiáltoznak:

– Nem szabad! Nem szabad! Ez törvénytelen! A törvény azt mondja, hogy az elítéltet látnia kell a városnak, ahol vétkezett! – A menet végén levő csöcselék ugyanezt kiáltozza.

A béke kedvéért Longinus a város felé menő útra fordul, és egy ideig azon megy. De int egy tizedesnek, hogy jöjjön közelébe, és halkán mond neki valamit. Az visszafordul, és minden tizedesnek átadja a parancsot. Utána visszatér Longinushoz, s jelenti, hogy megtette. Végül elfoglalja helyét Longinus mögött.

Jézus lihegve megy. Minden mélyedés az úton csapda remegő lába számára, gyötrelmet okoz felsebzett vállának, tövissel koronázott fejének, amelyre égetően süt le a nap, amit csak néha takar el egy felhő. De még az árnyékban is meleg van. Jézus arca vérvörös a fáradságtól, a láztól és a melegtől. A fény és a kiabálás is bizonyára gyötri. Fülét nem tudja bedugni, hogy ne hallja a féktelen kiáltozást, de szemét behunyja, hogy ne lássa a napfénytől vakító utat. De ki kell nyitnia, mert belebotlik a kövekbe és gödrökbe, és minden akadály fájdalmat okoz neki, mert hirtelenül megmozdítja a keresztet, amely koronájához ütődik. A kereszt mozgása felsebzett vállán nagyobbá teszi a sebeket, és növeli fájdalmát.

A zsidók nem tudják többé közvetlenül megütni. De néhány kő és feléje hajított bot még eléri. A katonák megvédik, amennyire tudják. De megvédése közben a szűk helyen ők is akaratlanul megütik lándzsájukkal, amelyekkel a zsidókat igyekeznek visszatartani. De amikor elérnek egy ponthoz, a katonák a tömeg kiáltozása és fenyegetése ellenére hirtelenül rákanyarodnak a fal felé vezető útra, amely nagyon megrövidíti a kivégzés helyére vezető utat.

Jézus mindjobban liheg. Izzadsága folyik az arcán a vérrel együtt, amely a korona által okozott sebekből folyik. A por rátapad erre, és furcsa foltokat képez. Mert most a szél is fúj. A széltől fújó por gyötri a szemeket és torkokat.

A város kapujánál már tolong a nép. De mielőtt Jézus odaérne, már majdnem elesik. Csak az egyik katona gyors segítsége akadályozza meg ebben. A csöcselék nevet és azt kiáltja:

– Hagyd őt! Mindenkinek azt mondta: „Keljetek fel!” Keljen fel most ő!...

A kapun túl van egy kis patak egy kis híddal. Új fáradság Jézus számára átmenni ezen az ingó pallón, amelyen még erősebben ugrándozik a kereszt hosszú szára. És újabb kőbánya a zsidók számára. Röpülnek a kövek, és eléri a szegény Vértanút.

Elkezdődik a Kálváriára felfelé vezető út. Nincs rajta semmi árnyék, kövek össze-vissza, amelyek akadályozzák a járást. A Golgota egy dombon van, amelyre egy beteg ember még kereszt nélkül is csak nehezen tudna felmenni. Jézus nagyon szenved a súlyos kereszt alatt.

Megbotlik egy kiálló kőben, és jobb térdére esik, sikerül azonban megtámaszkodnia bal kezével. A nép kiáltozik örömeiben... Feláll. Tovább megy. Mindinkább meggörnyedve és lihegve, kivörösödve, lázasán...

A táblácska, amely táncol előtte, akadályozza látását. Most, hogy meggörnyedve megy, hosszú ruhája a földet súrolja és gátolja a járásban. Ismét megbotlik, és térdeire esik, újból felsebezve, ahol már sebes. A kereszt kiesik kezéből, de előzőleg alaposan megüti hátát. Le kell hajolnia érte, hogy felemelje és nagy nehezen ismét vállára vegye. Miközben ezt teszi, jól látszik jobb vállán a seb, amelyet a kereszt hordozása okozott. A kereszt felszakította az

ostorozás sok sebet, egyesítette egy nagy sebben, amelyből szérum és vér szivárog úgy, hogy ezen a helyen fehér tunikája egészen véres. A nép tapsol örömeiben, látva a nagy esést...

Longinus siet, és a katonák széles kardjuk lapjával ütik Jézust, hogy menjen tovább. Ő azonban minden sürgetés ellenére mind lassabban megy.

Egészen részegnek látszik, annyira tántorog a katonák egyik sorától a másikig. A nép észreveszi ezt, és kiáltozik:

– Fejébe szállt saját tanítása! Nézd, nézd, miként tántorog!

Az írástudók és a papok gúnyolódnak:

– Nem. A Lázár házában való ünneplés gőzét érzi még. Jó volt? Most edd a mi ételünket... – és hasonlókat mondanak.

Longinus, aki időnként hátrafordul, könyörül rajta, és néhány perces pihenést rendel el. A csöcselék annyira sértegeti, hogy a százados parancsot ad a katonáknak a támadásra. A fénylő és fenyegető lándzsák elől a hitvány népség kiáltozva szétugrik.

A pásztorok csoportja ott áll egy faltöredéknél. Lehanggoltan, feldúltan, porosan, rongyosan, erős kiáltásukkal magukra vonják Mesterük figyelmét. És Ő feljűk fordítja fejét, látja őket... Úgy néz rájuk, mintha angyalok volnának. Mintha megszűnne szomjúsága, megerősödne az ő sírásuktól, és rájuk mosolyog...

Újból kiadják a parancsot a továbbmenetelre, és Jézus pont előttük megy el, és hallja aggódó sírásukat. Nagy nehezen feljűk fordítja fejét a súlyos kereszt alatt, és ismét rájuk mosolyog.

Az Ő vigaszai... tíz arc... egy pihenő az égető nap alatt.

Utána azonnal a harmadik, teljes elesés fájdalma. Most nem botlott meg, hanem hirtelenül elhagyta ereje, elájult. Teljes hosszában esik el, arcát beleütve a kövekbe. Ott marad a ráeső kereszt súlya alatt. A katonák próbálják felemelni. De mivel halottnak látszik, mennek jelenteni a századosnak. Közben Jézus magához tér, és lassan, két katona segítségével lábára áll. Az egyik leveszi róla a keresztet, a másik felsegíti. Jézus nagyon kimerült.

– Ne engedjétek meghalni itt, a keresztben haljon meg! – ordítja a tömeg.

– Ha előbb meghal, ti feleltek érte a helytartónak, jusson eszetekbe! Az elítéltnek élve kell eljutnia a kivégzéshez – mondják az írástudók vezetői a katonáknak.

Ezek villámló szemekkel néznek rájuk, de fegyelmezettek, és nem szólnak semmit.

Longinus is fél, akárcsak a zsidók, hogy Krisztus meghal az úton, és nem akar bajt. Nincs szüksége arra, hogy valaki is figyelmeztesse kötelességére, és intézkedik. Kiadja a parancsot, hogy a meredek, rövid út helyett a szerpentin utat válasszák.

Ezen az úton állnak a Jézus iránt részvétet érző asszonyok. Sírnak, és elfödik arcukat fátylukkal a zsidóktól való félelmükben. Amikor Jézus odaér hozzájuk, még hangosabban sírnak, mint eddig, és tisztelettel meghajolnak. Utána határozottan feléje mennek. A katonák szeretnék visszaszorítani őket lándzsájukkal. De egy muzulmán nőnek látszó, feketébe öltözött asszony felfedi egy pillanatra fátyollal borított arcát, s amikor a lovas katona felismeri őt, rendelkezik, hogy hagyják átmenni a katonák sorfalán az asszonyokkal együtt.

Jézushoz mennek, sírva, és letérdelnek lába előtt, miközben Ő lihegve megáll... és még rájuk tud mosolyogni, és a velük levő, de szintén elfátyolozott férfira is, aki most felfedi arcát. Jonatás, a pásztor. Őt azonban nem engedik át a katonák. Csak az asszonyokat, akiknek egyike Johanna, Kuza felesége. Rosszabbul néz ki mint amikor haldoklott. Kezében egy ezüstkorsó. Felajánlja Jézusnak. Ő azonban visszautasítja. Annyira kapkod levegő után, hogy nem is tudna inni. Jobb kezével felszárítja izzadságát és véré, amely szeméibe folyik, és elkékült arcán és nyakán keresztül eláztatja egész ruháját a mellén.

Egy másik asszony, aki mellett egy szolgáló leány van kis szekrénnel a kezében, kinyitja a szekrényt és kivesz belőle egy nagyon finom vászonból készült négyszögletes kendőt, és felajánlja azt a Megváltónak. Ezt elfogadja. És mivel Ő maga csak fél kezét tudja használni, a kegyes nő segíti, s óvatosan, hogy ne érintse a koronát, arcára teszi azt. Jézus a kendőt szegény

arcához nyomja, és ott tartja, mintha az nagy megkönnyebbülést okozna neki. Utána visszaadja a kendőt, és azt mondja:

– Köszönöm Johanna, köszönöm Nike... Sára... Marcella... Erzsé... Lidia... Anna... Valeria... és te... De... ne sírjatok... felettem... Jeruzsálem... leányai... hanem sirassátok bűneiteket... és városotok lakóit... Adj hálát... Johanna... hogy nincs... több gyermeked... Látod... Isten irgalma az... hogy valakinek... nincs... nincs gyermeke... mert... szenvednek... emiatt. És te is... Erzsébet... Jobb... ahogy volt... mint az istengyilkosok között... És ti... anyák... sirassátok... fiaitokat; mert... ez az óra nem múlik el... büntetés nélkül... És ha így bűnhődik... az Ártatlan... igazán mondom nektek... szerencsés lesz... aki akkor... előbb... elesik... a mézszárlásban... Megáldalak... titeket... Menjete... haza... imádkozzatok... értem. Isten veled Jonatás... vezesd el őket...

És az asszonyok hangos sírása és a zsidók szitkozódása közben, Jézus ismét elindul.

Jézus ismét teljesen vizes az izzadságtól. Izzadnak a katonák is a másik két elítélttel együtt, mert ezen a napon a nap tüzesen éget, és az átmelegedett hegyoldal még inkább növeli a nap melegét. Könnyű elképzelni, mily rettenetes fájdalmat okozhat Jézusnak az ostorozás okozta sebeken a gyapjú ruha. De ő sose panaszkodik. De mindinkább tántorog, a katonák egyik sorától a másikig, mindjobban meggörnyedve.

Arra gondolnak, hogyha derekára kötnek egy kötelet, és azt két oldalról tartják, mint a gyeplőt, ezzel megoldják nehézségét. Igen. Ez fenntartja Őt. De nem enyhít a súlyon. Sőt, a kötél hozzáütődve a kereszthez, azt állandóan mozgatja vállán, és megüti koronáját, amely Jézus homlokán már véres nyomokat hagyott. Azonkívül a kötél sebet ejt derekán, ahol már annyi seb van, amelyeket újból felszakít, úgyhogy a fehér tunika a derekánál átítatódik vérrel. Segítségükkel még több szenvedést okoznak neki.

Az út folytatódik. Egy pontján ott áll Mária Jánossal. János egy árnyas helyre vitte őt, oda, ahol a hegy eltakarja a napot, hogy kissé felüdüljön. Ez a hegy legmeredekebb része. Mária a hegynek támaszkodik. A lábán áll, de ki van merülve. Ő is liheg, sápadt, mint egy halott, sötétkék, szinte fekete ruhájában.

János lehangolt részvétellel nézi őt. Az ő arca is színtelen, szeme fáradt, tágranyílt, haja összekuszált, arca beesett, mint egy betegé. A többi asszony: Mária és Márta, Lázár nővérei, Mária, Alfeus felesége, Mária, Zebedeus felesége, Zsuzsanna Kánából, a ház asszonya és még mások, mind az út közepén állnak, és figyelik, jön-e az Üdvözítő. Amikor meglátják Longinust, Máriához futnak, hogy értesítsék. Mária, akit János a könyökénél fog, méltóságteljes fájdalmában. Elhagyja a hegy oldalát és határozottan az út közepére áll. Csak akkor lép félre, amikor Longinus odaér. Longinus lóhátról nézi a sápadt asszonyt és szöke társát, aki szintén sápadt, és oly szelíd, égszínkék a szeme, mint Jézusé. Longinus fejét csóválja, miközben elmegy mellette, követve a tizenegy lovas által.

Mária igyekszik átmenni a gyalogos katonák között. De ezek izzadnak, és sietnek, igyekeznek visszatartani őt lándzsájuk nyelével. A csöcselék köveket dobál, tiltakozva és szitkozódva a pihenő miatt, amit a jámbor asszonyok okoztak.

– Gyorsan! Holnap húsvét van! Mindent be kell fejezni este előtt! Büntársak! Törvényünk kigúnyolói! Elnyomók! Halál a betolakodókra és Krisztusokra! Szeretik őt! Mennyire szeretik! Vigyétek! Vigyétek átkozott várostokba! Nektek adjuk őt! Nem akarjuk! A hullát a hulláknak! A leprást a leprásoknak!

Longinus belefárad, megsarkantyúzza lovát, s a tíz lovassal együtt beleugrat a sértegető kutyákba, s azok ismét elmenekülnek. Közben lát egy kis kocsit, amely zöldségekkel van terhelve, s megállt, arra várva, hogy a tömeg elhaladjon, s ő tovább mehessen a városba. A cirenei bizonyára kíváncsi, és két fia a kocsi tetején ülve nevet a szétugró csöcseléken. A férfi negyven-ötvenévesnek látszik, nagyon erős. Szamara mellett áll, amely megijedt, és igyekszik hátrálni.

Longinus végigméri a cireneit. Megfelelőnek ítéli, és ráparancsol:

– Ember, gyere ide! – A cirenei tetteti, hogy nem hallja. De Longinus nem tréfál. Megismétli a parancsot, de úgy, hogy a férfi mindjárt egyik fia kezébe adja a gyeplőt, és odamegy.

– Látod ezt az embert? – kérdi. Közben megfordul, hogy rámutasson Jézusra, s látja, hogy Mária kéri a katonákat, engedjék át. Megkönyörül rajta, és odakiált: – Engedjétek át az asszonyt! – Utána a cireneihez fordul: – Nem tud tovább menni így megterhelve. Te erős vagy. Vedd keresztjét, és vidd fel számára a csúcsra!

– Nem tehetem... A számár... csökönyös... a gyerekek... nem tudják kezelni...

De Longinus azt mondja:

– Menj, ha nem akarsz elveszteni a szamarat, és büntetésből húsz csapást kapni!

A cirenei nem mer többet ellenállni. Odakiált a gyerekeknek:

– Menjetek azonnal haza! És mondjátok, hogy mindjárt jövök! – és utána odamegy Jézushoz.

Épp akkor ér hozzá, amikor Jézus Anyja felé fordul, akit csak most lát meg feléje jönni, mert annyira meggörnyedve megy, és szeme szinte be van csukva, mintha vak lenne. Felkiált:

– Mama!

Mióta megkínózták, ez első szava, amellyel kifejezi szenvedését. Mert ebben a felkiáltásban benne van minden lelki, erkölcsi és testi szenvedésének megvallása. Olyan, mint az egyedül haldokló gyermek kiáltása a hóhérok és kínzások közepette.

Mária a szívére szorítja kezét, mintha szúrást érezne, és megremeg. De magához tér, felgyorsítja lépteit, és miközben Gyermekre felé tárja karját, gyötrött hangon kiáltja:

– Fiam! – Olyan hangon mondja ezt, hogy akinek nem hiéna szíve van, meghasad a fájdalomtól. A rómaiakon is látszik a részvét, és a cirenein is. Látja, hogy Mária nem ölelheti át Fiát a kereszt miatt, azért siet leemelni a keresztet Jézusról. Oly gyengéden teszi ezt, mint egy atya, hogy meg ne üsse vele a töviskoronát, és ne horzsolja fel sebeit. Közben Mária is leereszti kezét, és igyekszik rámosolyogni Fiára, miközben remegő ajka issza könnyeit. Jézus is törekszik visszamosolyogni rá felduzzadt, sebes ajkával csókjára vágyakozva.

De Mária nem tudja megcsókolni Gyermekét... A leggyengédebb érintés is gyötrelmet okozna összeroncsolt testének, azért tartózkodik tőle. Csak lélekben csókolja meg egymást a két gyötrődő lélek.

A dühöngő tömeg alulról nyomást gyakorol a menetre, amely ismét megindul. Az Anyát a hegy oldalához nyomják, megvető szavak közepette. A cirenei Jézus után viszi a keresztet. Jézus most könnyebben halad, de erősen liheg, és kezét gyakran szívére szorítja, mintha hasító fájdalmat érezne. Most, hogy mozgatni tudja kezét, visszasimítja a vértől és izzadságtól ragadós haját, amely előre hullott. Kioldja ruhája nyakán a zsinórt, hogy lélegezni tudjon...

Mária visszavonul az asszonyokkal. Amikor a menet elhalad, csatlakozik hozzá. Majd egy rövidebb úton felmegy a csúcsra, mit sem törődve a csöcselék szitkozódásával.

Most, hogy Jézus szabad, elég gyorsan teszi meg az utolsó útszakaszt, és közel van a csúcshoz, amely tele van kiáltozó, ordító emberekkel.

Longinus megáll, és parancsot ad: mindenkit könyörtelenül nyomjanak vissza lejjebbre, hogy a csúcs, a kivégzés helye, felszabaduljon.

A hegy tetején már készen áll három lyuk a keresztnek befogadására. A katonák utat csinálnak a tömegben, hogy a menet felmehessen a csúcsra.

Megérkezik Mária is a másik két Máriával, Johannával és még négy asszonnal. Az asszonyok mögött ott vannak Jézus unokatestvérei: József és Simon, valamint Alfeus, Sára fia a pásztorok csoportjával együtt. A pásztoroknál fütykösök vannak, s ezzel nyitottak utat az asszonyoknak a szitkozódó tömegben, s félkörben körülállják őket. A zsidók félnek tőlük, s csak szitkozódnak, és öklükkel fenyegetőznek.

Az egész domboldalt oly sűrűn fedi a tömeg, hogy a földet nem is lehet látni. Az egész város kivonult.

Miközben előkészítik a helyet a kivégzéshez az elkergetett zsidók sértegetve kiáltoznak:

– Halál a galileaiakra! Halál! Galileaiak! Galileaiak! Atkozottak! Halál a káromló galileaira! Szögezzétek keresztre a méhet is, amely hordozta! El a viperákkal, akik ördögöket szülnek! Halál rájuk! Tisztítsátok meg Izraelt a kecskékkal közösülő asszonyoktól!...

Longinus, aki leszállt lováról, megfordul, és látja az Anyát... Megparancsolja, hogy hagyjanak fel ezzel a lármával... A katonák elzavarják a csőcseléket, amely egymásra taposva menekül.

A százados a csúcs felé megy... Johanna, Kuza felesége megállítja. Odaadja neki a kancsót és egy erszényt. Utána visszavonul sírva, a többi asszonyhoz.

Főnt mindennel elkészültek. Felvonulnak az elítéltek. És Jézus még egyszer elmegy Anyja közelében, aki felnyög, bár igyekszik elnyomni hangját a szájához szorított köpenyével. A zsidók látják, nevetnek és kigúnyolják.

János, a szelíd János, aki fél karjával Mária vállát tartja, hogy őt támogassa, dühös tekintettel megfordul. Villámlanak szemei. Ha nem kellene az asszonyokat oltalmaznia, bizonyára torkon ragadna néhány hitványt.

Amint az elítéltek felérnek a csúcra, a katonák körülveszik a csúcson levő kis teret.

A százados elbocsátja a cireneit. Ez elmegy, pedig szívesen maradna, szeretetből. Megáll a galileaiak mellett, megosztva velük a szidalmakat, amelyeket a csőcselék mindazokra szór, akik hűségeseK Krisztushoz.

A két lator káromkodva a földre dobja a keresztet, Jézus hallgat.

(9-323)

Keresztre feszítés

Négy erőteljes, zsidókinézésű férfi, akik méltóbbaknak látszanak a keresztre feszítésre, mint az elítéltek, végzik el a keresztre feszítést. Rövid tunikába vannak öltözve, ruhaujjuk fel van gyűrve, kezükben szögek, kalapácsok és kötelek, amelyeket mutogatnak az elítélteknek. A tömeg vad örvendezésben tör ki.

A százados felajánlja Jézusnak a kancsót, hogy igyon az érzéstelenítő, mirhával kevert borból. Jézus azonban visszautasítja. A két lator viszont sokat iszik belőle.

Megparancsolják az elítélteknek, hogy vetkőzzenek le. A két lator minden szeméreméret nélkül megteszi. A hóhérok három rongyot ajánlanak fel az elítélteknek, hogy ágyékukra kössék. A latrok rettenetes káromkodások közepette elfogadják, és felerősítik magukra.

Jézus lassan vetkőzik le, a sebek okozta gyötrelem miatt. Ő visszautasítja a rongyot. Talán azt gondolja, megtarthatja rövid nadrágját, ami a megostorozásnál is rajta maradt. De amikor látja, hogy ezt is le kell vennie, kinyújtja kezét a rongyért. De Mária leveszi fejről hosszú, puha, fehér fátylát, amelyre már annyi könnyet ontott. Odaadja Jánosnak, az pedig Longinusnak, Fia számára. A százados átveszi, és amikor látja, hogy Jézus, hátat fordítva a népnek, már teljesen levetkőzött, odanyújtja neki. Jézus felismeri a fátylat. Magára tekeri, és jól megerősíti, hogy le ne essék. A fátyolra most hullani kezdenek vércseppjei a levetkőzésnél megnyílt sebekből.

Most Jézus a tömeg felé fordul. Látszik a sok seb mellén, karján, lábszárain, amelyet az ostromlás okozott. Májának magasságában egy nagy kék folt, bal bordaíve alatt hét kidomborodó vonal, amely hét kis, vérző sebben végződik. Ez a vad ostromlásnak egyik nyoma ezen a nagyon érzékeny testrészen, a rekeszizom táján. Térdei fel vannak horzsolva az ismételt elesésektől, amelyek rögtön elfogatása után kezdődtek. Feketék a véraláfutástól, főleg a jobb térdén, amely nagy területen még mindig vérzik.

A tömeg kórusban gúnyolja, az Énekek Énekének sorait idézve: „Ó, szép! A legszebb az emberek fiai között! Jeruzsálem leányai imádnak téged... Az én szerelmem fehér is, piros is, kitetszik ő akár tízezer közül is. A feje színarany, a haja datolyafürt, s mint a holló, fekete. Szemei, mint a galambok a medence vizénél: tejből fürdenek és a tengeren ülnek. A két arca, akár a balzsamagyak, amelyek illatos füveket teremnek. Az ajka liliom, mirha csepeg róla. Kezei arany hengerek, tarsiskővel kirakva. A teste elefántcsont, tele zafírral. A lába márványoszlop, s színarany talpon áll. A termete Libanon, páratlan cédrusfa. A szája mézédés, s lénye elragadó!” (5,10-16) És nevetnek, s kiáltoznak: „A leprás! A leprás! Izrael szentjei ellen zúgolódott, mint Mária, Mózes nővére, s azért bűnhődött így? Ó, ó, a tökéletes! Isten Fia vagy? Nem! A Sátán fattya vagy! De ő legalább erős és hatalmas, te pedig tehetetlen és utálatos rongy vagy!”

A latrokat rákötözik a keresztekre és elhelyezik őket két oldalon a Jézusnak szánt hely mellett. Kiáltoznak, szitkozódnak, átkozódnak, főleg, amikor a lyukak mellé viszik őket. Ott várnak, míg Jézussal is elkészülnek a hóhérok. Káromolják az Istent, a Törvényt, a rómaiakat, a zsidókat, pokoli módon.

Jézuson a sor. Szelíden kiterjeszti magát a fán. A két lator úgy lázadozott, hogy a négy hóhér a katonák segítségére szorult lefogásukhoz, hogy lábukkal el ne rúgják maguktól a pribékeket. Jézusnál nincs szükségük segítségre. Lefekszik, odateszi fejét, ahová mondják. Kitarja karjait, amint kívánják, kinyújtja lábait, amint parancsolják. Csak azzal törődik, hogy a fátylat jól elrendezze.

Most hosszú, fehér, sovány teste jól látszik a sötét fán. Két hóhér a mellére ül, hogy erősen tartsák. Mily fájdalmat okozhat ez neki! Egy harmadik megfogja jobb karját alkarjának elején, a másik kezével pedig ujjai végén. A negyedik már kézben tartja a hosszú, hegyes szöveget,

amelynek a szára négyszögletes, feje pedig kerek és lapos. Megnézi, hogy a keresztbe fűrt lyuk megfelel-e a csukló közepének. Rendben van. Rát teszi a szöveget a csuklóra, és a kalapáccsal ráüt.

Jézus, aki behuntya szemét, az éles fájdalomtól felkiált, és összerándul. Kinyílt szeme könnyben úszik. Nagyon nagy lehet fájdalma... A szög behatol, széttépve az izmokat, ereket, idegeket, csontokat...

Mária egy nyögéssel felel Gyermekeének kiáltására, akárcsak egy bárány, amelynek elvágják a nyakát. Összegörnyed, mintha kettétört volna, fejét kezeiben tartja. Jézus, hogy ne gyötörje őt, többé nem kiált fel. De a csapások ütemesek, erősek. Vas üti a vasat... amely alatt egy élő végtag van, s abba hatol bele a szög.

A jobb kart felszögezték. A balhoz mennek. A lyuk nem felel meg a csuklónak. Fogják egy kötelet, rákötik a bal csuklóra és húzzák, míg kifecamítják az ízületeket, eltépik az inakat és izmokat, és felsebzik a bőrt, amelyet már feltépett az elfogatásnál rákötött kötélen. A másik kar is szenved, mert kitágul a szög okozta lyuk. Most már a csukló eleje eléri a lyukat. Megelégszenek ezzel, és oda verik be a szöveget, ahová tudják, a kézközépbe, a mutatóujj és a másik ujj közé. Itt a szög könnyebben hatol be, de nagyobb görcsöt okoz, mert fontos idegeket érint, mert az ujjak mozdulatlanok maradnak, míg a másik kéz ujjai összehúzódnak és remegnek. De Jézus nem kiált többé, csak rekedt nyögés hallatszik erősen összeszorított ajkai mögül, és könnyei hullnak a keresztre, s onnan a földre.

Most jönnek a lábak. A kereszt végétől vagy két méterre van egy kis ék, épp elég egy lábnak. Erre helyezik rá a lábakat, hogy lássák, jól mérték-e ki helyét. És mivel kissé lejjebb van, bokájánál fogva meghúzzák a szegény Vértanút. Az érdes fa felszakítja a sebeket, megmozdítja a koronát, ami újból tépi haját, és le akar esni. Az egyik hóhér egy ütéssel újra fejére szorítja azt.

Most azok, akik mellén ültek, felállnak, és térdére ülnek, mert Jézus önkéntelenül visszahúzta lábát, amikor látta a napfényben megcsillanó, nagyon hosszú szöveget, amely kétszer olyan hosszú és széles, mint amelyeket kezénél használtak. Jóllehet erőteljesen tartják a lábakat a bokánál és az ujjaknál az éken, az alul levő jobb láb elmozdul a helyéről. Azért ki kell húzni a szöveget, hogy jobban a közepre tegyék.

És ütök, ütök, ütök... Nem lehet mást hallani, csak a kalapács kegyetlen zaját a szög fején, mert a Kálvárián mindenki csupa szem és csupa fül, hogy figyelje a történeteket és a hangot, és örüljön neki...

A vas éles hangjára Mária rekedten nyög, és mindjobban meggörnyed, minden csapásra, mintha a kalapács őt sújtaná, a Vértanú Anyát. Oka van rá, hogy összetörje ez a gyötrelmem. A keresztre feszítés rettenetes. Még nézni is rettenetes, amint a szög eltűnik az élő húsban. De rövidebb ideig tart, mint a hasonlóképpen rettenetes ostromozás.

(Itt nem említi a látók, csak az apostolok keresztútjának leírásából tudjuk, hogy mielőtt felállították Jézus keresztjét, megfordították, hogy elgörbítsék a szögek kiálló végét. Ez újabb fájdalmakat okozott a kereszt alatt fekvő Jézusnak.)

Most a keresztet a lyukhoz vonszolják. Az egyenlőtlen talajon ugrál, újabb ütések mérve a szegény Megfeszítettre. Beleteszik a lyukba a keresztet, de az kétszer kicsúszik kezükből, és egyszer hirtelenül visszaesik, másodszer pedig jobb karjára esik, éles fájdalmat okozva Jézusnak, mert a rázkódtatás megmozdítja a megsebzett tagokat. Amikor végre beleesik lyukjába, megerősítik kövekkel és földdel, s közben ingadozik mindenfelé, állandóan mozgatva a felfüggesztett testet, rettenetes gyötrelmet okozva.

A test egész súlya előre és lefelé húzza, és a sebek megnagyobbodnak, főleg a bal kézen levő és a lábsebek, amelyek erősen vérzenek. A lábakból a keresztre csorog a vér, a kézsebekből pedig az alkarra és a bordákra. Amikor a kereszt még inog, a korona is elmozdul, mert a fej hátrafelé a kereszt felé ütődik, és nagy tüske-somó beledöf tarkójába, s utána megfordul, és elöl helyezkedik el, közben kegyetlenül karmolva.

Végre megerősítik a keresztet, s csak a rajta függés okoz fájdalmat. Felállítják a latrok keresztjeit is, akik, amikor függőleges helyzetbe kerülnek, ordítanak, mintha nyúznák őket, mert a kötelek belevágnak csuklójukba, és kezük elfeketedik, ereik kidagadnak, mintha kötelek lennének.

Jézus hallgat. A tömeg többé nincs csendben. Újra kezdődik a pokoli ordítózás.

A katonák századának fele, fegyverükkel lábuknál a csúcs körül áll. A lóról leszállt tíz katona sorsot vet az elítéltek ruháira. Longinus is leszállt lováról és Jézus s a jobb lator keresztje között áll. Mintha díszőrséget állna a Vértanú Király mellett. A század másik fele pihen, Longinus parancsára, az alsóbb téren. A katonák szinte mindnyájan közömbösek. Csak néhányan tekintenek időnként a keresztre feszítettekre.

Longinus azonban mindent érdeklődve figyel, és megítél. Szembeállítja a keresztre feszítetteket, főleg Krisztust és a nézőket. Mélyreható szeme minden részletet megfigyel. Tenyerével védi szemét a naptól, hogy jobban lásson, mert a napsütés erős.

A nap valóban furcsa. Sárgás-vörös tűztenger. Időnként egy felhő eltakarja, de amikor ismét előjön, nehéz a szem számára elviselni, oly erősen süt.

Longinus látja Máriát, amint szenvedő arcával Fiát nézi. Odahívja az egyik katonát a kockával játszóik közül, és azt mondja neki:

– Ha az Anya fel akar jönni fiával, aki kíséri, jöjjön! Kísérd és segítsd őt!

És Mária feljön Jánossal, akit fiának gondolt Longinus. Odamegy a kereszt lábához, de egy kissé távolabb állva, hogy Jézus lássa őt, ő pedig lássa Jézusát. A tömeg azonnal elkezd a leggyalázatosabb sértegetést. Beleveszi őt is a Fiára szórt káromlásokba. Ő azonban, reszkető, vértelen ajkával csak arra törekszik, hogy megvigasztalja Fiát fájdalmas mosolyával, letörölve könnyeit, amelyet legjobb akarata ellenére sem tud visszatartani szemében.

(9-341)

A kereszten

A nép, kezdve a papoktól, írástudóktól, farizeusoktól, szadduceusoktól, heródiánusoktól és hasonlótól, közben ide-oda jár. Amikor elhaladnak a csúcs alatt, nem mulasztják el felajánlani káromlásukat, hogy megtiszteljék vele a Haldoklót. Minden aljasságról, kegyetlenségről, gyűlöletről, eszeveszettségről, amire csak képesek az emberek nyelvükkel, bőségesen tanúságot tesznek ezek a pokoli szájak. A legacсарkodóbbak a Templom tagjai és a farizeusok.

– Nos, te, az emberi nem Üdvözítője, miért nem mented meg magadat? Elhagyott a te királyod, Belzebub? Megtagadott téged? – kiáltja három pap.

És egy csoport zsidó:

– Te, aki csak öt napja, az ördög segítségével azt mondtad az Atyának... ha, ha, ha, hogy megdicsőít majd téged, mért nem emlékezteted őt ígéretének megtartására?

És három farizeus:

– Káromló! Azt mondta, hogy megmentett másokat Isten segítségével! És nem sikerül megmenteni saját magát! Azt akarod, hogy higgyenek neked? Akkor tégy csodát! Nem tudsz, mi? Most oda van szögezve a kezed, és meztelen vagy!

A szadduceusok és heródiánusok azt mondják a katonáknak:

– Vigyázzatok a boszorkányságra, ti, kik magatokhoz vettétek ruháit! Pokoli jel van benne!

Egy tömeg kórusban:

– Szállj le a keresztről, akkor hiszünk benned! Te, ki lerombolod a Templomot...

Bolond!... Nézd, ott van Izrael dicsőséges és szent Temploma! És érinthetetlen; te gyalázatos! És te meghalsz!

Más papok:

– Káromló! Te Isten Fia vagy? Szállj le akkor! Üss agyon minket villámokkal, ha Isten vagy! Nem félünk tőled, és feléd köpünk!

Mások fejüket csóválják, amikor elmennek mellette:

– Nem tud mást, csak sírni. Mentsd meg magadat, ha te vagy a Választott!

A katonák:

– Mentsd hát meg magadat! Égesd porrá ezt a hitvány népséget! Igen! A birodalom leghitványabbjai vagytok ti, zsidók! Tedd meg! Róma a Kapitóliumba tesz téged, és istenként fog imádni!

A papok, cinkostársaikkal együtt:

– Édesebbek voltak a nők karjai ennél a keresztnél, nemde? De ide figyelj! Készen vannak már fogadni téged a te... (itt egy becstelen szót használnak). Itt van egész Jeruzsálem, hogy násznagyod legyen! – És füttyülnek, mint a kocsisok.

Mások köveket dobálnak feléje:

– Változtasd át ezeket kenyerekké, te kenyérszaporító!

Ismét mások majmolják a pálmavasárnap hozsannáját, ágakat dobva feléje, és azt kiáltozva:

– Átkozott, aki az ördög nevében jön! Átkozott az ő birodalma! Dicsőség Sionnak, aki kivágja őt az élők közül!

Egy farizeus megáll a kereszt előtt, s kezével, (mutató és kisujját felfelé tartva öklén) a babonát elhárító jelet mutatva mondja:

– Azt mondtad, hogy bízol a Sínai Istenében? Most a Sínai Istene az örök tűzre készít elő téged. Miért nem hívod Jónást (az egyik pásztort, akit Jézus kiváltott gonosz urától, aki úgy megverte, hogy hamarosan meghalt), hogy jó szolgálatot tegyen neked?

Egy másik:

– Ne tedd tönkre a keresztet azzal, hogy fejeddel vered! Még szükség lesz rá követőid számára! Egy egész légió fog meghalni a te fádon, a Jehovára esküszöm erre neked! És elsőnek Lázárt tesszük rá. Majd meglátjuk, hogy most megszabadítod-e őt a haláltól!

– Igen, igen! Menjünk Lázárhoz! Szögezzük rá őt a kereszt másik oldalára! – És papagályszerűen lassan utánozzák Jézus szavait: „Lázár, barátom, jöjj ki! Oldjátok fel kötelékeit, és hagyjátok járni!”

– Nem! Azt mondta Mártának és Máriának, az ő nőinek: „Én vagyok a Föltámadás és az Élet.” Ha, ha, ha! A Feltámadás nem tudja visszaparancsolni a halált, és az Élet meghal!

– Íme, ott van Mária, Mártával! Kérdezzük meg, hol van Lázár, és menjünk, keressük meg!
– És az asszonyok felé mennek, szentelenül kérdezve: – Hol van Lázár? A palotában?

Míg a többiek megijedve a pásztorok mögé menekülnek, Mária Magdolna eléjük megy, fájdalmában visszanyerve régi bátorságát, amely bűne idején jellemezte, és azt mondja:

– Menjetek! Ott találjátok majd a palotában Róma katonáit, és az én ötszáz felfegyverzett emberemet, akik elintéznék titeket, mint az öreg kecskéket, amelyeket a malomkövet forgató rabszolgák eledelül szánnak!

– Szentelen! Így beszélsz a papokhoz?!

– Szentségtörők! Aljasak! Átkozottak! Forduljatok meg! Látom mögöttetek a pokol lángjait!

A hitványak megfordulnak, igazán megijedve, annyira biztosan állítja ezt Mária, de nem a lángok vannak mögöttük, hanem a hegyes római lándzsák. Longinus ugyanis parancsot adott a század pihenő felének, és az készen áll arra, hogy beleszúrjon abba, akit először elér. Ezek elfutnak, félve, kiáltozva. A fél század elzárja a térre vezető utakat, és védőbástyát képez a tér körül. A zsidók szitkozódnak, de Róma az erősebb.

Magdolna visszateszi fátylát, amelyet felemelt, amikor a sértegetőkkel beszélt, és visszatér helyére. A többiek csatlakoznak hozzája.

De a bal lator folytatja a gyalázkodást keresztjéről. Úgy látszik, mintha magába sűrítette volna mindazt a káromlást, amit hallott, és megismétli mindet, ezzel fejezve be:

– Mentsd meg magadat, és ments meg minket, ha azt akarod, hogy valaki higgyen benned! A Krisztus vagy? Egy bolond vagy! A világ a ravaszoké, és Isten nem létezik! Én itt vagyok. Ez igaz, és nekem minden szabad. Isten?... Ostobaság! Arra szolgál, hogy minket megnyugtasson. Éljen a mi énünk! Egyedül az a király és az isten!

A másik lator, aki a jobb oldalon van, s akinek szinte lábánál áll Mária, akire szinte többet néz, mint Krisztusra, egy idő óta könnyezik, s azt mormolja: „Az anya”. Rászól társára:

– Hallgass! Nem félsz Istentől, még most sem, amikor ezt a fájdalmat szenveded? Miért sértegeted azt, aki jó? Az ő gyötrelme még nagyobb, mint a mienk! És semmi rosszat sem tett!

De a lator folytatja gyalázkodását.

Jézus hallgat. Csak nagyon nehezen tud lélegzeni helyzete, láza, szívének és tüdejének állapota miatt, az oly heves korbácsolás miatt, a vérizzadást kiváltó haláltusa miatt, és igyekszik könnyíteni a lábaira nehezedő súlyon, karjain függve, és azokkal erőlködve. Talán azért is teszi, hogy egy kicsit legyőzze a görcsöt, amely már gyötri lábait, s aminek izomrezgése már jelét adja. De hasonló rezgés mutatkozik karjain is, amelynek vérkeringése nehézzé vált, s vége már bizonyára fagyos. Főleg bal keze olyan már, mint egy halotté, mozdulatlan, ujjai begömbülve tenyere felé. Lábujjain is látszik gyötrelme, főleg nagyujjain, amelyek időnként fel-le vagy oldalra mozdulnak.

Törzse is elárulja minden szenvedését, hirtelen, de nem nagy mozgásával, amely még inkább fárasztja, ahelyett, hogy enyhítené. Bordái mértéktelenül kitágultak testhelyzete miatt, és bizonyára már víz is gyülemlik tüdejében. Nem segítik a lélegzésben, amelyet inkább rekeszizmával végez, de az is kezd mindinkább megmerevedni. A vértolulás és a fulladozás percről-percre növekszik, ami látszik ajkának szederjessé válásán, amely lázban ég. Vörösös, violaszínű csíkok jelentkeznek nyakán, felduzzadt torkán, s elérnek egészen arcáig, füle és halántéka felé, míg orra keskennyé válik, vértelen, és szeme beesett és kékes színű ott, ahol nem folyt bele a korona által okozott sebekből csurgó vér.

Bal bordájának alsó része alatt látszik szívverése, amely szabálytalan, de heves, és időnként a rekeszizom görcse miatt erősen rezeg, ami jól látszik kifeszült bőrén.

Arca már olyan, mint amilyennek halotti leplének fényképén látjuk. Orra elferdült és egyik oldalán dagadt. Jobb szeme is szinte be van zárva az alatta levő daganat miatt. Szája azonban nyitva van, felső ajkán a sebet már alvadt vér fedi.

Szomjúsága nagyon nagy lehet a vérvesztés, a láz és a napsütés miatt. Gépiesen issza a beelszorgó izzadságot és könnyeket, a vérrel együtt, amely bajuszáról csorog. Ezzel nedvesíti meg nyelvét... A korona gátolja Őt abban, hogy a keresztnek támassza fejét, és ezzel segítsen karjain és lábain. Veséi és gerince, ívet formál kifelé, ahogy lefelé csüng a kereszten.

A zsidók, akiket elkergettek az alsó térről, nem szűnnek meg sértegetni Őt, és a bal lator visszhangozza a sértéseket. A másik, aki most mind nagyobb részvétellel néz az Anyára, és sír, keményen megfeddi őt, amikor hallja, hogy Máriát is sértegeti:

– Hallgass! Emlékezz arra, hogy te is egy asszonytól születted! És gondoldj arra, hogy a mieink sírtak gyermekeik miatt! Szégyenükben sírtak... mert mi bűnözők voltunk. A mi anyáink meghaltak... Szeretném, ha bocsánatot kérhetnék tőle... De megtehetem?... Szent asszony volt... Megölte őt a fájdalom miattam... Én bűnös vagyok... Ki bocsát meg nekem? Anya, haldokló Fiad nevében, könyörögj érettem!

Az Anya felemeli egy pillanatra szenvedő arcát, és nézi őt, ezt a szerencsétlent, aki közeledik a bűnbánathoz anyjára való emlékezés és az Anya szemlélése által. Galambtekintetével mintha simogatná őt.

Dizmás még erőteljesebben sír. Ez még inkább kiváltja a tömegeből és társából a megvetést. A tömeg kiáltozik:

– Brávó! Az anya megfogta ezt. Így két bűnöző fia van!

A másik megtoldja:

– Azért szeret téged, mert kissé hasonlítasz szeretettjére.

(9-348)

Az utolsó szavak

Jézus most szólal meg először:

– Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit tesznek!

Ez az ima legyőzi Dizmás minden félelmét. Most rá mer nézni a Krisztusra, és azt mondja:

– Uram, emlékezzél meg rólam, amikor Országodban leszel! Én igazságosan szenvedek itt.

De légy irgalmas irántam, add meg nekem a békét a másik életben! Egyszer hallottalak beszélni, és ostoba módon megvetettem szavaidat. Most bánom. És előtted bánom bűneimet, a Magasságbelinek Fia! Hiszem, hogy te az Istentől jöttél. Hiszek hatalmadban. Hiszek irgalmasságodban. Krisztus, bocsáss meg nekem a te Anyád és Legszentebb Atyád nevében!

Jézus feléje fordul, és nagy részvéttel nézi. Nagyon szép mosoly jelenik meg gyötört száján. Azt mondja:

– Mondom neked: ma velem leszel a Paradicsomban.

A bűnbánó lator megnyugszik, és mivel már nem tudja kívülről a gyermekkorban tanult imákat, mintegy fohászimaként ismétli:

– Názáreti Jézus, a zsidók királya, könyörülj rajtam! Názáreti Jézus, a zsidók királya, remélek benned! Názáreti Jézus, a zsidók királya, hiszem istenségedet!

A másik folytatja káromlásait.

Az ég mindjobban beborul. A nap most már csak nehezen tud áttörni a felhőkön. Hideg szél keletkezik, s fújja az ólmos felhőket. A szél néha eláll, majd ismét megindul. Még baljóslatúbb a levegő, amikor eláll a szél, s minden nyomottnak, halottnak tűnik.

Előzőleg nem lehetett kibírni a napfényt. Most zöldessé válik a fény. Furcsának látszanak benne az arcok. A katonák, kemény vonásaikkal olyanok, mint a szobrok. A zsidók napbarnította arca földszínűvé válik. A nők sápadtagnak tűnnek. Jézus is baljóslatú módon elkékül, mintha már kezdene feloszlani a teste, mintha meghalt volna. Feje a mellére lóg. Ereje gyorsan elhagyja. Remeg, az őt égető láz ellenére. Gyengeségében azt a nevet mormolja, amelyet előzőleg csak szíve mélyén mondott:

– Mama! Mama! – Halkan mormolja, mintegy sóhajként, mintha már könnyed révületben volna, ami meggátolja abban, amit szeretne visszatartani. És Mária minden alkalommal önkéntelenül feléje tárja karját, mintha segíteni akarná.

A kegyetlen népség kineveti a haldoklónak és Anyjának ezeket a gyötrelmeit. A papok és írástudók felmennek a kis térre, a pásztorok mögé. És amikor a katonák vissza akarják őket kergetni, azt mondják:

– Itt vannak ezek a galileaiak. Itt állunk mi is, akiknek igazolnunk kell, hogy az igazságszolgáltatás teljes. Távolról, ebben a furcsa fényben, nem láthatjuk.

Valóban sokakra mély benyomást tesz a fény, amely kezdi beburkolni a világot. Egyesek félnek. A katonák is az égre mutatnak, és egy palaszínű kúpra, amely úgy emelkedik ki egy csúcs mögül, mint egy fenyőfa. Vízölcsérnek látszik. Mindinkább felemelkedik, s mind feketébb felhőket hoz létre, mintha tüzet és látát okádó tűzhányó lenne.

Ebben a félelmetes szürkületben adja Jézus Máriának Jánost, és Jánosnak Máriát. Lehajtja fejét, mert az Anya közelebb áll a kereszthez, hogy jobban lássa Fiát, és azt mondja:

– Asszony, íme a te fiad! Fiú, íme a te Anyád!

Mária arca még fájdalmasabb ezek után a szavak után, amelyek Jézusának végrendeletét fejezik ki. Nem tud mást adni Anyjának, csak egy embert. Ő, aki az ember szeretetéből megfosztja őt a tőle született Istenembertől. De a szegény Anya igyekszik némán sírni, mert nem képes visszatartani könnyeit. Azok minden erőlködése ellenére is kicsordulnak. De ajkán még ott van a rákényszerített mosoly, hogy megvigasztalja Őt.

A fájdalmak mindinkább növekszenek. A fény mindinkább csökken.

Ebben a szürkületben jelenik meg a zsidók mögött Nikodémus és József, és azt mondják:

- Adjatok helyet!
- Nem lehet! Mit akartok? – mondják a katonák.
- Átmenni. Krisztus barátai vagyunk.

A papok feléjük fordítják fejüket:

- Ki merészeli a lázadó barátjának vallani magát? – kérdezik méltatlankodva.

József határozottan válaszol:

– Én, a Nagytanács nemes tagja: Arimateai József, az öreg, és velem Nikodémus, a zsidók vezetője.

- Aki a lázadó mellé áll, maga is lázadó.

– És aki a gyilkosok mellé áll, maga is gyilkos, Eleázár, Annás fia. Igaz módjára éltem.

Most öreg vagyok, és közel a halálhoz. Nem akarok igazságtalanná válni, miközben az ég már leszáll fölém, és vele az örök Bíró.

- És te, Nikodémus! Csodálkozom!

– Én is. De csak egy dolgon: hogy Izrael annyira megromlott, hogy többé nem képes felismerni az Istent!

- Undort keltesz bennem!

– Adjatok akkor utat, és hagyjatok átmenni: Csak ezt kérem.

- Hogy még jobban megfertőzd magadat?

– Ha nem fertőzöm meg magamat azzal, hogy mellettetek állok, akkor semmi sem képes többé megfertőzni engem. Katona, itt van számodra az erszény és az engedély az átmenetelre. – És a legközelebb álló tizedesnek odaad egy erszényt és egy viaszos táblát. A tizedes megnézi, és azt mondja a katonáknak:

- Engedjétek átmenni a kettőt!

József és Nikodémus a pásztorok közelébe megy. Jézus talán nem látja őket a mindinkább növekvő sötétségben és a haláltusától már fátyolos szemével. De ők látják Őt, és szégyenkezés nélkül sírnak az emberek előtt, annak ellenére, hogy a papok már gyalázzák őket.

Jézus szenvedése mindinkább növekszik. A testen már jelentkezik a tetanuszhoz hasonló görcs. Fájdalmát súlyosbítja a tömeg kiáltozása. A lélegzés mind nehezebbé válik számára, rekeszizmának mozgása gyengül, szívverése rendetlen. Arca felváltva egész vörössé, majd az elvérzett haldoklók halvány zöldjévé válik. A beszéd mind nehezebbé válik számára, mert nyakizmai belefáradnak abba, hogy ismételten felemelje fejét. A nyakán levő erek duzzadtsága áterjedt nyelvére is, amely nagyobbak látszik, és lassan mozog. Háta, amikor a görcs nem képez ívet nyakszirtjétől bokájáig, akkor is mindinkább előre hajlik, mert a test súlya erre kényszeríti.

A nép már alig lát, mert a fény már sötétszürke, s csak a kereszt lábát lehet még kivenni. Jézus egyszerre csak elpetyhüdik, teste előre lóg, többé nem lélegzik, feje mellére hajlik, mintha már meghalt volna.

Mária felkiált:

- Meghalt! – Tragikus kiáltás, amely elterjed a sötétben. Jézus valóban halottnak tűnik.

Egy másik nő kiáltása válaszol erre, s a nők csoportjában zavar támad. Utána vagy tíz személy eltávozik, valakit támogatva. A sötétben nem lehet kivenni, kit.

– Nem lehet! – kiáltják a papok és a zsidók. – Ez csak tettetés, hogy mi elmenjünk. Katona: szúrd meg a lándzsáddal! Az jó orvosság arra, hogy visszakapja szavát. – És mivel a katonák nem teszik ezt, a kövek és rögök zápora röpül a kereszt felé, eltalálva a Vértanút, és visszahullva a rómaiak vértjére.

Az orvosság, ahogy a zsidók gúnyosan nevezik, csodát tesz. Biztosan valamelyik kő célba talált, talán valamelyik kéz sebét, vagy a fejet érte, mert magasra céloztak. Jézus felsóhajt, és magához tér. Nehezen ismét lélegezni kezd, fejét jobbra hajtja, keresve egy helyet, ahol kevésbé szenvedne, de csak újabb szenvedést talál.

Nagy kinnal ismét felnyomja testét, és nagy erővel felkiált:

– Eloi, Eloi, lamma szebakteni! (Istenem, Istenem, miért hagytál el engem?!)

Minden bizonnal úgy érzi, hogy az ég teljesen elhagyta.

A nép kineveti, és gúnyolja. Sértegeti:

– Nem tud istenné tenni téged! Az ördögök átkozottak Isten előtt!

Mások azt kiáltozzák:

– Lássuk, hogy Illés, akit hív, eljön-e, hogy megmentse!

És ismét mások:

– Adjatok neki egy kis ecetet, hogy kiöblítse a torkát! Az jót tesz a hangnak! Illés vagy Isten, mert bizonytalan, hogy a bolond kit akar, messze van... Nem hallja hangját! – és nevetnek, mint a hiénák vagy mint az ördögök.

De egy katona se ad neki ecetet, és senki se jön az égből, hogy megvigasztalja. A magános haldoklás teljes, kegyetlen, természetfeletti módon is kegyetlen a Nagy Áldozat számára.

Visszatérnek a Getszemániban elszenvedett elhagyatottság gyötrelmei. Ez a végső gyötrelmem, s meggyorsítja a halál beálltát, mert kimeríti szívét.

A sötétség még inkább növekszik. Jeruzsálem teljesen eltűnik. Felhangzik Jézus fájdalmas hangja:

– Szomjúhozom!

A szél, amely fúj, valóban kiszárítja még az egészségesekeket is. A szél hordja a port, hideg, félelmetes. Mily fájdalmakat okozhat Jézus testének, tüdejének, szívének, torkának, kihűlt tagjainak, sebeinek. Minden arra szolgál, hogy gyötörje a Vértanút!

Egy katona odamegy egy edényhez, amelyben epével kevert ecet van, hogy keserű ízével növelje a halálra ítélték nyálképződését. Belemárt egy szivacsot, rátűzi egy nádra, amely mellette van, és a Haldoklónak nyújtja. Jézus vágyakozva várja. Olyan, mint egy éhes kisgyermek, aki anyjának mellét keresi.

Mária látja ezt, és felsóhajtva mondja Jánosnak:

– Ó, és én még könnyeim egy cseppjét sem tudom adni neki!... Ó, mellem, amely nem adsz tejet! Ó, Istenem, miért hagysz így el minket? Tégy egy csodát Gyermekelem számára! Ki segít engem, hogy véremmel oltsam szomját, ha tejemmel nem tudom?...

Jézus, aki vágyakozva szopta a maró és keserű italt, undorában elfordítja a fejét. Mennyire marhatja az felsebzett ajkát?! Visszahúzódik, elgyengül, elhagyja magát.

Egész súlya lábaira nehezedik, teste előre hajlik. Egy mozdulatot sem tesz, hogy enyhítsen ezen a fájdalomán. Feje egészen előre hajlik. Lélegzete mind nehezebbé válik, inkább hörgés, mint lélegzés. Mind ritkábban lélegzik ki. Tüdeje mindinkább megmerevedik.

Mind halkabban panaszkodik, mint egy kisgyermek:

– Mama! – És a szerencsétlen Anya mormolja:

– Igen, kincsem, itt vagyok!

Jézus látása elhomályosodik:

– Mama, hol vagy? Nem látlak többé! Te is elhagytál? – alig hallhatóan mormolja ezt.

Mária válaszol:

– Nem, nem, Fiam! Én nem hagylak el! Hallj engem, kedvesem... A Mama itt van, itt van... és csak az gyöttri, hogy nem mehet oda, ahol te vagy...

Ez gyötrelmes... És János szabadon sír. Jézus bizonyára hallja ezt a sírást. De nem mond semmit sem. Talán a közeli halál már révületet okoz neki, és nem tudja, mit mond, és nem fogja fel az anyai vigaszt és a szeretett tanítvány szeretetét sem.

Longinus figyel Jézust. Igyekszik legyőzni felindulását, de arcán látszik érzelmeinek hullámváza, és szemében könny csillog, s csak vasfegyelmével tudja visszatartani sírását. A közelebb álló katonákon is látszik a részvét.

Csend. Utána a teljes sötétben a szavak:

– Minden beteljesedett! – és utána a mindinkább hörgéssé váló lélegzés, mind nagyobb közőkben, mind gyengébben.

A Máriák mindnyájan sírnak, és mivel a tömeg elhallgatott, a hörgésre figyelve, hallani lehet sírásukat.

Megint csend. Utána végtelen kedvességgel a buzgó ima:

– Atyám, kezedbe ajánlom lelkemet!

Ismét csend. A hörgés is halkabbá válik. Utána az utolsó görcs. Kegyetlen görcs, amely mintha le akarná tépni a testet a keresztről. Háromszor halad végig a lábtól a fejig, felszakítva a korbácsolás sebeit. Feje háromszor keményen beleütődik a keresztbe. A görcs azzal végződik, hogy az egész test nagy ívben kifeszül, remegve; rettenetes még látni is, és utána egy erős kiáltás hasítja át a levegőt, amit az evangélium is említ. Anyját akarja hívni, de csak annyit tud kiáltani:

– Ma... – Utána semmi.

Feje visszaesik mellére, teste előre dül, a remegés megszűnik, lélegzése is megszűnik. Meghalt.

A föld félelmetes robajjal válaszol a Megölt kiáltására. Olyan, mintha ezernyi hatalmas kürt szólalna meg egyszerre. Villámok cikáznak az égen, csapnak le a városra, a Templomra, a tömegre... Egyedül a villámok világítanak a sötétben. A föld remeg, forgószél keletkezik. A Golgota csúcsa ingadozik és ugrándozik annyira, hogy a keresztek feldőléssel fenyegeti.

Longinus, János, a katonák belekapaszkodnak, amibe tudnak, hogy el ne essenek. János fél kézzel a keresztet fogja, másikkal Máriát támogatja, aki az ő mellére borul. A latrok ordítanak félelmükben. A tömeg még inkább ordít, és szeretne elmenekülni. De nem tud. Egymásra esnek az emberek, megsebesülnek, gurulnak lefelé a lejtőn. Eszüket veszítik.

Háromszor ismétlődik meg a földrengés és a forgószél, és utána teljes csend áll be a halott világban. Csak a villámok hasítják még át a levegőt, de hang nélkül, megvilágítva a menekülő zsidókat, akik kezüket fejükön tartják, vagy előre nyújtják, vagy az égre emelik, amelyet eddig megvetettek, de amelytől most félnek. Sokan a földön fekszenek. Meghaltak, vagy elájultak? A falakon belül ég egy ház.

Mária felemeli fejét János kebléről, és nézi Jézusát. Hívja őt, mert rosszul lát a kevés fényben, és könnyekkel telt szemével. Háromszor hívja:

– Jézus! Jézus! Jézus!

Ez az első alkalom, hogy nevéen szólítja Őt, mióta a Kálvárián van. Végre egy villámlásnál, amely mintegy koronát képez a Golgota csúcsa körül, látja, mozdulatlanul, egészen előre hajolva, feje annyira előre és jobb oldalra hajolva, hogy arca érinti vállát és állja bordáit. Akkor megérti. Remegő karjait kitarja a sötétben, és felkiált:

– Fiam! Fiam! Fiam! – Utána figyel... Szája nyitva van, mintha azzal is figyelne, szemei tágra nyílván, hogy lásson, lásson... Nem tudja elhinni, hogy Jézusa nincs többé.

János, aki szintén nézi és figyeli Jézust, és felfogja, hogy minden befejeződött, átöleli Máriát, és igyekszik eltávolítani, mondva:

– Nem szenved többé.

De mielőtt az apostol befejezte volna a mondatot, Mária, aki felfogta, kiszabadítja magát, meggörnyedve elfedi szemét kezével, és felkiált:

– Nincs többé Fiam!

Utána remeg, és elesne, ha János nem vonná szívére. Majd János leül a földre, hogy jobban tudja keblén tartani Máriát, míg a másik két Mária oda nem siet, és át nem veszi az apostol szerepét az Anyánál.

Magdolna leül oda, ahol János volt, és mintegy ölében tartja Máriát, megcsókolva sápadt arcát. Márta és Zsuzsanna egy ecetbe mártott ronggyal megtörli halántékát és orrát, miközben rokona kezét csókolja, és nevéen szólítja őt. Amint Mária kinyitja szemét, és körülnéz, a fájdalomtól szinte esztét veszítve, azt mondja neki:

– Leányom, kedves leányom, idefigyelj... mondd nekem, hogy látsz engem... a te Máriád vagyok... ne nézz így rám!... – És miután Mária felsóhajt, és könnyezni kezd, a jó Mária, Alfeus felesége azt mondja:

– Igen, igen, sírj... Itt, velem, mint egy mamával, szegény, szent leányom – és amikor hallja őt azt mondani: „Ó, Mária! Mária! Láttad?” – felsóhajt: „Igen, igen... de... de... leányom... ó, leányom!...” Nem talál más szavakat az öreg Mária. Egy csüggedt sírás, amelyet a többiek visszhangoznak, azaz Márta és Mária, János anyja és Zsuzsanna.

Longinus odamegy Jánoshoz, és halkán mond neki valamit. Utána egy lándzsát kér az egyik katonától. Figyeli az asszonyokat, és Máriát, aki lassan magához tér. Mindnyájan háttal vannak a keresztnek.

Longinus a keresztre feszített elé áll, tanulmányozza, és utána a lándzsa mélyen behatol jobbról balra.

János küzd a vággyal, hogy lássa, és a rettegéssel, hogy meglátja, és egy pillanatra elfordítja arcát.

– Megtörtént, barátom – mondja Longinus, és befejezi: – Jobb így. Mint egy lovag. És csonttörés nélkül... Valóban egy Igaz volt!

(9-341)

Befejezés

Jézus szenvedése befejeződött halálával. Máriáé azonban még tovább tartott, egészen a feltámadásig.

Jézus levételét a keresztről, temetését és a Fájdalmas Anya további szenvedését megtaláljuk a Mária életéről szóló füzet sorozat 13. 14. és 15. kötetében.

Jézus feltámadását és fontosabb jelenéseit a „Feltámadott!” című füzetben írtuk le. „Az apostolok keresztútja” kiegészíti ezt, és belőle újabb részleteket tudunk meg Jézus szenvedéséről.

Gamáliel, amikor a Templomban tapasztalta a földrengést és látta a kettészakadt függönyt a Szentek Szentjében, felfogta, hogy ez volt a 12 éves Jézus által megígért jel. Felrohant a Kálváriára, hogy ott bocsánatot kérjen Jézustól. Erről a „Tizenöt titok” 45. oldalán olvashatunk. Gamáliel később kereszténnyé lett, amint „Az Ósegyház” 31-36. oldalán olvashatjuk.

6. füzet – Feltámadt!

Feltámadt!

Jézus feltámadását, első jelenését a Szűzanyának és mennybemenetelét a „Tizenöt titok” című füzetben találhatjuk meg, a rózsafüzér titkok között. Itt csak húsvét vasárnapjának főbb jelenéseit és a rákövetkező vasárnapi jelenést ismertetjük.

Valtorta Mária azonban bőségesen leírja Jézus számos egyéb jelenését is, kivéve a Péternek való megjelenést, amiről neki nem volt látomása, s ami nem illeszthető bele – legalábbis lélektanilag – a húsvéti jelenésekbe, pedig a Szentírás említi, de az sem írja le.

A csodás halfogással kapcsolatos jelenés az „Evangéliumok” című füzetsorozatban található meg.

A Tábor-hegyi jelenést, és az apostoloknak, tanítványoknak tartott hosszú beszédét, valamint a mennybemenetel előtt tartott búcsúbeszédét az „Utolsó oktatások” című füzetben ismertetjük.

Jézus elvitte apostolait a Getszemáni-kertbe és megjelent nekik, miután meglátogatták a Golgotát, hogy lelkiileg megnyugtassa őket, és ellensúlyozza a menekülés miatt érzett nagy lelkiismeret furdalásukat. Ezt részletesen megtaláljuk „Az apostolok keresztútja” című füzetben.

A 46-47. oldalon a feltámadt Jézusra vonatkozó megfigyeléseket írjuk le, ami emlékezetünkbe idézi Szent Pál szavait a feltámadt test tulajdonságairól. (1 Kor 15,42-49)

Reméljük, rajtunk is beteljesednek majd az ő szavai:

„Ahogy a földi ember alakját magunkon hordozzuk, a mennyeknek az alakját is magunkon fogjuk hordozni.”

Az asszonyok a sírnál

Az asszonyok már nagyszombaton elkészítették a fűszereket és keneteket, amelyekkel meg akarták kenni Jézus testét, mert azt hitték, hogy az is romlásnak indult már, mint Lázáré, s noha hittek feltámadásában, megfelelőbbnek tartották, hogy feltámadása előtt még egyszer alaposan megmossák és bebalzsamozzák. Mária is velük akart menni, úgyszintén János és Péter is, de Magdolna lebeszélte őket erről. Így csak hat asszony ment a sírhoz, de ezek is óvatosságból három különböző utat választottak.

Mária Magdolna ment a legrövidebb úton, mert a többiek féltek vele menni, attól tartva, hogy annál a kapunál, amelyet ő választott megkérdezik, hová mennek, s elfogják őket.

Más úton ment Márta, Mária, Alfeus felesége, és Johanna, Kúza felesége.

Salome és Zsuzsanna választották a harmadik utat.

Mária Magdolna nehézség nélkül átjutott a város kapuján, és már a sírkerthez vezető úton járt, amikor hajnalodni kezdett. Láta a keleten feltűnt nagy fényt, amely gyönyörű, lángoló golyóként suhant, mint egy meteor, a sír felé. Nem fogta fel azonban, hogy ez is, és az erős földrengés is, ami nyomában keletkezett, kapcsolatban áll Jézus feltámadásával.

Amikor a sírhoz ért, azt már nyitva találta, és az örök ijedtségükben elfutottak, elmondva mindenkinek, akivel találkoztak, hogy Jézus feltámadt – bár ők nem látták Őt, csak a sírt elzáró kő elgördülését és a sír üres voltát tapasztalták.

Mária, amikor meglátja az üres sírt, felkiált:

– Jaj nekem! Ellopták!

Rögtön elsiet, hogy a szomorú hírt tudtul adja Péternek és Jánosnak, akik az utolsó vacsora házában tartózkodnak.

– Elvitték az Urat a sírból! Ki tudja, hová tették! – mondja lélekszakadva, amikor megérkezik.

Péter és János erre gyorsan a sírhoz megy, Mária Magdolna pedig előttük siet.

Míg Mária Magdolna távol jár, s mielőtt visszaérkezne, Zsuzsanna és Szalóme is a sírhoz ér. Ők is érzik útközben a heves földrengést. A sírból nagy fényt látnak kiáradni, s mikor benéznek egy nagyon szép, ragyogó alakot látnak állni, aki kedvesen mosolyog rájuk.

Az asszonyok meglepetésükben megdöbbenve térdre esnek. De az angyal kedvesen szól hozzájuk:

– Ne féljetek tőlem! Én az isteni Fájdalom angyala vagyok. Azért jöttem, hogy örvendjek végének. Jézus többé nem érez fájdalmat, nem alázza meg a halál. A Názáreti Jézus, a Keresztrefeszített, akit ti kerestek feltámadott. Nincs többé itt! Üres a hely, ahová tették. Örvendezetek velem! Menjetek! Mondjátok meg Péternek és a tanítványoknak, hogy Ő feltámadott, és elöttetek megy Galileába. Ott hamarosan ismét meglátjátok, amint megmondotta.

Az asszonyok arccal a földre buknak, és amikor felkelnek, úgy elfutnak, mintha büntetéstől félnének. Megrémülve mormolják:

– Most meghalunk! Láttuk az Úr angyalát!

Amikor a nyílt mezőre érnek, megállnak tanácskozni. Mit tegyenek? Ha elmondják, amit láttak, senki se hisz nekik. Talán még meg is vádolják őket, hogy megölték az öröket. Nem! Nem mondhatnak semmit, sem barátnak, sem ellenségnek.

Félénken, szótlánul térnek vissza más úton az utolsó vacsora házába. Ott még Máriának se mondanak semmit. Arra gondolnak, hogy talán az ördög csele volt, amit láttak. Oly alázatosak, hogy méltatlanoknak tartják magukat arra, hogy ők Isten küldöttjét láthatták volna. A Sátán akarta megfélemlíteni és eltávolítani őket onnan. Sírnak és imádkoznak, mint két remegő gyermek.

A harmadik csoport: Johanna, Alfeus felesége: Mária és Márta a földrengés után azt gondolják:

– Jobb is, hogy mindenki fél! Talán az örök is félni fognak.

Ők még úton vannak, amikor Mária Magdolna visszaérkezik a sírhoz. János már öelötte odaért. Az angyal már nincs ott, sem az örök. János félénken letérdel, és benéz a sírba. De ott csak a halotti leplet és a kötelékeket látja.

– Valóban nincs itt, Simon! Mária jól látta. Jöjj, lépj be, nézz körül! – mondja Péternek.

Péter nagyon kifulladt a futástól, s nagyokat lélegzik, amikor belép a sírba. Útközben azt mondta: „Nem merek közelébe menni annak a helynek!” De most nem gondol másra, csak arra, hogy kiderítse, hol lehet a Mester. Hívja is, mintha egy sötét sarokban rejtőzhetne.

A hajnali sötétségben nem sokat lát a még sötétebb sírban. Ráadásul még János és Mária is a sír bejáratánál állnak, s így még kevesebb fény hatolhat be. Péter tapogat, s érzi, hogy a hely, ahová Jézust tették üres.

– Nincs itt, János! Nincs itt!... Ó! Gyere be te is! Én annyit sírtam, hogy szinte semmit sem látok ennél a kevés fénynél.

János feláll térdelő helyzetéből és belép. Közben Péter felfedezi a halotti leplet a sarokban, szépen összehajtva.

– Valóban ellopták. Az örök nem miattunk voltak itt, hanem azért, hogy ezt tegyék... És mi hagytuk őket ezt tenni! Azáltal, hogy elmentünk, megengedtük ezt...

– Ó! Hová tették?

– Péter, Péter! Most... aztán igazán vége!

A két tanítvány megsemmisülve megy ki.

– Menjünk, asszony! Te mondd meg az Anyának...

– Én nem megyek el. Itt maradok... Valaki jön majd... Ó! Én nem megyek... Még van itt valami belőle. Igaza volt az Anyának... Belélegezni e levegőt, ahol Ő volt az egyetlen vigasz ami megmaradt számunkra.

– Az egyetlen vigasz... Most te is látod, hogy oktalanság volt remélni... – mondja Péter.

Mária nem is válaszol. Leroskad a földre, a sír bejárata mellett és sír, míg a többiek lassan elmennek.

Utána felemeli fejét és benéz, és könnyei között látja, hogy két angyal ül a bebalzsamozás sziklája fejénél és lábánál. Szegény Máriát annyira elkábítja mind hevesebb küzdelme a kiháló remény és a hit között, amely nem akar meghalni, hogy eltompultan nézi, s még csak nem is csodálkozik rajta. Nincs már mása, csak könnyei, amelyek bőségesen hullanak, miután hősiezen visszatartotta azokat.

– Miért sírsz, asszony? – kérdi az egyik fényben úszó ifjú, mert nagyon szép serdülőknek látszanak.

– Mert elvitték Uramat, és nem tudom, hová tették.

Mária nem fél beszélni velük, nem kérdezi: „Kik vagytok?” Semmi; semmi se ejti többé csodálatba. Számára már megszűnt minden, amin csodálkozni tudna. Most már csak egy összetört teremtés, aki csendesen sír, és nem is igyekszik visszatartani.

Az ifjú angyal társára néz és elmosolyodik. A másik szintén. Mindkettő arcán sugárzik az angyali öröm, amint kifelé tekintenek, a kertbe, ahol ezernyi virág nyílik ki az első napsugárra a gyümölcsöskert sűrű almáiban.

Mária megfordul, hogy lássa, mit néznek. És lát egy nagyon szép Embert, akit azonban nem ismer fel rögtön.

Az Ember részvételt nézi őt és megkérdi:

– Asszony, miért sírsz? Kit keresel?

Jézus talán attól tart, hogy a hirtelen öröm megölné Máriát, akinek érzelmei egészen kimerültek, s azért burkolózik részvétbe. Mária sóhajtozva mondja:

– Elvitték az Úr Jézusomat! Eljöttem, hogy bebalzsamozzam, mielőtt feltámad...
 Összeszedtem minden bátorságomat, reményemet, hitemet és szeretetemet... és most nem találom Őt többé... Minden szeretetemre, hitemre, reményemre és bátorságomra szükségem volt, hogy megvédjem őt az emberektől... de minden hiábavaló! Az emberek elrabolták azt, akit szeretek, és vele együtt mindenemet, amim volt... Ó, Uram, ha te vitted el őt, mondd meg, hová tetted! És én elviszem... Nem mondom meg senkinek... Közös titkunk lesz. Nézd: én Teofil leánya vagyok, Lázár nővére, de térdenállva kérlek, mint egy rabszolga. Azt akarod, hogy megvegyem tőled a Testet? Megteszem. Mennyit akarsz? Gazdag vagyok. Annyi aranyat és drágakövet tudok adni neked, amennyi az ő súlya. De add vissza nekem! Nem árullok el téged. Meg akarsz ütni? Tedd meg! Addig, míg vérzek, ha akarod. Ha gyűlölöd őt, töltsd ki rajtam! De add vissza nekem! Ó, Uram, ne tégy szegénnyé engem ezzel a szerencsétlenséggel! Légy irgalmas egy szegény asszonyhoz!... Nem akarod nekem adni? Tedd meg akkor Anyjáért! Mondd meg nekem! Mondd meg nekem, hol van az én Uram, Jézus. Erős vagyok. Karomba veszem, és úgy viszem, mint egy gyermeket, biztonságban. Uram... Uram... látod... három napja lesújtott ránk Isten haragja azért, amit Isten Fiával tettek... Ne tetézd meg a büntényt megszenteltségtelenítéssel!...

– Mária! – Jézus tündököl, amikor megszólítja. Kinyilatkoztatja magát diadalmas ragyogásában.

– Rabboni! – Mária kiáltása valóban lezárja a halál körét. Első felkiáltásával a sötét gyűlölet bepólyázta az Áldozatot a temetés kötelékeivel, a másodikkal a szeretet fényei növelték ragyogását.

És Mária feláll, miközben kiáltása betölti a gyümölcsös kertet, odafut Jézus lábához, és meg akarja csókolni.

Jézus megérinti homlokát mutatójával, hogy távol tartsa őt:

– Ne érints meg! Még nem mentem fel Atyámhoz ebben az öltözetben. Menj testvéreimhez és barátaimhoz, és mondd meg nekik, hogy felmegyek Atyámhoz és a ti Atyátokhoz, Istenemhez és a ti Istenetekhez. És utána eljövök hozzájuk. – És Jézus eltűnik, elnyeli őt a nagy fényesség, amelybe nem lehet beletekinteni.

Mária megcsókolja a földet, ahol Ő volt, és hazafut. Mint egy rakéta úgy megy be, mert a kapu nyitva van, a ház gondnoka éppen ki akar menni, hogy a kúthoz menjen. Mária kinyitja a szoba ajtaját, ahol Jézus Anyja van, és kiáradó szívvel kiáltja:

– Feltámadott! Feltámadott! – és boldogan sír.

Közben odasiet Péter és János, és a vacsora terméből előjön a félénk Szalóme és Zsuzsanna, és hallgatják beszámolóját. Ekkor belép az utcáról Mária, Alfeus felesége Mártával és Johannával és lélekszakadva mondják, hogy ők is ott voltak a sírnál, és láttak két angyalt, akit ők az Istenember őrangyalának és az Ő Fájdalma angyalának tartottak, és akik megparancsolták nekik, mondják meg a tanítványoknak, hogy Ő feltámadt.

És mivel Péter csóválja a fejét, erősködve mondják:

– Igen! Azt mondták: „Miért keresitek az Élőt a halottak között? Ő nincs itt. Feltámadt, amint megmondta, amikor még Galileában volt. Nem emlékeztek rá? Azt mondta: »Az Emberfiának a bűnösök kezébe kell adatnia, hogy megfeszítsék, de harmadnapra feltámad«”.

Péter fejét csóválva mondja:

– Túl sok dolog ezen a napon. Ti megzavarodtatok.

Magdolna felemeli fejét Mária kebléről, és azt mondja:

– Láttam! Beszéltem vele! Azt mondta nekem, hogy felmegy az Atyához, és utána eljön. Milyen szép volt! – és sír, de úgy, mint még soha, most, hogy már nem kell kínoznia magát, hogy legyőzze a minden oldalról felmerülő kételyt.

De Péter, és János is nagyon kételkednek. Tartózkodók, de szemükből ki lehet olvasni: „Asszonyi képzeletjáték!”

Most Zsuzsanna és Szalóme is meg mer szólalni. De az elkerülhetetlen eltérés a részletekben az öröket illetően, akik először olyanok voltak, mint a halottak, és utána nem voltak halottak; az angyalok, akikből egyszer egy, máskor kettő volt ott, és akik az apostoloknak nem mutatkoztak, a két változat, az egyik szerint Jézus ide jön, a másik szerint előremegy Galileába, azt eredményezi, hogy az apostolok kételkednek, s mindinkább megerősödik meggyőződésük.

Mária, az Anya boldogan hallgat, Magdolnát támogatva. Érthetetlen ennek az anyai hallgatásnak a titka.

Mária, Alfeus felesége azt mondja Szaloménak:

– Térjünk vissza mi ketten. Lássuk, hogy mindnyájan részegek vagyunk-e... – és kifutnak.

A többiek ott maradnak, s békésen elviselik, hogy az apostolok kinevetik őket. Mária mellett állnak, aki hallgat, gondolataiba merülve, amit mindenki saját módján magyaráz, és senki sem fogja fel, hogy elragadtatásban van része.

A két idős asszony visszatér:

– Igaz! Igaz! Láttuk Őt! Barnabás kertje mellett azt mondta nekünk: „Béke veletek! Ne féljetek! Menjetek, mondjátok meg testvéreimnek, hogy feltámadtam, és néhány napon belül Galileába megyek. Ott még együtt leszünk.” Így mondta. Máriának igaza van. Meg kell mondani azoknak, akik Betániában vannak, Józsefnek, Nikodémusnak, a leghűségesebb tanítványoknak, a pásztoroknak, hogy menjenek, menjenek... Ó! Feltámadt! – és boldogan sírnak.

– Bolondok vagytok, asszonyok! A fájdalom megzavart titeket. A fény angyalnak tűnt előttetek. A szél hangnak. A nap Krisztusnak. Nem bírállok titeket. Megértelek titeket, de csak annak tudok hinni, amit láttam: a sír nyitva áll és üres, és az örök elfutottak az ellopott testtel.

– De maguk az örök is azt mondják, hogy föltámadt! Forrong a város, és a papok vezetői eszüket vesztik a haragtól, hogy az örök beszéltek, amikor ijedten elfutottak! Most azt akarják, hogy mást mondjanak, és lefizetik őket. De már elmondták. És ha a zsidók nem hisznek a feltámadásban, nem akarnak hinni, sokan mások azonban hisznek...

–Hm! Az asszonyok!... – Péter vállat von, és el akar menni.

Mária mindeddig szíven tartotta Magdolnát, aki nagy örömeben úgy sír, mint egy fűzfa a záporban. Most megcsókolja annak szőke haját, és felemeli átváltozott arcát, és röviden azt mondja:

– Valóban feltámadott. Karomban tartottam és megcsókoltam sebeit. – És ekkor Magdolna fölé hajolva mondja: – Igen, az öröm még erősebb a fájdalomnál. De ez csak homokszem ahhoz képest, ami a te örömöd örök óceánja lesz. Boldog vagy te, aki lelkedből beszéltél okoskodás helyett.

Péter nem meri többé tagadni... és a régi Péterre valló változással, amely most visszatér és kivirul benne, azt mondja, kiáltva, mintha nem is tőle függött volna a késlekedés, hanem másoktól:

– De akkor, ha úgy van, tudatni kell a többiekkel is. Azokkal, akik szétszóródtak a vidéken... meg kell keresni őket... Fel, mozogjatok! Hogy ha idejönne... legalább minket itt találjon! – és nem veszi észre, hogy már bevallotta, nem hisz vakon a feltámadásban.

(10-9.30.)

Emmausz felé

(Mk 16,12-13; Lk 24,13-35)

Egy hegyvidéki úton két középkorú férfi lépdel szaporán. Jeruzsálemből jönnek. Beszélgetnek egymással. Az idősebbik azt mondja a másiknak, aki legfeljebb harmincöt éves lehet:

– Azt hiszem legjobb ezt tenni. Nekem családom van, és neked is. A Templom nem tréfál. Végezni akar vele. Igaza van? Nincs igaza? Nem tudom. De azt tudom, hogy mindörökre végezni akarnak ezzel.

– Ezzel a bünténnyel, Simon. Nevezd igazi nevén! Mert legalább büntény.

– Attól függ. Bennünk a szeretet forrong a nagytanács ellen. De talán... ki tudja!

– Semmiképpen. A szeretet megvilágosít. Nem visz tévedésbe.

– A nagytanács, a papok, a vezetők is szeretnek. Szeretik Istent. Azt, akit egész Izrael szeretett attól kezdve, hogy Isten szövetséget kötött a pátriárkákkal. Akkor a szeretet számukra is világosság, és nem visz tévedésbe!

– Az ő szeretetük nem az Úrra irányul. Igen. Izrael a századokon keresztül ebben a hitben van. De mondd nekem: Mondhatod-e, hogy még hit az, amit a Templom vezetői, a farizeusok, az írástudók, a papok adnak nekünk? Te úgy látod? Az Úr szent aranyával fizették le az árulót, és fizetik le most az öröket. Az elsőt azért, hogy elárulja Krisztust, a másodikat, hogy hazudjanak. Ó! Nem tudom, hogy az örök Hatalmas miként elégedett meg azzal, hogy megrendítette a falat és kettétépte a Függyönt! Mondom neked, szerettem volna, ha a romok maguk alá temették volna az új filiszteusokat. Mindet!

– Kleofás! Te nagyon bosszúálló lennél.

– Bosszút állnék. Mert, tételezzük fel, hogy Ő csak egy próféta volt, akkor is megengedett nekik, hogy megöljenek egy ártatlant? Mert ártatlan volt! Sose láttad Őt azoknak a büntényeknek egyikét is elkövetni, amelyekről vádolták, hogy megöljék!

– Nem. Senki. Azonban egy tévedés történt.

– Hogyan, Simon?

– Az volt a tévedés, hogy nem szabadította ki magát a keresztről. Azért, hogy megerősítse hitünket, és hogy megbüntesse a hitetlen szentségtörőket. El kellett volna fogadnia a kihívást, és le kellett volna szállnia a keresztről.

– Megtette később. Feltámadt.

– Feltámadt, hogyan? Csak lelkével, vagy lelkével és testével?

– De hiszen a lélek örök! Nem kell feltámadnia! – kiált fel Kleofás.

– Azt én is tudom. Azt akartam mondani: ha feltámadt egyetlen isteni természetével, felette áll minden emberi ármánykodásnak. Mert most lelke félt az emberi ármánykodástól. Hallottad, nemde? Márk mondta, hogy a Getszemániban, ahol imádkozott egy sziklánál, minden véres. János, aki beszélt Márkkal, azt mondta neki: „Ne lépjetek erre a helyre, mert ezt a vért az Istenember verítékezte.” Ha vért verítékezett, mielőtt megkínózták, nagyon félhetett attól!

– Szegény Mesterünk!... – szomorúan elhallgatnak.

Jézus csatlakozik hozzájuk, és megkérdi:

– Kiről beszéltek? A csendben hallottam időnként beszédeteket. Kit öltek meg? – Jézust nem ismerik fel, mert szegény utasnak látszik, akinek sietős a dolga.

– Máshonnan való vagy, ember? Nem tartózkodtál Jeruzsálemben? Poros ruhád és elnyűtt szandálad arra vallanak, hogy fáradhatatlan vándor vagy.

– Az vagyok. Nagyon messziről jövök...

– Akkor fáradt vagy. Messzire mész?

– Nagyon, még messzebbre, mint ahonnan jöttem.

- Kereskedő vagy?
- A legnagyobb úr számára kell szereznem egy meghatározott számú juhot. Be kell járnom az egész világot, hogy kiválogassam a juhokat és bárányokat, és válogatnom kell a vad nyájából is, amelyek azonban, miután megszelídítették őket, jobbakká lesznek, mint azok, amelyek most nem vadak.
- Nehéz munka. És tovább mentél anélkül, hogy Jeruzsálemben tartózkodtál volna?
- Miért kérditek ezt?
- Mert úgy látszik, egyedül te nem tudod, mi történt ott ezekben a napokban.
- Mi történt?
- Te messziről jössz, és talán nem tudod. De kiejtésed galileai. Azért jóllehet egy idegen királyt szolgálsz, tudod, ha körül vagy metélve, hogy három éve egy nagy próféta támadt országunkban, akit Názáreti Jézusnak hívtak, nagy tetteket művelt és hatalmas volt szóban is Isten és az emberek előtt, és prédikálva bejárta az egész országot. Messiásnak mondta magát. Szavai és tettei valóban Isten Fiára vallottak, amint Ő is annak mondta magát.... Most tudod, miért... De körül vagy metélve?
- Elsősülött vagyok és az Úrnak szentelve.
- Akkor ismered vallásunkat.
- Egy szótagja sem ismeretlen előttem. Ismerem a parancsolatokat és a szokásokat....
- Akkor tudod, hogy Izrael ígéretet kapott a Messiást illetően, aki mint hatalmas király egyesíti majd Izraelt. Azonban nem ez történt...
- Hát mi?
- Ő nem tört földi uralomra. Hanem azt mondta, Ő egy örök és szellemi birodalomnak a királya. Nem egyesítette, hanem szétszakította Izraelt, mert most megoszlik azok között, akik hisznek benne és azok között, akik gazembernek mondják Őt. Valóban nem királyi anyagból készült, mert csak szelídséget és megbocsátást akart. Ilyen hadsereggel hogyan lehet leigázni és legyőzni másokat?...
- És akkor?
- És akkor a főpapok és Izrael vénei elfogták, és halálra ítélték... igazában hamisan vádolva Őt. Az Ő vétsége az volt, hogy túlságosan jó volt és túlságosan szigorú...
- Ha az egyik volt, hogyan lehetett a másik is?
- Lehetett, mert nagyon szigorú volt az igazság megmondásában Izrael vezetői előtt, és túl jó, mert csodálatos módon nem ölte meg őket, villámmal sújtva igazságtalan ellenségeit.
- Oly szigorú volt, mint a Keresztelő?
- Íme... nem tudod. Keményen korholta, főleg az utóbbi időkben az írástudókat és farizeusokat, és megfenyegette azokat, akik a Templomban voltak, hogy kihívják magukra Isten haragját. De azután, ha egy bűnös bűnbánatot tartott, és Ő látta szívében az igazi bánatot, mert a Názáreti jobban olvasott a szívekben, mint egy írástudó az írásban, akkor egy anyánál is kedvesebb volt.
- És Róma megengedte, hogy megöljenek egy ártatlant?
- Pilátus elítélte... De nem akarta, és azt mondta: Igaz. Megfenyegették azonban, hogy bevádolják a császárnál és félt. Végül kereszthalálra ítélte, és ott meghalt. Ez nagyon elbátortalanított minket, mivel féltünk a nagytanácstól. Mert én Kleofás vagyok, Kleofás fia, és ez Simon, mindketten Emmausból, és rokonok vagyunk, mert én az ő legidősebb leányának férje vagyok; és mi a Próféta tanítványai voltunk.
- És most már nem vagytok?
- Reméltük, hogy Ő lesz az, aki megszabadítja Izraelt, és azt is, hogy egy csodával megerősíti szavait. E helyett...
- Mit mondott?
- Mondtuk neked: „Én Dávid országából jöttem. Én vagyok a béke Fejedelme”, és így tovább. És azt mondta: „Jöjjetek az Országba”, de utána nem adta nekünk országát. És azt

mondotta: „Harmadnapon feltámadok.” Most már három napja halott. Már be is fejeződött, mert kilenc óra elmúlt, és Ő nem támadt fel. Az asszonyok és az örök azt mondják, hogy feltámadott. De mi nem láttuk. Most azt állítják az örök, hogy csak azért mondták ezt, hogy kimentsék magukat, mivel a Názáreti tanítványai ellopták a holttestet. De a tanítványok!... Mikor még élt mi mind elhagytuk őt, mert féltünk... és biztosan nem loptuk el most, hogy meghalt. És az asszonyok... ki hisz nekik? Vitatkoztunk ezen. És tudni akartuk, hogy Ő csak istenivé vált lelkével akart-e feltámadni, vagy testével is. Az asszonyok azt mondják, hogy az angyalok – mert azt mondják, a földrengés után angyalokat is láttak, és lehet, mert már pénteken megjelentek az igazak a sírokból – azt beszéljük, hogy az angyalok mondták: Ő olyan, aki többé sose hal meg. És valóban úgy látszik, ilyennek látták Őt az asszonyok. Azonban közülünk ketten, két vezető, a sírhoz ment. És azt üresnek látták, amint az asszonyok is mondták, és Őt nem látták sem ott, sem másutt. Ez nagyon lever minket, mert nem tudjuk többé, mit gondoljunk!

– Ó! Mily ostobák vagytok és nehéz felfogásúak! És mily lassúak a próféták szavainak elhívésében! Nemde ezt mondták? Izrael tévedése ez: helytelenül magyarázzák Krisztus királyságát. Ezért nem hittek Neki. Ezért féltek tőle. Ezért kételkedtek ti is most. A nép felső és alsó rétegében, a Templomban és a falvakban mindenütt egy emberi természet szerinti királyt vártak. Isten gondolataiban Izrael Királyságának helyreállítása nem korlátozódott sem az időre, sem a térre, sem az eszközökre, mint ti képzeltétek.

Nem az időre: minden királyság, a leghatalmasabb is, mulandó, nem örök. Emlékezzetek vissza a hatalmas fáraókra, akik Mózes idejében elnyomták a zsidókat. Mily sok királyi ház ért véget, és lélek nélküli testük a titkos sírok mélyén nyugszik! Ha az örökkévalóságához mérjük uralkodásuk idejét, az csak egy órát tesz ki, vagy még annyit sem. Ez a Királyság örök.

Nem a térre: Izrael Országának mondták, mert Izraelből jött az emberi nem törzse, mert Izraelben van, hogy így mondjam, Isten magva, és mert Izrael azt akarja jelenteni: az Istentől teremtettek országa. De a Messiás Király királysága nem korlátozódik Palesztina kicsiny területére, hanem kiterjed északtól délig, kelettől nyugatig mindenüvé, ahol van egy lény, akinek testében lélek van, azaz ahol ember él. Hogyan tudná egyetlen egy ország befogadni az összes népeket ellenségei közül, és egyetlen országot alkotni anélkül, hogy ne patakokban folya a vér, és ne kegyetlen fegyveres elnyomással tartaná meg összes alattvalóit? De akkor hogyan lehetne az a békés király, akiről a próféták beszélnek?

Nem eszközökre: Mint mondtam, az emberi eszköz az elnyomás. Az emberfeletti eszköz a szeretet. Az első mindig korlátolt, mert a népek fellázadnak az elnyomás ellen. A második végtelen, mert a szeretetet vagy szeretik, vagy kigúnyolják. De mivel szellemi dolog, sose lehet közvetlenül megtámadni. És Isten, a Végtelen, olyan eszközöket akar, amilyen Ő. Nem akar korlátoltakat, mert Ő örök: Szellem. Azt akarja, ami a szellemtől van. Azt, ami a Szellemhez visz. Ez volt a tévedés: olyan messiási eszményt gondoltak ki, amely téves volt eszközeiben és alakjában.

Melyik a legmagasabb királyság? Az Istené. Nemde? Vagy talán ez a Csodálatos, ez a Velünk az Isten, ez a Szent, ez a magasztos Sarj, ez az Erős, ez a jövő századok Atyja, ez a béke Fejedelme, ez az Isten, mint Az, akitől Ő jön, mert ilyennek mondták és ilyen a Messiás, nem rendelkezik majd egy ahhoz hasonló országgal, aki Őt szülte? Igen, rendelkezni fog vele. Egy teljesen lelki és örök királysággal, amelyben nem lesz erőszak és vér, árulás és igazságtalanság. Az Ő Országa! Az, amelyet az Örök Jóság megad a szegény embereknek is, hogy megdicsőítse és megörvendeztesse Igéjét.

De nem megmondta Dávid, hogy ez a hatalmas Király minden dolgot lába alá vet, és zsámolyává tesz? Nem mondott el Izajás mindent szenvedéséről, és Dávid – számláljátok el, ha tudjátok – gyötrelmeiről? És nem mondták, hogy Ő, az Üdvözítő és Megváltó, aki teljesen eléggé áldozatával megváltja majd a bűnös embert? És nemde pontosan megmondta, hogy Jónás lesz a jel, hogy három napig elnyeli a föld kielégíthetetlen gyomra, és utána kiveti, mint a

profétát a hal? Nemde megmondta Ő maga: „Templomom, azaz Testem, három napra azután, hogy lerombolták, általam (azaz Istentől) ismét helyre fog állni? És mit gondoltatok? Hogy mágikus erővel Ő felépíti majd a Templom falát? Nem. Nem a falat. Hanem Önmagát. Csak Isten képes feltámasztani önmagát. Ő felemelte az igazi Templomot, saját Bárány Testét. Feláldozták, Mózes jövendölése szerint, hogy előkészítse az „átmenetet” a halálból az Életbe, a rabszolgaságból a szabadságba, a Sátán rabszolgaságából az Isten gyermekeinek szabadságába.

Kérditek: hogyan támadt fel? Megválaszolom: „Igazi Testével és Isteni Lelkével, amely benne lakik, amint minden halandó testben van egy benne lakó lélek, egy királyi lény a szívben. Így támadt fel, miután mindent elszenvedett, hogy mindent kiengeszteljen, és helyrehozza az ősszülők vétkét, és a végtelenül sok vétket, amelyet az emberiség mindennap elkövet. És feltámadt, amint a jövendölés fátyla alatt megmondta. Eljött az Ő idejében – emlékeztetlek titeket Dánielre – és az Ő idejében feláldozták. És halljátok, és jegyezzétek meg, az előre megmondott időben az Ő halála után az istengyilkos várost lerombolják majd.

Azt tanácsolom nektek: lélekkel olvassátok, ne kevély értelemmel, a profétákat, a Könyv elejétől a Feláldozott Ige szavaiig, emlékezzetek az Előfutárra, aki rámutatott a Bárányra, emlékezzetek vissza arra, mi volt a sorsa a mózesi Báránynak. Milyen vér által menekültek meg Izrael elsőszülöttei. Az Ő Vére által üdvözülnek majd Isten elsőszülöttei, vagyis azok, akik jó akaratúak az Úr szentjeivé lesznek. Emlékezzetek Dávid messiási zsoltárára és értsétek meg, és ugyanígy Izajást, a messiási profétát. Emlékezzetek Dánielre, idézzétek emlékezetetekbe, de felemelve a sárból a kék égig, minden szavát Isten Szentjének királyságáról, és megértitek, hogy nem kaphattatok volna más, igazibb és erősebb jelet, mint ezt a győzelmet a Halálon, ezt a Feltámadást, amelyet Önmagától vitt végbe. Emlékezzetek vissza, mennyire nem felelt volna meg irgalmasságának és küldetésének, ha a kereszt magaslatáról megbüntette volna azokat, akik arra küldték Őt. Mert Ő Üdvözítő volt akkor is, ha a megvetett és fához szögezett Keresztrefeszített volt! Keresztre feszített tagjaiban, de szabad szellemében és akaratában. Ezzel még várni akart, hogy időt adjon a bűnösöknek a hitre és arra, hogy az Ő Véret ne káromló kiáltással hívják ki magukra, hanem bűnbánó sóhajtással hívják segítségül.

Most feltámadt. Minden beteljesedett. Dicsőséges volt előzőleg megtestesülése. Háromszor dicsőségesebb Ő most, hogy miután oly sok éven keresztül megsemmisült egy testben, feláldozta Önmagát, tökélyre víve az engedelmességet azáltal, hogy meg tudott halni a Kereszten azért, hogy teljesítse Isten Akaratát. Legdicsőségesebb megdicsőült Testében, most hogy felszáll az Égbe, és belép az örök dicsőségbe, megkezdve Uralkodását, amelyet Izrael nem értett meg. Ebbe az Országba minden eddiginél sürgetőbben hívja szeretettel és tekintéllyel, amellyel teljes, a világ nagy családját. Amint Izrael igazai és profétái látták és előre látták, minden nép az Üdvözítőhöz jön majd. És nem lesznek többé zsidók, vagy rómaiak, szittyák vagy afrikaiak, ibériaiak vagy kelták, egyiptomiak, vagy frígiiaiak. Az Eufráteszen túliak egyesülnek az örök Folyam forrásainál. Az északi népek a numídiiaiak mellett jönnek az Ő Országába, és megszűnnek a fajok és nyelvek. Többé nem számít a ruha, a bőr és a haj színe. De lesz egy végtelen nép, amely ragyog és tündököl, egy nyelv és egy szeretet. Isten Országa lesz. A Mennyország. Az örök Uralkodó: a Feláldozott Feltámadott. Az örök alattvalók: akik hisznek az Ő Hitében. Akarjátok hinni, hogy köztük legyetek.

Íme, Emmausz, barátaim. Én tovább megyek. Nincs pihenője az Utazónak, akinek oly sok utat kell bejárnia.

– Uram, te műveltebb vagy egy rabbinál. Ha Ő nem halt volna meg, azt mondanánk, hogy Ő beszélt nekünk. Szeretnénk hallani még több igazságról. Mert most megzavart minket, pásztor nélküli nyáját, Izrael haragjának vihara, és többé nem vagyunk képesek megérteni a Könyv szavait. Akarod, hogy veled menjünk? Nézd: kioktattál minket, kiegészítve a Mester művét, akit elvettek tőlünk.

– Oly sokáig birtokában voltatok, és nem tudott titeket teljessé tenni? Nem egy zsinagóga ez?

– Igen. Én Kleofás vagyok, a zsinagógafőnök Kleofás fia, aki meghalt örömében, hogy megismerte a Messiást.

– És még nem jutottál el addig, hogy felhő nélkül higgyél? De ez nem a te hibád. A Vér után még hiányzik a Tűz. És utána hinni fogtok, mert megértitek. Isten veletek!

– Ó, Urunk, már közeledik az este és a nap lemenőben van. Fáradt vagy és szomjas. Lépj be! Pihenj velünk! Beszélj nekünk Istenről, mialatt étkezünk.

Jézus belép, és kiszolgálják, a szokásos zsidó vendégszeretettel, itallal és vízzel fáradt lábának.

Utána asztalhoz ülnek, és a kettő kéri Őt, hogy ajánlja fel helyettük a kenyeret.

Jézus felemelkedik, tenyerén tartva a kenyeret, és égre emelt szemmel, a lemenő naptól bíborvörösén hálát ad a kenyérért, és leül. Megtöri a kenyeret és ad belőle két vendéglátójának. És ezt téve felfedi előttük, hogy ki Ő: a Feltámadott.

Nem a tündöklő Feltámadott, aki megjelent másoknak, a neki legkedvesebbeknek. De fenséggel teljes Jézus, akinek sebei jól látszanak kezén: piros rózsák elefántcsont fehér bőrén. Nagyon is eleven Jézus, újjáalakult testében. De ugyancsak jól látható Istensége is, fenséges tekintetében és egész megjelenésében.

A kettő felismeri, és térdre esik... De amikor fel merik emelni tekintetüket, nem maradt hátra utána semmi más, csak a megtört kenyér.

Kézbe veszik és megcsókolják. Mindegyikük veszi saját darabját, és mint egy ereklyét egy kendőbe burkolva keblére teszi.

Sírva mondják:

– Ő volt! És nem ismertük fel! Nemde érezted, hogy lángolt szíved kebledben, miközben beszélt nekünk és rámutatott az Írásokra?

– Igen. És most úgy tűnik nekem, hogy újból látom. A fényben van, amely az Égből jön. Isten fényében. És látom, hogy Ő az Üdvözítő.

– Menjünk! Nem érzem többé a fáradságot és az éhséget. Menjünk, hogy megmondjuk azoknak, akik Jézuséi Jeruzsálemben!

– Menjünk! Ó! Ha öreg apám örülhetett volna ennek az órának!

– Ne mondd ezt! Ő nálunk jobban örült neki. Ő, az igaz Kleofás a mi testi gyengeségünk fátyla nélkül látta lelkével Isten Fiát belépni ismét az Égbe. Menjünk! Menjünk! Késő éjjelre odaérünk. De ha Ő akarja, módot ad nekünk arra, hogy bejussunk. Ha megnyitotta a halál kapuit, jól meg tudja nyitni a fal kapuit is. Menjünk!

És a bíborvörös alkonyatban sietve mennek Jeruzsálem felé.

Tíz apostol látja Jézust

(Mk 16,14; Lk 24, 36-49; Jn 20, 19-25)

Mielőtt Jézus megjelent volna apostolainak, megjelent Lázárnak, Johannának, tíz volt betlehemi pásztornak, Arimateai Józsefnek, Nikodémusnak és Mannaennek, az emmauszi tanítványoknak, Mártának, Longinusnak és egy másik római katonának, Plautinának, Elisának, Annának, Sirának, Marcellának, Nikének (Veronika). A Szentírás említi, hogy megjelent Péternek is, erről azonban Valtorta Mária nem részesült látomásban. A tíz apostolnak történt megjelenést így írja le:

Az apostolok összegyűltek az utolsó vacsora termében. Csak Tamás hiányzik. Miután az apostolok befejezték az étkezést, ami főleg halból állt, s még maradt belőle, egymással beszélgetnek az asztal körül. Beszélgetésük nagyon szakadozott. Inkább magának beszél mindegyikük, mint társainak. Amikor az egyik beszél, a többi hallgat, de utána másvalaki kezd beszélni, egészen más tárgyról. Csak az teszi egységessé beszélgetésüket, hogy mindegyik központjában Jézus áll.

– Nem szeretném, ha Lázár hallotta volna a rosszat, ő jobban megérti majd az asszonyokat... – mondja Júdás Tádé.

– Mit mondtak, melyik órában látták Őt a római asszonyok? – kérdi Máté. Senki se válaszol erre.

– Holnap megyek Kafarnaumba – mondja András.

– Milyen csodálatos! Pont abban a pillanatban ment arra Claudia gyaloghintója! – mondja Bertalan.

– Rosszul tettük, Péter, hogy ma reggel azonnal eljöttünk. Talán ha ott maradtunk volna, mi is láttuk volna, mint Magdolna – sóhajt fel János.

– Nem értem, hogyan lehet egyszerre Emmausban és a palotában. És hogyan itt Anyjánál, és Magdolnánál és Johannánál egy időben... – mondja Zebedeus Jakab.

– Mennyire átváltozott Lázár! Mondom nektek, tündökölt, mint egy nap. Akárcsak Mózes, miután látta Istent. És rögtön az után, hogy felajánlotta életét! – mondja a Zelóta.

Senki se hallgat rá.

Jakab, Alfeus fia Jánoshoz fordul, és azt mondja:

– Hogyan mondta azoknak az emmausziaknak? Nekem úgy tűnik, hogy azt mondta, mindez azért történt, mert mi helytelenül értettük az Ő Országát.

János nem figyel rá, hanem Fülöp felé fordulva őt nézi... és azt mondja, a levegőbe, mert nem Fülöphöz beszél:

– Nekem elég, hogy tudom, feltámadt. És utána... És utána, hogy szeretetem mindinkább erősödik. Ha megfigyelitek, oly mértékben látták, amily mértékben szerették: az Anyja, Mária Magdolna, a gyermekek, az én anyám és a tied, utána Lázár és Márta... Mikor látta Márta? Azt mondom, akkor, amikor elkezdte a dávidi zsoltárt: „Az Úr az én pásztorom, nem szenvedek hiányt, zöldellő réteken tanyázhatok. A nyugalom vizéhez terel és felüdíti lelkemet.” (Zsolt 22)... Valóban úgy látszik, Márta ismét megtalálta útját... Először eltévedt, ő, az erős!

Fülöp egy pillanatra rátekin, de utána hagyja beszélni, és felsóhajt:

– Nem tudom, mit mondjak neki, ha eljön... Elfutottam... és úgy érzem, megint el fogok futni. Először az emberektől való félelmemben. Most tőle való félelmemben.

– Mindnyájan azt mondják: nagyon szép. Lehet-e szebb annál, amilyen volt? – kérdi önmagától Bertalan.

– Azt mondom neki: Szó nélkül megbocsátottál, amikor vámos voltam. Bocsáss meg nekem most is hallgatásoddal, mert hitványságomban nem érdemlem meg, hogy szólj hozzám! – mondja Máté.

– Longinus azt mondta, arra gondolt: A gyógyulást kérem tőle, vagy hitet? De szívében ezt mondta: Hitet. És akkor a Hang azt mondta: „Jöjj hozzám” és ő érezte, hogy egyszerre akar hinni és meggyógyulni. Így mondta nekem – erősíti Júdás Tádé.

– Lázár felajánlása után én is azt mondtam: „Életem a te dicsőségedért”, de nem jött! – sóhajt fel a Zelóta.

– Mit mondasz, Simon? Te művelt vagy, mondd meg nekem: mit kell mondanom neki, hogy megértessem vele, szeretem Őt, és bocsánatát kérem? És te János? Te sokat beszéltél Anyjával. Segíts engem! Kegyetlen dolog, ha magára hagyod a szegény Pétert!

János részvétellel fordul megalázott társához, és azt mondja:

– De... én egyszerűen azt mondanám neki: „Szeretlek!” A szeretet magában foglalja a bocsánat vágyát és a bűnbánatot. De... nem tudom. Simon, te mit mondasz?

És a Zelóta:

– Én azt mondanám neki, amit azok kiáltottak, akik csodát kértek: „Jézus, könyörülj rajtam!” Azt mondanám: „Jézus!” Ez elég. Mert Ő jóval több Dávid Fiánál!

– Amire gondolok, remegéssel tölt el. Ó! Én elrejttem fejemet!... Ma reggel is félttem attól, hogy meglátom Őt, és...

– ... és utána elsőnek mentél be. De ne félj annyira! Úgy látszik, mintha nem ismernéd – bátorítja őt János.

A szoba hirtelen erős fényben úszik, vakító fényben. Az apostolok eltakarják arcukat, villámtól félve. De nem hallanak mennydörgést, és felemelik fejüket.

Jézus a szoba közepén áll, az asztal mellett. Kitérte karját:

– Béke veletek!

Senki sem válaszol. Egyesek elsápadnak, mások elpirulnak. Mindnyájan félelemmel és tisztelettel néznek rá. Elbűvöli őket, de ugyanakkor szinte menekülni szeretnének.

Jézus egy lépést tesz előre, és még jobban mosolyog.

– De ne féljetek így! Én vagyok. Miért vagytok ennyire megzavarodva? Nem vágyakoztatok utánam? Nem megmondtam nektek, hogy eljövök? Nem mondtam nektek ezt a húsvéti vacsora végén?

Senki se meri kinyitni a száját. Péter már sír, és János már mosolyog, miközben két unokatestvérének ragyog a szeme, és szótlánul állnak, mint két szobor, amelyről le lehet olvasni a vágyakozást.

– Miért vannak ilyen ellentétes gondolatok szívetekben? Kétkedtek és hisztetek, szerettek és féltetek. Miért akartok még mindig testiesek lenni és nem szellemiek, és csak azzal látni, megérteni, ítélni és cselekedni? A fájdalom alatt nem a régi énetek tüze izzik, és nem lépett még ki új énetek, az új életre? Jézus vagyok. A ti Jézusotok, aki feltámadt, amint megmondotta. Nézzétek! Te, aki láttad a sebeket, és ti, akik nem ismeritek kínjaimat. Mert amit tudtok, az nagyon különbözik attól a pontos tudástól, amivel János rendelkezik. Jöjj te elsőnek! Már egészen tiszta vagy. Olyan tiszta, hogy félelem nélkül megérinthetsz engem. A szeretet, engedelmség, hűség már megtisztítottak téged. Vérem, amelytől egészen vörös voltál, amikor levettél a keresztről, befejezte megtisztításodat. Nézd! Igazi kezek, igazi sebek. Figyeld meg lábamat! Látod a szög nyomát? Igen. Én magam vagyok, nem egy szellem. Érintsetek meg! A szellemeknek nincs testük. Nekem igazi testem van, igazi csontvázom. – Kezét János fejére teszi, aki közelébe mert menni: – Érzed? Meleg és súlyos. – Arcába lehel: – Ez lehelet.

– Ó! Uram! – mormolja János csendesen.

– Igen. A te Urad. János ne sírj a félelemtől és a vágytól! Jöjj hozzám! Mindig az vagyok, aki szeret téged. Ülünk le, mint mindig, az asztalhoz! Van még valami ennivalótok? Akkor adjátok ide nekem!

András és Máté, úgy mozogva, mint az alvajárók, veszik az állványról a kenyeret és a halakat, és egy edényt lépes mézzel, amelyről épp csak, hogy letörtek valamit egyik sarkán.

Jézus felajánlja a kenyeret és eszik, és ad mindenkinek egy darabot. És nézi őket. Oly jóságosan! De oly fenségesen, hogy azok megmerevednek tőle.

Először János testvére, Jakab mer megszólalni:

– Miért nézel így ránk?

– Mert meg akarlak ismerni titeket.

– Nem ismersz még minket?

– Amint ti sem ismertek engem. Ha ismernétek, tudnátok, Ki vagyok, és mennyire szeretlek titeket, és találnátok szavakat, hogy elmondjátok nekem gyötrelmeteket. Ti hallgattok. Mint egy idegen hatalmasság előtt, akitől féltek. Előbb beszélgettünk... Már mintegy négy napja beszéltek magatokban, mondván: „Ezt mondom majd neki...” Lelkemnek ezt mondtátok: „Térj vissza, Uram, hogy ezt mondhassam neked”. Most eljöttem, és ti hallgattok? Annyira megváltoztam, hogy számotokra többé nem Én vagyok? Vagy ti változtatok meg annyira, hogy többé már nem szerettek engem?

János Jézus mellett ül, szokásos módján fejét mellére hajtva, s azt mormolja:

– Szeretlek, Istenem! – De megmerevedik, s elkerüli a közvetlenséget, tiszteletből a tündöklő Isten Fia iránt. Mert jóllehet Jézusnak a mienkéhez hasonló teste van, úgy látszik, mintha fény áradna ki belőle. De Jézus Szívére vonja Jánost, s akkor ő boldogan sírni kezd.

Ez jel a többieknek, hogy ők is ezt tegyék, és sírjanak. Péter, két hellyel János mellett lecsúszik az asztal és a szék közé és felkiált sírva:

– Bocsánat, bocsánat! Emelj ki engem ebből a pokolból, amelyben oly hosszú ideje vagyok! Mondd nekem, hogy olyannak láttad hibámat, amilyen volt. Nem a léleké. Hanem a testé, amely legyőzte szívemet. Mondd nekem, hogy láttad bűnbánatomat... Ez folytatódni fog halálomig. De Te... de Te mondd nekem, hogy nem kell félnem tőled, mint Jézustól. És én, és én... én igyekszem olyan jól cselekedni, hogy Isten is megbocsásson nekem... és meghalni... hogy csak egy nagy tisztító tűz várjon rám.

– Jöjj ide, Simon, Jónás fia!

– Félek!

– Jöjj ide! Ne légy többé gyáva!

– Nem érdemlem meg, hogy melléd menjek.

– Jöjj ide! Mit mondott neked Anyám? „Ha nem nézel erre a kendőre (amelyet Veronika nyújtott neki, s amelyen megmaradt képmása), akkor nem lesz bátorságod, hogy többé rá nézzél.” Ó ostoba ember! Nem mondta neked az az arc, fájdalmas tekintetével, hogy megértettelek és megbocsátottam neked? Azt a kendőt megerősítésül, irányításul, feloldozásként és áldásként adtam... De mit tett veled a Sátán, hogy annyira megvakított? Most én mondom neked: ha most nem nézel rám, amikor még fátyol borul dicsőségemre, tekintettel gyengeségetekre, akkor sose leszel képes arra, hogy félelem nélkül jöjj Uradhoz. És akkor mi lesz veled? Elbizakodottságodban vétkeztél. Most ismét vétkezni akarsz megátalkodottságoddal? Jöjj, ha mondom!

Péter térden csúszva az asztal és a székek között Jézus felé megy, kezébe temetve síró arcát. Jézus megállítja őt, amikor lábánál van, és kezét fejére teszi. Péter még erősebben sírva megfogja Jézus kezét, és megcsókolja. Csak ennyit tud mondani:

– Bocsánat! Bocsánat!

Jézus kiszabadítja magát szorításából, és az apostol állá alá téve kezét felemeli annak fejét, hogy belenézzen szelíd szemével annak vörösre sírt szemébe, amelyet megtört a bűnbánat. Tekintete lelke mélyébe hatol. Azt mondja neki:

– Gyerünk! Vedd le rólam Júdás gyalázatát! Csókolj meg ott, ahol ő megcsókolt! Mosd le könnyeiddel az árulás jelét!

Péter felemeli, fejét, miközben Jézus még jobban lehajol hozzá, és megcsókolja Jézus arcát... utána lehajtja fejét Jézus térdére, s így marad... mint egy öreg gyermek, aki rosszat tett, de elnyerte a bocsánatot.

A többiek látva Jézusuk jóságát, visszanyerik kissé bátorságukat, és oly közel mennek hozzá, amily közelre csak tudnak.

Először unokatestvérei jönnek... Oly sokat szeretnének mondani, de egy szót sem képesek kiejteni. Jézus megsimogatja, és mosolyával bátorítja őket.

Jön Máté és András. Máté azt mondja:

– Jöjj Kafarnaumba... – András pedig.

– Én, én... szeretlek.

Bertalan felsóhajt:

– Nem bölcs voltam, hanem ostoba. Ez bölcs! – és a Zelótára mutat, akire Jézus már rámosolyog.

Zebedeus Jakab jön, és odasúgja Jánosnak: „Mondd meg neki te...”

Jézus odafordul hozzá, és azt mondja:

– Négy napja megmondtad, és nagy részvéttel voltam irántad.

Fülöp jön utoljára, egészen meghajolva. Jézus azonban kényszeríti arra, hogy felemelje fejét, és azt mondja neki:

– Bátrabbnak kell lenni ahhoz, hogy Krisztust hirdesd.

Most mindnyájan Jézus körül vannak. Lassacskán felszabadulnak. Megtalálják, amit elvesztettek, vagy amitől féltek, hogy mindörökké elvesztik. Ismét visszatér bizalmuk és nyugalomuk, és jóllehet Jézus annyira fenséges, hogy új tiszteletet vált ki apostolaiból, azok végül mégis felbátorodnak, hogy beszéljenek.

Unokatestvére, Jakab felsóhajt:

– Miért tetted velünk ezt, Uram? Te tudtad, hogy mi semmik se vagyunk, és hogy minden dolog Istentől jön. Miért nem adtál nekünk erőt ahhoz, hogy oldaladnál legyünk?

Jézus ránéz, és mosolyog. A Zelóta Simon megszólal:

– Most minden beteljesedett. Többé nem kell szenvedned. De ne kérd tőlem többé ezt az engedelmességet. Minden órában öt évvel öregebb lettem, és szenvedésed kimerítette minden erőmet, mert szeretetem megnövelte gyötrelmemet, és a Sátán is ötszörösen felfokozva azt képzeletemben. Nem maradt hátra számomra más, mint továbbra is engedelmeskedni, mint a fuldokló, akinek karja el van törve, és fogával kapaszkodik egy asztalba, hogy el ne vesszen... Ó! Ne kérd többé ezt leprásodtól! (Jézus azt kérte tőle, hogy követése helyett gyűjtse össze a szétszóródott apostolokat, 9-243)

Jézus ránéz, és mosolyog. András megkérdi:

– Uram! Te tudod, mi volt szívemben. De utána többé nem volt szívem... mintha kitépték volna a gazemberek, akik elfogtak téged... és csak egy lyuk maradt helyében, amelyből eltűnt minden előző gondolatom. Miért engedted meg ezt, Uram?

Fülöp lehunja szemét, amikor visszaemlékezik szenvedésére, és azt mondja:

– Én... te szívről beszélsz? Én azt mondom, hogy elvesztettem eszemet. Mint akit egy bunkóval fejbevágnak. Amikor elmúlt az éj, Jerikóban találtam magamat... Ó! Istenem! Istenem!... Így elveszhet egy ember? Azt hiszem a megszállás ilyen. Most felfogom, milyen rettenetes az!...

Bertalan megjegyzi:

– Fülöpnek igaza van. Visszanéztem a történetekre. Öreg vagyok és elég bölcsességre tettem szert. De semmit sem tudtam többé abból, amit addig tudtam. Megfigyeltem Lázárt, aki annyira gyötrődött, de oly biztos volt, és azt mondtam magamnak: „Hogyan lehetséges, hogy ő még használni tudja eszét, én pedig nem?”

Zebedeus Jakab folytatja:

– Én is figyeltem Lázárt. És mivel én tudtam azt, amit te nekünk elmagyaráztál, mégis úgy tűnt, hogy nem tudom. Azt mondtam: „legalább szívünk lenne egyforma!” De az én szívemben csak fájdalom, fájdalom, fájdalom volt, Lázár pedig békét élvezett fájdalma ellenére... Miért volt neki ily nagy béke a szívében?

Jézus felváltva ránéz Fülöpre, Bertalanra és Zebedeus Jakabra. Mosolyog és hallgat.

Júdás Tádé azt mondja:

– Reméltem, hogy én is meglátom azt, amit Lázár biztosan látott. Azért mindig közelében tartózkodtam... Az ő tekintete!... Egy tükör. Kevéssel a pénteki földrengés előtt olyan volt, mint aki összetörve meghal. Utána méltóságtelessé vált fájdalomában. Emlékeztek rá, amikor mondta: „A kötelesség teljesítése békét ad”? Mindnyájan azt gondoltuk, talán minket korhol, vagy saját eljárását hagyja jóvá. Most azt gondolom, hogy rólad mondta. Lázár világítótorony volt számunkra a sötétben. Mily sokat adtál neki, Uram!

Jézus mosolyog és hallgat. András is megszólal:

– Igen. Az életet. És talán azzal együtt más lelket adtál neki. Miért annyira más ő, mint mi? Már nem közönséges ember. Több mint egy ember. Ő ilyen, és mi... Uram, az én szeretetem üressé vált, mint egyes búzakalászosok. Csak a pelyva maradt meg.

És Máté:

– Én semmit sem tudok kérni, mert már annyit kaptam megtéréssel. De igen! Szeretném azt, amivel Lázár rendelkezik. Egy lelket, tőled. Mert én is úgy gondolkodom, mint András...

János:

– Magdolna és Márta is világítótoronyok voltak. A közös származás lehet ennek az oka. Ti nem láttátok. Az egyik részvételtjes volt és hallgatott. A másik! Mária Magdolna kötött össze minket az Áldott körül kévébe bátor szeretetének lángjával. Igen. Azt mondtam a származás. De azt kellett volna mondanom: a szeretet. Felülmúltak minket a szeretetben. Ezért voltak olyanok, amilyenek voltak.

Jézus mosolyog és továbbra is hallgat.

– De nagy jutalomban részesültek érte...

– Nekik megjelentél.

– Mindhármuknak.

– Máriának rögtön Anyád után...

Világos, hogy az apostoloknak rosszul esik, hogy Jézus másokat öelöttük részesített ebben a kiváltságban.

– Mária már régóta tudta, hogy te föltámadtál. És mi csak most láthatunk téged...

– Bennük nincs többé kétség. Bennünk pedig... íme, mi csak most érezzük, hogy nincs mindennek vége. Miért nekik, Uram, ha még szeretsz minket, és nem utasítasz el minket? – kérdi Júdás Tádé.

– Igen, miért az asszonyoknak, és főleg Magdolnának? Őt még homlokán is megérintetted, és azt mondja, olyannak tűnik, mintha örök koszorút hordana. És nekünk, apostolaidnak semmi...

Jézus már nem mosolyog. Tekintete nem felindult, de mosolya megszűnt. Komolyan néz Péterre, aki utolsónak beszélt, miután eltűnt félelme, és lassan visszatért bátorsága. Jézus válaszol nekik:

– Tizenkét apostolom volt. És egész szívemből szerettem őket. Én választottam ki őket, és mint egy anya gondoskodtam arról, hogy növekedjenek az én életemben. Nem volt titkom számukra. Mindent megmondtam nekik, mindent megmagyaráztam, mindent megbocsátottam. Emberi gyengeségeiket, könnyelműségüket, nyakasságukat... mindent. És voltak tanítványaim. A gazdagok közül és a szegények közül. Voltak sötét múlttal vagy gyenge testalkattal. De leginkább apostolaimat szerettem.

És elkövetkezett az én óráim. Egyikük elárult engem és átadott a hóhéroknek. Hárman aludtak, miközben én vért izzadtam. Kettő kivételével mind gyáván elfutottak. Egyikük megtagadott engem félelmében, annak ellenére, hogy ott volt előtte a másik fiatal és hűséges példája. És mintha mindez nem lett volna elég, a tizenkettő közül egy kétségbe esett és öngyilkosságot követett el, és egyik annyira kételkedett bocsánatomban, hogy nem hitt Isten

irgalmában még Anyám fáradtsága és anyai szavai ellenére sem. .Ha emberi szemmel néznék seregemre, azt mondhatnám: „Jánost kivéve, aki szeretetből hűséges volt, és Simont kivéve, aki engedelmességből volt hűséges, nincsenek többé apostolaim”. Ezt mondhattam volna, miközben szenvedtem a Templom udvarában, Pilátus előtt és keresztutamon.

Ott voltak az asszonyok... Egyikük, akinek legbűnösebb volt a múltja, ott állt, mint János mondta, lángként, amely összeforrasztotta a szívek széttört rostjait. Ez az asszony Mária Magdolna. Te megtagadtál engem és elfutottál. Ő szembeszállt a halállal, hogy közelemben maradjon. Amikor sértegették, felfedte arcát, készen arra, hogy leköpjék, és arcul üssék; arra gondolt, hogy így hasonlóbba válhat megfeszített Királyához. Amikor szívük mélyén kigúnyolták azért; mert rendületlenül hitt feltámadásomban, tudott tovább is hinni. Gyötrelmében is cselekedett. Ma reggel lesújtott állapotában azt mondta: „Mindentől megfosztom magamat, de add nekem Mesteremet!” Mered-e még ezek után kérdezni: „Miért neki jelentem meg?”

Voltak szegény tanítványaim: a pásztorok. Keveset beszéltem velük, mégis mennyire megvallottak engem hűségükkel!

Voltak félenk tanítványaim, mint a zsidóasszonyok. Mégis képesek voltak elhagyni házukat és eljöttek az engem káromló nép özönébe, hogy megadják nekem azt a segítséget, amit apostolaim megtagadtak tőlem.

Voltak pogányok, akik csodáltak engem, mint „filozófust”. Számukra az voltam. De a hatalmas rómaiak felül tudtak emelkedni a zsidó szokásokon, és amikor a hálátlan világ elhagyott engem, azt mondták: „Mi barátaid vagyunk!”

Arcomat elborították a köpések és a vér. Könny és izzadság csepegett a sebekre. A szenny és a por rám rakódott vastag rétegben. Kinek a keze törülte le? A tied? Vagy a tied? Vagy a tied? Egyiktek keze sem. Ez Anyám mellett volt. Ez összegyűjtötte a szétszóródott juhokat. Titeket. És ha juhaim szétszóródtak, hogyan segíthettek volna? Te elrejtetted arcodat félelmedben a világ megvetésétől, miközben Mesteredet elborította az egész világ megvetése. Őt, aki ártatlan volt.

Szomjaztam. Igen. Tudd meg ezt is. Meghaltam a szomjúságtól. Láz és fájdalom gyötört. Már a Getszemániban hullt a vérem, kisajtolta a fájdalom, hogy elárulnak, elhagynak, megtagadnak, megütnek, elmerülök a végtelenül sok bűnben, és Isten szigorú ítéletében. Pilátus elé vitték. És ki adott nekem egy cseppet kiszáradt torkomra? Egy kéz Izraelből? Nem. Egy könnyöretes pogány. Ugyanaz a kéz, amely isteni örök döntés folytán megnyitotta oldalamat, hogy megmutassa; szívem már halálos sebet kapott, és azt a szeretetlenség, a gyávaság, az árusítás ütötte. Egy pogány. Emlékeztetek rá titeket: „Szomjas voltam, és innom adtatok.” Az egész Izraelben nem volt egy, aki megerősített volna. Vagy azért, mert lehetetlen volt számára, mint Anyámnak és a hűséges asszonyoknak, vagy rosszakaratok miatt nem tették. És egy pogány vált ismertté irgalmasságával, amelyet népem megtagadott tőlem. Az égben megtalálja a nekem adott kortyot.

Igazán mondom nektek, hogyha én, mint Engesztelő Áldozat visszautasítottam is minden enyhítést, mert nem akartam könnyíteni sorsomon, nem akartam visszautasítani a pogányt, akinek felajánlásában éreztem annak a szeretetnek az édességét, amelyet a pogányok adnak majd nekem kárpótlásul a keserűségért, amelyben Izraelből részesültem. Ez nem vette el szomjúságomat. De megvigasztalt. Igen. Ezért ittam egy kortyot, hogy magamhoz vonzzam azt, aki már hajlott a Jó felé. Áldja meg az Atya könnyöretességéért!

Nem szóltok többé semmit? Miért nem kérdezitek még, miért tettem így? Nem meritek megkérdezni? Megmondom nektek. Mindent megmondok nektek ezzel az órával kapcsolatban.

Kik vagytok ti? Művem folytatói. Igen. Azok vagytok eltévelyedettek ellenére. Mit kell tennetek? Meg kell térítenetek a világot Krisztusnak. Megtéríteni! Ez nagyon kényes és nehéz dolog, barátaim. A megvetés, undorodás, gőg, a vakbuzgóság mind gátolja az eredményt. De mivel semmi és senki sem győzött volna meg titeket a jóságról, a leereszkedésről, a szeretetről

azok iránt, akik a sötétben vannak, szükséges volt – értitek? – szükséges volt, hogy egyszer alaposan megtörjön a ti zsidó kevélységetek, férfi gögötök, apostoli öntudatotok, hogy helyette igazán bölcssek legyetek szolgálatotokban. Hogy szelídek, türelmesek, irgalmasok, szeretetteljesek legyetek pöffeszkedés és undor nélkül.

Látjátok, hogy mindenki felülmúlt titeket a hitben és a tettekben azok közül, akiket ti megvetettetek, vagy akikre gögös szájalommal tekintettetek. Mindenki! Az, aki valamikor bűnös volt. És Lázár, aki elmerült a világi művelődésben. Ő volt az első, aki nevemben megbocsátott és irányított. És a pogány asszonyok. És Kuza gyenge felesége. Gyenge? Igazán mindnyájatokat felülmúlt. Ő hitemnek első vértanúja. És a római katonák. És a pásztorok. És a heródiánus Mannaen. És még Gamáliel is, a rabbi. Ne ugrálj örömdben, János! Azt gondolod, hogy Lelkem sötétben volt? Mindnyájan. És ezt azért mondom, hogy holnap visszaemlékezzetek rá, és ne zárjátok el szíveteket az elől, aki a Kereszthez jön.

Mondom nektek. És már tudom, hogy annak ellenére, amit mondtam, nem teszitek meg, csak akkor, amikor az Úr Ereje megadásra bír titeket akaratom iránt, amely az egész világot kereszténnyé akarja tenni. Legyőztem a halált. De azt könnyebb volt legyőzni, mint a régi zsidó felfogást. De titeket legyőzlek.

Te, Péter, ahelyett, hogy sírnál és gyáva lennél, légy Egyházam Sziklája, véd szívedbe ezt a keserű igazságot. A mirhát a romlástól való megőrzésre használják. Itasd át magadat azért mirhával. És amikor be akarod zárni szívedet és az Egyházat egy máshitű számára, emlékezz vissza arra, hogy nem Izrael, nem Izrael, nem Izrael, hanem Róma védett meg engem és akart irgalmasságot gyakorolni. Emlékezz vissza, hogy nem te, hanem egy bűnös nő állt a kereszt lábánál, és érdemelte ki, hogy előbb lásson engem. És hogy ne érdemelj megrovást, kövesd Istenedet! Nyisd meg szívedet és az Egyházat, mondván: „Én, a szegény Péter nem vethetek meg senkit, mert ha megvetem, Isten is megvet engem, és tévedésem felelevenedik szemében.” Jaj lenne neked, ha nem lettél volna így megtörve. Nem pásztor, hanem farkas lett volna belőled.

Jézus feláll. Méltóságteljesen.

– Fiaim! Még beszélek majd hozzátok addig, amíg köztetek leszek. De most feloldozlak titeket, és megbocsátok nektek. A megpróbáltatás után, amely megalázó és kegyetlen volt, de ugyanakkor üdvös és szükséges is, legyen részetek a békében, amelyet a megbocsátás ad. És ezzel szívetekben forduljatok hűséges és erős barátaimhoz. Az Atya a világba küldött engem. Én is a világba küldelek titeket, hogy folytassátok evangéliumom hirdetését. Mindenféle bajukban hozzátok jönnek majd, és enyhülést kérnek. Legyetek jók, gondoljatok saját nyomorúságotokra, amikor Jézusotok nélkül maradtatok. Lássatok világosan. A sötétben nem lehet látni. Legyetek tiszták, hogy másokat tisztákká tehessetek. Utána eljön majd az, aki a Világosság. Tisztaság és Szeretet.

Addig is, hogy felkészítselek titeket erre a szolgálatra, közlöm veletek a Szentlelket. Akinek megbocsátjátok bűneiket, meg lesznek bocsátva. Akinek megtartjátok, meg lesznek tartva. Tapasztalatotok segíteni fog titeket abban, hogy igazságosan ítéljetek. A Szentlélek szentekké tesz titeket, hogy másokat megszenteljete. Az őszinte jóakarattal, hogy legyőzzétek fogyatékosaitokat, hősiesekké tesz titeket a rátok váró életben. Amit még mondanom kell, megmondom nektek, amikor a távollévő (Tamás) megjön. Imádkozzatok érte! Maradjatok meg békémben és kételkedés nélkül szeretetemben.

És Jézus eltűnik úgy, amint jött, üres helyet hagyva János és Péter között. Oly erős fényben tűnik el, hogy be kell hunyniuk szemüket.

Amikor ismét kinyitják szemüket, csak Jézus békéjét érzik, amelynek lángja éget és gyógyít, és megemésztja a múlt miatti keserűségüket, és csak egyetlen vágyuk marad; szolgálni.

Tamás hisz

(Jn 20, 24-29)

A tíz apostol az utolsó vacsora házának kertjében beszélget, s utána imádkozik. Majd ismét társalognak:

A Zelóta Simon azt mondja:

– Igazán elszomorít Tamás eltűnése. Nem tudom, hol keressem.

– És én sem – teszi hozzá János.

– Nincs szüleinél. És senki sem látta. Talán elfogták?

– Ha így lenne, a Mester nem mondotta volna: „A többit majd akkor mondom el, ha a távollévő itt lesz.”

– Igaz. Én pedig még Betániába akarok menni. Talán a hegyekben bolyong, mert nem mer mutatkozni.

– Menj, menj, Simon! Te mindnyájunkat egyesítettél, és... megmentettél vele, mert Lázárhoz vittél minket. Hallottad, mit mondott az Úr róla? Azt mondta: „Az első, aki az én nevemben megbocsátott és irányított.” Miért nem teszi őt a kerióti helyébe? – kérdi Máté.

– Mert nem akarja az áruló helyét adni a tökéletes barátnak – válaszolja Fülöp.

– Hallottam az imént, amikor a kereskedők között jártam, és beszéltem a halárusokkal... ha bízhatok bennük, hogy a templombéliek nem tudják, mit tegyenek Júdás holttestével. Nem tudom, ki volt..., de ma reggel hajnalban a templomőrök a szent udvarban találták rothadó testét, még nyakán a kötéllel. Azt gondolom, hogy a pogányok levágták, és oda vetették, ki tudja, hogyan – mondja Péter.

– Nekem pedig azt mondták tegnap este a kútnál, hogy tegnap este az áruló beleit Annás házára dobták. Biztosan a pogányok. Mert egy zsidó sem érintené meg azt a holttestet öt nap után. Ki tudja, mennyire elrothadt már! – mondja Alfeus Jakab.

– Ó, rettenetes szombat óta! – János elsápad emlékére.

– De hogyan fejezte be azon a helyen? Az övé volt?

– Ki tudott valaha is valami határozottat a kerióti Júdásról? Emlékeztek rá, milyen zárkózott, bonyolult volt...

– Mondhatod: hazug, Bertalan. Sose volt őszinte. Három éven keresztül volt velünk, és mi, akiknek mindene közös volt, úgy álltunk előtte, mint egy erődítmény fala előtt.

– Erődítmény? Ó! Simon! Útvesztő előtt! – kiált fel Júdás Tádé..

– Ó! Idehallgassatok! Ne beszéljünk róla! Úgy tűnik nekem, hogy megidézzük, és ha eljönne, megzavarna minket. Szeretném eltörölni emlékét szívemből és minden szívből. Legyen az zsidó, vagy pogány. Ha zsidó, hogy ne piruljon azért, hogy ilyen szörny született a mi fajunkból. Ha pogány, azért, hogy ne mondhassa közülük valaki egy napon: „Izraelből származott árulója.” Én gyermek vagyok. És nem lenne szabad elsőnek beszélnem előttetek. Az utolsó vagyok, és te, Péter, vagy az első. És itt van a Zelóta és Bertalan, akik iskoláztak, és itt vannak az Úr unokatestvérei. De íme, én szeretnék hamar valakit a tizenkettedik helyre, egy szentet, mert amíg látom csoportunkban azt az üres helyet, látom a pokol torkát és bűzét köztünk. És félek, hogy az letérít minket a helyes útról.

– Attól ne félj, János! Nagy benyomást tett rád vétkének durvasága és felakasztott teste...

– Nem, nem. Az Anya is azt mondta: „A Sátánt láttam, amikor a kerióti Júdást láttam.” Ó! Keressünk gyorsan egy szentet, akit erre a helyre tehetünk!

– Idehallgass! Én nem választok senkit. Ha Ő, aki Isten volt, egy keriótit választott, kit fog akkor a szegény Péter választani?

– Mégis, jó lenne...

–Nem, kedvesem. Én nem választok senkit. Majd megkérdezem az Urat. Péter már elég bűnt követett el!

– Oly sok dolgot kell kérdeznünk. Az elmúlt este olyanok voltunk, mint a gyengeelméjűek. Rá kell vennünk, hogy tanítson minket. Mert... hogyan tudjuk, hogy valami bűn-e? Láttad, milyen másként beszélt az Úr nekünk a pogányokról. Láttad, hogyan menti ki a gyávaságot és a tagadást, s mennyire nem talál mentséget arra, aki bocsánatában kételkedik... Ó! Félek attól, hogy rosszat teszek – mondja búsan Jakab, Alfeus fia.

– Valóban sokat beszélt nekünk. Mégis úgy tűnik, hogy semmit sem tudok. Egy hete már elment az eszem – vallja be a másik Jakab.

– Nekem is.

– Nekem is.

– És nekem is.

Mindnyájan ugyanabban a helyzetben vannak, és ostobán néznek egymásra. Eszükbe jut a már szokássá vált megoldás: „Menjünk Lázárhoz” – mondják. „Talán ott találjuk az Urat, és... Lázár segít rajtunk.”

Valaki kopog az ajtón. Mindnyájan elhallgatnak s figyelnek. Ó! Tör ki belőlük a csodálkozás, amikor meglátják Illést Tamással együtt. Tamás annyira meg van viselve, hogy alig ismernek rá.

Társai körülveszik, és örvendezve kiáltják:

– Tudod-e, hogy feltámadt és eljött? És terád vár, hogy visszatérjen!

– Igen. Illés is mondta nekem. De nem hiszem. Hiszem, amit látok. És látom, hogy számunkra vége. Látom, hogy mindnyájan szétszóródtunk. Látom, hogy nincs többé még egy sír sem, ahol megsirathatnám. Látom, hogy a nagytanács meg akar szabadulni tőle, és elhatározta, hogy a bűntársukat, mint egy piszkos állatot temetik el az olajfa alatt, amelyre felkötötte magát. És meg akar szabadulni a Názáreti követőitől is. Pénteken bezártam minden ajtót, és azt mondtam magamnak: „Te is övéinek egyike voltál? Ő már meghalt. Térj vissza az arany kalapálásához.” És elfutottam...

– De hová? Mindenütt kerestünk!

– Hová? Elmentem nővérem házába, Rámába. Utána nem mertem belépni, mert... nem akartam, hogy egy asszony tegyen szemrehányást nekem. Akkor bolyongtam a júdeai hegyekben, és tegnap Betlehemben végeztem, az Ő barlangjánál. Mennyit sírtam!... Elaludtam a törmeléken, és Illés ott talált engem, amikor odajött... nem tudom, miért...

– Miért? Mert a túl nagy öröm vagy fájdalom órájában az ember oda megy, ahol Istent érzi. Ezekben az években sokszor mentem oda éjjel, mint egy tolvaj, hogy érezzem lelkemen az ő nyöszörgésének simogatását. És utána hajnalhasadáskor kiosontam, nehogy megkövezzenek. De akkor már megvigasztalódtam. Most azért mentem arra a helyre, hogy megmondjam neki: „Boldog vagyok”, és hogy ott tartózkodjam, amíg csak tudok. Így határoztuk el. Mi hirdetni akarjuk az Ő hitét. És annak a falnak egy darabja, annak a földnek egy maroknyi része, annak a cöveknek egy szilánkja erőt ad nekünk. Nem vagyunk szentek, hogy a Kálvária földjéből mernénk vinni.

– Igazad van, Illés. Minekünk is ezt kellene tennünk. És megtesszük. De Tamás?...

– Tamás aludt és sírt. Azt mondtam neki: „Kelj fel, és ne sírj tovább! Feltámadott.” Nem akart hinni nekem. De addig erősködtem, hogy meggyőztem. Íme itt van. Most köztetek van, és én visszamegyek. Csatlakozom társaimhoz Galileában. Béke veletek! – Illés elmegy.

– Tamás! Feltámadott. Mondom neked. Velünk volt. Evett. Beszélt. Megáldott minket. Megbocsátott nekünk. Hatalmat adott nekünk a bűnbocsánatra. Ó! Miért nem jöttél előbb!

Tamás azonban nem tudja lerázni csüggedtségét. Makacsul fejét rázza:

– Én nem hiszek! Szellemet láttatok. Mindnyájan bolondok vagytok. Elsősorban az asszonyok. Aki meghalt, nem támad fel magától.

– Egy ember nem. De Ő Isten. Nem hiszed?

– Igen. Hiszem, hogy Isten. De éppen azért hiszem, gondolom és mondom, hogy jóllehet Ő nagyon jó, nem lehet annyira jó, hogy eljőjön azok közé, akik oly kevésbé szerették. És azt mondom, hogy jóllehet Ő nagyon alázatos, elege lehet már a mi tunyaságunkból, s többé nem alázza meg magát. Nem! Ő biztosan diadalmas lesz, sőt már az is a mennyben, és talán megjelenik majd, mint szellem. Azt mondom: talán. Még ezt sem érdemeljük meg! De hogy testestül, csontostul feltámadott, nem, ezt nem hiszem!

– De ha mi megcsókoltuk, láttuk enni, hallottuk hangját, éreztük kezét, láttuk sebeit!

– Semmi! Nem hiszek. Nem hihetek. Látnom kellene ahhoz, hogy higgyek. Ha nem látom kezén a szögek helyét, és nem teszem bele ujjamat, ha nem érintem lábának sebeit, és nem teszem kezemet oda, ahol a lándzsa megnyitotta oldalát, nem hiszek. Nem vagyok sem gyerek, sem asszony. Én tényeket akarok. Azt, amit értelmem nem tud elfogadni, elvetem. És a ti szájakat nem tudom elfogadni.

– De Tamás! Azt hiszed, hogy be akarunk csapni?

– Nem, szegények. Sőt! Boldogok vagytok, hogy oly jók vagytok, hogy békét akartok önteni belém, ti, akik békét találtatok ebben a csalódásban. De... én nem hiszek az ő feltámadásában.

– Nem félsz, hogy megbüntet? Tudod, hogy mindent hall és lát?

– Hiszem, hogy meggyőz engem. Van eszem, és használom. Ő, az én emberi értelmemnek Ura, helyreigazítja az enyémet, ha tévedek.

– De Ő azt mondta, hogy értelmünk szabad.

– Én nem teszem értelmemet egy közös sugallat rabszolgájává. Jót kívánok nektek és az Úrnak. Szolgálom Őt, amint tudom, és veletek maradok, hogy segítsék és szolgáljalak titeket. Hirdetni fogom az Ő tanítását. De nem hihetem, hogy föltámadt, hacsak nem látom. – És Tamás makacsul nem akar megérteni senki mást, csak saját magát,

Beszélnék neki azokról, akik látták, s amint azok látták. Tanácsolják neki, hogy beszéljen az Anyával. De ő csak csóválja fejét, leül egy kőpadra, de ő inkább kőből van, mint a pad. Makacs, mint egy gyerek, s ismétli: „Majd ha látom, hiszek...”

Ez a szerencsétlenek nagy kijelentése, akik tagadják azt, aki oly nagy és oly szent, s nem akarják elhinni, elfogadni, hogy Isten mindent tud.

* * *

Az apostolok összegyűlnek az utolsó vacsora termében. Az asztal körül vannak, ahol elfogyasztották a húsvéti bárányt. De tiszteletből üresen hagyják Jézus helyét a középén.

Az apostolok más sorrendben ülnek. Péter még régi helyén van, de János helyén Júdás Tádé ül. Utána jönnek a legidősebb apostolok, Bertalan, utána Jakab, János testvére, mintegy az asztal sarkán, jobb oldalon, ahogy én látom. Jakab mellett az asztal rövid oldalán János ül. Péter után viszont Máté és őutána Tamás, majd Fülöp, András, Jakab, aki Júdás Tádé testvére, és Simon, a Zelóta a másik oldalon. Az asztal Péterrel szemben levő oldala üres, mert az apostolok szorosabban ülnek egymás mellett, mint húsvétkor.

A kapu is és az ablakok is el vannak reteszelve. Két mécses ég csak, gyenge fényt vetve az asztalra. A nagy terem többi része félhomályban van.

János háta mögött van az élelmiszeres állvány, és ő szolgálja fel az asztalra a szegényes ételeket: halat, kenyeret, mézet és friss sajtot. Amikor ismét az asztal felé fordul, hogy odaadja testvérenek a sajtot, amit kért, János meglátja az Urat.

Jézus nagyon érdekes módon jelent meg, mint előzőleg is, anélkül, hogy kinyitotta volna az ajtót, a falon keresztül jött be, akárcsak akkor, amikor megszületésekor átment anyja testén. A fal nem nyílik meg, csak mindinkább erősödő fény jelenik meg a falnál, mintha átfolyna a falon, amelyben mind tisztábban rajzolódik ki Jézus alakja. Mintha Jézus teste eleinte

anyagtalannal lenne, de utána mindinkább anyagivá válna, s minden tekintetben valódi test benyomását kelti. Mindez néhány másodperc alatt történik.

Jézus fehérbe van öltözve, mint amikor föltámadt és megjelent Anyjának. Nagyon szép, szeretetteljes és mosolyog. Karját teste mellett tartja, kissé távol testétől, és kézsebei ragyognak, mint a gyémántok, és két nagyon erős sugár árad belőlük. Lábát és oldalsó részét eltakarja ruhája, de azon keresztül is földöntúli fény árad sebeiből. Kezdetben úgy tűnik, mintha Jézus teste holdfényből lenne szöve, csak később veszi fel a test és ruha természetes színeit. Jézus, az Istenember sokkal ünnepélyesebb most, feltámadása után.

János akkor látja meg, amikor Jézus alakja már teljesen kirajzolódott. Senki más se figyelt fel a jelenésre. János felugrik, és az asztalra ejti a kerek sajtot tartalmazó tálat. Kezével az asztal széléhez támaszkodva, kicsit előre hajlik, mintha valami mágnes vonzaná Jézushoz, és halkán, de erőteljesen egy „Ó!” tör ki belőle.

A többiek felemelik fejüket a leejtett tál zajára, és elképedve néznek Jánosra, majd követik az ő tekintetét. Megfordulnak, és maguk mögé néznek, és meglátják az ott álló Jézust. Mindnyájan megindulva és boldogan felállnak, és hozzá sietnek, Ő pedig még inkább mosolyogva feljükk tart, most már úgy járva a földön, mint minden halandó.

– Béke veletek! – mondja nekik.

Most már mind körülötte vannak, ki térden, ki állva, és ez utóbbiak között van Péter és János; ki hátrább, állva, de mindnyájan mélyen meghajolva tiszteletük jeléül. János megsókolja Jézus köpenyének szárnyát.

Csak egyikük marad kissé távolabb, zavarba esve, és ez Tamás. Az asztal mellett térdel. Nem mer előbbre menni, és úgy tesz, mintha el akarna rejtőzni az asztal sarka mögött.

Jézus, csókolásra nyújtja kezét – amit az apostolok szent és szeretetteljes vágyakozással érintenek – és közben körülnéz, mintha a tizenegyediket keresné. De az első pillanattól látta őt, csak időt akar adni Tamásnak, hogy összeszedje bátorságát és odajöjjön. Mikor látja, hogy a hitetlen szégyelli hitetlenségét, és nem mer mozdulni, hívja őt:

– Tamás, jöjj ide!

Tamás felemeli fejét, megzavarodva, mintegy sírva, de nem mer odamenni. Ismét lehajtja fejét. Jézus néhány lépést tesz irányába, és ismét azt mondja:

– Jöjj ide, Tamás!

Jézus hangja parancsolóbb, mint előbb. Tamás kényszeredetten és zavartan felkel, és Jézus felé megy.

– Íme az, aki nem hisz, ha nem lát! – kiált fel Jézus. De hangjában mosolygó megbocsátás érződik. Tamás felfogja ezt, és fel mer nézni Jézusra, és látja, hogy valóban mosolyog. Ekkor felbátorodik, és gyorsabban megy.

– Gyere ide, egészen közel! Nézd! Tedd bele egyik ujjadat, ha nem elég nézned Mestered sebeit. – Jézus odanyújtja kezét, és utána megmutatja neki oldalsó részét is.

Most már nem árad fény a sebekből. Körülötte sincs fény, közönséges halandónak látszik, és a sebek rettenetes valóságukban mutatkoznak.

Tamás remeg, nézi, de nem meri megérinteni. Ajka mozog, de szavait nem lehet megérteni.

– Add ide nekem kezedet, Tamás – mondja Jézus nagyon kedvesen. És jobb kezébe veszi az apostol jobb kezét, és mutatóujját beledugja balkezének mély, tátongó sebébe, utána pedig Tamás négy ujját dugja be tátongó oldalsó részébe, és közben erősen figyel Tamást:

Komoly, de kedves tekintettel mondja eközben:

– Tedd ide ujjadat, s ha akarsz, akár kezedet is oldalamba, és ne légy hitetlen, hanem hívő.

Tamás szinte megérinti az isteni Szívet, s úgy látszik, bátorságot merít belőle. Végre sikerül beszélnie, és térdre esve, felemelt karral és bűnbánó sírásban törve ki, mondja:

– Én Uram és én Istenem! – nem tud mást mondani.

Jézus megbocsát neki. Jobbját fejére teszi, és válaszol:

– Tamás, Tamás! Most hiszel, mert láttál... De boldogok azok, akik majd hisznek anélkül, hogy láttak volna! Milyen jutalmat kell nekik adnom, ha meg kell jutalmaznom téged, akinek hite támogatásra szorult a látás által...?

Utána Jézus János vállára teszi kezét, Péternek megfogja kezét, és az asztalhoz megy. Leül helyére. Most úgy ülnek, mint húsvét este. De Jézus azt akarja, hogy Tamás János után üljön.

– Egyetek, barátaim – mondja Jézus..

De senki sem éhes. Kielégíti őket az öröm. Szemlélésének öröme.

Akkor Jézus veszi a sajtot, felvágja, szétosztja, az első falatot Tamásnak adva, egy szelet kenyérré téve, s János mögött nyújtva át neki. Megtölti a kelyhet borral a kancsóból, és körül adja barátainak. Ezt Péternek nyújtja először. Utána veszi a lépes mézet, megtöri, és ad belőle egy darabot Jánosnak, a méznél is édesebb mosollyal. És hogy felbátorítsa őket, ő maga is eszik a lépes mézből.

János szokott mozdulatával Jézus vállára hajtja fejét, és Jézus Szívére vonja őt, és miközben így tartja, beszél:

– Ne zavarodjatok meg, barátaim, amikor megjelenek nektek. Mindig Mesteretek vagyok, aki megosztotta veletek ételét és álmát, és aki kiválasztott titeket, mert szeretett. Most is szeretlek titeket. – Ezt az utolsó mondatot Jézus nagyon kihangsúlyozza.

– Ti – folytatja – velem voltatok a megpróbáltatásokban... Velem lesztok a dicsőségben is. Ne hajszátok le fejeteket. Vasárnap este, amikor feltámadásom után először jöttem hozzátok, belétek árasztottam a Szentlelket... tehozzád is eljött a Szentlélek, jóllehet nem voltál jelen... Nem tudjátok, hogy a Szentlélek kiáradása olyan, mint egy tűzkeresztység, mert a Szeretet Lelke, és a szeretet megsemmisíti a bűnt? Meg van bocsátva tehát bűnötök, hogy elhagytatok engem, amikor meghaltam.

Amikor Jézus ezt mondja, megcsókolja János fejét, aki nem hagyta el őt. János sír örömeiben.

– Hatalmat adtam nektek a bűnök megbocsátására. De nem adhattam volna, ha nem lettem volna birtokában. Biztosaknak kell azért lennetek abban, hogy tökéletesen birtoklom ezt a hatalmat, és általatok használom azt. Nagyon tisztáknak kell lennetek, hogy a bűn szennyétől megtisztítsátok azokat, akik hozzátok jönnek. Hogyan ítélné és tisztíthatna az, aki talán kárhozatra méltó és tisztátalan? Hogyan ítélné meg a másikat az, akinek gerenda van a szemében, és pokoli teher szívében? Hogyan mondhatná: „Feloldozlak Isten nevében”, ha bűnei miatt Isten nem lenne nála? (Az olasz kiadó megjegyzése: Amint a többi szövegből kitűnik, nem teljes lehetetlenségről van szó e küldetésük betöltését illetőleg, hanem csak arról, hogy ha tiszták; feloldozó hatalmuk gyümölcsözőbb.)

Barátaim, fontoljátok meg papi méltóságotokat. Előzőleg én voltam az emberek között, hogy megítéljem őket és megbocsássak nekik. Most az Atyához megyek. Visszatérek Országomba. Nem szűnik meg hatalmam az ítélkezésre. Sőt, az teljesen az én kezemben van, mert átadta nekem Atyám. De rettenetes az ítélet, mert akkor jön el, amikor többé nem lesz lehetséges az ember számára a bocsánat elnyerése a földön töltött engesztelő évekkel. Minden teremtmény elém jön majd lelkével, amikor a testi halállal elhagyja testét, mint a haszontalan ruhát. És én akkor először ítélem meg őt. Utána az emberiség visszatér majd testébe öltözve, amelyet égi parancsra vesz fel, hogy két részre válasszák. A bárányok a Pásztorral, a vadkecskék Gyötrőjükkel. De hány ember lenne Pásztorukkal, ha a keresztség fürdője után többé nem lenne, ki megbocsátana nekik nevében? Íme, ezért létesítem a papokat. Hogy üdvözítsék azokat, akiket Véremmel üdvözítettem. Vérem üdvözít. De az emberek tovább is meghalnak. Visszaesnek a Halálba. Szükség van azokra, akiknek hatalmuk van, hogy állandóan megmossák őket Őbenne, hetvenszer és hetvenszer hétszer, hogy ne váljanak a Halál zsákmányává. Ti és a ti utódaitok teszik majd meg ezt. Azért feloldozlak titeket minden bűnötöktől. Mert szükségetek van arra, hogy lássatok. A bűn megvakít, mert elveszi a lélektől a Világosságot, aki az Isten. Azért szükséges, hogy megértsétek. A bűn eltompít, mert elveszi a

lélektől az Értelmet, aki az Isten. Feladatotok a megtisztítás. A bűn beszennyez, mert elveszi a lélektől a Tisztaságot, aki az Isten.

Nagy a ti feladatotok, hogy az én nevemben ítéljetez és feloldozzatok! Amikor átváltoztatjátok a Kenyeret és a Bort az én Testemmé és Véremmé, nagy, természetfeletti módon nagy és fenséges dolgot tesztek. Ahhoz, hogy méltóképpen tegyétek, tisztáknak kell lennetek, mert azt érintitek, aki a Tisztaság, és Isten Testével táplálkoztok. Tisztáknak kell lennetek szívetekben, értelmetekben, tagjaitokban, nyelvekben, mert szívetekkel kell szeretnetek az Eukarisztiát, és ezzel az égi szeretettel nem szabad közönséges szeretetnek keverednie, ami szentségtörés lenne. Tisztáknak kell lennetek értelmetekben, mert hinnetek kell a szeretetnek ebben a titkában, és fel kell fognotok azt. A gondolat tisztátalansága megöli a Hitet és az Értelmet. Csak a világ tudománya marad meg, de meghal bennetek Isten bölcsessége. Tisztáknak kell lennetek tagjaitokban, hogy az Ige leszálljon öletekbe, amint leszállt Mária méhébe a Szeretet révén.

Élő példátok van arra, milyennek kell lennie egy méhnek, amely befogadja az Igét, aki megtestesül. A példa az eredeti bűn és egyéni bűn nélküli Asszony, aki engem hordozott. Figyeljétek meg milyen tiszta a Hermon csúcsa, amelyet még a téli hó takar. Az Olajfák-hegyéről letépett liliomszirmok tömegéhez hasonlít, vagy tengeri tajtékhoz, amely felemelkedik, mint egy felajánlott áldozat a felhők másik fehérsége felé, amelyet az áprilisi szél visz az ég kék mezőjében. Figyeljétek meg egy liliomot, amely kinyílik és illatozik. De ez a tisztaság nem oly nagy fokú, mint Anyám méhéé. A szél magával viszi a port, és az lehullik a havasokra és a virágokra. Oly csekély, hogy az emberi szem nem veszi észre. De az megrontja annak tisztaságát. Vagy nézzétek a legtisztább gyöngyöt, amelyet kiszakítanak a tengerből, a kagylóból, hogy egy király jogarát díszítsék vele. Tökéletes ragyogásában... de mégis kevésbé tiszta Anyám méhénél. Közepén van egy homokszem, amely nagyon apró, de mindig földi. Őbenne, aki a Tenger Gyöngye nem található meg a bűn homokszeme, még csak a bűn táptalaja sem. Ez a Gyöngy a Háromság tengerében született, hogy a földön a Második Személyt hordozza. Őbenne nincs földies vágy, hanem az örök Szeretet ragyog benne. Ezt a sértetlen Tisztaságot adom nektek példaképpül.

De amikor majd, mint a szüretelők a taposókádnál, belemártjátok kezeteiket Vérem tengerébe, és merítetek belőle, hogy megtisztítsátok a szegény bűnösök szennyes ruháit, legyetek tökéletesen tiszták, hogy ne szennyezzétek be magatokat egy nagyobb bűnnel, sőt több bűnnel azáltal, hogy szentségtörő módon érintitek Isten Vérét, vagy azáltal, hogy hiányzik belőletek a szeretet és az igazságosság, megtagadva vagy adva azt oly szigorúsággal, amely nem Krisztusé, aki jó volt a gonosztevőkhöz, hogy azokat Szívéhez vonzza, és háromszor oly jó volt a gyengékhez, hogy megerősítse reményüket. Ez a szigorúság nagyon méltatlan, mert ellenkezik akaratommal, tanításommal és az igazságossággal. A rossz pásztorok hogyan lehetnek szigorúak a juhokhoz?

Szeretett barátaim, akiket a világ útjaira küldök, hogy folytassátok a munkát, amit megkezdtem, és amit folytatni fognak egészen addig, míg idő lesz rá, jegyezzétek fel ezeket a szavaimat. Nektek mondom azokat, hogy elmondjátok azoknak, akiket felszenteltek arra a szolgálatra, amelyre én szenteltelek fel titeket.

Én látom... figyelem a századokat... az időt és a végtelen tömeget, akik mindig előttem vannak. Látom... az öldökléseket és a háborúkat, a hazug békekötéseket és a rettenetes mérszárlásokat, a gyűlöletet és gabságot, érzékiséget és kevélységet. Itt-ott egy zöld oázis: egy időszak, amelyben visszatérnek a Kereszthez. Szeretettel felemelik Keresztemet, miután a rossz mérge veszetté tette az embereket. Körülötte egy ideig békét nyernek, nyugalmat, táplálékot találnak, mint a pusztai állatok az oázisnál. Meggyógyulnak fájdalmaikból, és ismét remélnek. Megvédi őket a viharoktól és a kánikulától, és jelével távol tartja, és menekülésre készíti a Gonoszt. Így lesz, ameddig az emberek akarják.

Látok... embereket és embereket... asszonyokat, öregeket, kisgyermeket, hadakozókat, tanulókat, képzetteket, földműveseket... Mindenkit látok, és elhaladnak reményükkel és fájdalmaikkal megrakva. Látom, hogy sokan ingadoznak, mert túlságosan szenvednek és a nagy teher szétmorzsolja reményüket... És látom, hogy sokan elesnek az útszélien, mert az erősebbek ellökik őket... És látom, hogy sokakat elhagynak az úton járók, sőt rájuk is taposnak, s azok úgy érzik, hogy meghalnak. Végül eljutnak oda, hogy gyűlölnék és átkozódnak.

Szegény gyermekek! Ezek között, akiket az élet lesújtott, akik mennek vagy elesnek, az én Szeretetem szándékosan elszórta az irgalmas szamaritánusokat, a jó orvosokat, az éjben világító fényeket, a csendben szóló hangokat, hogy a gyengék, akik elesnek, segítségre találjanak, ismét meglássák a Fényt, meghallják a Hangot, amely azt mondja: „Remélj! Nem vagy egyedül. Feletted van az Isten. Veled van Jézus.” Szándékosan küldtem ezeket a szeretetteljes munkásokat, hogy szegény gyermekeim lelke ne haljon el, ne veszítse el az atyai házat, és továbbra is higgyen bennem, a Szeretetben, engem látva szolgálásban, tükörképeimben.

De, ó fájdalom, ami miatt Szívem sebe vérezni kezd, mint amikor megnyitották a Golgotán! De mit lát isteni szemem? Nincsenek talán papok a végtelen tömegben, amely tovább megy? Ezért vérzik Szívem? Üresek a szemináriumok? Isteni hívásom többé nem hangzik a szívekben? Az emberek szíve többé nem képes meghallani? Nem. A századokon keresztül lesznek szemináriumok és benne papnövendékek. Papok kerülnek ki ezekből, mert serdülő korukban, sok szívben megszólal meghívásom isteni hangja, és ezek követik azt. De más, más, más hangok jönnek utána az ifjúkorban és a felnőttkorban, és elnyomják az én hangomat szívében. Az én hangomat, amely beszél a századokon keresztül szolgálóihoz, mert mindig lesznek olyanok, mint amilyenek most ti vagytok: apostolok Krisztus iskolájában. A ruha megmarad, de a pap meghal. Az idők folyamán sokaknál ez történik. Haszontalan árnyak. Nem emelők lesznek, amelyek felemelnek, szívek, amelyek vonzanak, források, amelyek eloltják a szomjat, búzamazgók, amelyek kielégítik az éhséget, szívek, amelyeken meg lehet pihenni, fények a sötétben, hangok, amelyek megismétlik, amit a Mester mond nekik. Ehelyett botránykövek lesznek a szegény emberiség számára, halált okoznak, élősdiak, rothadást árasztók... Rettenetes! Papjaim között még nagyobb Júdások lesznek a jövőben!

Barátaim: Én megdicsőültem és mégis sírok. Szánom ezt a végtelen tömeget, pásztor nélküli juhokat, vagy nagyon kevés pásztorral rendelkezőket. Végtelenül szánom! Esküszöm Istenségemre, én adok nekik kenyeret, vizet, világosságot, hangot, amelyet az erre a munkára kiválasztottak nem akarnak megadni nekik. A századokon keresztül megismétlem a kenyerek és halak csodáját. Kevés, megvetett halacszkával és néhány száraz kenyérdarabbal: alázatos és laikus lelkekkel enni adok a sokaságnak és jóllaknak, mert „szánom ezt a népet” és nem akarom, hogy elveszen.

Áldottak azok, akik megérdemlik, hogy ilyenek legyenek. Nem azért áldottak, mert ilyenek, hanem mert kiérdemelték szeretetükkel és áldozatukkal. És leginkább áldottak azok a papok, akik apostolok tudnak maradni: kenyér, víz, fény, hang, pihenőhely és orvosság szegény gyermekeim számára.

Álljunk fel, barátaim, és jöjjetek velem, hogy még tanítsalak titeket imádkozni. Az imádság az, ami táplálja az apostol erejét, mert egyesíti Istennel.

Jézus felkel, és a lépcső felé megy.

* * *

Jézus feltámadása után az apostolok nem mernek oly közvetlenül érintkezni vele, mint szenvedése előtt. Szinte úgy tűnik, hogy lélekben mindig térden állnak, amikor beszélnek hozzá. Kissé meghajolva állnak előtte, tartózkodnak attól, hogy megérintsék. Annál nagyobb örömük, amikor Jézus érinti meg őket, megsimogatja, megcsókolja őket, vagy valamelyikük

felé fordulva beszél. Van valami leírhatatlan Jézus megjelenésében, ami arra ösztönzi az apostolokat, hogy új érzelmekkel viseltessenek iránta.

Azelőtt a „Mester” volt, akinek istenségében hittek. De érzéseik mindig emberként mutatták Őt. Most az „Úr” Ő. Az Isten. Többé nem kell felindítaniuk a hitet, hogy higgyenek ebben. Világos előttük istensége. Ő az Úr, akinek az Úr azt mondta: „Jobbomon foglalj helyet!” (Zsolt 110,1) Isten, mint az Atya. És az az Isten, akit ők elhagytak, félelemből, miután oly sokat kaptak tőle.

Mindig azzal a tisztelettel néznek rá, amellyel az igazi hívő tekint a ragyogó szentségtartóban levő Ostyára, vagy úrfelmutatáskor az Úr Testére. Jézus arca még szebb, mint azelőtt volt, de nem merik úgy megfigyelni, mint azelőtt. A szeretet arra ösztönzi őket, hogy ránézzenek, a félelem azonban arra készíti őket, hogy azonnal lesüssék szemüket, mintha villámot láttak volna.

Valóban, a feltámadt Jézus már nem ugyanaz, mint aki volt, de ugyanakkor mégis ugyanaz. Ha jól megfigyelik, látják az azonosságot és a különbséget is. Azonosak arcvonásai, szemének, hajának színe, testalkata, keze, lába, hangja, cselekvésmódja – de ugyanakkor mégis valahogyan más. Igazi teste van, amely megszakítja a fényt, árnyékot vet – de mégis más. Nem kevély, távolálló, de mégis más.

Fenségesen új, örökkévaló, míg azelőtt annyira alázatos volt, hogy néha szinte szomorúnak, levertnek látszott a fáradhatatlan Mester. Eltűnt az utolsó idők soványsága, megszűnt a testi, szellemi fáradtság öregbítő vonása, az a szomorú pillantása, amely szinte azt mondta: „Miért utasítottok vissza? Fogadjatok el engem!...” A feltámadott Krisztus mintha kissé magasabb és erőteljesebb lenne, szabad minden teheről, biztos, győztes, fenséges, isteni. Sokkal inkább, mint még azokban a pillanatokban is, amikor valami hatalmas, nagyszerű csodát vitt végbe. Nem árad ki fény belőle, mint a táborhegyi átváltozáskor, és mint feltámadása után az első jelenések idején. Mégis tündöklőnek látszik. Valóban Isten Teste, a megdicsőült test szépségével. Vonz, és ugyanakkor félelmet gerjeszt.

Talán a sebek okozzák ezt, amelyek annyira láthatók kezén és lábán, és amelyek mélységes tiszteletet keltenek. Az apostolok is máshogy viselkednek irányában, jóllehet Jézus nagyon kedves hozzájuk, és igyekszik visszaállítani a régi légkört. Azelőtt bőbeszédűek voltak, most alig beszélnek, és ha Ő nem válaszol kérdéseikre, nem erőltetik tovább. Ha Ő hozzájuk beszél, vagy rájuk mosolyog, elváltozik arcszínük, és nem mernek visszamosolyogni rá. Azelőtt készségesen segítették őt felvenni köpenyét, most félnek hozzányúlani ragyogóan fehér ruhájához. Pedig Jézus most is szívesen venné udvariasságukat.

(10-87.94.105.)

7. füzet – Az apostolok keresztútja

Az apostolok keresztútja

Jézus alkalmat adott az apostoloknak arra, hogy jóvátegyék gyávaságukat, amikor elmenekültek elfogatása után, ahelyett, hogy mint János, ők is elkísérték volna utolsó útjára, és ott álltak volna keresztje alatt.

Először Jézus vezeti el őket a Getszemáni kertben szenvedése által megszentelt helyekre, utána pedig János vezeti végig őket a keresztúton, elmagyarázva nekik, amit ő maga látott és átélt.

Az apostoloknak ez a keresztútja minket is nagyon segíthet abban, hogy kellő lelkiülettel végezzük a keresztúti ájtatosságot, vagy elmélkedjünk Jézus szenvedéséről.

A Getszemáni kertben

Az apostolok felveszik köpenyüket, és megkérdézik a feltámadt Krisztustól:

– Hová megyünk, Uram?

Már nem beszélnek vele oly bizalmasan, mint szenvedése előtt. Mintegy lélekben térdenállva szólnak hozzá. Testileg is kissé mindig meghajolnak, tiszteletük jeléül, a Feltámadott előtt. Tartózkodnak attól, hogy megérintsék, de annál nagyobb örömük, amikor Ő megérinti, megsimogatja, megcsókolja őket, vagy valamelyikükhöz szól.

Előzőleg Jézus „a Mester” volt számukra, akinek Istenségében hittek, de érzéseik számára mindig az ember volt. Most „az Úr”. Isten. Többé nincs szükségük a hitre ehhez, a tények szólnak mellette. Ő maga az Isten. És az Úr, akihez így szólt az Úr: „Ülj jobbomra!”. Isten, akárcsak az Atya. És ezt az Istent hagyták el ők félelmükben, miután oly sokat kaptak tőle...

A feltámadt Jézus, jóllehet ugyanaz, aki volt, mégis más valaki. Azonosak arcvonásai, szemének, hajának színe, testének termete, keze, lába. Mégis más. Ugyanaz a hang, ugyanazok a cselekedetek, mégis más. Igazi teste van, amely most sem átlátszó, amely most is árnyékot vet, mégis más. Nem vált kevélyé, nem távolodott el tőlük, mégis más.

Új, örök fenségesség sugárzik arról, aki azelőtt oly alázatos alakot vett fel. Eltűnt arcáról az utolsó idők soványsága, megszűnt testi, lelki fáradsága, amely annyira megöregítette, eltűnt szomorú tekintete, amellyel szavak nélkül is azt kérdezte: „Miért utasítotok vissza engem? Fogadjatok el...” A feltámadt Krisztus magasabbnak, erősebbnek, szabadabbnak, biztosabbnak, győztesnek, fenségesnek, isteninek látszik. Nem árad belőle fény, mint színváltozásakor, vagy feltámadása után az első jelenéseknél. Mégis ragyogónak tűnik. Valóban Isten teste, a megdicsőült testek szépségével. Vonzó, és félelmet keltő egyszerre.

Az apostolok, akik azelőtt oly beszédesek voltak, most keveset beszélnek, és ha Ő nem válaszol nekik, nem erőltetik. Amikor rájuk mosolyog, elváltozik arcuk színe, de nem mernek visszamosolyogni rá. Ha – mint most is – kinyújtja kezét köpenye után, senki se siet oda, hogy segítse felvenni azt, mint azelőtt oly örömmel, egymással versengve tették. Neki kell mondania – mint most is teszi – „Jöjj János! Segítsd Mesteredet! Ezek a sebek igazi sebek... és a kezek nem oly hajlékonyak, mint előzőleg.”

János engedelmeskedik, segítve Jézust, hogy felvegye bő köpenyét. Mintha csak egy Főpapot öltöztetne, oly gonddal teszi, ügyelve arra, hogy ne érintse kezét, amelyen piroslanak a sebek. Amikor véletlenül mégis megérinti Jézus bal kezét, felkiált, mintha saját sebét érintette volna valaki, és figyelni Jézus kézfejét, attól félve, hogy az ismét vérezni kezd. Ily elevenek azok a rettenetes sebek!

Jézus János fejére teszi jobb kezét, és azt mondja neki:

– Bátorabb voltál, amikor levettél engem a keresztről. És akkor még csöpögött vérem annyira, hogy hajad is vörössé vált tőle. Új éjjeli harmat az új szeretőn. Úgy vettél le, mint ahogy leveszik a szőlőfürtöt a szőlővesszőről... Miért sírsz? Én adtam neked a Vértanú harmatát. Te fejemre hullattad kegyességed harmatát. De akkor sírhattál... Most nem. És te miért sírsz, Simon Péter? Te nem érintetted meg kezemet. Te nem láttál engem holtan...

– Ah, Istenem. Éppen ezért sírok! Bűnöm miatt!

– Megbocsátottam neked, Simon, Jónás fia.

– De én nem bocsátok meg önmagamnak. Nem! Semmi sem fog véget vetni sírásomnak. Még bocsánatot sem.

– De dicsőségem igen.

– Te dicsőséges vagy, én pedig bűnös.

– Te is megdicsőülsz, miután halászsom voltál. Nagy halászat, bőséges, csodálatos halászat vár rád, Péter! És utána azt mondom majd neked: „Jöjj az örök lakomára!” És többé nem fogsz

sírni. De mindnyájatoknak könnyes a szeme. És te, Jakab, testvérem, oly leverten állsz abban a sarokban, mintha minden jót elvesztettél volna. Miért?

– Mert reméltem, hogy... Te még érzed a sebeket? Még érzed? Reméltem, hogy számodra megszűnt minden fájdalom, hogy eltűnik annak minden jele. Számunkra is. Számunkra, bűnösök számára. Ezek a sebek!... Mily fájdalom látni őket!

– Igen. Miért nem tüntetted el azokat? Lázaron nem maradtak sebhelyek... Ezek a sebek egy... egy szemrehányást jelentenek! Rettenetes hangon kiáltanak! Jobban és félelmetesebben tündökölnék, mint a Sínai villámai – mondja Bertalan.

– A mi gyávaságunkat kiáltják világgá. Mert mi elmenekültünk, miközben te azokat kaptad... – mondja Fülöp.

– Minél inkább nézzük azokat, annál inkább vádol lelkiismeretünk, és szemünkre hányja gyávaságunkat, ostobaságunkat, hitetlenségünket – mondja Tamás.

– A mi békénkért és ennek a bűnös népnek békéje kedvéért, miután meghaltál és feltámadtál, hogy elnyerd a bocsánatot a világ számára, szüntesd meg ezeket a világot vádló sebeket – kéri András.

– Ezek a világ Üdvössége. Ezekben van az Üdvösség. A világ gyűlölete nyitotta meg azokat, de a Szeretet orvossággá és Fényé tette őket. Ezek által lett keresztre szögezve a Bűn. Ezeken függött, ezekre támaszkodott az emberek bűne, hogy a Szeretet Tüze megeméssze azokat az igazi Oltáron. Amikor a Magasságbeli előírta Mózesnek a szövetségszekerényt és az illatszerek oltárát; nemde azt kívánta, hogy gyűrűket fúrjanak beléje, hogy azok segítségével felemeljék, és oda vigyék, ahová az Úr akarta? Engem is átfűrtak. Több vagyok a szövetségszekerénynél és az oltárnál. Sokkal több vagyok. Szeretetem illatszerét égettem Istenért és a felebarátért, és a világ gonoszságának terhét hordoztam. És a világnak emlékeznie kell erre. Emlékeznie arra, hogy mi és mibe került az Istennek. Emlékeznie arra, miként szerette őt az Isten. Emlékeznie arra, mit okoznak a bűnök. Emlékeznie arra, hogy csak Egyben van üdvössége: Abban, akit általverték. Ha a világ nem látná vörös rubinját, ugyancsak gyorsan elfelejtené, mi a balsam sebeim számára. Itt a balsam. Jöjjetek, és csókoljátok meg! Minden csók segít a megtisztulásban és kegyelem számotokra. Igazán mondom nektek, hogy sose elég a tisztulásból és a kegyelemből, mert a világ felemészti azt, amit az ég kiáraszt rája, és ellensúlyozni kell az éggel és annak kincseivel a világ pusztítását. Én vagyok az Ég. Az egész Ég bennem van, és mennyei kincsek folynak a nyitott sebekből.

Csókra nyújtja kezét az apostoloknak. És neki kell ezeket a sebzett kezeket az utána vágyakozó és félénk szájához nyomnia, mert attól való félelmükben, hogy ezzel növelik fájdalmát, nem merik ajkukkal érinteni sebeit.

– Nem ez okoz fájdalmat, még ha merevek is. Más okozza a fájdalmat!...

– Mi, Uram? – kérdi Jakab, Alfeus fia.

– Az, hogy oly sok emberért hiába haltam meg... De menjünk! Menjetelek előre! A Getszemániba megyünk... Mi az? Féltetek?

– Nem magunkat féltjük, Urunk... Jeruzsálem vezetői még jobban gyűlölnék téged, mint azelőtt.

– Ne féljetelek! Magatok miatt sem. Isten megvéd titeket. Engem se féltsetek! Befejeződtek a korlátok emberségem számára. Én Anyámhoz megyek, és utána ott csatlakozom hozzátok. Sok rettenetes dolgot kell eltörölnünk a közelmúlt bűnével és gyűlöletével kapcsolatban... Látjátok? Csókotok megsemmisíti és mérsékli a fájdalmat, amelyet a szegek okoztak az élő testben. Így, amit tenni fogunk, eltörli majd a rettenetes jeleket, és megszenteli azokat a helyeket, amelyeket a bűnök megszenteltelítettek. Utána nem fog túlságos fájdalmat okozni nektek azoknak látása.

– A Templomba is elmegyünk? – mindnyájuk arcán látszik a félelem.

– Nem. Megszentelné jelenlétem. Nem tehetem. Megtehettem volna. Nem akarta. Többé nincs számára megváltás. Hullá, amely gyorsan feloszlik. Hagyjuk halottainak. Hogy

eltemessék. Mondom nektek, hogy oroszlánok és saskeselyűk fogják széttépni hulláját, és még a csontváz sem marad meg a Nagy Halottból, aki nem akarta az Életet.

Jézus felmegy a kis lépcsőn, és eltávozik. A többiek csendben követik példáját. De mikor a folyosóra érnek, Jézus már nincs ott. A ház csendes, és elhagyatottnak látszik. Minden ajtó be van zárva.

János a kijárat felé mutat, amely a vacsora terme előtt van, és azt mondja:

– Mária ott van. Mindig ott tartózkodik. Mintegy állandó elragadtatásban. Arca kimondhatatlan fénytől ragyog. Az öröm sugárzik szívéből. Tegnap azt mondta nekem: „Gondold el János, mily boldogság áraszt el mindenkit Isten országában.” Megkérdeztem tőle: „Melyik országában?” Arra gondoltam, hogy valami csodálatos kinyilatkoztatást kapott Fiának országáról, aki halálában is győzedelmeskedett. Azt válaszolta nekem: „A Paradicsomban, a tisztítóhelyen, a limbusban. Bocsánat a tisztulóknak. Égbe menetel minden igaznak és megbocsátottnak. A Paradicsomot a boldogok lakják. Isten megdicsőült bennük. Őseink és szüleink ott fenn vannak, örvendezve. És még a földön lévő ország is boldog ott, ahol ragyog a jel és megnyílt a forrás, amely legyőzi a Sátánt és eltörli a Bűnt és a bűnöket. A jóakarátú embereknek ezentúl nemcsak békéjük van, hanem részesülnek a megváltásban és újraválasztásban is Isten gyermekeinek fokozatára. Látom a tömegeket, ó, mennyit, amint leszállnak ehhez a Forráshoz, belemerülnek, és megújulva, szépen jönnek ki, menyegzős ruhában, királyi öltözetben. A lélek házassága a Kegyelemmel, az Atya gyermekeinek és Jézus testvéreinek királyi méltósága.”

Beszélgetve hagyják el a házat, s eltávoznak a városból, miközben leszáll az est.

Nem sokan járnak az úton, főleg ebben az órában, amelyben az emberek az asztal körül gyűlnek össze, vacsorára. Ebben az oly tragikus évben Jeruzsálem a szokásosnál is üresebb, miután az ünnepek elmúltak, amelyekre odaáradt a népsokaság. Tamás észreveszi ezt, és megjegyzést tesz rá.

– Így van. – Mondja a Zelóta. – Péntek után az idegenek gyorsan elhagyták félelmükben, és aki még ellenállt a nagy félelemnek, az elmenekült a második földrengéskor, amely biztosan akkor történt, amikor az Úr elhagyta a sírt. Azok is elmenekültek, akik nem voltak pogányok. Biztosan tudom, hogy sokan még a bárányt sem fogyasztották el, és vissza kell térniük a pót-húsvétra. És a város sok lakója is elmenekült vagy eltávozott, egyesek azért, hogy elvigyék halottaikat, akik a pénteki földrengéskor haltak meg, mások Isten haragjától való félelmükben. Alapos leckét kaptak.

– Jó volt így. Villámokat és köveket minden bűnösre! – kívánja Bertalan.

– Ne mondd! Ne mondd ezt! Mindnyájan megérdemeljük az égi büntetéseket. Mi is bűnösök vagyunk... Emlékeztek erre a helyre?... Mennyi ideje volt? Tíz? Tíz este... vagy tíz év, vagy tíz óra? Bűnöm azon az estén oly távolinak és oly közelinek tűnik... hogy már nem tudom... Meg vagyok zavarodva! Annyira magabiztosak voltunk, oly harciasak, hősök! És utána? És utána? Ah!... – és Péter homlokát veri öklével, és rámutat a kis térre, amelyre érkeztek: – Íme! Itt már féltem!

– De elég! Elég, Simon! Ő megbocsátott neked. És még Ő előtte, Mária. Elég! Ne gyötörd magadat! – mondja János.

– Ó, bárcsak így lenne! Te, te, János, mindig támogatsz engem, tudod? Mindig! Azért tudod ezt megtenni, mert Ő neked adta Anyját. Igaza volt. De én, hitvány féreg és hazug, még nagyon rászorulok Mária vezetésére. Mert nekem hályog van szememen, és nem látok...

– Valóban ez fog történni veled, ha így teszel. Te magad égeted ki szemeidet, és nem lesz itt az Úr, hogy meggyógyítson... – mondja János, átölelve őt vállánál, hogy vigasztalja.

– Nekem elég lenne, hogy lélekben jól lássak. És utána... a szemek nem számítanak.

– De számítanak sokak számára! Mit fognak most tenni a betegek? Láttad tegnap azt az asszonyt, mennyire elcsüggedt? – mondja András.

– Igen... – Mindnyájan összenéznek, és utána együtt megvallják: – És közülünk senki sem érezte méltónak magát arra, hogy rátegye kezét... – Összetöri őket viselkedésük megalázó emléke. De Tamás azt mondja Jánosnak:

– Te azonban megtehetted volna! Te nem menekültél el, te nem tagadtad meg Őt, te nem voltál hitetlen...

– Én is vétkeztem. Az is szeretetlenség volt, mint a tietek. Józsué háza mellett megragadtam Elchiás nyakát és fojtogatni kezdtem, mert megsértette az Anyát. És gyűlöltem és megátkoztam a kerióti Júdást! – mondja János.

– Hallgass! Ne mondd ki azt a nevet! Az az ördögé, és az a benyomásom, hogy még nincs a pokolban, hanem itt jár körülöttünk, hogy bűnbe vigyen minket – mondja igazán megrettenve Péter.

– Ó, ő igazán a pokolban van! De, még ha itt lenne is, most már nincs hatalma. Mindent megkapott ahhoz, hogy angyallá legyen, és ördög volt, és Jézus legyőzte az ördögöt – mondja András.

– Rendben van... De jobb nem említeni őt. Én is félek. Most már tudom, milyen gyenge vagyok. Ami téged illet, János, ne érezd bűnösnek magadat. Mindnyájan elátkoztuk azt az embert, aki elárulta a Mestert!

– Igazságosan tettük – mondja Tádé.

– Nem! Mária azt mondta nekem, hogy Isten ítélete elég számára, és bennünk csak egy érzelemnek kell lennie: annak a felismerése, hogy nem mi árultuk el. És ha ő nem átkozza el, ő, az Anya, aki látta Fiának kínjait, nekünk kell azt megtennünk? Felejtsük el...

– Ostobaság! – kiált fel testvére, Jakab.

– Mégis ez a Mester szava Júdás vétkeit illetőleg... – János hallgat, és felsóhajt.

– Mi? Más bűnei is voltak? Te tudod... Beszélj!

– Megígértem, hogy igyekszem elfelejteni, és kényszerítem magamat erre.

– Azt gondolom, a Mester késik. – mondja Jakab, Alfeus fia.

– Térjünk vissza... – ajánlja Máté.

– Ó, álljunk meg itt a hídnál – mondja Bertalan.

Megállnak. De Jakab, Zebedeus fia és a másik Jakab, András és Tamás visszatérnek, és elgondolkozva nézik a földet, nézik a házakat. András elsápadva egy ház falára mutat, ahol vörösesbarna folt van a fehérre meszelt falon, és azt mondja:

– Vér! Talán a Mester vére? Már itt vérzett? Ó, mondjátok!

– És hogyan akarod, hogy megmondjuk mi, mikor közülünk senki sem követte Őt? – mondja Jakab, Alfeus fia szomorúan.

– De testvérem, és főleg János követték Őt...

– Nem azonnal. Nem azonnal. Azt mondta nekem János, hogy Malakiás házából fogva követték csak Őt. Itt nem volt vele senki sem. Senki közülünk... – Mondja Jakab, Zebedeus fia.

Elbűvölve néznek a nagy sötét foltra a fehér falon, amely kissé van csak a föld fölött, és Tamás megjegyzi:

– Még az eső sem mosta le. Még a jégeső sem, amely oly erősen esett ezekben a napokban, nem törte meg... Ha tudnám, hogy az Ő vére, lekaparnám erről a falról...

– Kérdezzük meg azokat, akik ebben a házban laknak. Talán tudják... – tanácsolja Máté, aki csatlakozott hozzájuk.

– Nem! Felismerhetnének minket, mint az Ő apostolait. Krisztus ellenségei lehetnek, és... – válaszolja Tamás.

– És mi még gyávák vagyunk... – fejezi be nagy sóhajtással Jakab, Alfeus fia.

Lassacskán mindnyájan ehhez a falhoz jönnek, és nézik. Arra megy egy asszony, aki a forrástól jön, friss víztől csöpögő kancsókkal. Megfigyeli őket. Leteszi a kancsókat a földre, és megkérdezi őket:

– Ezt a falon levő foltot nézitek? A Mester tanítványai vagytok? Annak látszotok nekem akkor is, ha megnyúlt az arcotok... és ha nem láttalak is titeket az Úr mögött, amikor erre ment, elfogatása után, hogy a halálba vezessék. Emiatt bizonytalankodok, mert egy tanítványnak, aki követi a Mestert a jó időkben, és tanítványnak tartja magát, és szigorúan néz azokra, akik hozzá hasonlóan nem készek arra, hogy mindent elhagyjanak a Mester követéséért, annak a rossz időkben is Mestere mögött kellene lennie. Legalábbis ennyit kellene tennie. És én nem láttalak titeket. Nem. Nem láttalak. És ha nem láttalak, az annak a jele, hogy én, szidoni asszony, követtem Azt, akit izraelita tanítványai nem követtek. De én egy jótéteményben részesültem tőle. Ti... Talán veletek sose tett jót? Furcsa ez számomra, mert ő jót tett a pogányokkal és a samaritánusokkal, a bűnösökkel és még a latrokkal is, örök életet adva nekik, ha többé nem tudta megajándékozni őket a testi étellel. Talán titeket nem szeretett? Akkor ez annak a jele, hogy rosszabbak voltatok a viperáknál és a tisztátalan hiénáknál, mert én igazán hiszem, hogy Ő szerette még a viperákat és a hiénákat is, nem azért mert olyanok, hanem mivel Atyja teremtette őket. Ez vér. Igen. Vér. Egy asszony vére, aki a nagy tenger partján élt. Egykor filiszteus terület volt, és a zsidók még kissé megvetik lakóit. Mégis ő értett ahhoz, hogy megvédje a Mestert egészen addig, míg férje megölte őt, oly nagy erővel vágva oda, hogy szétnyílt a koponyája, és agyveleje, vére a falra loccsant. Ebben a házban siratják most árvái. De ő egy jótéteményben részesült. A Mester meggyógyította férjét, aki tisztátalan volt rettenetes betegség következtében. És ő szerette ezért a Mestert. Annyira szerette, hogy meghalt érte. Megelőzte Őt Ábrahám kebelén, mondjátok ti. Annalia is megelőzte, és ha nem halt volna meg előzőleg, ő is értett volna ahhoz, hogy így haljon meg. Egy ott feljebb, egy anya is saját vérével mosta le az utat, a Mester megvédése miatt, amikor kegyetlen fia felhasította hasát. És egy öregasszony meghalt a fájdalomtól, amikor látta, hogy Ő megsebesülve és ütlegelés közben ment. Előzőleg Jézus visszaadta a látást fiának. És egy öregember, egy koldus meghalt, mert saját testével védte meg Jézust a követőktől, amelyeket feléje dobtak. Ti Úrnak hittétek Őt, nemde? Egy király vitézei meghalnak körülötte. Közületek azonban senki sem halt meg. Távol voltatok azoktól, akik Őt ütlegelték. Ő, nem! Egy meghalt. De nem a fájdalomtól. Nem a Mester megvédéséért. Először eladta Őt, majd megjelölte egy csókkal, és utána öngyilkos lett. Nem volt több tennivalója. Nem tudott tovább növekedni a gonoszságban. Tökéletes volt. Mint a Belzebub. A világ megkövezte volna őt, hogy eltávolítsa a földről. Én nem tudok felmenni a Templomba, mert fájdalmat érzek a bárányok és galambok miatt, amelyeket ott feláldoznak, de azt hiszem, lett volna bátorságom megkövezni őt, és nem féltem volna attól, hogy látom, miként tépik darabokra köveink... Ő tudta ezt, és megkímélte a világot a fáradságtól, amibe megölése került volna, és megkímélt minket attól, hogy megbosszuljuk az Ártatlant azzal, hogy hóhérai legyünk...

Megvetéssel néz rájuk. Megvetése mindinkább kinyilvánul, amint beszél. Nagy, fekete szemei olyanok, mint egy ragadozóé, miközben nézi a csoportot, amely nem tud, nem képes válaszolni neki... Utolsó szavait fogai között sziszegi:

– Fattyak! – és felveszi korsóit, és megalégedetten elmegy, hogy kiöntötte méltatlankodását a tanítványokra, akik elhagyták Mesterüket...

Ezek meg vannak semmisülve. Lehajtott fejjel állnak, karjuk erőtlenül csüng... Az igazság összetöri őket. Elmélkednek gyávaságuk következményein... Hallgatnak... Nem mernek egymásra nézni. Még János és a Zelóta is, akik ártatlanok ettől a büntől, úgy állnak, mint a többiek, talán a fájdalomtól, hogy így megalázva látják társaikat, és tehetetlenségük miatt, hogy meggyógyítsák az asszony őszinte szavai által okozott sebeket...

Az út már félhomályban van. A hold, későn kel fel ezekben a napokban, és azért gyorsan besötétedik. A csönd teljes. Nincs semmiféle zaj, sem emberi hang. Csak a Cedron patak csörgedezése hallatszik. Ezért amikor meghallják Jézus hangját, felriadnak, mintha valami félelmetes hangot hallottak volna. Pedig Ő nagyon szelíden szól hozzájuk:

– Mit csináltok ezen a helyen? Vártalak titeket az olajfák között... Miért szemlélitek a halott dolgokat, amikor az Élet vár rátok? Jöjjetek velem! – Úgy tűnik, hogy Jézus a Getszemáni felől jött hozzájuk. Megáll mellettük. Nézi azt a foltot, amelyre még mindig rámerednek a lesújtott apostolok, és azt mondja:

– Ez az asszony már a békét élvezi. Elfelejtette a fájdalmat. Nem tehet semmit gyermekeikért? Ellenkezőleg! Kétszer annyit tehet. És megszenteli őket, mert csak ezt kéri Istentől.

Jézus elindul. Csendben követik. De Jézus megfordul, és azt mondja:

– Miért mondjátok szívetekben: „És miért nem kéri férjének megtérését? Nem szent, ha gyűlöli őt.” Nem gyűlöli. Megbocsátott neki attól kezdve, hogy az megölte őt. De a Fény Országába belépett lélek bölcsen és igazságosan lát. Ő látja, hogy nincs megtérés és bocsánat férje számára. Azért oda fordítja imáját, ahol jót tehet vele. Nem az én vérem, nem. Pedig sok omlott ezen az úton is!... De ellenségeim léptei szétaposták, összevegyítették a porral és a szennyel, és az eső feloldotta és lemosta a porral együtt. De sok helyen még látszik... Mert annyi folyt belőle, hogy a lépések és a víz nem tudták könnyen eltörölni. Odamegyünk együtt, és látni fogjátok értetek ontott véreimet...

– Hová? Hová akarsz menni? Sírásod helyére? A pretóriumba? – kérdik.

János azt mondja:

– Klaudia eltávozott két nappal a szombat után, méltatlankodva és félve attól, hogy élettársával maradjon... A lándzsás mondta nekem. Klaudia nem vállalja a felelősséget élettársának tettéért. Mert ő figyelmeztette arra, hogy ne üldözzé az Igazat, mert jobb, ha az emberek üldözik őt, s nem a Magasságbeli, akinek a Mester a Messiása. És nincs itt Plautina és Lídia sem. Követték Klaudiát Cezáreába. És Valéria elment Johannával Béterbe. Ha ők itt lennének, be tudnánk oda lépni. De most... nem tudom... Hiányzik Longinus is, akit Klaudia kísérelőjéül vitt magával... – mondja János.

– Az a hely lesz, ahol te láttad a vérrel ázott füvet...

Jézus, aki elől megy, megfordul, és azt mondja:

– A Golgotára. Ott oly sok van véremből, hogy a por, hasonló a kemény, vastartalmú közethez. Oda mentem előttem...

– De az tisztátalan hely! – kiált fel Bertalan.

Jézus részvételteljesen mosolyog, és azt válaszolja:

– Jeruzsálemnek minden helye tisztátalan a kegyetlen bűn után; mégis ti csak azért nem mertetek kimenni, mert féltetek a tömegtől...

– Ott haltak meg mindig a gonosztevők...

– Én haltam meg ott. És mindörökre megszenteltem. Bizony, mondom nektek, hogy a világ végéig nem lesz szentebb hely annál, és oda vonzza majd a tömegeket az egész földről, minden korban, hogy megcsókolják azt a port. És valaki már megelőzött ott titeket. Nem félt a gúnytól és a bosszútól, sem attól, hogy megfertőzi magát. Pedig annak, aki megelőzött titeket, kétszeres oka volt rá, hogy ettől féljen.

– Ki az, Uram? – kérdi János, akit Péter könyökével ösztönöz, hogy kérdezze meg.

– Mária, Lázár nővére! Amint összegyűjtötte a virágokat, amelyekre rátapostam, amikor beléptem házába húsvét előtt, az öröm emlékeként, és szétosztotta azokat társainak, úgy most értett hozzá, hogy felmenjen a Kálváriára, és kezével vájja a földet, amely megkeményedett véremtől, és lemenjen terhével, és letegye azt Anyám ölébe. Nem félt. Úgy ismerték őt, mint „a bűnös nőt”, és mint a „nőtanítványt”. Attól sem félt, hogy megfertőzi magát azzal a földdel, amelyet ölébe összegyűjtött a Koponya-helyen. Vérem mindent megsemmisített, és szent az a föld, ahová hullt. Holnap, déli 12 óra előtt felmentek a Golgotára. Ott csatlakozom majd hozzátok... De aki véreimet akarja látni, íme, itt van. – Jézus a kis híd korlátjára mutat. – Itt megütötték számat, és vérezni kezdett... Számból csak szent és szeretetteljes szavak jöttek ki. Akkor miért ütötték meg, és miért nem volt itt az orvos csókjával?...

Belépnek a Getszemániba. De Jézusnak először ki kell nyitnia egy zárat, amely most elzárja a bejáratot az Olajfák kertjébe. Egy új zár. Az erős, magas, hegyekben végződő palánkon egy erős, új zár van. Jézusnak van hozzá kulcsa, amely oly új, hogy acélként csillog. Kinyitja a zárat a Fülöp által meggyújtott ág világánál, mivel már beesteledett.

– Nem volt itt... Miért?... – suttogják egymás között, megfigyelve a kerítést, amely elszigeteli a Getszemánit. – Bizonyára Lázár nem akar többé senki mást látni itt. Nézzétek ott! Kövek, téglák és mész. Most fából van, később fal lesz...

Jézus odaszól nekik:

– Jöjjetek! Ne törődjétek a holt dolgokkal, mondom nektek. Íme! Itt voltatok... És itt vettek körül és fogtak el, és ti onnan menekültetek el... Ha ez a kerítés akkor itt lett volna... Meggátolt volna titeket gyors menekülésetekben. De hogyan gondolhatta Lázár, aki követésemre vágyott, míg ti menekülni vágytatok, hogy ti el fogtok menekülni? Először én szenvedtem. És meg akarom szüntetni ezt a szenvedést. Csókolj meg, Péter!...

– Nem, Uram! Nem! Júdás cselekedete, itt, ugyanabban az órában, nem! Nem, nem!

– Csókolj meg! Szükségem van arra, hogy ti őszinte szeretettel tegyétek azt, amit Júdás képmutató módon művelt. Utána boldogok lesztek. Boldogabbak leszünk. Én és ti. Jöjj, Péter, csókolj meg!

Péter nemcsak megcsókolja. Könnyeivel mossa az Úr arcát, és utána visszavonul, eltakarva arcát, és a földre ülve sír. A többiek egymás után megcsókolják Őt ugyanazon a helyen. Ki többé, ki kevésbé könnyezik közben...

– És most menjünk! Mindnyájan együtt. Itt elváltatok tőlem azon az estén, miután megerősítettem titeket Testemmel, néhány órával előtte. De azonnal elestetek. Sose felejtsetek el, mennyire gyengék voltatok, és hogy Isten segítsége nélkül egy óráig sem tudtatok hűségesek maradni. Íme! Itt mondtam azoknak, akik a legerősebbeknek hitték magukat, hogy virrasszanak. Oly erőseknek hitték magukat, hogy inni akartak kelyhemből, és haláluk árán sem akartak megtagadni engem. És itt hagytam őket, figyelmeztetve, hogy imádkozzanak... Itt hagytam őket, és ők aludtak. Ne felejtsetek el, és tanítsátok, hogy elalszik és elfoghatják azt, akit Jézus elhagy, ha nem tartja fenn vele a kapcsolatot az imában. Ha nem ébresztettem volna fel titeket, megölhettek volna álmotokban és emberi gyengeségtől terhesen jelentetek volna meg Isten ítélőszéke előtt. Jöjjetek még... Íme! Engedd le az ágot, Fülöp! Íme! Aki látni akarja véremet, idenézzen! Itt, a legnagyobb aggodalomban, amely a halálhoz volt hasonló, vért izzadtam. Nézzétek!... Annyit, hogy megkeményedett tőle a föld, és még vörös a fű, mert az eső nem tudta feloldani a virágszálakon és pártákon megszáradt vért. Íme! Ide támaszkodtam és itt lebegett az Úr angyala, hogy megerősítsen engem akaratomban, hogy megtegyem Isten Akaratát. Mert ne felejtsetek el, ha mindig meg akarjátok tenni Isten akaratát, ott, ahol a teremtmény nem tud kitartani, jön Isten angyalával, hogy támogassa a kimerült hóst. Amikor aggódtok, ne féljétek attól, hogy gyáván elestek vagy megtagadtok, ha kitartotok annak akarásában, amit Isten kíván tőletek. Isten hatalmas hőské tesz titeket, ha hűségesek maradtok az Ő akaratához. Ne felejtsetek el! Ne felejtsetek el! Mondtam nektek egyszer, hogy a pusztában a kísértés után angyalok jöttek segíteni. Most tudjátok meg, hogy itt is, a végsőig menő kísértés után egy angyal jött segítségemre. És így lesz veletek és mindazokkal, akik híveim lesznek. Mert, igazán mondom nektek, hogy ti is részesültök abban a segítségben, amiben én részesültem. Én magam fogom azt elnyerni számotokra, ha az Atya az ő szeretetteljes igazságosságában már nem tenné meg. De a ti szenvedésetek mindig kevesebb lesz, mint az enyém... Üljetek le! Keleten feljön a hold. Világít nekünk. Nem hiszem, hogy ezen az éjszakán aludnátok, jóllehet még mindig csak emberek vagytok. Nem. Nem fogtok aludni, mert belépett lelketekbe egy tényező, amely előzőleg nem volt ott. A lelkiismeret furdalás. Gyötrelmes, igaz. De segít abban, hogy magasabb fokra jussatok, akár a jóban, akár a rosszban. A kerióti Júdásban, aki eltávolodott Istentől, a csüggedést és a kárhozatot okozta. Bennetek, akik sose távolodtatok el Istentől – erről biztosítalak titeket, mert nem volt teljesen

szándékos és tudatos bennetek az, amit tettetek – azt a bizalomteljes bűnbánatot hozza létre, amely bölcsékké és igazságosakká tesz titeket. Maradjatok ott, ahol vagytok! Én elmegyek oda, egy kőhajításnyira a hajnalt várva.

– Ó, ne hagyj el minket, Urunk! Te mondtad, mik vagyunk, tőled távol! – könyörög András térdénállva, kitárt karokkal, mintha alamizsnát kérne.

– Lelkiismeret furdalást éreztek. Az jó barátja a jóknak.

– Ne távozz el, Urunk! Azt mondtad, hogy együtt fogunk imádkozni... – könyörög Tádé, aki többé nem mer rokonaként bánni a Feltámadottal, hanem kissé meghajolva áll, tiszteletét kifejezve.

– Hát az elmélkedés nem a legtevékenyebb ima? És nem adtam nektek anyagot a szemlélődésre és elmélkedésre, amikor csatlakoztam hozzátok az úton, és igazán szent érzelmeket keltem szívetekben? Ez az imádság, emberek: kapcsolatba kerülni az Örökkévalóval és azokkal a dolgokkal, amelyek hozzásegítik a lelket, hogy messze túlhaladják a földet. Az Isten tökéletességéről és az ember nyomorúságáról való elmélkedés felkelti az akaratban a szeretetteljes vagy az engesztelő, és mindig az imádó érzelmeket még akkor is, ha egy büntetésen vagy bűnön elmélkedik valaki. A rossz és minden a végcélt szolgálja, ha értenek felhasználásához. Sokszor mondtam ezt nektek. A bűn csak akkor gyógyíthatatlan pusztulás, ha nem követi a bűnbánat és az elégtétel. Ellenkező esetben a szív bűnbánata erős mészként megerősíti az életszentség alapját, amelyen a jó elhatározások a kövek. Össze tudjátok tartani a köveket mész nélkül? Nélküle a ragyogó márványok és a csiszolt kövek nem maradnának együtt, hogy egy épületet alkossanak.

Jézus el akar indulni.

János, akinek testvére és a másik Jakab, Péterrel és Bertalannal együtt csendesen mondtak valamit, feláll és követi Őt, azt mondván neki:

– Jézus, Istenem! Reméltük, hogy veled együtt elmondjuk imádat Atyádhoz. A te imádat. Nemigen érezzük, hogy megbocsátottál nekünk, ha nem engeded, hogy elmondjuk azt veled együtt. Oly nagy szükségét érezzük!

– Ahol ketten egyesülnek az imában, ott vagyok közöttük. Mondjátok el egymás között az imát, és köztetek lesznek.

– Ah! Te többé nem tartasz méltónak minket arra, hogy veled imádkozzunk! – kiált fel Péter, az isteni vértől pirosuló fűbe rejtve arcát, nagy sírás közepette.

Jakab, Alfeus fia felkiált:

– Szerencsétlenek vagyunk test... Uram! – Gyorsan „Uram”-ot mond „testvérem” helyett.

Jézus ránéz, és azt mondja:

– Miért nem nevezel testvérednek, te, vérrokonom? Testvére vagyok minden embernek, és neked kétszeresen, háromszorosan, mint Ádám fiának, mint Dávid fiának, és mint Isten fiának. Fejezd be szavaidat!

– Testvérem, Uram, boldogtalanok és ostobák vagyunk, te tudod, és a megaláztatás, amelyet érzünk, még ostobákká tesz minket. Hogyan mondhatjuk el lélekkel imádat, ha nem értjük értelmét?

– Mennyiszer elmagyaráztam nektek, mintha kiskorú gyermekek lettetek volna! De nyakasabbak vagytok, mint a legszórakozottabb tanuló, és nem jegyeztétek meg szavaimat!

– Igaz! De most gyötrődik elmém amiatt, hogy nem értettük meg téged... Ó, semmit sem értettünk meg! Én bevallom azt mindnyájunk nevében! És még mindig nem értünk meg jól téged, Uram! De kérlek téged, segíts rajtunk. Te a nagy rabbinak sugalltad, hogy keresztel lábánál kikiáltta Izrael makacosságát. És te, a mindenütt jelenlevő Isten, akit Isten Lelke kiszabadított a test börtönéből, hallottad ezeket a szavakat: „Az évszázadokon keresztül tartó lelki vakság uralkodik a belső látás felett”, és kért téged: „Hatolj be, ó, Szabadító, ebbe gondolatba, amelyet a külsőségek rabságban tartanak!” Imádozt és imádatra méltó Jézusom, aki megmentettél minket az eredeti bűntől, magadra véve bűneinket, és elégetve azokat tökéletes

szereteted tüzeiben, vedd, égesd el értelmünket is, nekünk, makacs izraelitáknak, adj új értelmet, olyant, mint amilyen a most született gyermeké, töröld el emlékeinket és töltsd el értelmünket a te bölcsességeddel! Ezekben a rettenetes napokban a múltnak oly sok dolga meghalt veled együtt. De most, hogy feltámadtál, add, hogy új gondolkozásmód szülessék bennünk. Teremts belénk új szívet és új értelmet, Uram, és akkor megértünk téged – kéri János.

– Nem rám vár ez a feladat, hanem Arra, akiről beszéltem nektek az utolsó vacsorán. Minden szavam elvész teljesen vagy részben a ti gondolatotok szakadékában, vagy pedig bezárva marad lelketekben. Csak a Vigasztaló, amikor majd eljön, húzza ki majd szakadékokból szavaimat, és érteti meg veletek azok szellemét.

– De te árasztottad azokat belénk – veti ellen a Zelóta.

– De te azt mondtad, hogy amikor elmész az Atyához, Ő, az Igazság Lelke eljön – veti ellen egyszerűen a Zelóta és Máté.

– Mondjátok meg nekem: Amikor egy gyermek megszületik, van lelke?

– Biztos, hogy van! – válaszolják mindnyájan.

– De ez a lélek birtokolja Isten kegyelmét?

– Nem. Az eredeti bűn megfosztja őt a kegyelemtől.

– És a lélek és a kegyelem honnan jönnek?

– Istentől!

– Akkor Isten miért nem adja meg egyenesen a léleknek a kegyelmet?

– Mert Ádámot megbüntette, és minket őbenne. De most, hogy te Megváltóvá lettél, így lesz.

– Nem. Nem lesz így. Az emberek mindig tisztátalan lélekkel születnek, amelyet Isten teremt, és amelyet Ádám öröksége beszennyez. De egy szertartás által, amelyet egy más alkalommal megmagyarázok nektek, az ember lelke újjáéled a kegyelem számára, és az Úr Lelke birtokába veszi. Ti pedig, akiket János vízzel megkeresztelt, meg lesztek keresztelve tűzzel Isten hatalma által. És akkor igazán bennetek lesz az Isten Lelke. És a Mester, akit az emberek nem tudnak üldözni sem elűzni, bensőtökben megmondja nektek szavaim értelmét, és sok más oktatásban is részesít titeket. De még nincs bennetek Mesterként az Igazság Lelke.

– Rendben van, legyen így. A maga idejében majd eljön. De addig is éreztesd velünk bocsánatodat! Légy Mesterünk, Uram! Még, még, mert te mondtad, hogy meg kell bocsátani hetvenszer hétszer – erősködik János, és ezzel fejezi be – ő; aki mindig a leginkább bízik és szeret – s kezeibe meri venni Jézus balkezét, amelyen a holdfény megvilágítja a szög helyét: – Te, aki az örök Világosság vagy, ne engedd meg, hogy szolgálád a sötétben maradjon! – és könnyedén megcsókolja ujjainak hegyét. Jézus ujjai még mindig kissé be vannak görbülve, mint azé, aki megsebesült és meggyógyult, de akinek idegszállai még kissé össze vannak húzódva.

– Jöjjetek! Menjünk feljebb, és mondjuk együtt az imát – egyezik bele Jézus, kezét János kezeiben hagyva, miközben már a Getszemáni legmagasabb helye felé megy.

Itt is látszik már a Lázár által elhatárolt kerítés munkálata. Már magas falat emeltek az ösvény mellett, amely a Getszemáni határát képezte.

Jézus kitarja kezét, amint imáinál szokta, és elkezd:

– Miatyánk, aki a mennyekben vagy. – Félbeszakítja, és megmagyarázza: – Mivel Atya, bebizonyította nektek, hogy megbocsátott. Melyik Úr, aki nem Atyátok, nem büntetett volna meg titeket, akiknek a tökéletességre kell törekednetek, és akiket annyi jótéteményben részesített, s akik, mint magatok mondjátok, alkalmatlanok vagytok a küldetésre. Én nem büntetlek meg titeket. Az Atya sem büntetett meg titeket. Azért, mert a Fiú azt teszi, amit az Atya tesz, és amit a Fiú tesz, azt teszi az Atya is, mivel mi egyetlen Istenségben egyesülünk a Szeretetben. Én az Atyában vagyok, és az Atya velem van. Az Ige mindig Istennél van, aki öröktől való. És az Ige az örökkévalóságtól fogva jelen van Isten mellett, és Isten, mint az Isten, mivel az isteni Gondolat Igéje.

Amikor tehát elmegyek, így fogok imádkozni az Atyához, az én és a ti Atyátokhoz, mert testvérek vagyunk, én az elsőszülött, ti a kistestvérek. Lássátok engem mindig Atyámban és a ti Atyátokban. Lássátok az Igét, aki „Mesteretek” volt, és aki a halálig és azon túl is szeretett titeket, önmagát hagyva nektek eledelül és italul, hogy ti bennem legyetek és én tibennetek, mivel kemény a számkivetés. És hogy utána én és ti az Országban legyetek, amelyért imádkozni tanítottalak titeket: „Jöjjön el a te Országod”, miután kértétek, hogy cselekedetetek szentelje meg az Úr nevét, megdicsőítve a földön és az égben. Nem lenne számotokra Ország az égben, és azok számára, akik hisznek, mint ti, ha előzőleg nem akarnátok Isten Országát magatokban Isten törvényének igazi gyakorlata által, és az én szavaim szerinti igaz élet által. Szavaim tökéletesítették a Törvényt, a választottak Törvényét a kegyelem idejében. Azok a választottak, akik a mózesi idők polgári, erkölcsi és vallási törvényein túl már Krisztus idejének lelki Törvényében élnek.

Ti látjátok, mit jelent Isten közelében lenni, de anélkül, hogy Isten lenne bennetek; mit jelent hallani Isten igéjét, de nem élni gyakorlatilag szerinte. Minden helytelen cselekedetet azáltal visznek végbe, hogy Isten csak közelükben van, de nem a szívükben, ismerik szavait, de nem engedelmessé válnak neki. Minden! Minden ezért van. A szellemi korlátoltság és a büntények, az istengyilkosság, az ámulás, a kínzások, az Ártatlan halála és az Ő Káinjáé, mind emiatt történt. Pedig kit szerettem annyira, mint Júdást. Neki azonban nem voltam én, az Isten a szívében. És ő az elkárhozott istengyilkos, végtelenül bűnös, mint izraelita és mint tanítvány, mint öngyilkos és mint istengyilkos, s ezenkívül hét főbűne és minden más bűne miatt.

Most könnyebben birtokolhatjátok magatokban Isten Országát, mert elértem számotokra halálom által. Szenvedésemmel visszavásároltam nektek. Ne felejtsetek el! És senki se tapossa lábbal a kegyelmet, mert az egy Istennek életébe és vérébe került. Legyen azért bennetek a kegyelem által az Isten Ország, emberek; legyen a földön az Egyház által, legyen az égben a boldog nép által, akik Istennel szívükben éltek, egyesülve a Testtel, amelynek Krisztus a Feje, egyesülve a Szőlőtővel, amelynek minden keresztény egy vesszeje. Ők megérdemlik, hogy Annak az Országában nyugodjanak, aki által minden lett. Én vagyok az, aki hozzátok beszélek, és aki önmagamat adtam oda az atyai Akaratnak, hogy minden beteljesedjék. Azért én minden képmutatás nélkül tudlak tanítani titeket. Azt kell mondanotok: „Legyen meg a te akaratod a földön, amint a mennyben.” Amint én megtettem az Atya akaratát, amit még a barátok, a növények, a virágok, Palesztina kövei, testem sebei és egy egész nép meg tud mondani.

Tegyetek úgy, amint én tettem. Egészen a végletekig. A kereszthalál, ha Isten azt akarja. Mert, ne felejtsetek el, én megtettem, és nincs az a tanítvány, aki nálam jobban rászolgált az irgalmasságra. Mégis én szenvedtem legtöbbet. Engedelmeskedtem állandó lemondásokkal. Ti tudjátok. Még jobban megértitek a jövőben, amikor hasonlóká lesztek hozzám, s isztok egy kortyot kelyhemből... Gondoljatok állandóan erre: „Az Atya iránti engedelmisségével Ő megváltott minket.” És ha megváltók akartok lenni, tegyétek azt, amit én tettem. Lesz, aki megismeri még a keresztet is, akit megkínóznak a zsarnokok, aki gyöttrődik a szeretet miatt, az égből való számkivetés miatt, amelybe csak hosszú élet után tud felmenni. Mindenben tegyétek azt, amit Isten akar. Fontoljátok meg, hogy a halál gyötrelme vagy az élet gyötrelme ugyanaz Isten szemében, ha vidám engedelmisséggel vártok, pedig szeretnétek meghalni, hogy oda jöjjetek, ahol én vagyok. Ez az Ő akarata, azért szent.’

„Add meg nekünk mindennapi kenyerünket!” Napról-napra, órától-órára. Ez hit. Ez szeretet. Ez engedelmisség. Ez alázatosság. Ez remény. Egy napra kérni kenyeret, és elfogadni úgy, amilyen. Ma édes, holnap keserű, sok, kevés, fűszeres vagy hamus. Mindig olyan, ami igazságos. Isten adja azt, aki Atya. Azért jó.

Egy más alkalommal beszélek majd nektek a másik Kenyerről, amelyet üdvös lenne mindennap enni, és amelyért üdvös lenne kérni az Atyát, hogy adja nektek. Mert jaj annak a napnak és annak a helynek, ahol az emberek akarata miatt hiányozni fog! Látjátok most, hogy az emberek mily hatalmas erővel viszik végbe sötét tetteiket. Kérjétek az Atyát, hogy védje meg

Kenyerét; és adja nektek. Annál inkább adja, minél inkább meg akarja a sötétség fojtani a Világosságot és az Életet, mint nagypénteken tették. A második nagypénteket nem követné a feltámadás. Ne felejtsetek el! Ha az Igét nem tudják többé megölni, még megölhetik tanítását, és kiolthatják sokakban a szabadságot és az akaratot, hogy szeressék Őt. De akkor az Élet és a Világosság is megszűnik az emberek számára. És jaj annak a napnak! Például szolgál számotokra a Templom. Emlékezzetek vissza, azt mondtam: „nagy hullá”.

„Engedd el adósságainkat, amint mi elengedjük azokat a mi adósainknak.”

Bűnösök vagytok mindnyájan. Legyetek kedvesek a bűnösökhöz! Emlékezzetek vissza szavaimra: „Miért látod meg a szálkát testvérednél, ha előbb nem veszed ki a gerendát saját szemedből?” A Lélek, akit belétek öntöttem, a rendelkezés, amit nektek adtam, képessé tesz titeket arra, hogy Isten nevében megbocsássátok felebarátaitok vétkeit. De hogyan tudnátok megtenni, ha Isten nem bocsátja meg azokat nektek? Erről más alkalommal beszélek majd nektek. Most csak annyit mondok: bocsássatok meg annak, aki megbánt titeket, hogy ti is bocsánatot nyerjete, és jogotok legyen feloldozni, vagy elítélni. Aki bűn nélkül van, az teljesen igazságosan megteheti. Aki nem bocsát meg, és bűnben van, és tetteti a megbotránkozást, az képmutató és a pokol vár rája.

„Ne vígy minket kísértésbe, hanem szabadíts meg a gonosztól!” Íme az alázatosság, a tökéletesség alapköve. Igazán mondom nektek, áldjátok azokat, akik megaláznak titeket, mert azt adja nektek, amire szükségetek van a trónushoz.

Nem. A kísértés nem káros, ha az ember alázatosan áll az Atya közelében, és kéri Őt, hogy ne engedje meg fölötte a Sátán, a világ és a test diadalát. A boldogok koronáit a legyőzött kísértések drágakövei díszítik. Ne keressétek a kísértéseket! De ne legyetek gyávák, amikor jönnek! Alázatosan, és azért erőteljesen kiáltsatok Atyámhoz és a tiétekhez: „Szabadíts meg a gonosztól”, és legyőzitek a gonoszt. És igazán megszentelitek Isten nevét cselekedeteitekkel, amint a kezdetben mondtam, mert mindenki, aki lát titeket, azt mondja: „Van Isten, mert ők Istenből élnek, oly tökéletesen viselkednek”, és Istenhez jönnek, megnövelve az Isten Országá polgárainak számát.

Térdeljete le, és megáldalak titeket, és áldásom megnyitja elméteket az elmélkedéshez.

Letérdelnek a földre, és Ő megáldja őket, és eltűnik, mintha a holdfény szívta volna fel.

Kis idő múlva az apostolok felemelik csodálkozó tekintetüket, mivel nem hallják többet, és látják, hogy Jézus eltűnt. Félelmükben a földre borulnak, mint évszázadok óta teszik az izraeliták, amikor felfogják, hogy kapcsolatba kerültek az Istennel, aki az égben van.

A Golgotán

Jeruzsálemet már perzseli a déli nap. Az utcák néptelenné válnak a hőség miatt. Akinek mégis kint kell járnia, félig behunyt szemmel teszi, mert a napfény vakító. Igyekeznek az árnyékban menni, s gyorsan haladnak át a napsütötte részeken.

Így mennek az apostolok is, törölgetve az izzadságot arcukról és nyakukról a fejüket borító kendővel.

De amikor kiérnek a városból a poros útra, megszűnik a házak boltíveinek árnyéka, s úgy érzik magukat, mintha kemencében lennének. A falakon kívül folyó pataokban alig csörgedezik egy gyenge vízer. Isznak belőle, és belemártják fejkendőjüket, megmossák fejüket és arcukat. De ez a víz is meleg és piszkos. Utána ingadozva mennek tovább a hőségben.

– Ha Ő nem tesz csodát, napszúrást kapunk! – mondja Péter.

– Igen. Szívem a torkomban dobog – erősíti meg Máté.

Bertalan nem beszél már. Részegnek látszik. János megfogja őt könyökénél és támogatja, mint a kegyetlen pénteken tette az Anyával. És vigasztalja:

– Hamarosan lesz egy kis árnyék. Ott, ahová az Anyát vezettem. Ott majd megpihenünk.

Mind lassabban mennek... Elérkeznek a sziklához, ahol Mária állt. Valóban ott van egy kis árnyék, de a levegő nem mozdul és forró.

– Legalább volna itt egy szál ánizs vagy egy mentalevél, egy fűszál! Szám olyan, mint a tűz mellé tett pergament. De semmi sincs! Semmi! – nyög Tamás, akinek erei kidagadnak nyakán és homlokán.

– Odaadnám hátralevő életemet egy csepp vízért – mondja Jakab, Zebedeus fia.

Júdás Tádé sírásban tör ki, és azt kiáltja:

– Szegény testvérem, mennyire szenvedtél! Mondta... mondta, emlékeztek, hogy meghalt a szomjúságtól! Ó, most felfogom. Nem fogtam fel szavainak jelentését. Szomjan halt! És míg inni tudott volna, nem volt, aki egy korty vizet adott volna neki! És lázas volt, a napsütésen kívül!

– Johanna hozott neki üdítő italt... – mondja András.

– Nem tudott már inni! Nem tudott többé beszélni... Amikor ott, tíz lépésre tőlünk találkozott Anyjával, csak annyit tudott mondani: „Mama!” és nem tudta megcsókolni, annak ellenére, hogy Cirenei Simon már átvette tőle keresztjét. Szája széle kemény volt a sebektől, égett... Ó, jól láttam a katonák sorfala mögött! Mert én nem tudtam odamenni. Ha tudtam volna, én vettem volna át keresztjét, de nem engedtek át! Félték tőlem... és a tömegtől, amely meg akart kövezni minket... Nem tudott beszélni... sem inni... sem csókolni... Nem tudott mást tenni, csak nézni fájdalmas szemével a vércsomók mögül, amely homlokáról lefolyt!... El volt szakadva ruhája térdénél, és látszott térdén a nyitott, vérző seb... Kezei fel voltak dagadva és sebezve... Sebes volt álla és fél arca... A kereszt sebet vajt vállán, amely már tele volt nyílt sebekkel az ütlegelésektől... Derekára kötelet kötöttek... Haja összecsomósodott a vértől, amely a tövises miatt folyt...

– Hallgass! Hallgass! Nem tudlak hallgatni! Kérlek, és megparancsolom! – kiált Péter, akin látszik, hogy gyötrődik.

– Nem tudsz engem hallgatni?! Nem tudtok engem hallgatni?! De nekem látnom kellett, és éreztem görcseit! És az Anyáét? És az Anyának?

Sóhajtvá lehajtják fejüket, és tovább mennek... Nem panaszkodnak többé maguk miatt. Inkább sírnak Krisztus fájdalmait átérezve.

Íme, a csúcs. A kis téren úgy érzik, mintha tüzes lapon lennének.

– Jöjjetek! Menjünk fel oda! A százados itt megengedte nekem, hogy idejöjjenek. Azt hitte, Mária fia vagyok. Az asszonyok ott álltak. És itt a pásztorok. És ott a zsidók... – János megmutatja a helyeket, és ezzel fejezi be: – De a tömeg ott lent volt, a lejtőkön, egészen az útig.

A falakon és a falak mellett levő teraszokon is álltak. Ameddig csak a szem ellátott. Csak akkor láttam ezt, amikor a nap kezdett elsötétedni. Előzőleg olyan volt, mint most, és nem tudtam látni...

Valóban Jeruzsálem remegő délibábnak látszik a napfényben. Az erős napsütés mintegy fátylat húz a szem elé. És János folytatja:

– Mária, Lázár nővére mondta, hogy látta a villámoktól felgyújtott, megfeketedett házakat. A legbűnösebbek házeit... Íme, itt volt Longinus, és itt Mária és én. És itt volt a bűnbánó lator keresztje, és ott a másiké: És itt vetettek kockát a ruhákért. És itt esett össze az Anya, amikor Ő meghalt... és innen láttam a Szív átdöfését (János halottápadt lesz), mert itt volt az Ő keresztje. – Letérdel a földre, imádvá. Mindnyájan a földre borulnak, és megcsókolják, könnyeikkel áztatva.

János áll fel először, és szeretetteljesen folytatja a kegyetlen beszámolót. Nem érzi többé a nap tüzeit... Senki se érzi többé... Elmondja, miként utasította vissza Jézus az epével kevert bort, miként vetkőzött le és övezte fel magát Anyjának fátylával, mily sok seb borította a durva megostoroztatástól, miként feküdt rá a keresztre, és kiáltott fel az első szög beverésekor, de utána csendben szenvedett, nehogy Anyja túlságosan gyötrődjék. Miként feszítették ki kötelekkel kezét, hogy elérjék a másik lyukat, és miután egészen felszögezték, megfordították a keresztet, hogy behajtsák a szegek végét, s a kereszt súlya ránehezedett a Vértanúra, akinek hallani lehetett nehéz lélegzését. Utána megfordították, és a gödörhöz vonszolták, és ott felállították a keresztet, a test súlya alatt a kéz sebei kitágultak, a töviskorona tépte a fejét. Jézus szavai a mennyei Atyához, bocsánatkérése megfeszítői számára, a bűnbánó latorhoz, Anyjához és Jánoshoz intézett szavai. József és Nikodémus megérkezése, Mária Magdolna bátorsága, az aggódó kiáltás az Atyához, aki elhagyja, a szomjúság, az epével kevert ecet, a végső haláltusa, elhaló hangja Anyjához, vele való beszéde, Istenre hagyatkozása, és a rettenetes, utolsó görcs és a kiáltás, amely megremegtette a világot, és Mária kiáltása, amikor látta, hogy meghalt...

– Hallgass! Hallgass! Hallgass! – kiáltja Péter, s olyannak látszik, mintha őt járta volna át a lándzsa. A többiek is kiáltoznak: – Hallgass! Hallgass!...

– Semmit sem kell már mondanom. Az áldozat elvégeztetett. A temetés... gyötrelem volt számunkra, de már nem az Ő számára. Csak az Anya fájdalma az, aminek jelentősége volt akkor.

A mi fájdalmunk! Talán rászolgált fájdalmunk a részvétre? Ajándékozzuk Neki együttérzésünket, ahelyett, hogy magunknak remélnénk szánalmat. Mi túlságosan óvakodtunk a fájdalomtól, fáradozástól és az elhagyatottságtól, mindent átengedtünk Neki, egyedül Neki.

Bizony méltatlan tanítványai voltunk, akik azért a boldogságért szerették Őt, hogy élvezhetik szeretetét, és büszkeségből, hogy majd birodalmának nagyjaivá lesznek. Azonban fájdalmában már nem tudtuk szeretni... De többé nem szabad így lennie! Itt, itt kell megesküdnünk arra, hogy sosem fog újra megtörténni. Itt, mert ez itt egy oltár, melynek látványa magasztos ég és föld előtt. Mármost Őt illeti meg az öröm, és minket a kereszt. Ezt óhajtjuk megfogadni. Csak így adhatjuk vissza a békét lelkünknek. Itt halt meg a Názareti Jézus, a Messiás, az Úr, azért, hogy Megmentőnk és Megváltónk legyen. Itt kell meghalnia az embernek, korábbi ember voltunknak és kell megszületniük az új igaz tanítványoknak.

Emelkedjete fel! Jézus Krisztus szent nevére megesküszünk, hogy elfogadjuk Jézus tanítását, és készek vagyunk a világ megváltásáért mi is meghalni. – János olyan, mint egy szeráf. Gesztikulálás közben lecsúszik fejfödője, és szőke haja ragyog a napfényben. Feláll egy kavics halomra, talán éppen arra, amellyel a lator keresztjét rögzítették. Széttárt karjaival önkéntelenül Jézusnak tanítása közbeni, vagy mindenekelőtt azt a testtartását vette fel, mellyel a kereszten függött.

A többiek gyönyörködnek Jánosban, aki oly szép, oly átszellemült és oly fiatal, és bár mindannyiuk közül ő a legfiatalabb, lélekben oly gazdag. A Kálvárián elérkezett a tökéletes korba... Nézik őt, és azt kiáltják:

– Megesküszünk rá!

– Imádkozzunk akkor, hogy az Atya erősítse meg eskünket: „Miatyánk, aki a mennyekben vagy...

A tizenegy hang kórusa biztos, mind biztosabb, ahogy haladnak az imában. Péter mellét veri, miközben mondja: „engedd el nekünk adósságainkat”, és mindnyájan letérdelnek, amikor elérkeznek az utolsó könyörgéshez: „szabadíts meg a gonosztól!” A földre hajolva maradnak, elmélkedve...

Jézus köztük van. Nem láttam, mikor és honnan jelent meg. Valószínűleg a hegy járhatatlan, meredek oldala felől jött. A nagy déli napfényben ragyog a szeretettől, és azt mondja:

– Aki bennem marad, annak a Gonosz nem tud kárt okozni. Igazán mondom nektek, hogy azok, akik egyesülve tudnak maradni velem a Magasságbeli Teremtő szolgálatában, akinek vágya, hogy minden ember üdvözljön, azok ki tudják űzni az ördögöket, ártalmatlanná tudják tenni a mérges csúszómászókat, át tudnak menni a tűzön anélkül, hogy a lángok ártanának nekik, egészen addig, amíg Isten akarja, hogy a földön maradjanak Őt szolgálva.

– Mikor jöttél, Urunk? – kérdezik lehajtott fejjel, még mindig térden állva.

– Eskütök hívott engem És most, most hogy apostolaim lába taposta ezt a földet, szálljatok le gyorsan a városba, a vacsora termébe. Este elindulnak az asszonyok Galileába Anyámmal. Te és János velük mentek. Ott mindenkit együtt találunk majd a Tábor-hegyén – mondja a Zelótának és Jánosnak.

– Mikor, Urunk?

– János tudni fogja, és megmondja majd nektek.

– Itt hagysz minket, Urunk? Nem áldasz meg minket? Annyira szükségünk van áldásodra!

– Itt és a vacsora termében áldásomat adom rátok. Boruljatok le!

Megáldja őket, és a nap sugara körülveszi, mint az átváltozásnál, de itt elrejtíti őt. Jézus nincs ott többé.

Felemelik fejüket. Többé nincs ott semmi, csak az égő föld...

– Keljünk fel, és menjünk! Elment! – mondják szomorúan.

– Mindig rövidebb ideig marad közöttünk!

– De ma elégedettebbnek látszott, mint tegnap este. Nem így tűnt neked, testvérem? – kérdezi Tádé Jakabot.

– Megelégedetté tette eskünk. Áldott vagy te, János, aki ezt kívántad tőlünk! – mondja Péter, átölelve Jánost.

– Reméltem, hogy Ő beszélni fog szenvedéséről! Miért kívánta, hogy idejőjjünk, ha utána nem mondott semmit – mondja Tamás.

– Majd megkérdezzük tőle ma este – szól András.

– Igen. De most menjünk! Hosszú az út és szeretnénk egy kissé Máriával lenni, mielőtt elmegy – mondja Jakab, Alfeus fia.

– Egy másik kedves dolog, aminek vége lesz! – sóhajt fel Tádé.

– Árvák maradunk! Hogyan fogjuk elviselni?

Jánoshoz és a Zelótához fordulnak, és szavukból kiérződik az irigység:

– Ti legalább az Anyával mentek! És mindig vele maradtok.

János egy mozdulatot tesz, mintha azt mondaná: „Így van.” De ők, akiknek irigysége nem rosszindulatú, hanem jó, azonnal megvallják: „És ez igazságos. Mert te vele voltál, te pedig engedelmségből mondtál le arról, hogy ott legyél. Mi...”

Elindulnak lefelé. De amint egy alsóbb tereckére érnek, látnak egy asszonyt, aki a meredek úton jön, és szó nélkül elmegy mellettük, a tetőre igyekezve.

– Más valaki is ide jön! Nemcsak Mária! De mit csinál? Sír, keresgélve a földön. Elvesztett talán valamit azon a napon? – Nem látják, ki az asszony, mert sűrű fátyol fedi arcát.

Tamás erős hangon megkérdezi tőle:

- Asszony, mit vesztettél el?
- Semmit. Keresem az Úr keresztjének a helyét. Testvérem haldoklik, és a jó Mester nincs többé a földön... – sír fátyla alatt. – Az emberek kivetették Őt!
- Feltámadt, asszony. Mindörökké létezik.
- Tudom, hogy mindörökké létezik. Mert Isten, és Isten nem pusztul el. De nincs többé köztünk. A világ nem akarta Őt, és Ő eltávozott. A világ megtagadta Őt, még tanítványai is elhagyták, mintha lator lett volna, és Ő elhagyta a világot. És jövök, hogy keressek egy kicsit véréből. Hiszem, hogy ez meggyógyítja testvéremet. Inkább, mint tanítványainak kézzrátétele, mert nem hiszem többé, hogy ők képesek csodákat tenni, miután hűtlenek voltak:
- Az Úr kis ideje itt volt, asszony. Ő feltámadt lélekben és testben és még köztünk van. Áldásának illata még rajtunk van. Nézd, ide tette lábát kis ideje – mondja János.
- Nem. Én vérenek egy csöppjét keresem. Nem voltam itt, és nem ismerem a helyet... – lehajolva keres a földön.
- Itt állt keresztje. Én itt voltam – mondja János.
- Itt voltál? Mint barátja, vagy mint megfeszítője? Azt mondják, hogy tanítványai közül csak egy, a legjobban szeretett volt keresztje alatt, és néhány más hűséges tanítványa. De nem szeretnék egyik megfeszítőjével beszélni.
- Nem vagyok az, asszony. Nézd: itt, ahol a kereszt volt, a föld még piros a véretől annak ellenére, hogy kiásták. Annyi vér folyt, hogy mélyen beívódott a földbe. És hited elnyeri majd jutalmát. – János beleás ujjával a lyukba, ahol a kereszt volt, és kiemel onnan egy kis vörös földet, amelyet az asszony egy kis kendőbe burkol, hálálkodva, és gyorsan elmegy kincsével.
- Jól tetted, hogy nem mondtad meg neki, kik vagyunk.
- Miért nem mondtad meg neki, ki vagy? – kérdik az apostolok. Mint mindig, az emberek gondolatai eltérők.
- János rájuk néz, de nem szól semmit. Elsőnek indul el a meredek úton lefelé. Nem könnyebb a lemenetel, mint feljövételük volt. A nap még nagyon erősen tűz, és amikor a Golgota alá érnek, igazán szomjaznak. De a juhok a pataknál vannak és a pásztorok velük. A víz zavaros, lehetetlen inni belőle.
- Bertalan annyira szomjazik, hogy az egyik pásztorhoz fordul, s megkérdezi:
- Van egy korty víz kulacsodban?
- Az ember rájuk néz. Szigorúan. És hallgat.
- Egy kis tejet akkor. Állataid tőgyei dagadtak. Megfizetjük. Szeretnénk hideg italt, de elég lesz inni.
- Sem vizem, sem tejem nincs azok számára, akik elhagyták Mesterüket! Felismerlek titeket, tudjátok? Láttalak és hallottalak titeket Betszúrban egy napon. Főleg téged, aki kérsz... De nem láttalak, amikor találkoztam azokkal, akik a Megöltet felfelé vitték. Csak ez volt ott. Nem volt az Ő számára víz, mondták nekem, akik a hegyen voltak. Számatokra sincs víz! – Füttyent kutyájának, összetereli a juhokat és elmegy észak felé.
- Az apostolok leverten átmennek a hídon és belépnek a városba.
- Csaknem a falat súrolva mennek, fejkendőjüket szemükre húzva, kissé meghajolva. Mert most már kezdenek benépesedni az utak a gyalogjárókkal, mivel elmúltak már a meleg déli órák, s kezdődik a délután.
- De át kell menniük az egész városra ahhoz, hogy eljussanak a vacsora terméhez, és nagyon sokan vannak, akik ismerik az apostolokat. Egy írástudó hamarosan odakiáltja a kút mellett álló néptömegnek:
- Íme, itt vannak! Nézzétek! Íme, a nagy király hadseregének maradványa! A gyáva vitézek! A csaló tanítványai! Vessétek meg és gúnyoljátok ki őket! Vagy szánakozzatok az ostobákon!
- Kezdődik a gúnyáradat.

Az egyik azt kiáltja: „Hol voltatok, miközben Ő szenvedett?” a másik: „Meggyőződtek most már róla, hogy Ő hamis próféta volt?” vagy: „Hiába menekültetek és rejtőztetek el! Az eszme kialudt! A názáreti meghalt! Isten lesújtott a Galileaira villámaival. És rátok, vele együtt.” Van, aki tettetett jóakarattal mondja: „De hagyjátok őket! Ők túl későn váltak óvatossá, és tartottak bűnbánatot, de még mindig idejében, hogy elmeneküljenek!” Van, aki az apostolok mellé állni hajlandó nőkhöz intézi szavait: „Ti, akik még kételkedtek abban, hogy nekünk volt igazunk, láthattátok, mi történt a názáreti leghűségesebb követőivel. Ha ő Isten lett volna, megerősítette volna őket. Ha ők igazi Mesterüknek tartották volna őt, nem menekültek volna el, hanem azt gondolták volna, hogy emberi erő nem képes diadalmaskodni a Krisztus fölött. De ő meghalt a nép szemeláttára. És hiába lopták el a holttestét, miután megtámadták az alvó öröket. Kérdezzétek meg az öröket, nem így volt-e. Ő meghalt, népe szétszóródott, és nagy a Magasságbeli szemében az, amikor megszabadítja Jeruzsálem szent földjét az ő utolsó nyomaitól is. Átkozottak a názáreti követői! Ragadjatok köveket, szent nép, és kövezzük meg őket a falakon kívül!”

Ez sok, nagyon sok már az apostolok bátorsága számára! Már a fal felé hátráltak, hogy ne ingereljék vádlóikat. De most a félelem győz az okosság felett. Megfordulnak, és hogy megmentsék magukat, a kapu felé futnak. Jakab, Alfeus fia, és Jakab, Zebedeus fia, Jánossal, Péterrel és a Zelótával nyugodtabbak, és jobban tudnak uralkodni magukon, de ők is követik társaikat, azonban futás nélkül. Néhány kő eléri őket, mielőtt még kimennének a kapun, és a rájuk hányt szemét elborítja őket.

Az örök, akik kijönnek helyükre, meggátolják a népet abban, hogy a falon kívül is üldözzék őket. De ők futnak, futnak, és József gyümölcskertjébe menekülnek, ahol a sír volt.

A hely nyugodt és csendes. A földre vetik magukat, hogy elmúlják nagy szívdobogásuk. A kertben dolgozik egy férfi egy fiúval, de először nem veszik észre az apostolokat, mert egy sövény eltakarta őket előlük. Később azonban arra mennek, és felfedezik őket:

– Mit csináltok, kik vagytok? Mit akartok Arimateai József kertjében? És te ostoba – mondja a férfi a fiúnak – miért hagyta nyitva a kaput, amit József zárva akar tartani, miután idetette? Nem tudod, hogy nem akar senkit itt, ahol eltemették az Urat?

János felkel a földről a Zelótával és Jakabbal, Alfeus fiával együtt, és félelem nélkül mondja:

– Az Úr apostolai vagyunk. Én János, ez Simon, József barátja, és ez Jakab, az Úr testvére. Az Úr a Golgotára hívott minket, és odamentünk. Megparancsolta, hogy menjünk abba a házba, ahol Anyja van, de a tömeg, üldözőbe vett minket. Beléptünk ide, hogy várjunk, míg beesteledik...

– De te megsebesültél? És te is! És te! Jöjjetek, hogy segítsek rajtatok. Szomjasak vagytok? El vagytok gyengülve. Adj nekik tiszta vizet inni – mondja a fiúnak – és utána mosd meg ezeket a friss salátákat, és önts rájuk olajat. Nem tudok mást adni nektek. Nem itt lakom. De ha vártok, magammal viszlek titeket...

– Nem, nem. Az Úrhoz kell mennünk. Isten fizesse meg!

Istnnek, és kimossák sebeiket. Mindnyájan megsérültek fejükön. A zsidók jól tudnak célozni!

– Menj az útra, és nézd meg feltűnés nélkül, hogy vannak-e ott kémek – parancsolja a kertész a fiúnak.

Az visszajön azzal, hogy csak néhány ember jár az úton. A kertész összegyűjti az ávizst, és felajánlja nekik, mentegetődzve, hogy mást nem tud adni. Miután ettek, felszólítja őket:

– Menjünk most! – Beköti szamarát a kiskocsihoz, és rádobja a fákról lenyesett ágakat. – A mezőkről hazatérő embereknek látszunk majd. Jöjjetek velem! Hosszabb lesz az út, de jobb a megkövezésnél.

– De mindenképpen be kell mennünk a városba...

– Igen, de másfelől lépünk majd be, sötét sikátorokon keresztül. Jöjjetek csak, nyugodtan.

A nagy kulccsal bezárja az erős kaput, az öregebbeket a kocsira ülteti, a többieknek kezébe kapákat és gereblyéket ad, egy lenyesett ágakból készült köteget ad Tamásnak, egy bála füvet Jánosnak, és biztonsággal elindul dél felé a falat követő úton.

– De a te házad...

– A ház ott van a másik oldalon, és nem megy el. Az asszony majd vár. Először az Úr szolgálit szolgálom. – Rájuk néz... – Eh! Mindenki hibázik! Én is féltem! És mindnyájunkat gyűlölnék az Ő nevéért. Még Józsefet is. De mit számít? Isten velünk van. A nép!... Gyűlöl és szeret. Szeret és gyűlöl. És utána! Amit ma tesz, holnap elfelejti. De... Ha nem lennének itt a hiénák! De itt vannak, és felizgatják a népet. Nagyon félnek, mert feltámadt. Ó, ha megmutatná magát a Templomnak egy falán, hogy biztosítsa az embereket feltámadásáról! Miért nem teszi? Én hiszem. De sokan nem tudnak hinni. És nagyon lefizetik őket, hogy azt mondják a népnek, ti elloptátok őt, miután már bomlásnak indult, és eltemettétek vagy elégettétek Jozafát völgyének egy barlangjában.

Már a város déli részénél vannak, a Hinnon völgyében.

– Íme. Ott van Sion kapuja. Haza tudtok menni onnan? Csak egy lépés.

– Haza tudunk. Isten áldjon meg téged jószágodért!

– Számomra ti mindig a Mester szentjei vagytok. Emberek vagytok, és én is ember vagyok. Csak Ő több mint egy ember, és nem fél. Meg tudlak érteni titeket, és részvételt vagyok irántatok. És azt mondom, hogy ti ma gyengék vagytok, de holnap erősekké lesztek. Béke veletek!

Megszabadítja őket a fától és a mezei szerszámoktól, és visszaindul, miközben ők gyorsan, mint a nyulak bemennek a városba, és a városszéli sikátorokban suhannak a vacsora termék háza felé.

De a nap megpróbáltatásainak még nincs vége. A katonáknak egy csoportja a közeli kocsmába tart, és találkozik velük. Egyikük megfigyeli őket, és megmutatja a többieknek. Mindnyájan nevetnek rajtuk. És amikor a szegény tanítványok arra kényszerülnek, hogy elmenjenek előttük, az egyik katona, aki az ajtóhoz támaszkodik, megkérdezi őket:

– Ejha! A Kálvária nem kövezett meg titeket, és az emberek megdobálták? Jupiterre! Bátrabbaknak képzeltelek titeket! Azt hittem, semmitől sem féltek, miután volt bátorságtok felmenni oda! Nem tettek nektek szemrehányást a hegy sziklái gyávaságtok miatt? És annyira vágytatok felmenni oda? Mindig azt láttam, hogy a bűnösök menekülnek azoktól a helyektől, amelyek bűnükre figyelmeztetik őket. A Nemezis üldözi őket. De talán ma odavont titeket, hogy remegjete a borzalomtól; mert akkor nem akartatok remegni a kegyeletől.

Egy asszony, aki talán a kocsmá tulajdonosnője, kijön az ajtóba, és nevet. Olyan hitvány képe van, hogy félelmet kelt, és erős hangon kiáltja:

– Zsidó asszonyok, nézzétek, mit hordotok méhetekben! A hitvány esküszegők, akik kijönnek odújukból, amikor vége a veszélynek. A római méh csak hősöket fogan. Jöjjetek, igyatok Róma nagyságára. Kiváló bor és szép leányok... – és bemege sötét barlangjába. A katonák követik.

Egy zsidó nő részvételt nézi őket. Öregasszony. Azt mondja társainak:

– Vétettek... De az egész nép vétett. – Odamegy az apostolokhoz, és üdvözli őket. – Béke veletek! Mi nem felejtettünk el titeket... Mondjátok meg nekünk, valóban feltámadt a Mester?

– Feltámadt. Esküszünk rá.

– Akkor ne féljete! Ő Isten, és Isten győzni fog. Béke veletek, testvérek! És mondjátok az Úrnak, hogy bocsásson meg ennek a népnek.

– És ti imádkozzatok, hogy a nép bocsásson meg nekünk, és felejtse el a botrányt, amit okoztunk. Asszonyok, én, Simon Péter, bocsánatot kérek tőletek. – Péter sír.

– Anyák, nővérek és jegyesek vagyunk, ember. És a te bűnöd ugyanaz, mint a mi fiainké, testvéreinké és férjeinké. Irgalmazzon az Úr mindenkinek!

Ezek a kegyes asszonyok elkísérik őket a házig, és bekopognak a zárt ajtón. Jézus nyit nekik ajtót, és azt mondja:

– Béke veletek kegyességtekért.

Az asszonyok kővé merednek a csodálkozástól. Úgy maradnak, míg az ajtó be nem csukódik az apostolok és az Úr mögött. Akkor térnek magukhoz.

– Láttad? Ő volt az. Szép! Szébb, mint azelőtt. És él! Nem képzeletjáték! Igazi ember. Hangja! Mosolya! Mozgatta kezét. Láttad, milyen vörösek voltak sebei? Nem, figyeltem mellét, amint lélegzett, épp úgy, mint egy élő. Ő, ne mondják nekünk, hogy nem igaz! Menjünk! Menjünk, mondjuk el minden háznak! Nem! Kopogjunk be itt, hogy ismét lássuk! Ő a feltámadt Isten Fia! Már az is sok, hogy megmutatta magát nekünk, szegény asszonyoknak! És Anyjával van és a nőtanítványokkal és az apostolokkal. Nem! Igen!... – Az okosak győznek. A csoport eltávozik.

Jézus közben belépett apostolaival a vacsora termébe. Figyeli őket. Mosolyog. Ők mielőtt beléptek a házba, a szokás szerint, levették fejükről kendőjüket, és most visszatették azokat. Így nem látszanak a kék foltok. Fáradtan és csendben ülnek, de inkább szomorúak, mint fáradtak.

– Képtetek – mondja kedvesen Jézus.

Csend.

– Nem mondotok semmit? Beszéljétek! Mindig Jézus vagyok! Már elmúlt mai buzgóságok?

– Ó, Mester! Urunk! – kiált Péter térdre esve Jézus előtt. – Nem múlt el buzgóságunk! De megsemmisít minket annak tapasztalása, hogy mily nagy kárt okoztunk a te Hitednek. Össze vagyunk törve!

– Meghal a kevélység, megszületik az alázatosság. Felébred az önismeret, növekszik a szeretet. Ne féljétek! Most váltatok apostolokká. Én akartam ezt.

– De többé nem vagyunk képesek semmit se tenni! A népnek igaza van, amikor kinevet minket! Mi tönkretettük a te művedet! Tönkretettük Egyházadat! – Mindnyájan aggódnak. Kiáltoznak, hadonásznak...

Jézus ünnepélyesen nyugodt. Azt mondja, kézmozdulatával kísérve:

– Béke! Béke! Még a pokol sem fogja lerombolni Egyházamat. Egy még eléggé meg nem szilárdult kő mozgása miatt nem pusztul el az épület. Béke! Béke! Ti meg fogjátok tenni (ami feladatotok). És jól fogjátok megtenni, mert most alázatosan annak ismeritek magatokat, amik vagytok, mert most nagy bölcsesség tett titeket bölcsekké: az, hogy tudjátok, minden cselekedetnek nagyon nagy hatása van, néha eltörölhetetlen, és hogy az, aki a magasban van, az többre köteles, mint aki nincs a magasban. Emlékezzetek arra, mit mondtam a magas helyre tett mécsesről, amit azért tettek oda, hogy lássák, és éppen azért, hogy mindenki lássa. Tiszta lánggal kell égnie. Tökéleteseknek kell lennetek! Látjátok, fiaim? Az, amit észre sem vesznek, vagy kimentenek, ha egy hívő teszi, felhívja az emberek figyelmét, és kihívja szigorú bírálatukat a népből, ha egy pap teszi. De a ti jövőtök el fogja törölni múltatokat. Nem beszéltem sokat hozzátok a Golgotán, hanem engedtem, hogy a világ beszéljen.

Megvigasztallak titeket. Fel, ne sírjatok! Egyetek valamit most, és engedjétek, hogy meggyógyítsalak titeket! Így. – Gyengéden megérinti a megsebzett fejeket. Utána azt mondja: – De jó lesz, hogy eltávoztok innen. Ezért mondtam nektek: „Menjétek a Táborra, imádkozva.” A környező helységekben tartózkodhattok, és minden hajnalban felmehettek, rám várakozva.

– Uram, a világ nem hiszi, hogy te feltámadtál – mondja halkán Tádé.

– Meg fogom győzni a világot. Segítlek titeket meggyőzni a világot. Ti legyetek hűségesek hozzám. Nem kérek többet. És áldjátok azt, aki megaláz titeket, mert ezzel megszentel benneteket.

Megtöri a kenyeret, felajánlja és szétosztja:

– Íme útravalóm számotokra, akik elmentek. Már elkészítettem az ételt zarándokaim számára. Tegyétek ezt is a jövőben azokkal, akik közületek útra indulnak. Legyetek atyai

szerepettel minden hívőhöz. Mindazt, amit én teszek, vagy tétetek veletek, ti is tegyétek. A Kálváriára menetet, elmélkedve és elmélkedtetve a fájdalmas útról, tegyétek a jövőben. Szemlélődjétek! Szemléljétek szenvedésemet! Mert ez által, nem a jelenlegi dicsőség által üdvözítettek titeket! Itt van Lázár, nővéreivel. Eljöttek, hogy üdvözöljék az Anyát. Menjétek ti is, mert Anyám hamarosan elindul Lázár kocsijával. Béke veletek! – Jézus feláll, és gyorsan kimegy.

– Uram! Uram! – kiált András.

– Mit akarsz, testvérem? – kérdezi Péter.

– Oly sok dolgot akartam kérdezni tőle. Meg akartam mondani neki, ki kér gyógyulást...

Nem tudom! Amikor köztünk van, többé nem tudunk semmit se mondani neki! – és elfut, hogy megkeresse az Urat.

– Igaz! Olyanok vagyunk, mint akik elvesztették emlékezetüket! – mondják mindnyájan.

– Mégis oly jó irántunk. Azt mondta nekünk: „gyermekeim”, s oly kedvesen, hogy kinyílt a szívem! – kiált fel Jakab, Alfeus fia.

– De annyira Isten most! Remegek, amikor közelemben van, mintha a Szentek Szentjének közelében lennék – mondja Tádé.

András visszatér:

– Nincs itt többé! A tér, az idő, a falak alá vannak vetve neki.

– Isten! Isten! – mondják mindnyájan, tiszteletteljesen.

(10-127)

8. füzet – Utolsó oktatások

Bevezetés

Feltámadása után Jézus még negyven napon keresztül sokszor megjelent apostolainak és tanítványainak, és sok mindenre oktatta őket. A Szentírás ezekből az oktatásokból nagyon keveset tartalmaz, és minden bizonnyal Valtorta Mária látomásai is nagyon keveset örökítettek meg belőlük. Ezeket a tanításokat szájról szájra adták tovább és az Egyház később kialakult szervezetéből és szertartásaiból következtethetünk rájuk.

Ha Valtorta Mária látomásai legalábbis lényegükben véve megfelelnek a valóságnak, akkor ékes bizonyítékai annak, hogy az Egyház milyen hűségesen megőrizte Jézus tanításainak még ama részeit is, amelyeket nem örökítettek meg a Szentírásban.

Azzal természetesen minden ilyen kinyilatkoztatásnál számolnunk kell, hogy aki leírja, saját kifejezéseivel adja vissza a felfogott igazságokat. Ennek tulajdoníthatók azok a hittudományi kifejezések, amelyek valószínűleg csak később alakultak ki, s Jézus más szavakkal fejezhette ki ugyanazokat az igazságokat az apostoloknak és tanítványoknak.

A búcsúbeszéd közvetlenül a mennybemenetel előtt hangzott el, s az azt megelőző és követő eseményeket a „Tizenöt titok” című füzetben találjuk meg.

Kővári Károly, S. J.

Az egyházzól

Jézus utasítására a Tábor-hegyen gyülekeznek apostolai, a pásztor tanítványok, Marciam és Mannaen és még sok tanítvány a hetvenkettőből, és sokan mások. Nem ott vannak, ahol Jézus színváltozása történt, hanem a hegyoldal közepe táján egy tölgyesben. Mintegy ötszázan lehetnek. (Vö. 1Kor 15,6.)

– Béke mindnyájatokkal! Íme, köztetek vagyok. Béke veletek! – üdvözli őket Jézus, miután hirtelen megjelenik közöttük. Előbb néhány szót vált apostolaival, majd elkezd:

– Halljátok mindnyájan, kik itt vagytok körülöttem! Emlékezzetek arra, hogy egy szervezetnek ahhoz, hogy igazán tevékeny és egészséges legyen, szüksége van egymásnak alárendelt vezetőkre, vagyis arra, aki parancsol, aki továbbítja a parancsokat, és aki engedelmeskedik. Így történik a királyi udvarban. Így van a vallásokban is. Kezdve a mi zsidó vallásunktól a többiekig, még akkor is, ha azok nagyon tökéletlenek. Mindig van egy vezető, annak vannak szószólói, ezeknek segítők, és végül a hívek. Egy főpap nem végezhet mindent egyedül. Egy király se tehet mindent önmaga. Vannak rendelkezések, vagy szertartásos külsőségek.

Igen. Sajnos a mózesi vallásban már csak a szertartásos külsőségek maradtak meg, amelyek szelleme meghalt mindörökre. Aki az isteni Lelket adta beléjük, visszavonult közülük, s ezzel a szertartások értéktelenné váltak. Pusztán külsőséges mozdulatok, amelyeket akármelyik színész utánozhatna egy cirkuszban. Jaj, amikor egy vallás meghal, és amikor valóságos, eleven ereje pusztán zajos külsőséggé válik, üres mozdulatokká a festett színpalak előtt, pompás ruhákban, gépiesen, anélkül, hogy tudatában lennének annak, amit csinálnak. Jaj! Fontoljátok meg!

Sose felejtsetek el, és mondjátok meg utódaitoknak is, hogy ezt az igazságot ismerjék a századok folyamán. Egy csillag lezuhanása kevésbé félelmetes, mint egy vallásé. Ha az égről eltűnne minden csillag, az nem lenne oly nagy szerencsétlenség az emberek számára, mint amikor valódi vallás nélkül maradnak. Isten gondoskodik emberi szükségleteikről, mert Isten mindent megtesz azokért, akik igaz lélekkel keresik Őt akár a bölcs úton, akár tudatlanságukban azon az úton, amelyet egyedül ismernek. De ha eljönne az az idő, amelyben az emberek többé nem szeretnék Istent, mert minden vallás papjai csak üres szertartásokat végeznének, maguk sem hinnének a vallásban, akkor, jaj lenne a földnek!

Nos, ezt mondom a tökéletlen vallásokról is, amelyek egyike részleges kinyilatkoztatást kapott egy bölcs emberen keresztül, másika az ember ösztönszerű szükségleteiből teremtődött meg, hogy táplálja a lelket valamilyen istenség szeretetével, mert ez a szükséglet ösztönzi legerősebben az embert. Az emberi szellem állandóan keresi Azt, aki van. Még akkor is, ha a kevély értelem megtagadja, hogy bármiféle istenséget tiszteljen. Azok, akik nem ismerik a lélek létezését, nem tudnak nevet adni ennek a bensejükben tapasztalt szükségletnek. De ha ez a helyzet a tökéletlen vallásoknál, mit kell akkor mondanom arról a vallásról, amelyet én adtam nektek? Ez a vallás az én nevemet hordozza, ennek számára tettelek meg titeket főpapokká és papokká, ezt kell parancsom szerint elterjesztenetek az egész világon. Ez az egyetlen, igaz, tökéletes, tanításában megváltozhatatlan, amelyet én, a Mester tanítottam, és amelyet a Szentlélek, aki majd eljön, teljessé tesz állandó tanításával. Ő az én főpapjaim Legszentebb Vezetője, és azok is, akik őket segítik, a különféle egyházak vezetőiként a különböző országokban, ahol megerősítik Szavamat. Ezek az egyházak számosak lesznek, de egyformán gondolkodnak, egyetlen Egyházat képezve, annak részeiként a nagyszerű épületben, amely mindinkább növekszik, az új Templomban, amelynek hajói kiterjednek a világ minden tájára. Azonosan gondolkodnak, nem mondanak ellent egymásnak, hanem testvériesen egyesülnek egymással, s mindent alávetnek az Egyház Fejének, Péternek és az ő utódainak a világ végéig. És azok, akik bármiféle oknál fogva elválnak az Anya-Egyháztól, levágott tagokká lesznek,

amelyeket többé nem táplál a kegyelem titokzatos vére, amely tőlem, az Egyház isteni Fejétől jön. Hasonlóképpen a tékozló fiúkhoz, akik szándékosan elhagyják az apai házat, látszólagos gazdagságuk ellenére mindinkább növekszik nyomorúságuk, és eltompul elméjük a számukra túl nehéz lelki tápláléktól, és utána vágyakoznak a tisztátalan állatok keserű makkjának evése után egészen addig, míg bűnbánó szívvel vissza nem térnek az atyai házba, mondván: „Vétkeztem. Atyám, bocsáss meg, és nyisd meg számomra házad ajtaját.”

És akkor, legyen az egy elszakadt egyház tagja, vagy egy teljes egyház, nyissátok meg neki az ajtót. Ó, bár úgy lenne, de ahol, és amikor sok követőm lesz, akik tevékenykednek ezeknek a teljesen elszakadt egyházaknak megmentésében – életük árán is, hogy ismét egy nyáj legyen egy pásztorral, amint oly lángoló vágygal kívánom, – akkor az egyesek, sőt egész gyülekezetek vissza fognak térni. Legyetek hozzájuk atyai szeretettel! Ne legyetek kemények a bűnbánókhoz! Ne felejtsetek el ezt! Ne felejtsetek el!

Huszonkét nappal ezelőtt közületek sokan elmenekültek. És az elmenekülés talán nem irántam való szeretetetek megtagadása volt? Amint én összegyűjtöttem titeket, akik megbántátok bűnötöket, és visszatértetek hozzám, úgy tegyetek ti is. Mindazt, amit én teszek, tegyétek ti is. Ezt parancsolom. Három éven keresztül megosztottátok sorsomat, munkámat, gondolataimat, ismeritek azokat. Amikor a jövőben döntenetek kell egy esetben, gondoljatok vissza arra az időre, amikor velem voltatok, és tegyetek úgy, amint én tettem. Sose fogtok tévedni. Én vagyok az élő és tökéletes példakép arra, miként kell cselekednetek.

És emlékezzetek vissza arra, hogy én még a kerióti Júdást sem utasítottam el... A papnak minden módon törekednie kell a bűnösök üdvözítésére. Az erre szolgáló eszközök között a szeretet mindig a legkiválóbb. Fontoljátok meg, hogy én is undorodtam Júdástól. De legyőztem minden undorodásomat, és úgy bántam a szerencsétlennel, mint Jánossal. Ami titeket illet... ti gyakran nem ismeritek meg azt a keserűséget, amit nekem okozott annak a biztos tudata, hogy minden hasztalan egy szeretett tanítvány megmentésére... És azért fáradhatatlanul dolgozhattok ezen, nem úgy, mint az, aki ismeri törekvésének hasztalanságát... De még akkor is dolgoznotok kell... mindig... egészen addig, míg minden bevégeztetett...

– De te szenvedsz, Uram!?! Ó! Nem hittem volna, hogy még mindig képes vagy szenvedni! Te még mindig szenvedsz Júdás miatt. Felejtsd el őt, Uram! – kiáltja János, aki egy pillanatra sem vette le szemét Uráról.

Jézus szokásos módján kitarja karját, jelezve, hogy beletörődik egy fájdalmas ténybe, és azt mondja:

– Így van... Júdás, szenvedéseim tengerében a legnagyobb kínokat okozta és okozza. Ez olyan fájdalom, amely megmarad... A többi fájdalom megszűnt az Áldozat befejezésével. De ez megmarad. Szerettem őt. Felemésztettem magamat az erőlködésben, hogy megmentsem... Meg tudtam nyitni a limbus kapuit, és kihoztam onnan az igazakat. Meg tudtam nyitni a tisztítóűz kapuit, és kihoztam onnan a tisztulókat. De fölötte bezárult a borzalmak helye. Számára hiába haltam meg.

– Ne szenvedj! Ne szenvedj! Légy dicsőséges, Uram! Tiéd a dicsőség és az öröm. Te befejezted szenvedésedet! – kéri Őt ismét János.

– Valóban senki se gondolta volna, hogy Ő még képes szenvedni! – mondják csodálkozva és megindulva mindnyájan, egymás közt suttogva.

– És nem gondoltok arra, mennyit kell még Szívemnek szenvednie a századok folyamán minden megátalkodott bűnös miatt, minden engem megtagadó eretnek miatt, minden hívő miatt, aki megtagad egem, minden – kínok közt a legnagyobb kín – minden bűnös pap miatt, aki bűnbe és pusztulásba visz másokat? Ti nem tudjátok! Nem tudjátok még. Sose fogjátok megtudni teljesen, ameddig nem leszek velem az ég világosságában. Akkor majd megértitek... Amikor Júdást láttam, a választottakat láttam, akiknek kiválasztottságuk pusztulásukká változik az ő gonosz akaratuk miatt... Ó! Ti, kik hűségesek vagytok, ti kik a jövő papságát képezitek, gondoljatok az én szenvedésemre, váljatok mindig szentebbekké, hogy megvigasztaljátok

fájdalmamban, váljatok szentekké, hogy amennyire csak lehetséges, ne ismétlődjék meg ez a fájdalom. Buzdítsatok, virrasszatok, tanítsatok, küzdjétek, legyetek figyelmesek, mint az édesanyák, fáradhatatlanok, mint a tanítók, éberek, mint a pásztorok, férfiasak, mint a katonák, hogy segítsétek azokat a papokat, akiket ti képezték majd ki. Tegyetek meg mindent, hogy a tizenkettedik apostol bűne ne túl sokszor ismétlődjék meg a jövőben...

Legyetek olyanok, amilyen én voltam veletek, amilyen én vagyok veletek. Azt mondtam nektek: „Legyetek tökéletesek, mint mennyei Atyátok”. (Mt 5,43-48) Emberileg megremegtek erre a parancsra. Most még inkább, mint akkor, amikor mondtam, mert most ismeritek gyengeségeteket.

Azért, hogy bátorítsalak titeket, mondom nektek: „Legyetek olyanok, mint Mesteretek!” Én vagyok az Ember. Amit én tettem, ti is meg tudjátok tenni. Még a csodákat is. Igen, azokat is. Azért, hogy a világ megismerje, hogy én küldelek titeket, és hogy aki szenved, ne sírjon vigasztalanul arra gondolva: „Ő többé már nincs köztünk, hogy meggyógyítsa betegeinket és megvigasztaljon minket szenvedéseinkben.” Ezekben a napokban csodákat tettem, hogy megvigasztaljam a szíveket és meggyőzzem őket arról, hogy Krisztus nem semmisült meg, amikor a halálba küldték, hanem még erősebb, és mindörökké erős és hatalmas marad. De amikor én többé már nem leszek köztetek, ti teszitek azt, amit én tettem eddig, s amit ezután fogok tenni.

De nem annyira a csodatevés hatalma által, hanem életszentségetekkel éritek el, hogy növekszik a szeretet az új vallás iránt. Féltekenyen vigyáznatok kell életszentségetekre, s nem pedig az ajándéokra, amit áradok nektek. Legyetek minél szentebbek és kedvesebbek Szívemnek, és Isten Lelke megvilágít titeket, miközben Isten Jósága és Hatalma megtölti kezeteket az égi ajándékokkal. A hitben való élet számára nem elengedhetetlen a csoda, és nem is általános. Sőt! Boldogok azok, akik rendkívüli eszközök nélkül is meg tudnak maradni hitükben! De a csoda azért nem olyan kizárólagosan a rendkívüli idők számára fenntartott cselekmény, hogy meg kellene szűnnie számukra. Mindig lesznek csodák a világon. És mindig többen lesznek az igazak a világon. Amikor látják, hogy nagyon ritkák az igazi csodák, akkor azt mondják, hogy a hit és az életszentség is elsovadt. Mert megmondtam: „Ha hitetek lesz, hegyeket tudtok elmozdítani.” Mert megmondtam: „A jelek, amelyek kísérik azokat, akik igazán hisznek bennem: győzedelmeskednek az ördögök és a betegségek, az elemek és a cselvetések fölött.” (Vö. Mt 10,1-10; Mk 6,6-13; 16,14-18; Lk 9,1-6; Mt 17,14-21; 21,18-22; Mk 11,12-14.20-25)

Isten azzal van, aki szereti Őt. Az lesz a jele annak, hogy híveim miként vannak bennem, hogy mily sok és hatalmas csodát művelnek nevemben és Isten dicsőségére. A csoda nélküli világra igazán el lehet mondani: „Elveszítette a hitet és az életszentséget. Világ szentek nélkül.”

Tehát, hogy visszatérjünk ahhoz, amit először mondtunk, jól teszitek, ha igyekeztek visszatartani azokat, akik hasonlóak a zene hangjával vagy furcsa fénnel elcsalt gyermekekhez, akik szórakozottan messze futnak a biztos dolgoktól. De látjátok? Ők megkapják büntetésüket, mert elvesztik tanításomat. De ti is beleestetek ebbe a hibába. Emlékezzetek csak arra, hogy megmondtam nektek, ne fussatok ide-oda minden hangra, amely azt állítja, hogy én valahol vagyok. De nem emlékeztek arra, hogy azt is megmondtam, hogy második eljövetelemlél Krisztus, hasonló lesz a villámhoz, amely egy szempillantás alatt végigcikázik kelettől nyugatig?

Ez a második eljövetelem megkezdődött feltámadásom pillanatával. Csúcspontját akkor éri el, amikor Krisztus bíróként megjelenik minden feltámadottnak. De előzőleg sokszor megjelenek majd, hogy megtérítsek, gyógyítsak, vigasztaljak, tanítsak, parancsokat adjak. Igazán mondom nektek: Hamarosan visszatérek Atyámhoz. De a föld nem veszíti el jelenlételemet. Virrasztani fogok, barátként, tanítóként, orvosként ott, ahol a testek vagy lelkek, bűnösök vagy szentek rám szorulnak, vagy ahol kiválasztom őket, hogy közvetítsék szavaimat másokhoz. Mert ez is igazság, hogy az Emberiségnek szüksége lesz szeretetem állandó

megtapasztalására, mivel oly nehezen lehet meghajlítani, oly könnyen kihűl, oly gyorsan felejt, annyira vágyakozik a lecsúszásra a felemelkedés helyett, hogy ha nem gondolnám természetfeletti eszközökkel, ha nem segíteném a törvényekkel, az Evangéliummal, az Egyház által kiszolgáltatott isteni segítséggel, az Igazság ismeretének megőrzésével, és az akarattal, hogy eljusson az égbe, akkor nem jutna el oda. És a bennem hívó emberiségről beszélek... Ez mindig a földön lakó nagy tömeg kis részét képezi csak.

Eljövök. Aki részesül ebben, maradjon alázatos. Aki nem részesül benne, ne vágyakozzék túlságosan (arra, hogy meglásson engem), s hogy ezért dicséretben részesüljön. Senki se vágyakozzék a rendkívüliire. Isten tudja, mikor és kinek adja meg azt. Nincs szükség a rendkívüliire ahhoz, hogy valaki belépjen az égbe. Az káros lehet, s ha rosszul használják, a poklot nyithatja meg a mennyország helyett. Megmondom, miként. Azáltal, hogy felébredhet a kevélység. Eljuthat az illető arra a lelkiállapatra, amely utálatos Isten előtt, mert hasonlít a lanyhasághoz, amelyben valaki megalégszik a kincs simogatásával, azt gondolva, hogy máris az égben van, mivel részesült ebben az ajándékban. Nem. Ebben az esetben láng és szárny helyett az jéggé és szikladarabbá válik, és a lélek lezuhan és meghal. És még valami: a rosszul használt ajándék felkeltheti a sóvárgást, hogy még többen legyen része, s így még jobban dicsérjék. Akkor a Gonosz Szellem foglalhatja el az Úr helyét, hogy félrevezesse az oktalant hamis csodáival. Tartsátok mindig távol magatokat minden fajta csábítástól. Meneküljetek tőlük. Elégedjete meg azzal, amit Isten megad nektek. Ő tudja mi hasznos számotokra és milyen módon. És mindig gondoljatok arra, hogy egy ajándék mindig próbáratétel is azon felül, hogy ajándék. Életszentségeket és akaratokat teszi próbára. Én megadtam nektek mindezeket. De ami titeket jobbakká tett, az Júdás bukását okozta. Rossz volt talán az ajándék? Nem. De rossz volt az akarat ebben a lélekben.

Így van most. Sokaknak megjelentem. Nemcsak azért, hogy megvigasztaljalak és segítssek titeket, hanem azért is, hogy megalégedettek tegyelek titeket. Ti kértetek engem, hogy győzzem meg a népet, akiket a nagytanács tagjai igyekeznek meggyőzni saját felfogásukról, hogy én nem támadtam fel. Megjelentem gyermekeknek és felnőtteknek, ugyanazon a napon, egymástól annyira távol levő helyeken, hogy több napba telne oda gyalog eljutni. De számomra többé nincs távolságbeli korlátozás. És ez az egyidejű megjelenés megzavart titeket. Azt mondtátok: Ezek szellemeket láttak. Elfelejtettétek ugyanis szavaim egy részét, azaz azt, hogy akkor villámgyorsasággal keleten és nyugaton, északon és délen leszek, ahol igazakat találok.

Valódi ember vagyok. Íme testem tagjai szilárdak, melegek, képesek a mozgásra, légzésre, beszédre, akárcsak a tietek. De igazán Isten vagyok. Harminchárom éven keresztül egy felsőbbrendű célból az Istenség elrejtőzött az Emberségben. Most az Istenség, jóllehet egyesül az Emberséggel, uralkodik azon, és az Emberség a megdicsőült testek tökéletes szabadságának örvend. Mint egy királynő az Istenség mellett, többé nincs alávetve az emberi korlátoknak. Íme, ez vagyok. Itt vagyok veletek, és ha akarnám, egy pillanat alatt a világ túlsó felén lehetnék, hogy magamhoz vonzzak egy lelket, aki keres engem.

És mi haszna van annak, hogy a tengerparti Cezáreában és a hegyvidéki Cezáreában lehetek éppúgy, mint Caritban és Engaddiban, Pella és Jutta mellett, és más helyeken Galileában és Bozrában, a Nagy Hermonon és Szidonban és júdeai helyeken? És annak, hogy meggyógyítottam egy gyermeket és feltámasztottam egy imént meghaltat, megvigasztaltam egy aggódót, és szolgálatomba hívtam valakit, aki kemény vezeklést tartott, és Istenhez hívtam egy igazat, aki hozzám imádkozott, és üzenetemet átadtam az ártatlanoknak, és parancsokat adtam egy hívő szívnek? Meggyőzi majd ez a világot? Nem. Azok, akik hisznek, továbbra is hinni fognak, még nagyobb békében, de nem erősebben, mert már tudnak igazán hinni. Azok, akik nem képesek hinni igazi hittel, kételkedők maradnak, és a rosszindulatúak azt mondják majd, hogy a jelenések őrzöngések és hazugságok, és hogy a halott nem volt halott, hanem csak aludt...

Emlékeztek-e arra, amikor elmondtam nektek a dúsgazdag példabeszédét? Azt mondtam, hogy Ábrahám így válaszolt a kárhozottak: „Ha nem hallgatnak Mózesre és a prófétákra, annak se hinnének, aki feltámad a halálból, hogy megmondja nekik, mit kell tenniük.” Hítek talán nekem, a Mesternek, és csodáimnak? Mit ért el Lázár csodája? Azt, hogy meggyorsította halálra ítélésemet. Mit ért el feltámadásom? Gyűlöletük növekedését. Ennek az utolsó időnek a csodái, amelyeket köztetek műveltem, nem győzték meg a világot, hanem egyedül csak azokat, akik többé nem a világból valók, akik Isten országát választották annak fáradalmaival és jelenlegi fájdalmaival és jövő dicsőségével.

De örülök neki, hogy ti megerősödtetek a hitben, és hűségesen teljesítettétek parancsomat, s itt maradtatok ezen a hegyen, várva engem. Akik nem engedelmeskedtek, és elmentek, azok mindig csak emberek beszédét hallhatják. Ti itt maradtatok és hallottátok az én beszédemet, amely jó és hasznos akkor is, ha már elmondott dolgokra emlékeztet titeket. A lecke mindenki számára például szolgál, és azok számára is, akik a jövőben élnek majd.

(10-189)

A hét szentség

Jézus egy Názáret közelében levő hegyen beszél az apostoloknak, a 72 tanítvány nagy részének és néhány más követőjének.

– Teljes figyelemmel hallgassatok, mert nagyon fontos dolgokat mondok nektek! Még nem értitek meg teljesen, s nem mindet, de Az, aki utánam jön, megérteti majd veletek. Hallgassatok tehát.

Senki sincs nálatok jobban meggyőződve arról, hogy Isten segítségével nélkül az ember könnyen vétkezik, mert nagyon gyenge a Bűn által elgyengített lelkiállapota. Oktalan Megváltó lenne azért az, aki miután oly sokat adott nektek azért, hogy megváltson titeket, nem adná meg az eszközöket Áldozatom gyümölcseinek megőrzésére. Tudjátok, hogy a bűnre való nagy hajlandóság oka az a Bűn, amely megfosztotta az embert a kegyelemtől, s ezzel megfosztotta őt erejétől: a kegyelemmel való egységtől.

Azt mondtátok: „De te visszaadtad a kegyelmet!” Nem. Azt csak azoknak az igazaknak adtam vissza, akik halálom előtt haltak meg. Ahhoz, hogy a jövőbeliek is megkapják, szükség van egy eszközre. Egy eszközre, amely nemcsak egy szertartás lesz, hanem igazán belenyomja jellegét abba, aki részesül benne. Ez Isten gyermekeinek igazi jellege. Ilyenek voltak Ádám és Éva, akiknek lelkét élte a kegyelem, akik birtokában voltak az Istentől kapott kiváló ajándékoknak, mint Isten nagyon szeretett teremtményei.

Ti tudjátok, mivel rendelkezett az ember és mit veszített el. Most, az én Áldozatom által ismét kinyíltak a kegyelem kapui, és a belőlük kiáradó folyamok leszállhatnak mindazokhoz, akik irántam való szeretetből kérik. Azért az emberek részesülnek majd Isten gyermekeinek jellegében az emberek Elsőszülöttjének érdemei által, aki veletek beszél, aki a ti Megváltótok, örök Főpapotok, Testvéretek az Atyánál, Mesteretek. A jelenlegi és jövőbeli emberek Jézus Krisztus által lesznek képesek az ég birtoklására és az Istenben való öröme, ami az ember végcélja. Mindaddig még a legigazabbak sem voltak képesek elérni ezt a célt, még akkor sem, ha a választott nép körülménytől gyermekei voltak...

Halálom napján a pátriárkák, próféták és Izrael minden igazának sóhajtása a beteljesedett Megváltás örömeiben lecsillapodott, és a hófehér lelkekről eltűnt az egyetlen Folt, ami még elválasztotta őket az égtől. De a világ folytatódik. Egyik nemzedék a másikat követi. A népek egymásután jönnek majd Krisztushoz. Meghalhat Krisztus minden új nemzedékért, hogy megváltsa őket, minden népért, amely hozzá jön? Nem. Krisztus csak egyszer halt meg, és soha többé nem hal meg. Akkor ezeknek a nemzedékeknek, népeknek csak bölcsékké kell válniuk tanításom révén, de nem birtokolhatják az eget, és nem örvendhetnek Istennek, mert az Eredeti Bűn megsebezte őket? Egyáltalán nem. Ez nem lenne igazságos sem számukra, akik hiába szeretnének engem, sem számomra, mert akkor csak nagyon kevésért haltam volna meg.

Keresztség

Akkor hogyan egyeztethetjük össze ezeket? Milyen újabb csodát tesz majd Krisztus, aki már annyit tett, mielőtt elhagyja a földet, s az égbe megy, miután annyira szerette az embereket, hogy meg akart halni értük? Egyet már tett, hátrahagyva nektek Testét és Véré, erősítő és megszentelő táplálékként és szeretetének emlékeként, megparancsolva nektek, hogy amit én tettem, ti is azt tegyétek az én emlékezetemre és azért, hogy általa megszenteljétek a tanítványokat és a tanítványok tanítványait a világ végéig.

De azon az estén, miután külsőleg már tiszták voltatok, emlékeztek-e rá, mit tettem? Felkötöttem egy törülközőt, és megmostam lábatokat, és egyiketeknek, aki megütközött ezen a nagyon lealacsonyító cselekedeten, azt mondtam: „Ha nem moslak meg, nem lesz részed

bennem!” Nem értettétek meg azt, amit mondani akartam, hogy milyen részesedésről beszéltem, milyen jelképet műveltem. Íme megmondom nektek.

Azon felül, hogy alázatosságra akartalak tanítani titeket, és annak szükségességére, hogy tiszták legyetek ahhoz, hogy beléphessetek Birodalmamba, és részetek lehessen benne; azon kívül, hogy jóságosan megjegyeztem, hogy Isten attól, aki igaz, és azért tiszta lelkében és értelmében csak annak a testrészének utolsó megtisztítását kívánja, amely testrésze szükségszerűen a legkönnyebben piszkolódik be még az igazaknál is, mégha csak porral is, ami szükségszerűen lerakódik tiszta lábára, – más dolgot is akartam tanítani. Megmostam lábatokat, testetek legalsóbb részét, amely a sárban és a porban, néha szennyben jár, hogy jelezzem az ember anyagi részét, a testet, amelynek mindig vannak tökéletlenségei, mégha azok olyan csekélyek is, hogy csak Isten látja őket, de amelyekre – igazán mondom – ügyelni kell, nehogy megerősödve természetes szokásokká váljanak. Küzdeni kell ellenük, és ki kell tépni őket.

Tehát megmostam lábatokat. Mikor? Mielőtt megosztottam volna veletek a kenyeret és a bort és átváltoztattam azokat Testemmé és Véremmé. Mert én Isten Báránya vagyok, és nem szállhatok le oda, ahol a Sátán otthagya nyomát. Azért először megmostalak titeket. Utána önmagamot adtam nektek.

Ti is megmossátok majd a keresztséggel azokat, akik hozzám jönnek, nehogy méltatlanul vegyék Testemet, és az ne váljék számukra rettenetes halálos ítéletté.

Megdöbbenve néztek egymásra. Tekintetekkel azt kérditek egymástól: „És akkor Júdás?” Azt mondom nektek: „Júdás saját halálát ette.” A szeretet legmagasztosabb cselekménye nem érintette meg szívét. Mesterének végletekbe menő kísérlete kőszívébe ütközött, és erre a kőre a kereszt jele helyett a Sátán rettenetes jele volt bevésve, a Vadállat jele. (Vö. Ez 9; Dán 7; Jel 13; 14,6-13; 16; 19,11-21; 20,1-6.)

Tehát megmostalak titeket mielőtt az eukarisztikus lakomához engedtelek volna, mielőtt meghallgattam bűneitek meggyónását, mielőtt eltöltöttelek volna titeket a Szentlélekkel, és megkaptátok volna az igazi, kegyelemben megerősödött keresztények és papjaim jelét.

Így tegyetek tehát azokkal, akiket felkészítetek a keresztény életre.

Kereszteljétek meg őket vízzel a Háromságos Egy Isten nevében és az én nevemben, és az én végtelen érdemeim által, eltörlitek a szívekben az eredeti bűnt, bocsánatot nyernek bűneik, betölti őket a kegyelem és a szent erények, és a Szentlélek leszállhat rájuk, hogy lakóhelyet vegyen a megszentelt templomokban, amelyekké válik az Úr kegyelmében élő emberek lelke. Szükség volt a vízre ahhoz, hogy megszüntesse a Bűnt? Nem. A víz nem érinti a lelket. De a szellemi jel sem érzékelhető a szem által. Megtehettem volna, hogy látható eszköz nélkül részesítettem volna őket az Életben. De az ember annyira az anyaghoz van kötve minden cselekedetében!

Ki hitt volna nekem? Hány ember képes erősen hinni abban, amit nem lát? Vegyétek például a régi mózesi törvény vizét, amelyet a tisztátalanok meghintésére használtak, hogy miután egy holttestet érintettek, ismét visszavegyék őket a közösségbe. Valóban minden ember tisztátalanul születik, mert érintkezik a kegyelem számára meghalt lélekkel. Tisztuljon meg azért ezzel a vízzel a tisztátalan érintéstől, és váljék méltóvá arra, hogy belépjen az örök Templomba. Legyen kedves számotokra a víz!...

Miután harminchárom fáradalmas évemmel, amelynek csúcspontja Szenvedésem volt, kiengeszteltem és megváltottam, miután minden véremet odaadtam az emberek bűneiért, íme a Vértanú elvérzett és felemésztett testéből üdvös vizet vontak ki, hogy lemossák az eredeti bűnt. A beteljesített áldozattal megváltottalak titeket ettől a folttól. Ha az élet küszöbén isteni csodával leszálltam volna a keresztről, igazán mondom nektek, hogy kiontott vérem megtisztított volna titeket a bűnöktől, de nem a Bűntől. Ezért szükséges volt a teljes önfeláldozás. Valóban, az üdvös víz, amelyről Ezekiel beszél (47,1-12) oldalamból folyt ki. Merítsétek bele a lelkeket, hogy azok szeplőtlenül jöjjenek ki belőle a Szentlélek befogadására, aki annak a leheletnek az emlékére, amelyet a Teremtő lehelt Ádámba, hogy életet adjon neki,

és azért saját képévé és hasonlatosságára válják, visszatér, hogy éltesse és a megváltott emberek szívében lakozzék.

Kereszteljétek az én keresztségemmel, de a Hármias Isten nevében, mert valóban, ha az Atya nem akarta volna, és a Lélek nem hozta volna létre, az Ige nem testesült volna meg, és ti nem lennétek megváltva. Azért igazságos és kötelező, hogy minden ember Az által kapja meg az Életet, aki egyesült akarattal kívánja azt neki adni, magát az Atyának, Fiúnak és Szentléleknek nevezve a keresztségben, amely tőlem veszi keresztény nevét, hogy megkülönböztessék a többi múltbeli és jövőbeli szertartástól, amelyek szertartások lesznek, de nem kitörülhetetlen jelek a halhatatlan lélekben.

Oltáriszentség

Vegyétek a kenyeret és a bort, amint én tettem, nevemben áldjátok meg, törjétek meg és osszátok szét. És a keresztények táplálkozzanak velem. És akkor ajánljátok fel a Kenyeret és a Bort a mennyei Atyának, vegyétek magatokhoz annak az áldozatnak az emlékére, amelyet én ajánlottam fel és teljesítettem be a kereszten a ti üdvösségetekre. Én, a Pap és az Áldozat magamtól áldoztam fel magamat, és beteljesítettem. Nem fordulhattam senkihez, hogy ezt megtegye helyettem. Ti, papjaim, tegyétek ezt az én emlékezetemre, és mivel az én Áldozatomnak végtelen kincsei felszállnak könyörögve Istenhez, leszállnak kegyei mindazokra, akik azt biztos hittel segítségül hívják.

Szilárd hittel – mondtam. Nem a tudás szükséges ahhoz, hogy valaki hasznot húzzon az eukarisztikus Kenyérből és az eukarisztikus Áldozatból; hanem hit. Hit, hogy abban a kenyérben és abban a borban, amit valaki, akit én felhatalmaztam átváltoztat az én nevemben, az én igazi Testem van és az én igazi Vérem, és hogy ha valaki abból eszik, engem fogad magához Testemben, Véremben, Lelkemben és Istenségemben, és aki felajánl engem, az valóban Jézus Krisztust ajánlja fel, amint Ő felajánlotta magát a világ bűneiért. Magához fogadhat engem egy gyermek vagy egy tudatlan éppúgy, mint egy képzett és egy felnőtt. És a gyermek és tudatlan ugyanolyan haszonnal vehet részt a felajánlott áldozatban, mint közületek bárki. Elég, hogy hisz az Úrban és kegyelmének birtokában van.

Bérmálás

De ti hamarosan új keresztségben részesültök: a Szentlélekében. Megígértem és megadom Őt nektek. Ugyanaz a Szentlélek száll le rátok. Majd megmondom nektek, mikor. És elteltek vele, a papi ajándékok teljességével. Azért, amint én tettem veletek, ti is eltölthetitek a Lélekkel a hívőket, hogy megerősítsétek őket a kegyelemben és részesítsétek őket a Vigasztaló ajándékaiban. Királyi szentség, alig kisebb a papságnál, a mózesi Istennek szentelés ünnepélyességével rendelkezik, a kézfeltétel és az illatos olajjal való megkenés által, amelyet egy időben a papszenteléshez használtak. Nem! Ne nézzetek egymásra oly ijedten! Nem beszélek szentségtörő módon. Nem tanítalak titeket szentségtörésre! A keresztény méltósága oly nagy, hogy ismétlem, csak kissé marad alul a papságnál.

Bűnbánat

Hol élnek a papok? A Templomban. És a keresztény élő templom lesz. Mit tesznek a papok? Istent szolgálják az imával, az áldozatokkal és a hívek gondozásával. Így kellene tenniük. És a keresztény szolgálja Istent az imával és az áldozattal és a felebaráti szeretettel. És meghallgatjátok majd a bűnök meggyónását, amint én meghallgattam a titekét és sokakét, és megbocsátottam ott, ahol igazi töredelmet láttam.

Ez felizgat titeket? Miért? Félték attól, hogy nem tudtok különbséget tenni? Máskor már beszéltem a bűnről és a bűn megítéléséről. De emlékezzetek vissza arra, hogy az ítélelhozásnál meg kell fontolni a hét feltételt, amelyek szerint egy cselekedet bűnös lehet, vagy nem bűnös, és a súlyosság különböző fokát. Elismétlem: mikor vétkezett és hányszor, ki vétkezett, kivel, mivel, milyen bűnt követett el, mi volt az oka, miért vétkezett?

De ne féljete! A Szentlélek megsegít titeket. Amire teljes szívemből kérek titeket az az, hogy éljetek szentül. Az annyira növeli majd bennetek a természetfeletti fényt, hogy tévedés nélkül olvashattok az emberek szívében, és szeretettel és tekintéllyel megmondhatjátok a bűnösöknek, akik félnek feltárni bűnüket, vagy lázadoznak meggyónása ellen, hogy milyen állapotban van szívé. Ezzel segítetek a félénkeket és megalázzátok a megátalkodottakat. Gondoljatok arra, hogy a föld elveszti a Feloldozót, és nektek kell azzá lennetek, ami én voltam: igaznak, türelmesnek, irgalmasnak, de nem gyengének. Azt mondtam nektek: amit feloldoztok a földön, fel lesz oldva a mennyben is, és amit megköttök a földön, meg lesz kötve a mennyben is. Azért megfontoltan mérlegeljétek ítéleteket minden embernél anélkül, hogy a rokonszenv vagy ellenszenv, ajándékok vagy fenyegetések befolyásolnának titeket. Legyetek részrehajlatlanok mindenben és mindenkivel, akárcsak Isten, szem előtt tartva az emberi gyengeséget és az emberiség ellenségeinek cselvetéseit.

Emlékeztetek titeket, hogy néha Isten megengedi még választottjainak elbukását is, nem azért, mert kedve telik bukásukat látni, hanem azért, mert egy bukásból sokkal nagyobb jó származhat a jövőben. Nyújtsátok ki azért kezeteiket a felé, aki elesik, mert nem tudjátok, hogy az az esés nem egy bajnak döntő válsága-e, amely révén a betegség véglegesen megszűnik, s a véres megtisztulás létrehozza az egészséget. A mi esetünkben az életszentséget hozza létre. De legyetek szigorúak azokhoz, akik nincsenek tekintettel Véremre, és alighogy megtisztul lelkük az isteni fürdőben, ismét és százszor is belevetik magukat a sárba. Ne átkozzátok el őket, de legyetek szigorúak, buzdítsátok őket, hívjátok vissza őket hetvenhétyszer is, és emlékeztessétek őket a végső büntetésre, a választott népből való kiesésre, amikor megátalkodottságuk egy bűnben, amely bűnbe viszi a testvéreket, arra kötelez titeket, hogy így tegyetek, mert egyébként büntőrsáikká válnátok. Gondoljatok vissza arra, amit mondtam nektek: „Ha testvéred vétkezik, fedd meg őt négy szemközt. Ha nem hallgat rád, fedd meg őt két vagy három tanú jelenlétében. Ha ez sem elég, mondd meg az Egyháznak. Ha arra sem hallgat, tekintsd őt, mint egy pogányt és vámost.”

Házasság

A mózesi vallásban a házasság szerződés. Az új, keresztény vallásban az szent és felbonthatatlan cselekmény, amelyre leszáll az Úr kegyelme, hogy a házastársakat két szolgájává tegye az emberi nem elterjesztésében. Azért az első pillanattól kezdve tanácsoljátok, hogy a házastárs az új vallásból jöjjön, ha meg kívülálló, hogy térítsék meg, hogy ezáltal elkerüljétek azokat a fájdalmas megoszlásokat a gondolkozásmódban és következképpen a békében, amit magunk között is megfigyeltünk. De amikor az Úr híveiről van szó, semmiképpen se válasszák szét azt, amit Isten összekötött. Abban az esetben, amikor a keresztény házastárs pogány, azt ajánlom, hogy a keresztény hordozza keresztjét türelemmel, szelíden és erős lélekkel, s legyen kész a halálra is hitéért, de ne hagyja el társát, akivel teljes beleegyezéssel egyesült. Ez az én tanácsom a tökéletesebb életre vonatkozóan a házasság állapotában, amíg a kereszténység elterjedésével nem lesz lehetséges, hogy csak hívők házasodjanak össze egymással. Tehát szent és felbonthatatlan legyen a kötelék és szent a szeretet!

Rossz lenne, ha a szívek keménysége miatt az új hitben is meg kellene történnie annak, ami megtörtént a régiben: hogy megengedjék a házastárs elküldését és a házasság felbontását, hogy elkerüljék az ember kéjvágya által keletkezett botrányokat. Igazán mondom nektek, hogy

mindenkinek hordoznia kell keresztjét minden életállapotban, a házáséletben is. És igazán mondom nektek azt is, hogy semmiféle nyomásnak nem szabad meghajtania tekintélyeteket, amikor azt mondjátok: „Tilos”, annak, aki új házasságot akar kötni, mielőtt házastársa meghalt volna. Mondom nektek, jobb, ha egy oszlásnak indult tag leszakad, önmagától, vagy mások következtében, mint az, hogy megtartják az Egyház Testében, s a házastársi szentséggel ellentétes dolgokat engednek meg, bűnbe vive másokat, és kedvezőtlen gondolatokat váltva ki bennük a papi életszentséget, a papi élet gazdagságát vagy hatalmát illetőleg. A házasság súlyos és szent cselekmény. Erre mutattam rá, amikor részt vettem a lakodalmon, és ott műveltem az első csodát. De jaj, ha elfajul a kéjvágy és a szeszélyesség miatt!

Ettől kezdve felemelem a férfi és az asszony természetes házassági szerződését a lelki szerződésre, amely által a két egymást szerető lélek megesküszik arra, hogy az Urat kölcsönös szeretettel szolgálja, engedelmesen felajánlva magukat az Ő parancsának, hogy sokasodjanak azért, hogy gyermekeket adjanak az Úrnak.

Betegek kenete

És azután... Jakab, emlékszel-e beszélgetésünkre a Kármelen? Ott már beszéltem neked erről. De a többiek nem tudják...

(Ez a beszélgetés Jézus nyilvános életének második évében történt, amikor Jézus csak Jakab társaságában ment fel a Kármel-hegyre, hogy bizalmas beszélgetésben felkészítse őt jövő hivatására: Jeruzsálem püspöke lesz. Jakab levelében maradt fenn Jézus oktatásának egy részlete a betegek kenetéről: 5,13-16-ban. Ott ezt mondta Jézus:

És ha valaki nem tud hozzátok jönni (hogy feloldozást nyerjen bűneitől), mert beteg annyira, hogy nem tud mozdulni? Meghal akkor bűneiben? Haláltusájához hozzájárul az Isten ítéletétől való félelem?

Nem! A pap elmegy a haldoklóhoz és feloldozza. Sőt, még bőségesebb formában oldozza fel, nem általánosságban, hanem minden egyes érzékszervét, amely által az ember általában vétkezik.

Izraelben van Szent Olajunk, amelyet a Magasságbeli által megadott szabály szerint állítanak össze, és ezzel szentelik fel az oltárt, a főpapot, a papokat és a királyt. Az ember igazán oltár. És királlyá vált azáltal, hogy kiválasztást nyert az égi trónusra, azért fel lehet szentelni a kenet olajával. A Szent Olajnak, amelyet az izraelita istentiszteletből veszünk, más szerepe lesz az én Egyházamban. Mert nem minden rossz Izraelben, és nem lesz minden elvetve. A régi törzsből sok mindennek emléke megmarad az én Egyházamban. Ezek egyike lesz a Kenet Olaja, amelyet az Egyházban is használnak az oltár, a főpapok és az egyházi fokozatok felszentelésénél, a királyok és a hívek megszentelésénél, amikor ők válnak királyi örökösivé az Országnak, vagy amikor a legnagyobb segítségre van szükségük, hogy minden bűntől tiszta tagokkal és érzékkel jelenjenek meg Isten előtt. Az Úr kegyelme segíteni fogja a lelket és a testet is, ha Istennek úgy tetszik a beteg javára.

A test sokszor nem válaszol kellőképpen a betegségre azért, mert lelkiismeret-furdalása megzavarja békéjét, vagy, mert a Sátán tevékenykedik, remélve, hogy ezzel a halállal egy lelket nyer országá számára, és elveszi az életben maradottak reményét. A beteg a sátáni szorongatásból és a belső zavarból átmegy a békébe Isten bocsánatának biztossága által, és ezzel elnyeri a Sátán távoltartását is. Az öszülőknél a kegyelem ajándékához csatlakozott a betegségtől és a szenvedés minden fajtájától való mentesség is. Amikor egy beteg ismét visszanyeri a kegyelmet, és újjászületik kereszttségemben, ez elnyerheti a betegség feletti győzelmet is.

Ebben segíti őt a hittestvérek imája is, akik kötelesek irgalmasságot gyakorolni a beteg iránt, nem csak testét, hanem elsősorban lelkét illetőleg, hogy testileg és lelkileg meggyógyuljon. Az ima már a csodának egyik formája; Jakab.

Eddig tart a kármel-hegyi. oktatás a szentkenetről. Most folytatjuk az utolsó oktatást.)

Láttátok, amint Lázár nővére, Mária megkenete tagjaimat a szombati vacsorán Betániában. Akkor azt mondtam: „A temetésre készített elő engem.” Valóban ezt tette. Nem arra a temetésre, amelyet ő távolinak gondolt, hanem hogy megtisztítsa és bebalzsamozza tagjaimat, hogy az, az út tisztátalanságától megtisztítva és a balzsam olajától illatozva szálljon fel a trónushoz. Az ember élete úton járás. Az ember belépésének a másik életbe, az Országba való belépésnek kell lennie. Minden királyt megkennek és megillatosítanak, mielőtt felszáll trónusára és megmutatkozik népének. A keresztény is királyfi, aki a felé a birodalom felé tart, ahová az Atya hívja őt. A keresztény halála belépés a Birodalomba, hogy felszálljon az Atya által számára előkészített trónra. Nem félelmetes a halál annak, aki nem fél Istentől, mert tudja, hogy kegyelmében van. De legyen tiszta minden piszoktól annak a ruhája, akinek fel kell mennie a trónra, hogy szép legyen a feltámadáskor, és tiszta legyen lelke, hogy ragyogjon a trónuson, amelyet az Atya készített elő számára, hogy a nagy király gyermekéhez illő méltóságban lássák őt ott.

A haldokló keresztények kenete növeli a kegyelmet, eltörli azokat a bűnöket, amelyeket az ember teljesen megbánt, felkelti a buzgó vágyat a jóra, erőt ad a végső küzdelemre, a keresztény újjászületésre, mert aki az Úrban hal meg, az újjászületik az örök életre.

Ismételjétek meg azt, amit Mária tett, a választottak tagjain. Senki se tartsa ezt méltatlannak önmagához. Én elfogadtam ezt a balzsamos olajat egy asszonytól. Minden keresztény érezze megtisztelve magát és nagy kegyelemnek tartsa az Egyház részéről, hogy a pap eltörli bűneinek utolsó nyomait. És minden pap örömmel gyakorolja Mária szeretetteljes cselekményét, amit Krisztussal tett, a haldokló testvér testén. Igazán mondom nektek, hogy amit akkor nem tettetek meg velem, hanem hagytátok, hogy egy asszony felülmúljon titeket, ami most oly nagy fájdalmat okoz nektek, azt megtehetitek a jövőben és pedig sokszor, amikor szeretettel lehajoltok egy haldokló fölé, hogy előkészítsétek őt az Istennel való találkozásra. Én vagyok a koldusokban és a haldoklóknak, az utasokban, az árvákban, özvegyekben, foglyokban, az éhezőkben és szomjazókban, azokban, akik fáznak, szenvednek, vagy fáradtak. Én vagyok titokzatos Testem minden tagjában, amely híveim egysége. Szeressetek engem bennük és tegyétek jóvá sokszorosan szeretetlenségteket, és ezzel nagy örömet okoztok nekem, nektek pedig dicsőségtekre válik.

Egyházi rend

Végül fontoljátok meg, hogy a világ összeesküszik ellenetek, úgyszintén összeesküszik a kor, a betegségek, az idő, az üldöztetések. Ne bánjatok azért fősvényen azzal, amitek van, és ne legyetek oktalanok. Nevemben azért adjátok át a papságot a jobb tanítványoknak, hogy a föld ne maradjon papok nélkül. A szent jelleget alapos vizsgálat után adjátok át, nem szóbeli vizsgálat, hanem a cselekedetek megvizsgálása után azoknál, akik kérik, hogy papok lehessenek, vagy akiket ti jóknak ítélték erre. Fontoljátok meg, hogy ki a pap, a jót, amit tehet, a rosszat, amit okozhat. Van példátok rá, hogy mit tehet egy pap, aki lezuhan szent hivatásának magaslatáról. Igazán mondom nektek, hogy a Templom (szolgáinak) bűnei miatt lesz szétszórva ez a nemzet. De azt is igazán mondom nektek, hogy ugyanígy tönkre megy majd a föld, amikor a pusztulás utálatossága belép az új papságba, hittagadásra és a pokol tanításainak elfogadására vezetve az embereket. Akkor felemelkedik majd a Sátán fia, és a népek rettenetes félelemben nyögnek, kevesen maradnak hűségesek az Úrhoz, és akkor is rettenetes gyötrelmek közt jön majd el a vég, és Isten haragja lesz minden átkozotton, Isten és kevés választottjának győzelme után.

Jaj, háromszoros jaj, ha az utolsó keresztények megerősítésére nem lesznek igazi papok, amint az elsők számára lesznek. Igazán mondom, hogy az utolsó üldöztetés rettenetes lesz, mert nem emberek okozzák, hanem a Sátán gyermekei és azok követői. Papok? Papoknál többeknek

kell lenniük azoknak, akik az utolsó időkben élnek, annyira vad lesz az Antikrisztus hordájának az üldözése. Hasonlóképpen az Ezekiel látomásában az Úr mellett álló fehérbe öltözött szent emberhez, nekik fáradhatatlanul meg kell jelölniük tökéletességükkel a kevés hívő lelkét a kereszt jelével, hogy a pokoli lángok ne tudják eltörölni ezt a jelet. Papok? Angyalok! Angyalok, akik füstölőt lengetnek erényeik tömjénével, hogy megtisztítsák a levegőt, a Sátán betegséget okozó bacilusaitól. Angyalok? Többek az angyaloknál: Krisztus másai, az én másaim, hogy az utolsó idők hívei kitarthassanak mindvégig.

Ezeknek kell lenniük. De a jövőbeli jó és rossz gyökere a jelenben van. A lavinák egy hópohellyel kezdődnek. A méltatlan, tisztátalan tévtanokat hirdető, hűtlen, hitetlen, lanyha vagy hideg, kialudt, íztelessé vált, buja pap tízszer annyi rosszat okoz, mint egy hasonló bűnököt elkövető hívő, és sok más bűnbe visz. A papok ellanyhulása, a tévtanok elfogadása, az önzés, a kapzsiság, az érzékiség tudjátok, hova torkollik; az istengyilkosságba. Nos, a jövő századokban többé nem ölhetik meg az Isten Fiát, de megölhetik az Istenbe vetett hitet, az Isten eszményét. Azért egy még helyrehozhatatlanabb istengyilkosságot követnek el, mert abból nincs feltámadás. Ó! Igen, elkövethetik. Látom... Elkövethetik sok kerióti Júdás által a jövő századokban. Rettenetes!...

Egyházamat saját szolgálói fordítják ki sarkaiból! Én támogatom Egyházamat az áldozatok megsegítésével. A papok teszik ezt, akik csak a papi ruhával rendelkeznek, de nem a papi lelkülettel, és elősegítik a pokoli Kígyó által keltett hullámokat, amelyek a te bárkádát ostromolják, Péter. Talpra! Fel! Add ki ezt a parancsot utódaidnak: „Tartsd kézben a kormányt, ostorozd azokat a hajótörötteket, akik hajótöröttekké akartak lenni, és megkísérelték hajótörésbe vinni Isten bárkáját!” Üss rájuk, de mentsd meg őket, és haladj előre! Légy szigorú, mert a rablókat igazságosan éri a büntetés. Véd meg a hit kincsét! Tartsd magasra a fényt, mint egy világítótoronyt a háborgó hullámok fölött, hogy azok, akik követik a te bárkádát, lássák, és ne vesszenek el! Pásztor és hajós a rettenetes időkben, gyűjts össze, vezess, emeld fel Evangéliumomat, mert ebben van az üdvösség, nem másfajta tudományban!

Jönnek majd az idők, amelyekben úgy, amint velünk, Izraellel történt, és még sokkal mélységesebben, a papok azt hiszik, hogy ők a kiválasztott osztály, mert tudják a feleslegeset, de nem tudják többé azt, ami elengedhetetlen, vagy a halott külsőségekben ismerik, mint a mai papok, a Törvényt: annak ruháiban, túlzottan megterhelve a toldalékokkal, de nem ismerve annak szellemét. Jönnek majd az idők, amelyekben a Könyvet mindenféle könyvvel helyettesítik. A Könyvet csak tárgyként használják, gépiesen úgy, mint ahogy egy földműves szánt, vet, arat anélkül, hogy gondolkozna a csodálatos gondviselésen, amely a magok megszaportásával minden évben újra tapasztalható: a magot elvetik a fölszántott földbe, kisarjad, kalászba szökken, utána liszt, majd kenyér lesz belőle Isten atyai szeretete révén. A kenyér evése közben ki emeli fel lelkét Ahhoz, aki megteremtette az első magot, és a századokon keresztül létrehozta annak újjászületését és növekvését?

Így eljön majd az idő, amikor tudományosan jól tanítják az Evangéliumot, de annak szellemét rosszul értik. Mit ér a tudomány, ha hiányzik a bölcsesség? Csak szalma. Szalma, amely felduzzad, de nem táplál. Igazán mondom nektek, hogy eljön egy idő, amikor sok pap hasonló lesz a felpuffadt szalmához, kevély szalmák, amelyek kevélységükben kidüllesztett mellel állnak, mintha önmaguk adnák mindazokat a kalászokat, amelyek megkoronázzák a szalmát, mintha kalász lenne még a szalma csúcsán, és azt hiszik majd, hogy ők mindenek. Pedig ez csak egy halom szalma. Egy halom, a maréknyi mag, az igazi táplálék, az Evangélium szelleme helyett. De elég lehet a szalma? Még az állat gyomra számára sem elég, ha gazdája nem erősíti meg az állatot takarmánnyal és friss fűvel. A pusztán szalmával táplált állat elgyengül és elpusztul.

Mégis mondom nektek, hogy jön egy idő, amelyben a papok megfeledkeznek arról, hogy én, kevés kalással oktattam a lelkeket az Igazságra, és nem emlékeznek rá, hogy mibe került Uruk az az igazi lelki kenyér, amely teljesen és egyedül az isteni Bölcsességtől származott,

amelyet az Isteni Ige adott, méltóságteljes tanítás alakjában, fáradhatatlanul ismételve, hogy ne tévelyegjenek el a kapott igazságtól. Ez alázatos volt alakjában, az emberi tudomány hamis látszata nélkül, történelmi és földrajzi kiegészítések nélkül. Ők nem törődnek majd annak lelkével, csak ruhájával, amibe öltöztetik, hogy megmutassák a tömegnek, mily sokat tudnak. És az Evangélium szelleme elvész majd az emberi tudomány lavínája alatt. És ha nincsenek annak birtokában, hogyan adhatnák át? Mit adnak majd a híveknek ezek a felpuffadt szalmák? Szalmát. Milyen táplálékot kap ebből a hívek lelke? Csak vonszolják magukat erőtlően az életben. Milyen gyümölcs lesz ennek a tanításnak, az Evangélium ilyen tökéletlen ismeretének? Kihűlnek a szívek, tévtanok, sőt még a tévtanoknál is rosszabb tanok foglalják el az igazi, egyetlen tan helyét. Előkészítik a talajt a Vadállat számára, annak futólagos, fagyos, sötét és rettenetes uralma számára. Igazán mondom nektek, hogy amint az Atya és Teremtő benépesíti az eget a csillagokkal, hogy az ég ne néptelenedjék el, amikor azok élete befejeződik és elpusztulnak, úgy nekem is százszor és ezerszer kell hirdetnem az evangéliumot a tanítványoknak, akiket elszórok az emberek között a századokon keresztül. És igazán mondom nektek, hogy ezek sorsa is hasonló lesz az enyémhez: a zsinagóga és a kevélyek üldözni fogják őket, amint engem üldöztek. De amint én, úgy ők is elnyerik jutalmukat. Teljesítik Isten akaratát, és a kereszthalálig szolgálják őt, hogy ismét felragyogjon dicsősége, és ne vesszék ki ismerete.

Pápa, püspökök

De te, a Főpap, és ti, a Pásztorok örködjétek saját és utódaitok életében, hogy ne vesszen el az Evangélium szelleme, és fáradhatatlanul kérjétek a Szentlelket, hogy a pünkösöd állandóan megújuljon bennetek. Nem tudjátok, mit akarok mondani, de hamarosan megértitek. A Szentlélek segítségével meg tudtok érteni minden szót, és különbséget tudtok tenni az én szavam, és az Isten majmáé, a Sátáné között. És ne engedjétek, hogy jövőbeli szavaim hiábavalók legyenek. Azok mindegyike az én segítő irgalmasságom szava, és annál bőségesebbek lesznek, minél inkább látom isteni értelmekkel, hogy a keresztényeknek szükségük van azokra ahhoz, hogy legyőzhessék az idők viharait.

Péter! Pásztor és hajós! Pásztor és hajós. Nem elég számodra, hogy egyik nap pásztor légy, másikon hajós, egyszerre kell mindkettőnek lenned. Ezeknek kell lenned, hogy összetartsd a bárányokat. Mily pokoli csápok és vad karok igyekeznek azokat elszakítani tőled! Hazug muzsikák és lehetetlen ígéretek vezetnek félre titeket. Előre kell irányítanod a bárkát! Az északi, déli, keleti, nyugati szelek, a mélység erői dobálják és támadják, a Vadállat nyilasai nyilazzák, a Sárkány lehelete égeti, és farkával betöri oldalát, úgyhogy az oktanok megégnék és elvesznek, elsöprik őket a hullámok.

Pásztor és hajós a rettenetes időkben... A te irányítád az Evangélium. Abban van az Élet és az Üdvösség. Minden meg van mondva benne. A szent Kódex minden fejezete, minden válasz a lelkek sokféle esetére benne van. Ügyelj, hogy attól ne távolodjanak el a papok és a hívek. Ügyelj, hogy ne kételkedjenek abban. Ne változtassák meg azokat! Ne helyettesítsék azokat, és ne csúríják-csavarják azokat! Én magam vagyok az Evangélium. Születésemtől halálomig. Isten az Evangélium. Mert bennük nyilvánul meg az Atya, Fiú és a Szentlélek műve. Az Evangélium szeretet. Azt mondtam: „Szavaimban van az Élet”. Azt mondtam: „Isten szeretet”. Ismerjék meg azért az emberek szavaimat és találják meg azokban a szeretetet, vagyis Istent. Hogy részesüljenek Isten Országában. Mert aki nincs Istenben, abban nincs Élet. Mert azok, akik nem fogadják el az Atya Igéjét, nem egyesülhetnek az Atyával, velem és a Szentlélekkel az égben, nem tartozhatnak az egyetlen nyájhoz, amely szent, amilyennek akarom. Nem lesznek a szőlőtővel egyesült szőlővesszők, mert aki elveti teljesen vagy részben szavaimat, az olyan tag, amelyben nem kering az éltető folyadék. Az én szavaim táplálnak, elősegítik a növekedést és megérlelik a gyümölcsöt.

Szentlélek

Mindazt, amire tanítottalak titeket, tegyétek meg az én emlékezetemre. Még sok mindent kell mondanom nektek. Csak a magot vettem el. A Szentlélek fogja azt kisarjasztani. Azért akartam nektek adni a magot, mert ismerem a ti szíveteket, és tudom, haboztok a félelemtől a lelki, szellemi parancsok miatt. A tévedéstől való félelem megbénít minden akaratot bennetek. Azért beszéltem nektek először mindenről. Utána majd a Vigasztaló emlékeztet titeket szavaimra, és kibővíti azokat a részletekben. És ti nem fogtok félni, mert eszetekbe jut, hogy az első magot én adtam nektek. Engedjétek magatokat vezetni a Szentlélektől. Ha az én kezem kedvesen vezetett titeket, az Ő világossága még kedvesebb lesz. Ő Isten Szeretete.

Így én megelégedetten megyek el, mert tudom, hogy Ő átveszi helyemet és elvezet titeket Isten ismeretére. Még nem ismeritek Őt, jóllehet annyit beszéltem nektek róla. De ez nem a ti hibátok. Ti megtettetek mindent, hogy megértsetek engem, és azért nem vagytok hibásak abban, hogy három év után is csak oly keveset értettetek meg. Hiányzott a kegyelem, és ezért értelmetek tompa volt. Még most is keveset értetek meg, jóllehet Isten kegyelme leszállt rátok keresztetmről. Szükségetek van a Tűzre. Egy nap beszéltem erről egyiketeknek, amint a Jordán mellett mentünk. Eljött az ideje. Én visszatérek Atyámhoz, de nem hagylak egyedül titeket, mert nálatok hagyom az Eukarisztiát, vagyis Jézustokat, aki az emberek táplálékává vált. És nálatok hagyom a Barátot: a Vigasztalót. Ő vezetni fog titeket. Átadom lelketeket az én világosságomból az Ő világosságába, és Ő befejezi kiképzéseteket...

Eretnekek

– Van-e valami kérdésetek? Ezek az utolsó oktatások. Beszéljétek Mesteretekhez...

– Valóban... Igen... Van néhány kérdeznivalónk – mondja Péter.

– Akkor kérdezzetek!

– Íme... Tegnap este, miután elhagytál minket, beszélgettünk egymás közt arról, amit mondtál. Most újabb tanítással árasztottál el minket. Tegnap, és ma is, ha jól emlékszem, beszéltél arról, miként keletkeznek hamarosan eretnokségek és szakadások. Ezért arra gondoltunk, hogy nagyon óvatosaknak kell lennünk azok iránt, akik közénk jönnek. Mert biztosan bennük lesz az eretnokség és a szakadás magva.

– Azt gondold? Nincs máris szétszakadva Izrael, ami a hozzám jövetelt illeti? Te azt akarod mondani nekem, hogy Izrael, amely engem szeretett, sose lesz eretnek és szakadár. Nemde? De talán valaha is egységes volt-e, a századokon keresztül, még régi időkben is? És talán most egységesen követett engem? Igazán mondom neked, hogy benne van az eretnokség gyökere.

– De...

– De bálványimádó és eretnek már évszázadok óta, a hűség külső látszata alatt. Ismeritek bálványait. Eretnokségeit is. A pogányok nála jobbak lesznek. Ezért nem zártam ki őket, és mondom nektek, hogy ti is azt tegyétek, amit én tettem. Ez számotokra az egyik legnehezebb dolog lesz. Tudom. De emlékezzetek a prófétákra. Ők megjövendölték a pogányok meghívását és a zsidók nehéz felfogását. Miért akarnátok bezárni az Ország kapuit azok előtt, akik szeretnek engem és jönnek a Világossághoz, amelyet lelkük keresett. Azt gondoljátok, hogy ők bűnösebbek nálatok, mert mindeddig nem ismerték meg Istent, mert saját vallásukat követték, és fogják követni egészen addig, míg a mi vallásunk nem vonzza majd őket? Nem kell ezt gondolnotok. Mondom nektek, hogy sokkal jobbak nálatok, mert noha nem rendelkeztek szent vallással, mégis igazak tudtak lenni. Nem hiányoznak az igazak egyetlen nemzetből és vallásból sem. Isten az emberek cselekedeteit nézi, nem szavait. És ha látja, hogy egy pogány, szívének igazságában természetesen megteszi azt, amit a Sinai Törvénye parancsol, akkor miért vetné el őt? Nemde még érdemszerzőbb, hogy egy ember, aki nem ismeri Isten parancsát: ne

tedd ezt vagy azt, mert az rossz, önmagára kényszerít egy parancsot, hogy ne tegye azt, amit értelmesebben tart jónak, és azt hűségesen követi? Ezzel szemben az, aki tudja, hogy Isten az ember végcélja, és ismeri a Törvényt, amely megengedi, hogy Őt kövesse, mégis állandóan megalkuszik és számíthat, hogy a tökéletes parancsot saját romlott akaratához alakítsa, vajon milyen érdemet szerez? Mit gondoltok? Azt, hogy Isten méltányolja a kibúvókat az engedelmesség alól, amelyeket Izrael felhoz, hogy ne kelljen nagyon feláldozni érzéki vágyait? Mit gondoltok? Azt, hogy amikor egy pogány elhagyja a világot, Isten színe előtt igazként, mert követte lelkiismeretének helyes törvényét, Isten ördögnek ítéli őt? Megmondom nektek: Isten cselekedeteik szerint ítéli meg az embereket, és Krisztus, minden nép Bírója megjutalmazza azokat, akik lelkükben vágyakoztak a benső törvény hangjának követésére, hogy eljussanak az ember végcéljához, az egyesüléshez Teremtőjükkel, a pogányoknak ismeretlen Istennel, akiről érzik, hogy Igaz és Szent. Nagyon vigyázzatok arra is, hogy ne vigyétek bűnbe a pogányokat. Már nagyon sokszor kigúnyolták Isten nevét a pogányok az Isten népe gyermekeinek tettei miatt.

Ne gondoljátok, hogy ti vagytok az én ajándékaimnak és érdemeimnek kizárólagos kincstárosai. Én meghaltam a zsidókért és a pogányokért egyaránt. Birodalmam magába foglalja majd az összes népeket. Ne éljete vissza azzal a türelemmel, amellyel Isten bánt veletek, és ne mondjátok: „Minden a mienk”! Nem. Mondom nektek. Nem inkább ez a nemzet, mint a másik. Ez az én Népem. És ebben egyenlő értékűek a Templom szolgálatára használt edények és azok, amelyeket most Isten asztalaira helyeznek. De sok olyan edényt, amelyeket a Templom szolgálatára használtak, de amelyek nem Istenéi, a sarokba dobunk, és helyettük azokat teszük az oltárra, amelyek még nem tartalmaztak tömjént, olajat, bort vagy balzsamot, de vágyakoznak arra, hogy betöltsék őket ezekkel és felhasználják őket az Úr dicsőségére. Ne követeljete sokat a pogányoktól. Elég, ha hisznek és engedelmeskednek szavamnak. Új körülmetélés veszi át a régi helyét. Az ember szíve van körülmetélve mostantól fogva, még a szívnél is jobban, lélekben, mert a körülmetéltek vérében, amely az Ádámot az istengyermekségből kizáró érzéki vágyaktól való megtisztulást jelképezte, most az én legtisztább vérem helyettesíti. Az hatásos a testileg körülmetéltekben és körülmetéletlenekben egyaránt, mert rendelkeznek keresztséggel, és ellene mondanak a Sátánnak, a világnak, a testnek az irántam való szeretetből. Ne vessétek meg a körülmetéletleneket. Isten nem vetette meg Ábrámot. Igazságossága miatt kiválasztotta Népeinek fejéül, mielőtt a körülmetélés érintette volna testüket. Ha Isten közeledett a körülmetéletlen Ábrámhoz, hogy átadja neki parancsait, ti is közelíthettek a körülmetéletlenekhez, hogy kioktassátok őket az Úr Törvényeire. Fontoljátok meg, mennyi és milyen bűnöket követtek el a körülmetéltek. Ne legyetek azért kíméletlenek a pogányokkal.

– De el kell mondanunk nekik, amire minket tanítottál? Semmit sem értenének belőle, mert nem ismerik a Törvényt.

– Ezt mondjátok ti. De talán Izrael felfogta, megismerte a Törvényt és a Prófétákat?

– Ez igaz.

– De idefigyeljete! Mondjátok azt, amit a Lélek sugall majd nektek, szó szerint, félelem nélkül, anélkül, hogy magatoktól akarnátok. Amikor aztán a hívek között hamis próféták támadnak, akik saját gondolataikat sugalmazásnak mondják, és eretnekké válnak, akkor küzdjete ellenük az eretnek tanításoknál szilárdabb eszközökkel. De ne aggódjate! A Szentlélek irányít majd titeket. Én sose mondom olyant, ami nem teljesedik be.

– És mit csináljate az eretnekekkel?

– Minden erőttökkel küzdjete az eretnek tanok ellen, de minden eszközzel igyekezzete megtéríteni az Úrnak az eretnekeket. Ne fáradjate bele az eltévelyedett juhok keresésébe, hogy visszavigyéte őket az Akolba. Imádkozzate, szenvedjete, buzdítsate másokat is az imára és a szenvedésre, kérjete áldozatokat és szenvedéseket a tisztáktól, a jóktól, a nagylelkűektől, mert ezek által térnek meg testvéreite. Krisztus Szenvedése folytatódik a

keresztényekben. Nem zártalak ki titeket ebből a nagy műből, a világ megváltásából. Mindnyájan egy test tagjai vagytok. Segítsétek egymást, és aki erős és egészséges dolgozzék a gyengébbért, és aki egységben él, nyújtsa ki kezét és hívja a távoli testvéreket!

- De lesznek ilyenek, miután egy házban éltek testvérekként?
- Lesznek.
- Miért?

– Sok okból kifolyólag. Még viselik az én nevemet. Sőt, dicsekszenek ezzel a névvel. Törekcsenek megismertetni azt. Hozzájárulnak ahhoz, hogy a világ legszélsőbb tájain is megismerjenek engem. Engedjétek meg nekik, mert emlékeztetlek titeket, hogy aki nincs ellenem, velem van. De szegény gyermekek! Munkájuk mindig csak részleges lesz, erényeik mindig tökéletlenek. Nem lehetnek bennem, ha elváltak a Szőlőtől. Műveik sose lesznek teljeseek. Ti, ti, akik a jövőben éltek majd, utódaitokról beszélek, legyetek ott, ahol ők vannak. Ne mondjátok farizeus módra: „Nem megyek, nehogy megfertőzzem magamat.” Vagy lustán; „Nem megyek, mert már van, aki hirdeti az Urat.” Vagy gyáván: „Nem megyek, nehogy kidobjanak. „Menjetek!” Mondom nektek: „Menjetek!” Minden néphez. Egészen a világ végére. Hogy megismerjék *egész* tanításomat és Egyetlen Egyházamat, és a lelkeknek módjuk legyen belépni, részévé válni.

- És mondjuk el, vagy írjuk le minden cselekedetedet?

– Megmondtam nektek. A Szentlélek tanácsot ad nektek arra vonatkozólag, hogy az alkalom szerint mit jó mondani, vagy mikor jobb hallgatni. Majd meglátjátok! Amit én véghezvittem abban vagy hisznek, vagy tagadják, és időnként hadat viselnek ellenem, mintha azok izgatnák őket, akik gyűlölnék engem. Amikor mindenki jelenlétében csodákat műveltem, Belzebubnak mondtak engem. Mit mondanak majd akkor, amikor tudják, hogy természetfeletti módon cselekedtem? Még jobban káromolnak. Titeket pedig az első pillanattól kezdve üldöznek. Azért hallgassatok mindaddig, míg el nem jön a beszéd ideje.

Segítsétek a tisztulókat!

- De ennek az ideje akkor jön majd el, amikor mi, a tanúk már meghaltunk?

– Egyházamban mindig lesznek papok, doktorok, próféták, ördögűzők, hitvallók, csodatevők, sugalmazottak, amikor erre szükség lesz, hogy a pogányok részesüljenek tőle abban, amire szükségük van. Az égben: a diadalmas Egyház nem hagyja magára a tanító Egyházat, és ez segíti a küzdő Egyházat. Nem három test van, hanem csak egy Test. Nincs közöttük megosztás, hanem a szeretet egysége és a célé: szeretni a Szeretetet, örvendezni az égben az Ő Országának. Ezért a küzdő Egyháznak szeretettel segítenie kell imáival azokat, akik már a diadalmas Egyház felé tartanak, de még ki vannak abból zárva, hogy kiengesztelő elégtételt adjanak bűneikért, amelyekért elnyerték a feloldozást, de amelyeket nem töröltek el teljesen a Tökéletes Isteni Igazság előtt. A titokzatos Testben mindent szeretettel és szeretetből kell tenni. Mert a szeretet a vér, ami kering benne. Segítsétek tisztuló testvéreiteket. Amint mondtam nektek, hogy az irgalmasság testi cselekedetei elnyerik az égi jutalmat, ugyanúgy mondtam, hogy az irgalmasság lelki cselekedetei is elnyerik azt. És igazán mondom nektek, hogy a halottakért felajánlott cselekedetek, hogy azok beléphessenek a béke országába, az irgalmasság nagyszerű cselekedetei, amelyekért megáld titeket az Isten, és megemlékeznek rólatok azok, akikért felajánlottátok. Amikor a feltámadáskor mindnyájan összegyűltök Krisztus, a Bíró előtt, azok között, akiket megáldok lesznek azok is, akik szeretettel voltak tisztuló testvéreik iránt, felajánlásokat téve és imádkozva békéjükért. Mondom nektek, egyetlen jó cselekedet sem marad gyümölcs nélkül. Sokan fényesen ragyognak majd az égben, pedig sose prédikáltak, vezettek, jártak be apostoli utakat, éltek sajátos életállapotban, de imádkoztak és szenvedtek a tisztulókért, hogy azok békét nyerjenek, és hogy a halandókat eljuttassák a megtérésre. Ezek a világ előtt ismeretlen papok, ismeretlen apostolok, áldozatok, akiket

egyedül Isten látott, részesülnek az Úr munkásainak jutalmában, mert életükben állandó szeretet-áldozatot mutattak be testvéreikért és Isten dicsőségéért. Igazán mondom nektek, hogy sok úton el lehet jutni az örök életbe, és ez egyike azoknak, és nagyon kedves Szívemnek.

(10-204)

Búcsúbeszéd

Az Olajfák-hegyén levő Getszemáni kertben Jézus először hosszasan elbúcsúzik Anyjától, s utána apostolaival kíván még egyszer étkezni, s utána tőlük is elbúcsúzik:

– Íme. Eljött az óra, amikor el kell titeket hagynom, hogy visszatérjek Atyámhoz.

Hallgassátok meg Mesteretek utolsó beszédét.

Ne távozzatok el Jeruzsálemből ezekben a napokban. Beszéltem Lázárral, ő még egyszer teljesíti Mesterének vágyát, és átengedi nektek az utolsó vacsora házát, hogy legyen egy helyetek, ahol összegyűlhetek és imádkozhattok. Maradjatok bent ezekben a napokban, és állandóan imádkozzatok a Szentlélek eljöveteleért, aki teljesen felkészít titeket küldetésetekre. Emlékezzetek vissza arra, hogy én, jóllehet Isten vagyok, kemény vezekléssel készültem fel szolgálatomra, az evangélium hirdetésére. De nem kívánok mást tőletek. Elég számomra, ha kitartóan imádkoztok, a hetvenkettővel együtt, Anyám vezetésével, akit fiúi figyelmességgel ajánlok nektek. Ő Anyátok, és szeretetteljes, tökéletesen bölcs Tanítónőtök lesz. Máshová küldhettelek volna titeket, hogy felkészüljete a Szentlélek fogadására, de inkább azt akarom, hogy maradjatok itt, mert Jeruzsálemnek, amely megtagadott engem, el kell csodálkoznia az isteni csodák folytatásán, amelyekkel az ő tagadásukra válaszolok.

Jeruzsálem szerepe

Később a Szentlélek megérteti veletek annak szükségességét, hogy az Egyház pontosan ebben a városban keletkezzék, amely – emberileg ítélve – a legméltatlanabb rá. De Jeruzsálem mindig Jeruzsálem marad, akkor is, ha elárasztja a bűn, és ha itt vitték is végbe az istengyilkosságot. Senki sem segíthet rajta a jövőben. El van ítélve. De ha el is van ítélve, nincs elítélve összes lakója. Maradjatok itt a kevés igazért, akik keblén vannak, és maradjatok itt, mert ez a királyi város, a Templom városa, és mert – amint a próféták megjövendölték – ott, ahol felkenték és kikiáltották és felmagasztalták a Messiás Királyt, ott kell elkezdődnie az Ő világ feletti uralmának. És ott, ahol a zsinagóga válólevelet adott Istennek túl sok rettenetes bűnténye által, ott kell felemelkednie az új Templomnak, amelybe sietni fognak minden nemzetből az emberek. Olvassátok a prófétákat! Azokban mindez meg van jövendölve. Előbb Anyám, utána a Szentlélek megérteti veletek a prófétáknak ezekre az időkre vonatkozó szavait. Maradjatok itt addig, míg Jeruzsálem visszautasít titeket, mint ahogy engem visszautasított, és gyűlölni fogja az Egyházat, amint engem gyűlölt, terveket szöve kipusztítására. Akkor vigyétek máshová kedvelt Egyházam székhelyét, mert annak nem szabad elvesznie.

Mondom nektek: még a pokol se lesz képes erőt venni rajta. De ha Isten biztosít is titeket védelméről, ne kísértsetek az eget mindent tőle kívánva.

Menjete Efraimba, amint odament Mesteretek is, mert még nincs itt az ideje annak, hogy ellenségeitek elfogjanak titeket. Efraimnak nevezem a bálványimádók és pogányok területeit. De nem a palesztinai Efraim lesz, ahol székhelyet kell keresnetek Egyházam számára. Emlékezzetek arra, mily gyakran beszéltem nektek külön-külön vagy együtt arról, hogy be kell járnok a világ útjait, hogy elérjete annak szívéig (Rómáig), és ott letelepítsetek Egyházamat. Az ember szívéből megy a vér minden tagjába. És a világ szívéből kell a kereszténységnek elterjednie az egész földön.

Jelenleg Egyházam hasonló a már megfogant teremtményhez, amely azonban még a méhben fejlődik. Jeruzsálem az anyaméh, és annak belsejében még kicsiny a szíve, amely körül összegyűlnek a születő Egyház kis számú tagjai, és a szívből árad beléjük a vér kis hullámokban. De eljön az Istentől kijelölt óra, amikor a méh kiveti a benne kialakult teremtményt, és az új területre megy, és ott növekszik nagy Testté, kiterjedve az egész földre, és az Egyház szívének erőteljes dobogása kiterjed az egész nagy Testre. A Templommal való

minden összeköttetéstől megszabadulva, az elpusztult és feldúlt Templom romjain az örök és diadalmos Egyház szívverése a világ szívében élve azt hirdeti a zsidóknak és a pogányoknak, hogy egyedül Isten diadalmaskodik, és azt akarja, amit akar, és hogy sem az emberek rosszindulata, sem a bálványok seregei nem akadályozzák meg akaratának teljesedését.

De ez később lesz, és abban az időben tudjátok majd, mit kell tennetek. A Szentlélek vezet majd titeket. Ne féljete!

Egyelőre gyűjtsétek össze Jeruzsálemben a híveket az első összejövételre. Utána más csoportok alakulnak, amint számuk jobban növekszik. Igazán mondom nektek, hogy az én Országom polgárai gyorsan szaporodnak, mint a legjobb földbe vetett magok. Népem elterjed az egész földön.

Az Úr mondá az én Uramnak: „Mivel te megtetted ezt, és egyetlen fiadat nem tagadtad meg tőlem, gazdagon megáldalak. Utódaidat megsokasítom, mint az ég csillagait, és mint a tengerpart fővényét. Utódaid elfoglalják majd az ellenség kapuját. Utódaid által nyer áldást a föld minden népe, mivel hallgattál a szavamra.” (Ter 23,15-18) Áldás az én Nevem, az én Jelem (Vö. Ez 9) és az én Törvényem ott, ahol elismerik uralmukat.

A Szentlélek eljövetele

Hamarosan eljön a Szentlélek, a Megszentelő, és beteltek vele. Legyetek tiszták, mint mindazok, akiknek meg kell közelíteniük az Urat. Én hasonlóképpen Úr vagyok, mint Ő. De felvettem istenségemre egy „ruhát”, hogy közöttetek tartózkodhassam, nemcsak azért, hogy tanítsalak titeket és megváltsalak titeket ennek a ruhának tagjaival és vérével, hanem azért is, hogy hordozzam a Szentek Szentjét az emberek között úgy, hogy még a tisztátalanok is láthassák azt, akire még a szeráfok is félnek rátekinteni.

De a Szentlélek a test fátyla nélkül jön el, leereszkedik rátok, beszáll belétek hét ajándékával és tanácsadótok lesz.

Isten tanácsa oly magasztos dolog, hogy hősies tökéletességre törekvő akarattal kell előkészülnötök rá, amely tökéletesség hasonlóvá tesz titeket Atyátokhoz és Jézusotokhoz, és Jézusotoknak az Atyával és a Szentlélekkel való viszonyához. Ezért kell a tökéletes szeretet és a tökéletes tisztaság ahhoz, hogy felfoghassátok a Szeretetet és befogadhassátok Őt szívetek trónusára.

Merüljete el a szemlélődés örvényében. Törekedjete elfelejteni, hogy emberek vagytok, és igyekezzete átváltozni szeráfokká. Vesséte bele magatokat a szemlélődés kemencéjébe, lángjaiba. Isten szemlélése hasonló a szikrához, amely kipattan a kovából, amikor megütik acéllal, és tüzet és fényt támaszt. A tűz tisztít, megemésztve az átlátszatlan és mindig tisztátalan anyagot, átváltoztatva azt világító és tiszta lánggá.

Nem lesz bennetek Isten Országá, ha nem lesz bennetek szeretet. Isten Országá ugyanis Szeretet, a Szeretettel jelenik meg, a Szeretet alapítja meg szívetekben hatalmas fény villámlásai közben, amelyek behatolnak és megtermékenyítenek, eltávolítják a tudatlanságot, bölcsességet adnak, és elnyerik az embert és megteremtik az istent, az Isten gyermekét, testvéremet, a királyt, akinek trónusát Isten készítette elő azok számára, akik magukat Istennek adják, hogy egyedül csak Isten, Isten, Isten legyen az övék. Legyetek tehát tiszták és szentek a buzgó ima által, amely megszenteli az embert, mert az elmeríti Isten tüzeiben, amely a szeretet.

Szentekké kell lennetek. Nem abban a viszonylagos értelemben, amelyben ezt a szót eddig használták, hanem tökéletes értelmében, amelyet én adtam annak, az Úr Szentségét állítva elétek példaképéül és határu, *vagyis* a tökéletes Szentséget. Mi szentnek nevezzük a Templomot, szentnek az oltár helyét, a Szentek Szentjét, az elfüggönyözött helyet, ahol a szövetség szekrénye és az engesztelő oltár van. De igazán mondom nektek, hogy azok, akik birtokában vannak a kegyelemnek és szent életet élnek az Úr szeretete által, szentebbek a

Szentek Szentjénél, mert Isten nemcsak leereszkedik rájuk, mint a Templom engesztelő oltárára, hogy kiadja parancsait, hanem bennük lakik, hogy szeretetét adja nekik.

Emlékeztek szavaimra az Utolsó Vacsorán? Akkor megígértem nektek a Szentlelket. Íme, Ő készen áll, hogy eljöjjön megkeresztelni titeket nem vízzel, mint János tette veletek, előkészítve titeket számomra, hanem tűzzel, hogy előkészítsen titeket az Úr szolgálatára úgy, amint Ő kívánja tőletek. Íme, Ő néhány nap múlva itt lesz. És eljövetele után képességetek rendkívüli mértékben megnövekszik, és megértitek Királyotok szavát és megteszitek, amit rátok bízott, hogy kiterjesszék Birodalmát a földre.

Krisztus birodalma

– Akkor a Szentlélek eljövetele után állítod helyre Izrael Országát? – kérdik, félbeszakítva Őt.

– Nem lesz többé Izrael Ország, hanem az én Országom. És az akkor teljesedik be, amikor az Atya megmondta. Nem rátok tartozik ismerni az időket és pillanatokat, amelyeket az Atya saját hatalmában tart. De ti közben megkapjátok a Szentlélek erejét, aki eljön rátok, és tanúim lesztek Jeruzsálemben, Júdeában, Szamariában és a föld végéig, összegyűjtve a nevemben egyesült embereket: megkeresztelve a pogányokat az Atya, Fiú, Szentlélek legszentebb nevében, úgy, amint mondtam nektek, hogy részük legyen a kegyelemben és az Úrban éljenek. Hirdetitek az evangéliumot minden teremtménynek, tanítva azt, amit én tanítottam nektek; megtéve azt, amit parancsoltam nektek.

És én veletek leszek mindennap a világ végéig.

Jakab feladata

És azt akarom még, hogy a jeruzsálemi közösség élén unokatestvérem, Jakab álljon.

Péternek, mint az egész Egyház fejének gyakran apostoli útra kell indulnia, mert az új hívek mind meg kívánják ismerni a Főpapot, az Egyház Legfőbb Fejét. De nagy lesz a befolyás, amelyet unokatestvérem gyakorol majd ennek az első egyháznak a híveire. Az emberek mindig emberek maradnak, és embereknek látszanak. Úgy tűnik majd előttük, hogy Jakab az én folytatásom, pusztán azért, mert unokatestvérem. Igazán mondom, hogy inkább hasonlít Krisztushoz bölcsességében, mint rokonsága révén. Így van. Az emberek, akik nem kerestek engem addig, míg közöttük voltam, most keresni fognak engem abban, aki rokonom. Reád pedig, Péter, más magas megtiszteltetés vár...

– Amit nem érdelek meg, Uram. Mondtam neked, amikor megjelentél nekem, de még egyszer megmondom mindnyájuk jelenlétében. Te jószagos vagy, istenileg jó, azon kívül, hogy bölcs vagy, és igazságosan ítéltél meg engem, aki megtagadtalak Téged ebben a városban, nem vagyok alkalmas arra, hogy annak lelki feje legyek. Sok igazságos gúnytól akarsz megmenteni engem.

– Mindnyájan egyenlők voltunk, Simon. Én is elfutottam. Nem ezért, hanem a mondott érvek alapján szánt engem az Úr erre a helyre; de te leszel az én fejem, Simon, Jónás fia, és én elismerlek téged ennek az Úr és minden társunk jelenlétében, és engedelmisséget fogadok neked. Megadom neked, amit tudok, hogy segítelek szolgálatodban, de kérlek, rendelkez velem, mert te vagy a Fő és én az alattvaló. Amikor az Úr emlékeztetett engem egy régi beszélgetésünkre, meghajtottam fejemet és azt mondtam: „Legyen úgy, amint te akarod.” Ezt mondom majd neked attól a pillanattól kezdve, hogy miután az Úr elhagyott minket, te képviseled Őt a földön. És szeretjük és segítjük egymást a papi szolgálatban – mondja Jakab meghajolva Péter felé, hogy tiszteletét kifejezze.

– Igen, szeressétek egymást, kölcsönösen segítsétek egymást, mert ez az új parancsolat, és annak a jele, hogy igazán Krisztuséi vagytok.

Én segítelek titeket

Semmi se zavarjon meg titeket. Isten veletek van. Meg tudjátok tenni, amit kívánok tőletek. Nem bízlak meg titeket olyasmivel, amit nem tudnátok megtenni, mert nem akarom pusztulástokat, hanem megdicsőüléstekeket.

Íme, én elmegyek előkészíteni helyeteket trónusom mellett. Maradjatok egyesülve velem és az Atyával a szeretetben. Bocsássátok meg a világnak, hogy gyűlöl titeket. Nevezzétek gyermekeknek és testvéreknek azokat, akik hozzátok jönnek, vagy akik már veletek vannak irántam való szeretetből.

Nyugtasson meg titeket, hogy én mindig kész vagyok megsegíteni titeket és hordozni kereszteteket. Veletek leszek szolgálatotok fáradalmaiban és az üldöztetés óráiban, és nem vesztegetek el, nem haltok meg akkor sem, ha úgy látszik azoknak, akik a világ szemével néznek titeket. Súlyos terheket raknak rátok, megszorítanak benneteket, kifárasztanak, kínoznak titeket, de örülni fogtok, mert én mindig segíték rajtatok. Igazán mondom nektek, amikor a Szeretet barátotok lesz, megértitek, hogy minden szeretetből elviselt és elvállalt dolog könnyűvé válik, még akkor is, ha az a világ által okozott súlyos gyötrelem. Mert az, aki minden szándékos cselekedetet vagy rátett terhet a szeretet ruhájába öltöztet, az átváltoztatja az élet és a világ igáját az Istentől, tőlem kapott igává. És én ismétlem nektek, hogy az én terhem mindig arányos a ti erőtköz és az én igám könnyű, mert én segítelek titeket annak hordozásában.

Tudjátok, hogy a világ nem képes szeretni. De ti mostantól fogva természetfeletti szeretettel szeretitek a világot, hogy megtanítsátok őt szeretni. És ha azt mondják, amikor látják, hogy üldözik titeket: „Így szeret benneteket az Isten? Szenvedést, fájdalmat ad nektek? Akkor nem érdemes Istenhez tartozni!” – válaszoljátok: „A szenvedés nem Istentől jön. De Isten megengedi, és mi tudjuk miért, és dicsőségünknek tartjuk, hogy részünk lehet abban, ami Jézusé, az Üdvözítőé, Isten Fiáé volt.” Válaszoljátok: „Mi dicsőségünknek tartjuk, hogy keresztre szegeznek minket, és folytatjuk Jézusunk Szenvedését.” Válaszoljátok a Bölcsesség szavaival: „A halál és a szenvedés a Sátán irigységéből lépett be a világba, nem Isten a halál és a szenvedés szerzője, és Ő nem örvend az élők fájdalmának. Minden, ami hozzá tartozik élet és egészség.” (Vö. Bölcs 2,21-24.) Válaszoljátok: „Jelenleg üldözötteknek és legyőzötteknek látszunk, de Isten napján megváltoznak a szerepek. Mi, igazak, akiket a földön üldöztek, dicsőségesen állunk azok előtt, akik gyötörtek és megvetettek minket.”

De ezt is mondjátok nekik: „Jöjjetek hozzánk! Jöjjetek az Élethez és a Békéhez! Urunk nem akarja pusztulástokat, hanem üdvösségeteket. Azért adta oda szeretett Fiát, hogy ti mindnyájan üdvözljétek”

És örvendeztetek annak, hogy részt vehettek szenvedéseimben, hogy utána részetek legyen velem a dicsőségben.

„Én leszek a ti igen nagy jutalmatok” ígéri az Úr Ábrahámom keresztül minden hűséges szolgájának. Tudjátok, hogyan lehet bejutni a mennyországba: a sok megpróbáltatáson keresztül, erőlködéssel. De aki kitart, amint én kitartottam, az ott lesz, ahol én vagyok. Megmondtam nektek, melyik út vezet oda és milyen a kapuja, és én jártam rajta először, és ezen keresztül tértem vissza az Atyához. Ha lenne más út és kapu, megmondtam volna, mert résztvevő vagyok az emberek gyengesége iránt. De nincs egyetlen más sem... Amikor rámutatok az egyetlen útra és egyetlen kapura, azt is mondom, ismétlem nektek, hogy az orvosság, ami erőt ad az azon járásra és a belépésre: a szeretet. Mindig a szeretet. Minden lehetőséggé válik, amikor szeretet van bennünk. És minden szeretetet megad nektek a Szeretet, aki szeret titeket, ha az én nevemben csak szeretetet kértek, hogy az Ő atlétaivá válhassatok az életszentségben.

Most adjunk búcsúcsókot egymásnak, legkedvesebb barátaim!

Jézus feláll, és mindnyájan ugyanezt teszik. De míg Jézus békés mosollyal, valóban isteni szépségtől sugározva, ők sírnak, meg vannak zavarodva, és János Jézus keblén zokog

szívettpő módon, és mindnyájuk nevében kéri, mintegy felismerve óhajukat: „Add legalább nekünk Kenyeredet, hogy megerősítsen minket erre az órára!”

– Úgy legyen! – válaszolja Jézus. És vesz egy kenyeret, felajánlja és megáldja a szertartás szavaival; és darabokra töri. Ugyanezt teszi a borral, utána megismételve: „Ezt tegyétek az én emlékezetemre”, és hozzáteszi: „amint nektek hagytam szeretetemnek ezt a zálogát, hogy még és mindig veletek legyek, amíg ti lesztek majd velem az égben.” Megáldja őket, és azt mondja: „És most menjünk!”

Útközben Jézus még megvigasztalja Alfeus feleségét: Máriát, majd maga köré gyűjti a pásztorokat, Lázárt, Arimateai Józsefet, Nikodémust, Mannaent, Maximint, Marciámot és a hetvenkét tanítványt. Elbúcsúzik tőlük is, majd mennybemenetele előtt megáldja az emberiséget és a világot:

– Mindnyájatokat, mindnyájatokat megáldalak ebben a búcsúvételben, kérve értetek az Atyát, jutalmazza meg mindazokat, akik megvigasztalták fájdalmas útján az Emberfiát. Legyen áldott az emberiség kiválasztott részében, mind a zsidókban, mind a pogányokban, akik kinyilvánították irántam való szeretetüket. Legyen áldott a föld fűvével, virágaival és gyümölcseivel, amelyekben oly sokszor gyönyörködtem, és amelyek megerősítettek engem. Legyen áldott a föld vizeiben és langymelegében, madaraiban és állataiban, amelyek sokszor felülmúlták az embert az Emberfiának megvigasztalásában. Légy áldott te, nap, és te, tenger, és ti, hegyek, dombok, síkságok! Legyetek áldottak ti, csillagok, akik társaim voltatok éjjeli imáimban és szenvedéseimben. És te, hold, aki világítottál az evangéliumot hirdető zarándok-utaimon. Mindnyájan, mindnyájan legyetek áldottak, ti, teremtmények, Atyám művei, társaim abban a halálos órában, barátai Annak, aki elhagyta az eget, hogy a szenvedő emberiségről elvegye annak a Bűnnek a szenvedéseit, amely elválaszt Istentől. És legyetek áldottak ti is, szenvedésem ártatlan eszközei: a tövisek, fémek, fa, mert ti segítettek teljesíteni Atyám akaratát!

Ezek után Jézus felmegy az Olajfák-hegyének csúcsára, és onnan felszáll a mennybe. (Lásd a „Tizenöt titok” című füzetben.)

(10-243)

9. füzet – Az Ősegyház

Az Ősegyház

Az Ősegyház életéről a Szentírás sokkal többet jegyzett fel, mint amennyit Valtorta Mária látott. Erről olvashatunk az Apostolok cselekedeteiben, a levelekben, és a Jelenések könyvének első fejezeteiben.

Az Egyház pünkösd napján keletkezett. Ennek leírását megtaláljuk a Tizenöt titok című füzetben.

Az első szentmisék egyikének lefolyását láthatjuk a „Péter, a Főpap” című fejezetben.

Egyes hagyományok szerint Mária Jánossal együtt Efezusba költözött, s onnan ment az égbe. Valtorta Mária látomásai szerint Jeruzsálemben maradt mindvégig. Egy másik hagyomány szerint Mária valóban a Getszemáni kertben lévő házból szállt az égbe.

Meglepő a Turini lepellel kapcsolatos látomás. Valtorta Mária már ismerte a Turini lepel képét, s ezért nincs kizárva, hogy látomásába ez az ismerete is belejárt.

István vértanúságának előzményeit bőven leírja a Szentírás, de Saul szerepét, a kivégzés és temetés körülményeit épp csak hogy említi.

Megható Gamáriel vallomása megkeresztelkedése előtt. A látomások oly gyakran említik őt, hogy egy külön füzetben ismertetjük majd életének többi részletét.

Péter és János beszélgetése nagyon élethűen ecseteli az üldözött Egyház helyzetét.

Mária hosszasan beszélgetett: Jánossal elszenderülése előtt, ami inkább elragadtatásnak, mint valódi halálnak látszik. A teljes szöveget majd vagy a Máriáról, vagy a Jánosról tervezett füzetben hozzuk, itt csak néhány részletét közöljük. Magát a mennybevitelt a Tizenöt titok című füzetben találjuk meg.

Péter, a Főpap

A keresztények egyik összejövetele néhány nappal pünkösöd után.

Az apostolok ismét tizenketten vannak, mert Mátyást már megválasztották az áruló helyébe. A nagytanács még nem kezdte meg a keresztények üldözését. Az Utolsó Vacsora termében gyűltek össze. A nagy termet némileg átalakították templommá. Az asztalt úgy helyezték el, hogy azok is láthassák, akik már nem férnek be a zsúfolt terembe, hanem a folyosón állnak.

A teremben minden korcsoportba tartozó férfiakat és nőket látni. Az oltárul szolgáló kis asztalnál az egyik sarokban ott áll Jézus Anyja, körülötte Márta, Magdolna, Alfeus felesége, Szalóme, Cusa felesége, Johanna és mások. A nők között vannak pogányok is, akiket Jézus meggyógyított vagy megtérített.

A férfiak közt van Nikodémus, Lázár, Arimateai József, István, a pásztorok, Longinus, Hermas és sokan mások.

Péter beszél, oktattva a jelenlevőket. Szavaiból arra lehet következtetni, hogy már egyszer beszélt nekik az Utolsó Vacsoráról:

– Elmondom nektek még egyszer ezt a vacsorát, amelyen, mielőtt feláldozták volna az emberekért, a Názáreti Jézus, ahogy nevezték, Jézus Krisztus, Isten Fia és a mi Üdvözítőnk, amint mi neveztük és hittük teljes szívünkéből és teljes elménkéből, mert ebben a hitben van a mi üdvösségünk, önként feláldozta magát végtelen szeretetből, a Kenyérben és Italban adva magát az embereknek, és azt mondván nekünk, szolgálóinak és műve folytatóinak: „Tegyétek ezt az én emlékezetemre!” És ezt tesszük. De, emberek, amint mi, az Ő tanúi, hisszük, hogy a Kenyér és a Bor, amelyet felajánlunk és megáldunk, amint Ő tette, az Ő emlékére és engedelmességre isteni parancsának, az Ő Legszentebb Teste és Legszentebb Vére, egy Istennek, a Magasságbeli Isten Fiának Teste és Vére, amelyet felfeszítettek és kiontottak az emberek iránti szeretetéért és életéért, úgy nektek is hinnetek kell, nektek, akik mindnyájan beléptetek és részévé váltatok az igazi, új, halhatatlan Egyháznak, amelyet a próféták megjövendöltek és Krisztus alapított. Higgyétek és áldjátok az Urat, aki nekünk, – az Ő, ha nem is testi, de erkölcsi és szellemi megfeszítőinek gyengeségünkkel szolgálatában, lassú felfogásunkkal megértésében, gyávaságunkkal elhagyásában a legfontosabb órában, a mi, nem, az én személyes árulásommal, mert gyáva és hitvány voltam olyannyira, hogy megtagadtam, és letagadtam, és tagadtam, hogy tanítványja voltam, az első az Ő szolgálói közül (és nagy könnycseppek csordulnak végig Péter arcán) – mondom, higgyétek és áldjátok az Urat, aki bocsánata örök jeléül hagyta ezt nekik. Higgyetek és áldjátok az Urat, aki azoknak, akik nem ismerték Őt akkor, amikor a Názáreti volt, megengedte, hogy megismerjék most, mint a Megtestesült Igét, aki ismét egyesült az Atyával. Jöjjetek, és vegyétek. Ő mondotta: „Aki eszi Testemet és issza Véremet, annak örök élete lesz.” És mi akkor nem értettük meg (Péter ismét sír). Nem értettük meg, mert lassú felfogásúak voltunk. De most a Szentlélek eljött értelmünkhöz, megerősítette hitünket, eltöltött szeretettel, és mi megértjük. És esküszünk a Magasságbeli Isten nevére, Ábrahám, Jákob Mózes Istenéire, annak a magasságos Istennek a nevére, aki beszélt Izajáshoz, Jeremiáshoz, Ezekielhez, Dánielhez, és a többi prófétákhoz, hogy ez az igazság és kérjük, hogy higgyetek, hogy részetek lehessen az örök életben.

Péter teljes méltósággal beszél. Többé már nem a durva halász, ami azelőtt volt. Feláll egy zsámolyra, amikor beszél, hogy jobban lássák és hallják, mert alacsony termetű. Kimérten beszél, jó hangon, és szónoki módon gesztikulálva. Szemei, amelyek mindig kifejezőek voltak, most még beszédesebbek, mint valaha. Szeretetet, hitet, tekintélyt, bánatot tükröz tekintete, megelőzve és megerősítve szavait.

Befejezte beszédét. Leszáll a zsámolyról, és a kis asztal és a fal közötti helyre megy, és ott vár.

Jakab és Júdás, Jézus unokatestvérei most egy fehér terítőt tesznek az asztalra, a már ott álló széles és alacsony láda alá, amely az asztal közepén van, és annak nyílását is leterítik egy finom kendővel.

János apostol odamegy Máriához, és kér tőle valamit. Ő levesz a nyakáról egy kulcsot, s odaadja Jánosnak, aki kinyitja vele a láda elejét. A láda belseje ketté van osztva egy vízszintes lappal. Az alsó részben van egy kehely és egy fémtál. A felső részben közepén van az a kehely, amelyet Jézus az Utolsó Vacsoránál használt, rajta egy kis tálcával, s azon a megtört kenyér megmaradt része. A kehely egyik oldalán van a töviskorona, a szögekkel és a szivaccsal, a másik oldalán az egyik lepel, valamint Nike kendője, amellyel megtörölte Jézus arcát, és az a kendő, amelyet Mária adott Jézusnak ágyékkötőül. Az alsó részben is vannak még más tárgyak is, de ezeket nem lehet jól látni.

A nép térdet hajt, de senki nem érinti meg a tárgyakat, János csak elmagyarázza, mit látnak. Utána kórusban imádkoznak, zsoltárokat mondanak, a zsinagógában szokásos énekeket éneklnek, valamint a jeruzsálemi zarándoklatnál szokásosakat. A nép csatlakozik az apostolok énekéhez.

Végül kenyereket hoznak és arra a tátra helyezik, amely a láda alsó felében volt, és hoznak kis fémkorsókat is.

Péter átv teszi ezeket Jánostól, aki az asztal másik oldalán térdel – míg Péter az asztal és a fal között áll, szemben a néppel – és felajánlja a kenyeret. Utána megáldja, és a ládára teszi.

Júdás Tádé, aki János mellett térdel, átnyújtja Péternek a kelyhet, amely a láda alsó részében volt és két kancsót, és Péter összevegyíti ezek tartalmát a kehelyben, s utána felajánlja, mint a kenyeret. Megáldja a kelyhet is, és ráteszi a ládára a kenyér mellé.

Még imádkoznak. Péter széttöri a kenyereket sok darabra, miközben a nép leborul; s mondja: „Ez az én Testem. Ezt tegyétek az én emlékezetemre!”

Péter a kenyérdarabokat tartalmazó tállal Máriához megy, és ad neki egy darabot. Utána az asztal elé megy, és ad belőle mindenkinek, aki odamegy érte. A megmaradt néhány darab átváltoztatott kenyeret a tálcával együtt beteszi a ládába.

Most veszi a kelyhet, és megint Máriával kezdve ad belőle azoknak, akik kérik. János és Júdás követik őt a kancsókkal, és amikor a kehely kiürül, Péter megtölti, ismét felajánlja és átváltoztatja. Amikor mindenki, aki akart részesült az Eukarisztiában, az apostolok magukhoz veszik a megmaradt kenyeret és bort.

Utána egy másik zsoltárt vagy himnuszt énekelnek, majd Péter megáldja a tömeget, amely lassan eltávozik.

Mária az egész szertartás alatt térdén állva maradt. Most feláll, és a ládához megy. Megcsókolja a Jézus által használt kelyhet és tálcáskát. Ez a csók a többi összegyűjtött ereklyének is szól. Utána János bezárja a ládát és visszaadja a kulcsot Máriának, aki nyakába teszi.

(Az olasz kiadó megjegyzései: Az átváltoztatás leírásánál Valtorta Mária kifelejtette a bor átváltoztatását: „Ez az én vérem”, amit azonban két más előző leírásában említ. Semmi más forrás nem említi, hogy a kifogyott bort új átváltoztatással pótolhatták, s hogy az apostolok a végén áldoztak, de a kezdeti liturgiában nincs kizárva, hogy így történt.)

Mária és János

Mária még az utolsó vacsora házában lakott, amikor felkereste őt Lázár és Arimateai József. A Getszemáni-kert Lázár birtoka volt, s Jézus feltámadása után kerítéssel vette körül, hogy a szent helyeket megóvja. Volt ott egy kis háza a gondnok és felesége számára. Lázár elhatározta, hogy azt felajánlja lakóhelyül Máriának és Jánosnak, a gondnokot pedig Betániába költöztette. Ezt jött most bejelenteni.

Mária nagyon hálás volt, és boldogan elfogadta az ajánlatot:

– Én és János! Egyedül! Mi ketten egyedül! Úgy tűnik nekem, mintha ismét Názáretben lennék Fiammal! Egyedül! Békében! Abban a békében! Ott, ahol Ő, Jézusom oly gyakran beszélt és kiárasztotta a béke szellemét. Ott, ahol, igaz, vérizzadásig szenvedett, ott, ahol legnagyobb lelki szenvedést okozott neki az a hitvány csók, ahol az első... – Mária nagyot sóhajt a fájdalmas emlékekre, amelyek eltorzítják arcát, de utána erőt vesz magán, és folytatja: – Ott, ahonnan visszatért a mennyország végtelen békéjébe! Megkérem Máriát, Alfeus feleségét, gondozza názareti házamat, amely annyira drága számomra, mert ott teljesült a titok és ott halt meg jegyesem, aki oly tiszta és szent volt, és ott nőtt fel Jézus. Annyira drága! De soha sem annyira, mint ezek a helyek, ahol Ő a szertartások Szertartását megalapította, és a Kenyeret és Bort az emberek életévé tette, és szenvedett, és megváltott, megalapította Egyházát, és utolsó áldásával jóvá és szentté tett minden teremtett dolgot. Itt maradok. Igen. Itt maradok. Megyek a Getszemániba. És onnan – a falat követve, annak külső részén – el tudok menni a Golgotára, és a te kertedbe, József, ahol annyit sírtam, és el tudok menni a te házadhoz, Lázár, ahol mindig annyi szeretetet találtam. De szeretnék...

– Mit, Áldott? – kérdik mindketten.

– Szeretnék néha ide is visszatérni. Mert az apostolokkal együtt elhatároztuk, ha Lázár is megengedi...

– Mindent, amit akarsz, Anya. Minden, ami az enyém, a tiéd. Előzőleg ezt mondtam Jézusnak. Most neked mondom. És mindig az én számomra kegy, hogyha elfogadod ajándékomat.

– Fiam, engedd, hogy így hívjalak, szeretném, ha megengednéd, hogy ezt a házat, az utolsó vacsora termét is a testvéri szeretetlakoma helyévé tehessek.

– Ez igazságos. Ezen a helyen alapította meg Fia az örök Szertartást, alapította meg az új Egyházat, szentelte fel az új Főpapot és papságot. Igazságos, hogy ez a terem váljék az új vallás első templomává... Van-e szentebb asztal és oltár annál, amelyen Ő törte meg a Kenyeret, és amelyre Ő helyezte az új Szertartás Kelyhét?...

– Igaz, Lázár. És látod? Ezért varrom a tiszta terítőket. Mert senki sem hisz nálam erősebben abban, hogy a Kenyér és a Bor Ő, saját Testével és Vérével... Az Atya, a Fiú és a Szentlélek megáldanak téged, aki mindig jó, bölcs és kegyes vagy a Fiához és az Anyához.

– Akkor, amint mondtam, vedd. Itt a kulcs, amely nyitja a Getszemáni kapuit, és ez a ház kulcsa. És légy boldog, amennyire Isten megengedi neked, és amennyire a mi szegény szeretetünk kívánja számodra.

Arimateai József is átad Máriának egy kulcsot:

– És ez az én kertem kerítésének a kulcsa.

– Isten áldjon meg ismét – válaszolja Mária.

Alig megy el Lázár és József, valaki szerényen kopogtat Mária ajtaján.

– Jöjj csak be!

János lép be, kissé izgatottan:

– Mit akart József és Lázár? Talán valami veszély van?

– Nem, fiam. Ez csak egy vágyam meghallgatása volt. Az én vágyamé, és másoké. Tudod, hogy Péter és Jakab, a főpap és a jeruzsálemi egyház feje mennyire levertek arra a gondolatra,

hogy elvesztenek engem, és félnek attól, hogy nélkülem nem tudják, mit tegyenek. Még Fiam rendkívüli megjelenése sem vigasztalta és erősítette meg őket. De a többiek is!... Most Lázár kielégítette ezt az általános vágyat, és minket tett meg a Getszemáni uraivá. Én és te leszünk ott egyedül. Íme a kulcsok. Ez pedig József kertjéé. Elmehetünk a sírhoz, Betániába, anélkül, hogy végigmennénk a városon. És a Golgotára... És ide jöhetünk valahányszor testvéri szeretetlakoma lesz. Lázár és József mindent átadtak nekünk.

– Két igen igaz ember. Lázár sokat kapott Jézustól. Igaz. De még mielőtt kapott volna, mindig mindent Jézusnak adott. Boldog vagy, Anya?

– Igen, János. Nagyon! Élni fogok addig, míg Isten akarja, segítve Pétert és Jakabot, és titeket, mindnyájatokat, és segítem az első keresztényeket minden módon. Ha a zsidók, farizeusok és a papok nem lesznek vérszomjasak irántam is, mint fiam iránt voltak, ott lehelhetem ki lelkemet, ahol Ő felszállt az Atyához.

– Te is felszállsz majd, Anya!

– Nem. Nem vagyok Jézus. Én emberi módon születtem.

– De az eredeti bűn nélkül. Én szegény, tudatlan halász vagyok. Nem tanultam és az Írásokból is csak azt ismerem, amire Mesterem megtanított engem. De olyan vagyok, mint egy gyermek, mert tiszta vagyok. És talán emiatt többet tudok, mint Izrael rabbijai, mert Ő mondta, hogy Isten elrejtje a dolgokat a bölcséktől és kinyilatkoztatja a kicsinyeknek és a tisztáknak. És ezért gondolom, vagy helyesebben mondva: érzem, hogy neked az lesz a sorsod, ami Éváé lett volna, ha nem vétkezett volna. És még inkább, mert te nem az ember Ádámnak voltál a jegyese, hanem Istennek, hogy az új Ádámot add a földnek. A Teremtő, amikor megteremtette összeülek, nem szánta őket halálra, azaz a test romlására. Szellemi lelket adott nekik és ingyenes ajándékokat, amelyek révén „Isten fogadott gyermekeinek” nevezhették magukat, és azt akarta, hogy a földi paradicsomból átmenjenek az égibe. Nos, a te lelkeden sose volt a bűnnek bármilyen foltja. Sem a nagy, közös bűn, Ádám öröksége az embereknek, mert Isten megóvott téged egyedülálló, egyetlen kiváltságként, mivel öröktől fogva arra szánt, hogy az Ige Szövetszegrénye légy... Ezért érzem, hogy te, a második Éva, a kegyelemhez hűséges Éva nem fogsz meghalni.

– Fiam, a második Ádám, maga a Kegyelem, mindig engedelmes volt az Atyához és tökéletesen engedelmeskedett nekem, meghalt. Éspedig milyen halállal!

– Azért jött, hogy Megváltóvá legyen, Anya. Elhagyta a mennyei Atyát, hogy testet vegyen fel, amivel megváltsa Áldozatával az embereket, visszaadja nekik a kegyelmet, és ismét felemelje őket Isten fogadott gyermekeinek fokozatára, az ég örököseivé. Neki meg kellett halnia. És meghalt Legszentebb Emberségével. És te meghaltál szívedben, látva az Ő kegyetlen kínjait és halálát. Te már mindent elszenvedtél, hogy vele együtt megváltónk légy. Én csak egy ostoba szegény vagyok, de érzem, hogy te, az igaz, élő Isten igazi Frigyszegrénye nem leszel, nem lehetsz kitéve a romlásnak. Amint a tűzfelhő megvédte és irányította Mózes Frigyszegrényét az Ígéret Földje felé, úgy Isten Tüze magához vonz téged Központjába. Amint Áron vesszeje nem száradt el, nem halt meg, hanem jóllehet letörték a fáról, kirügyezett, leveleket és gyümölcsöket termelt, és a Tabernákulumban élt, úgy te, Isten választottja minden asszonyok között, akik a földön laktak és lakni fognak, nem halsz el, mint a növény, amely elszárad, hanem az ég örök Tabernákulumában örökre élsz testestül, lelkestül... Ebben biztos vagyok. Mert Isten igazságos...

– Jézus nyilatkoztatta ki ezt neked?

– Nem, Anya. Hanem a Szentlélek mondja nekem, az, akiről Mesterünk közölte velünk, hogy kinyilatkoztatja majd a jövőt és minden igazságot. A Vigasztaló mondja már nekem, lélekben, hogy enyhítse elvesztésed gondolatának keserűségét, áldott Anya, akit szeretek és tisztetek, jobban, mint saját anyámat, mert oly sokat szenvedtél, mert oly jó és szent vagy, csak Legszentebb Fiad van fölötted a szentségben minden jelenlevő és jövőbeli szent között. Te vagy a legnagyobb Szent. – És János megindulva, tisztelettel leborul előtte.

(10-277)

Újból a szenvedés helyein

Hajnalodik. Derült, nyári hajnal van. Mária Jánossal együtt kilép a Getszemániban levő házból, és serényen mennek a csendes és elhagyott olajfák között. Csak néhány madár énekel: Mária a haláltusa sziklája felé megy határozott léptekkel. Ott letérdel, megcsókolja azon a ponton, ahol a sziklán még látszanak a véryomok, mert a vér behatolt a szikla repedéseibe. Simogatja, mintha Fiát simogatná.

János mögötte áll, figyelő és csendesen sír. Gyorsan felszárítja könnyeit, amikor Mária felkel, sőt segíti őt ebben, és pedig nagy szeretettel, tisztelettel és gyengédséggel.

Mária most lemegy a tisztáshoz, ahol elfogták Jézust. Ott is letérdel, lehajol és megcsókolja a földet azon a helyen, ahol – mint Jánostól tudja – Júdás megcsókolta Jézust.

– Ez annak a rettenetes és gonosz csóknak a helye, amely jobban megfertőzte ezt a helyet, mint a földi Paradicsomét a Kígyó mocskos és romlott beszéde Évával.

Feláll:

– De én nem Éva vagyok. Én vagyok az Ave Asszonya. Megfordítottam a dolgokat. Éva a piszkos sárba vetette azt, ami az ég dolga volt. Én mindent elfogadtam: megnemértést, bírálgatást, gyanakvást, fájdalmakat – mily sok fájdalmat, és mennyi félt, a legnagyobb fájdalom előtt – hogy felemeljem a szennyes sárból azt, amit Éva és Ádám odavetettek, és felemeljem az ég felé. Hozzám nem beszélhet a Sátán, jóllehet megkísértene, amint megkísértette Fiamat, hogy véglegesen lerombolja a megváltás tervét. Velem nem beszélhetett, mert bezártam fülemet és szememet hallása és látása elől, és főleg bezártam szívemet és lelkemet annak minden támadása elől, aki nem szent és nem tiszta. Én áttetsző vagyok és megkarcolhatatlan, mint a gyémánt, és csak a hírnök Angyal előtt nyíltam meg. Fülem csak azt a szellemi szót hallgatta, és így helyrehoztam, újjáépítettem azt, amit Éva megsebzett és lerombolt. Én az Ave, a Legyen Asszonya vagyok. Helyrehoztam az Éva által felfordított rendet. És most csókommal és könnyemmel felemelhetem, lemoshatom annak az átkozott csóknak a nyomát és szennyét, amely mindennél nagyobb volt, mert nem teremtmény adta a teremtménynek, hanem teremtmény az ő Mesterének és Barátjának, Teremtőjének és Istenének.

Utána a kapuhoz megy, amelyet János kinyit. Együtt mennek ki, leszállnak a Cedron völgyébe, átmennek a kis hídon, és Mária ott is letérdel, és megcsókolja a híd durva pallóit azon a ponton, ahol Fia elesett. Azt mondja:

– Nekem szent minden hely, ahol Ő oly mérhetetlenül szenvedett, és ahol gyalázzal illették. Szeretném mindet házamba vinni. De nem lehet minden birtokomban! – Felsőhajt és hozzát teszi: – Menjünk gyorsan, mielőtt még felkelnek az emberek.

És Jánossal együtt tovább megy. Nem lép be a városba. A Hinnon völgyének mentén halad, az üregek mellett, ahol a leprások élnek. Felemeli szemét a barlangok felé, amelyek annyi fájdalmat tartalmaznak. Int Jánosnak, aki azonnal leteszi egy sziklára az élelmet, amit tarisznyájában magával hozott, és ugyanakkor egy kiáltással hívja a leprásokat. Azok kijönnek, és hálálkodva mennek a szikla felé. De senki se kéri, hogy gyógyítsák meg őt. Mária megjegyzi:

– Tudják, hogy Ő nincs többé, halála megrázta őket, és nem tudnak többé hinni Benne és tanítványaiban. Kétszeresen szerencsétlenek! Kétszeresen leprások! Kétszeresen? Nem, teljesen szerencsétlenek, leprások, halottak! Mind a földön, mind a másvilágon.

– Akarod, hogy megpróbáljak beszélni velük, Anya?

– Felesleges! Péter, Júdás Tádé és a Zelóta Simon megpróbálta... És kinevették őket. Jött Mária Magdolna, aki mindig segíti őket Jézus emlékezetére, és őt is kinevették. Lázár is eljött Józseffel és Nikodémussal, hogy meggyőzze őket arról, hogy Ő a Krisztus volt, elmondták nekik feltámadását miután négy napig volt a sírban, és az Istenember feltámadását is és

mennybemenetelét. Minden hasztalan volt. Azt mondták: „Hazugság. Akik tudják az igazságot, annak mondják.”

– És azok biztosan a farizeusok és a papok. Ők dolgoznak azon, hogy leverjék a beléje vetett hitet. Biztos vagyok ebben!

– Lehetséges, János. Biztos, hogy a leprások, akik nem tértek meg előbb, még Jézus csodái előtt sem, többé nem fognak megtérni. Soha többé. Ők jelképezik azokat, akik a századok folyamán nem fognak megtérni Krisztushoz, hanem szabad akaratból a bűn leprájában szenvednek, halottak a kegyelem és az Élet számára, jelképezve mindazokat, akikért Ő hiába halt meg... És hogyan!... – és csendesen sír, zokogás nélkül, de bőven ontva a könnyeket.

János megfogja a karját, Mária pedig, hogy a járókelők ne lássák könnyeit, elfedi arcát a fátyollal. Miközben János szeretettel vezeti őt, azt mondja neki:

– Nem lehetséges, hogy ne legyen gyümölcse a te könnyeidnek, a te imádnak, a te, sőt: a ti szereteteteknek az egész emberiség iránt,... és a ti fájdalmatoknak, a tiedének, az emberek süketsége miatt, és az Övének a megátalkodott bűnösök miatt. Remélj, Anya! Sok fájdalmat okoztak és fognak még okozni neked az emberek, de szeretetet és örömet is. Ki nem szeret majd téged, amikor megismer? Most itt ismeretlen vagy a világ előtt. De amikor a világ tud majd rólad, mert kereszténnyé lesz, mennyire szeretni fog téged! Ebben biztos vagyok, szent Anya.

A Golgota már közel van, és még közelebb József kertje. Amikor elérnek ez utóbbihoz, Mária nem lép be. Először a Golgotára megy. És azokon a pontokon, ahol valami rendkívüli történt, mint az esések helyén, a Nikével, és a Vele való találkozás helyén letérdel és megcsókolja a földet.

Elérnek a csúcsra. Sűrű csókkal borítja a keresztre feszítés helyét. Csókol és sír, nyugodtan, de bőségesen, mint egy zápor hullanak könnyei a földre, átázta azt. Egy kis növény nőtt épp ott, ahová beágyazták a keresztet. Egy alázatos mezei virág, szív alakú levelekkel és rubinpíros szirmokkal. Mária nézi, elgondolkodik, utána gyengéden kiemeli a földdel együtt, és köpenyének egyik szárnyába helyezi, azt mondva Jánosnak:

– Beteszem majd egy cserépbe. Olyan, mintha az Ő vére lenne, és abból a földből nőtt ki, amelyet az Ő vére vörössé festett. Biztosan annak a napnak vihara hozta ide a magot, amely ki tudja, honnan jött, s leesett ide, hogy gyökeret verjen az Ő vére által megtermékenyített földben. Bár így lenne minden lélekkel! Mert ezek nagyobb része csökönyösebb, mint a Golgota száraz és átkozott földje, a rablók és gyilkosok kivégzőhelye, és egy egész nép istengyilkosságáé. Átkozott? Nem! Ő megszentelte ezt a port, Istentől átkozottak azok, akik ezt a dombot a legrettenetesebb helyé tették, a föld legigazságtalanabb, szentségtörő vétkével. – Most zokogva sír.

János átöleli fél karjával vállait, hogy éreztesse vele teljes szeretetét, és meggyőzi, hogy hagyják el ezt a számára nagyon fájdalmas helyet.

Ismét lemennek a domb aljára. Belépnek József kertjébe. A sír mutatja tátongó hatalmas száját, amelyet többé nem zár el a szikla, amely még ott fekszik a földön a fűben. A sír belseje üres. Semmi nyoma sincs sem a temetésnek, sem a feltámadásnak. Olyannak tűnik, mintha sose használták volna. Mária megcsókolja a megkenés szikláját, tekintetével megsimogatja a falakat. Utána kéri Jánost:

– Ismételd el még egyszer, hogyan találtátok itt a dolgokat, amikor Péterrel idejöttél erre a helyre a feltámadás hajnalán.

És János ismét leírja, mutatva ide, s oda, kint és a síron belül, hogy voltak a dolgok, és mit csinál ő és Péter. Ezzel fejezi be:

– El kellett volna vinnünk a gyolcsokat. De annyira megráztak annak a napnak eseményei, hogy nem gondoltunk rájuk. Amikor visszatértünk ide, már nem voltak itt.

– A templombeliek elvitték, hogy megszenteltelítsék azokat – szakítja félbe sírva Mária. És hozzáteszi:

– Még Mária Magdolna se gondolt arra, hogy jó lenne elvinni azokat, hogy nekem adja. Ő is nagyon megzavarodott.

– A templombeliek? Nem. Azt hiszem, József vitte el azokat.

– Nekem adta volna... Ő, utolsó megvetésükként Jézus ellenségei vitték el azokat! – sóhajtja Mária.

– Ne sírj, ne szenvedj többet! Ő már a dicsőségben van. A tökéletes és végtelen szeretetben. A gyűlölet és a megvetés többé nem érintik Őt.

– Ez igaz. De azok a gyolcsok...

– Fájdalmat okoztak volna neked, mint az első lepel, amelynek kibontására nincs erőd, mert az Ő véérének nyomain kívül rajta vannak annak a szennynek nyomai is, amellyel megdobálták Legszentebb Testét.

– Az igen. De ezek nem. Felítetták, ami kiszivárgott belőle, miután már nem szenvedett többé... Ő, te nem értheted meg ezt!

– Megértem, Anya. De azt hittem, hogy te, aki biztosan nem váltál el tőle, az Istentől, úgy, mint mi, és mint az egyszerű hívek még inkább, nem érzed oly erősen a vágyat, sőt szükségét annak, hogy legyen valamid tőle, a meggyötört Embertől. Bocsásd meg ostobaságomat. Jöjj... Még majd visszatérünk ide. Most menjünk, mert a nap mindinkább felemelkedik, és erős, és hosszú az út számunkra, akik el akarjuk kerülni a várost.

Kimennek a sírból és utána a kertből, és ugyanazon az úton, amelyen jöttek, visszatérnek a Getszemániba. Mária gyorsan és csendben megy, egészen beburkolózva köpenyébe. Csak akkor borzong össze, amikor elhalad a mellett a hely mellett, ahol Júdás felakasztotta magát, és Kaifás városon kívüli háza mellett, és azt mormolja:

– Itt fejezte be kárhozatát a megátalkodott reménytelen, és ott vitte végbe rettenetes üzletét.

Jézus halotti leple

Éjjel van. A telihold ezüstös fényével megvilágítja az egész Getszemáni-kertet és a kis házat, amelyben Mária és János lakik. Csönd uralkodik mindenütt. Még a Cedron is zajtalanul folyik medrében, kis csermellyé lepadva. A nagy csendben egyszer csak szandálok zaja hallatszik, és néhány mély férfihang suttogása. Három férfi alakja tűnik fel a növényzet közül. A kis ház felé tartanak. Bezörgetnek a bezárt ajtón. Valaki világot gyújt, és egy kis remegő fény szűrődik ki a bejárat nyílásán. Egy kéz kinyitja az ajtót, egy fej kihajol, és egy hang, Jánosé, megkérdi:

– Kik vagytok?

– Arimateai József. És velem van Nikodémus és Lázár. Tapintatlanság ilyenkor jönnünk. De az óvatosság megkívánja. Máriának hozunk valamit, és Lázár fedez minket.

– Jöjjetek be! Megyek és lehívom. Nem alszik. Imádkozik fent, kis szobájában, a teraszon. Azt nagyon szereti – mondja János, és gyorsan felmegy a lépcsőn, ami a teraszon lévő kis szobához vezet.

A három a konyhában marad. Csendesen beszélgetnek egymással a lámpás gyenge fényénél, az asztal mellett állva, palástjukat még nem vetve le. Csak fejük fedetlen.

János visszatér Máriával együtt, aki üdvözli a hármat:

– Béke mindnyájatokkal!

– És veled, Mária – válaszolnak, meghajolva.

– Valami veszély van? Valami történt Jézus szolgálival?

– Semmi, Asszonyom. Elhatároztuk, hogy eljövünk, és neked ajándékozunk egy dolgot, amiről most biztosan tudjuk, de már előre éreztük, hogy szeretnél birtokba venni. Azért nem jöttünk előbb, mert nem volt egyöntetű a felfogásunk, beleértve Lázár nővérét, Máriát is. Márta nem fejezte ki határozottan véleményét. Csak azt mondta: „Az Úr majd megmondja nektek akár közvetlenül, akár másokat sugallva, hogy mit csináljatok.” Valóban, megmondta nekünk, mit tegyünk. Ezért jöttünk el – magyarázza József.

– Az Úr beszélt hozzátok? Eljött hozzátok?

– Nem, Anyánk. Többé nem, miután felment a mennybe. Előzőleg igen. Megjelent nekünk feltámadása után, amint elmondtuk neked, természetfeletti módon, az én házamban.

Ugyanakkor sokaknak megjelent ott, hogy bizonyítsa Istenségét és feltámadását. Utána még láttuk őt addig, míg az emberek között volt, de már nem természetfeletti módon, úgy, amint az apostolok és a tanítványok látták Őt – válaszolja Nikodémus.

– És akkor? Hogyan jelezte, milyen módon járjatok el?

– Az általa szeretett utódai egyikének szája által.

– Péter által? Nem hiszem. Még nagyon fél, mind múltja, mind új küldetése miatt.

– Nem, Mária, nem Péter volt. Ő azonban igazán mind határozottabb lesz, és most, hogy tudja, milyen célra adta oda Lázár házát a Vacsora számára, elhatározta, hogy rendszeresen megünnepli a titkokat minden szombat utáni napon. Mert azt mondja, hogy most az az Úr napja, mert azon támadt fel, és jelent meg sokaknak, megerősítve őket a hitben örök isteni természetét illetően. Nincs többé szombat, mint a zsidók számára, mert a keresztények számára nincs többé zsinagóga, hanem az Egyház, amint a próféták előre megmondták. De van, és mindig lesz Úr napja, az Istenember, a Mester, az Alapító, az örök Főpap emlékezetére, miután a keresztény Egyház Megváltójává vált. A jövő szombat utáni naptól kezdve tehát szeretetlakomák lesznek a keresztények számára, és sokan lesznek a Vacsora házában. Ez nem volt lehetséges előzőleg, mind a farizeusok, papok, szaduceusok és írástudók rosszindulata miatt, mind pedig azért, mert pillanatnyilag Jézus sok követője elszéledt, mert megrendült hitük Őbenne és mivel féltek a zsidók gyűlöletétől. De most a gyűlölködők nem érdeklődnek már irántunk, mert holt ügynek tekintik az egészet, és mert félnek Rómától is, miután az megfedtte

a Prokonzult viselkedéséért, és mert azt hiszik, hogy a tömeg „fanatikus lelkesedése” véget ért. A szétszéledt juhok pedig visszatértek az igazi Pásztor Aklába, és azért egyesülni tudunk a szeretetlakomák által. Mi azt akarjuk, hogy te az első alkalommal birtokba vehesd ezt az emléket Óróla, és megmutathasd a híveknek, hogy általa megerősítsd hitüket anélkül, hogy ez téged nagyon elszomorítana. – És József átnyújt egy terjedelmes göngyöleget, amelyet sötétvörös selyem burkol be, s amit eddig elrejtve tartott köpenye alatt.

– Mi ez? – kérdezi Mária, elsápadva. – Talán ruhái? Azok, amelyeket én készítettem számára... Ó!... – és sír.

– Azokat semmi áron sem tudtuk megtalálni. Ki tudja hogyan és hová lettek! – mondja Lázár. És hozzát teszi: – De ez is egyik ruhája. Utolsó ruhája. Ez az a tiszta gyolcs, amelybe beburkoltuk a Tisztaságosat miután meggyötörték, és miután – ha aránylag sietősen is – megtisztítottuk tagjait, amelyeket ellenségei beszennyeztek, és miután nagyjából bebalzsamoztuk. Amikor Ő föltámadt, József mindkettőt elvitte a sírból és elhozta hozzánk Betániába, hogy meggátolja szentségtörő megvetéssel való kezelésüket. Lázár házában nem mernek sokat alkalmatlankodni Jézus ellenségei. Főleg azóta nem, hogy tudják, miként ítélte el Róma Poncius Pilátus tettét. Miután a legveszélyesebb idők elmúltak, először az első gyolcsot adtuk oda neked, és Nikodémus vette át a másikat, és elvitte vidéken lévő házába.

– Igazában Lázár, ezek Józseféi – jegyzi meg Mária.

– Igaz, Asszonyom. De Nikodémus háza a városon kívül van. Azért kevésbé van szemük előtt, és biztonságosabb sok okból – válaszolja József.

– Igen, főleg mióta Gamáriel fiával együtt gyakran meglátogatja – teszi hozzá Nikodémus.

– Gamáriel!? – kérdi Mária nagy csodálkozással.

Lázár nem tud elfojtani egy csúfondáros mosolyt, miközben válaszol:

– Igen. Megrázta őt a jel, a híres jel, amelyet várt azért, hogy elhiggye, Jézus volt a Messiás. Többé nem tagadhatja, hogy a jel olyan volt, hogy a legkeményebb fejeket és szíveket is betörte, hogy megadják magukat. És Gamáriel jobban megrázta, leterítette ez a hatalmas jel, mint ahogy megrázta a házakat a szombat előestéjén, amikor úgy látszott, hogy a világ elpusztul a Nagy Áldozattal együtt. A lelkiismeret furdalás jobban széttépte őt, mint ahogy a Templom függőnye szétszakadt, a lelkiismeret furdalás, hogy sose értette meg Jézust, nem fogta fel igazában, ki volt Ő. Öreg lelkének lezárt sírja jobban megnyílt, mint az igazak sírjai, amelyeket azok teste elhagyott, és ő most gondterhelten keresi az igazságot, a világosságot, a bocsánatot és az életet. Az új életet. Azt, amelyet csak Jézus által és Jézusban birtokolhatunk. Ó! Még sokat kell dolgoznia, hogy teljesen megszabaduljon múltjának romhalmazától, gondolkozásmódjától, de el fog jutni oda. Keresi a békét, a bocsánatot és a megismerést. Békét lelkiismeret furdalásától és bocsánatot makacssága miatt. És Annak teljes megismerését, akit, amikor módjában volt, nem akart teljesen megismerni. És elmegy Nikodémushoz, hogy elérje a célt, amelyet már kitűzött maga elé.

– Biztos vagy benne, hogy nem árul el téged, Nikodémus? – kérdezi Mária.

– Nem, nem árul el engem. Alapjában véve igaz ember. Emlékezz csak vissza, hogy ellene mert szegülni a nagytanácsnak a hírhedt ítékezés alatt, és nyíltan kifejezte megvetését az igazságtalan bírók iránt, eltávozva onnan, és megparancsolva fiának is, hogy távozzék el, hogy ne válják büntársukká abban a végtelenül nagy büntényben azáltal, hogy pusztán tétlenül jelen van. Ennyit Gamárielről. Ami pedig a halotti leplet illeti, utána azt gondoltam, mivel többé nem vagyok zsidó, és nem vagyok alávetve a Másodtörvény tilalmának a szobrokat illetően, fel fogom használni hatalmas libanoni cédrusaim egyikét arra, hogy amint képes vagyok rá, szobrot készítek a megfeszített Jézusról, és annak belsejében elrejtsem a gyolcsok egyikét, az elsőt, ha te, Anya, visszaadod azt nekem. A te számodra nagyon fájdalmas lenne azt látni, mert láthatók rajta a tisztátalanságok, amelyekkel Izrael szentségtörő módon illetve Istenének Fiát. Továbbá, biztosan az ütések miatt, amelyeket a Golgotára menet kapott meggyötört fejére, a kép annyira zavaros, hogy alig lehet felismerni. De számomra ez a gyolcs, jóllehet a rajta levő

kép, zavaros és piszkos, mégis mindig kedves és szent, mert rajta van az Ő vére és verejtéke. Ebben a szoborban elrejtve megmentjük, mert egyetlen felső osztályhoz tartozó izraelita sem mer megérinteni egy szobrot. De a másik, a második gyolcs, amely rajta volt szombat előestéjétől a feltámadás hajnaláig, téged illet, Annak látása nem fog túlságosan megindítani téged. Tudtadra adom, hogy amint múlnak a napok, mind tisztábban jelenik meg rajta az Ő alakja, amilyen megmosása után volt. Amikor elvittük azt a sírból, látszott, hogy egyszerűen megőrizte olajjal megkent tagjainak lenyomatát, és kifolyó vérenek és vérsavójának sok sebéből eredő nyomait. De akár természetes folyamatként, akár – ami sokkal biztosabb – természetfeletti akarat folytán, az Ő egyik csodájaként, amellyel örömet akar szerezni neked, minél inkább telik az idő, annál világosabbá és élesebbé válik a lenyomat. Ő van ott, azon a gyolcson, szépen, tiszteletet keltve, jóllehet sebekkel borítva, de nyugodtan, békésen, még a sok kínzás után is. Van-e bátorságod hozzá, hogy megnézzed?

– Ó! Nikodémus! Hiszen ez volt legfőbb vágyam! Azt mondod, hogy békés az arca... Ó! Láthatom Őt így, nem pedig azzal a meggyötört kifejezéssel, mint Nike (Veronika) kendőjén! – válaszolja Mária, szívére szorított kézzel.

Akkor a férfiak félreteszik az asztalt, hogy több helyük legyen, és utána Lázár és János az egyik oldalon, Nikodémus és József a másikon, lassan kigöngyölitik a hosszú gyolcsot. Először a hát lenyomata látszik, kezdve a lábbal, egészen a fejig, s folytatódva az arc és a test lenyomatával. A vonalak nagyon világosak, és világosak az ostorozás, a tövissel koronázás, a kereszthordozás nyomai, a zúzódások, amelyeket az ütések és esések okoztak, a szegkek és a lándzsa nyomai.

Mária térdre esik és csókolgatja, simogatja a gyolcsot, a rajta látszó sebeket. Fájdalom tölti el, de láthatólag megelégedett, hogy birtokában lehet ennek a természetfeletti, csodálatos képmásnak, amely Őt ábrázolja.

Amikor befejezi tiszteletadását, odafordul Jánoshoz, aki nem lehet közelében, mert a gyolcs egyik sarkát tartja, és azt mondja neki:

– Te voltál az, aki megmondtad nekik, János. Csak te mondhattad meg, mert csak te tudtál erről a vágyamról.

– Igen, Anya. Én voltam. És amint megmondtam nekik, azonnal ide is hozták volna, azonban várniuk kellett a megfelelő időre, hogy megtehessék ezt...

– Vagyis egy világos éjszakára, hogy fáklyák és lámpások nélkül jöhessünk, és egy olyan időszakra, amelyben az ünnepek miatt nem gyűlnek össze itt Jeruzsálemben és a környező helyeken az emberek és a vezetők. Ezt követelte az okosság... – magyarázza Nikodémus.

– És hogy nagyobb biztonságban legyenek, velük jöttem. Mint Getszemáni birtokosa szabadon járhatok itt, hogy megnézzem a helyet, anélkül, hogy ez feltűnne valakinek... – fejezi be Lázár.

– Isten áldjon meg mindnyájukat! De ti vásároltátok a gyolcsot... És nem igazságos...

– Igazságos, Anya. Én Krisztustól, a te Fiadtól olyan ajándékot kaptam, amelyet semmi pénzzel nem lehet megvenni: életre való feltámasztásomat, miután négy napig voltam a sírban, és előzőleg nővéremnek, Máriának megtérését. József és Nikodémus a Világosságot, Igazságot és Életet kapták Jézustól, a halhatatlan életet. És te... te anyai fájdalommal és anyai szeretetteddel, amely a legszentebb, minden ember számára megvetted nem pusztán ezt a gyolcsot, hanem az egész keresztény világot, amely mindig nagyobb lesz, s Istennek vásároltad meg. Pénzzel nem lehet megvenni mindazt, amit te adtál. Vedd azért legalább ezt viszonzásul. A tied. Igazságos, hogy így legyen. Mária nővérem is így gondolja. Én is mindig így gondoltam attól a pillanattól kezdve, hogy Ő feltámadt, és még inkább attól kezdve, amikor Ő elhagyott téged, hogy felmenjen az Atyához – válaszolja Lázár.

– Akkor legyen úgy. Megyek, hogy idehozzam a másikat. Oly sok fájdalmat okozott nekem látása... Ez más. Ez békét ad! Mert itt Ő nyugodt, már békét élvez. Úgy látszik, hogy már érzi, halálos álmában az Életet, amely visszatér és a dicsőséget, amelyet többé senki sem tud elvenni

és csökkenteni. Most nem kívánok többé semmit sem, csak azt, hogy egyesüljek vele. De ez akkor és oly módon jön el, amint azt Isten előre elhatározta. Megyek. És Isten adjon nektek százszor annyi örömet, amennyit ti adtatok nekem.

Nagy tisztelettel átveszi a Gyolcsot, amelyet a négy férfi már összehajtott, kimegy a konyhából, és gyorsan felmegy a teraszra... És hamarosan ismét lejön az első Gyolccsal, amit átad Nikodémusnak, aki azt mondja:

– Isten ajándékozzon meg kegyelmével, Asszony. Most megyünk, mert közeledik a hajnal, és jobb, ha otthon leszünk, mire annak első sugara megjelenik, és az emberek kijönnek házaikból.

Elbúcsúznak Máriától és hazasietnek. Mária és János pedig csendesen beszélgetnek egymással a konyhában.

(10-291)

István vértanúsága

(ApCsel 6,8-8,1)

A nagytanácson ugyanazok vesznek részt, akik csütörtökön és pénteken Jézus elítélésekor ott voltak. Ahol akkor Jézus állt, ott áll most István a főpap előtt. Már elmondotta hitvallását Krisztus mellett, mert a zavar a tetőfokra hág, és nagyon hasonlít ahhoz, ami Jézus elítélését megelőzte. Ökölcsapások, átkozódás, rettenetes gyalázkodások hallatszanak István szerep ellen, aki a durva csapások alatt ide-oda dülöngél.

Megőrzi azonban nyugalmát és méltóságát. Sőt, mi több, nemcsak nyugodt és méltóságteljes, hanem boldog, majdnem elragadtatásban van. Nem törődik a köpésekkel, amelyek elborítják arcát, se a vérrel, ami orrából csorog, hanem ragyogó tekintetét mosolyogva egy pontra irányítja, valamire, amit csak ő lát. Kereszt alakban kitarja karját, felfelé tartva, mintha át akarná karolni azt, akit lát. Utána térdre esik és felkiált: „Íme, látom a megnyílt egeket és az Emberfiát, Jézust, Isten Krisztusát, akit ti megöltetek, állni Isten jobbján!”

Erre a tömeg elveszíti azt a kevés emberséget és törvényességet is, amelyet eddig még megőrzött, és mint a farkasok, sakálok, veszett vadállatok csordája nagy dühvel rárontanak, mindnyájan gyötrik, tiporják, vonszolják, hajánál fogva fölemelik, hogy utána ismét a földre vessék, ide-oda rángatják, megtapossák újból, ütlegelik.

A legvadabb dühöngők közt van egy fiatal, alacsony és csúnya ifjú, akit Saulnak hívnak. Arcának vadsága leírhatatlan.

A terem egyik sarkában áll Gamáiel. Ő sose vett részt az ütlegelésben, sem István szavai ellen nem tiltakozott, sem a hatalmasoké ellen. Nyilvánvaló undorodása az igazságtalan és vad jelenet miatt. Egy másik sarokban áll Nikodémus, hasonló undorral. Ő sem vett részt az elítélésben. Gamálielt nézi, akinek arca minden szónál világosabban beszél. Amikor Istvánt már harmadszor rángatják föl hajánál fogva, Gamáiel veszi bő köpenyét és a kijárat felé tart.

Saul észreveszi, és rákiált:

– Rabbi, te elmész?!

Gamáiel nem válaszol neki, még csak feléje sem néz. Saul nyomába szegődik:

– Ez az ember kétszeresen bűnös, mert megtagadta a Törvényt, egy Belzebubtól megszállt szamaritánust követve, és mert ezt azután tette, hogy a te tanítványod volt!

Gamáiel továbbra sem néz feléje és hallgat. Saul akkor megkérdi:

– Talán te is annak a Jézusnak nevezett gazembernek a követője vagy?

Gamáiel most megszólal:

– Még nem vagyok az. De ha Ő az volt, akinek mondta magát, és valóban sok minden emellett szól, akkor kérem Istent, hogy azzá legyek.

– Rettenetes! – kiáltja Saul.

– Egyáltalán nem rettenetes. Mindenkinek azért van az értelme, hogy használja, és szabadsága, hogy éljen vele. Mindenki használja azokat az Istentől neki adott szabadsággal és a mindenki szívébe árasztott világossággal. Az igazak, előbb vagy utóbb, jóra használják Istennek ezt a két ajándékát, a gonoszok rosszra. – És kimegy az udvar felé, ahol nekitámaszkodik annak az oszlopnak, amelynél Jézus megfigyelte az özvegyet, aki két fillért tett be a templom kincstárába. Saul utánamegy, és megáll előtte.

Az ellentét kettőjük között nagyon erős. Gamáiel magas, nemes testtartású, szépek erősen szemita vonásai, magas homloka, szénfekete értelmes szeme, mélybeható pillantása, hosszú, egyenes, sűrű szemöldöke, hosszú és finom orra, amely hasonlít kissé Jézuséhoz. Arcának színe, finom szájszéle is Krisztuséra emlékeztet. Csak Gamáiel szakálla és bajusza, amely egykor fekete volt, most nagyon őszül és hosszabb.

Saul ezzel ellentétben alacsony, zömök, csaknem rachitikus, rövid és vaskos, kissé görbe lábakkal, ami jól látszik, mert levetette köpenyét, és csak rövid tunikaszerű ruhát visel. Karja is rövid és izmos, mint lába, nyaka rövid és tömzsi, feje nagy, haja barna, rövid és durva, füle eláll, orra tömpe, ajka vaskos, pofacsontja kiáll és nagy, homloka domború, szeme sötét – ököréhez hasonló, de tekintete egyáltalán nem kedves és szelíd – de nagyon értelmes, ívelt, tömör és borzas szemöldöke alatt. Szakálla is sűrű és borzas, mint a haja, de nagyon rövid.

Rövid ideig hallgat, mereven nézve Gamálielt. Utána mond valamit halkán. Gamáriel válaszol neki tiszta, erőteljes hangon:

– Nem helyeslem az erőszakot. Semmiféle indítóokból. Tőlem sose nyered el egyetlen erőszakos cselekedeted jóváhagyását sem. Megmondtam ezt nyíltan is, az egész nagytanács előtt, amikor másodszor elfogták Pétert és a többi apostolt, és a nagytanács elé vitték őket.

Megismétlem ugyanazt: „Ha emberi terv ez a mű, magától elpusztul; ha Istentől van, emberek nem lesznek képesek elpusztítani, de Isten lesújthat rájuk.” Emlékezz vissza erre!

– Védelmesz a Názáretinek ezeket a káromkodó követőit, te, Izrael legnagyobb rabbija?

– Védelmeszem az igazságot. És az azt tanítja, hogy óvatosnak és igazságosnak kell lenni az ítéletben. Ismétlem neked. Ha Istentől jön a dolog, ellenáll; ha nem, összeomlik magától. De én nem akarom beszennyezni kezemet olyannak a vérével, aki nem érdemli meg a halált.

– Te, te, farizeus és írástudó beszélsz így? Nem félsz a Magasságbelitől?

– Jobban, mint te. De gondolkozom. És emlékezem... Te még kisgyermek voltál, nem voltál még a Törvény gyermeke, és én már ebben a Templomban tanítottam annak az időnek legbölcsebb rabbijaival... és más bölcsekkel, akik nem voltak igazak. A mi bölcsességünk ezek között a falak között olyan leckét kapott, amely gondolkodóba ejtett engem egész további életemre. Korunk legbölcsebb és legigazabb emberének szeme ennek az órának emlékével zárult le, és értelme annak az igazságnak tanulmányozásával, amelyet egy gyermek ajkáról hallott, aki kinyilatkoztatta magát az embereknek, főleg az igazaknak. Szemem továbbra is örködött, értelmem gondolkodott, összeegyeztetve az eseményeket és dolgokat... Én részesültem abban a kiváltságban, hogy hallhassam a Magasságbelit beszélni egy gyermek ajkán keresztül, aki később egy igaz, bölcs, hatalmas, szent ember volt, és akit éppen ezekért a tulajdonságaiért halálra adtak. Akkori szavait megerősítették a sok évvel későbbi események, a Dánieltől mondott időben... Nyomorult vagyok, hogy nem fogtam fel előbb! Hogy vártam az utolsó rettenetes jelre azért, hogy higgyek, hogy felfogjam! Nyomorult Izrael népe, amely nem értette meg akkor, és még most sem érti meg! Dániel jövendölése, és a többi prófétáké és Isten Szaváé folytatódnak, és beteljesülnek a nyakas, vak, süket és igazágtalan Izrael által, amely tovább üldözi a Messiást szolgálóban!

– Átkozott! Te káromkodsz! Valóban nem lesz többé üdvösség Isten népe számára, ha Izrael rabbijai káromkodnak, megtagadják Jahvét, az igaz Istent, azzal, hogy felmagasztalnak egy hamis Messiást és hisznek benne!

– Nem én káromkodom, hanem mindazok, akik gyalázták a Názáretit, és továbbra is megvetik, megvetve követőit. Te vagy a káromló, mert gyűlölöd Őt és követőit. De igazat mondtál, hogy nincs többé üdvösség Izrael számára. De nem azért, mivel vannak izraeliták, akik az Ő nyájával járnak, hanem azért mert Izrael halálra ítélte Őt.

– Borzadom tőled! Elárultad a Törvényt, a Templomot!

– Jelents fel akkor a nagytanácsnak, hogy nekem is az legyen a sorsom, mint annak, akit megkövezni készültök. Ez lesz a te küldetésed kezdete és boldog befejezése. És én bocsánatot nyerek ez által az áldozatom által azért, hogy nem ismertem és fogtam fel Istent, az Üdvözítőt és a Mestert, aki köztünk, fiai és népe között járt.

Saul haragosan, udvariatlanul elmegy, visszatér a nagytanács udvarára, amelyen még mindig kiáltozik a tömeg István ellen dühöngve. Saul csatlakozik hozzájuk, és velük együtt megy ki a Templomból, és utána a város falán keresztül a városból. Továbbra is bántalmazzák,

gúnyolják, sértegetik a szerepét, aki már kimerülten, sebekből borítva, tántorogva megy a kivégzés helye felé.

A falon kívül van egy sziklás, teljesen elhagyatott, megműveletlen terület. Ott gyülekeznek a hóhérok, nagy körben, amelynek közepére csak az elítéltet engedik be, akinek ruhái már cafatokban lógnak, és akinek teste sok helyen vérzik a kapott ütésektől. Levetkőztetik, úgy hogy csak egy rövid tunika marad rajta. Mindnyájan levetik hosszú ruhájukat, s ők is csak rövid tunikájukban vannak, mint Saul, akire rábízzák ruhájukat. Ő nem vesz részt a kövezésben, vagy azért, mert Gamáliel szavai megrázták, vagy, mert képtelen jól dobni.

A hóhérok összegyűjtik a nagy kerek köveket és a hegyes kődarabokat, amelyekből bőven van ezen a helyen, és elkezdik a kövezést.

István állva fogadja az első köveket, megbocsátó mosollyal felsebzett ajkán. Egy pillanattal a kövezés megkezdése előtt odakiáltott Saulnak, aki a ruhák összegyűjtésével volt elfoglalva: „Barátom, várlak téged Krisztus útján!”

Erre Saul odavágja: „Disznó! Megszállott!” és úgy sípcsonton rúgja a szerepét, hogy ez majdnem elesik a rúgástól és a fájdalomtól.

Miután egymás után érik testének minden részét a kövek, István térdre esik, felsebzett kezére támaszkodva, és bizonyára visszaemlékezik egy távoli jelenetre, mert azt mormolja: „Amint Ő megjövendölte! A korona... a rubinok... Ő Mesterem, Mester, Jézus, fogadd lelkemet!”

Újabb kőzáródás zúdul megsebzett fejére, és földre teríti, a vértócsába. Miközben mindig újabb kőzáródás éri, felsóhajtva mormolja: „Uram... Atyám... bocsáss meg nekik... ne haragudj rájuk ezért a bűnükért... Nem tudják, mit...” A halál félbeszakítja a mondatot ajkán, egy utolsó rándulás, és úgy marad. Meghalt.

A hóhérok odamennek, és még egy rakás követ dobnak rá, mintegy eltemetve őt a kövek alatt. Utána felöltöznek és elmennek, visszatérve a Templomba, hogy megrészegülve sátáni buzgóságuktól beszámoljanak arról, amit tettek.

Míg a főpappal és más hatalmasságokkal beszélnek, Saul elmegy, hogy megkeresse Gamálielt. Nem találja meg azonnal. A keresztények elleni gyűlölettel eltelve visszamegy a papokhoz, beszél velük, kér tőlük egy pecséttel ellátott pergament, amelyen a Templom felhatalmazza őt a keresztények üldözésére. István vére dühöngővé tette, mint a piros szín látása a bikát, vagy a nagy mennyiségű bor a részeget.

Már ki akar menni a Templomból, amikor meglátja Gamálielt a pogányok csarnoka alatt. Odamegy. Talán vitába akar szállni vele. De Gamáliel átmegegy az udvaron, belép egy terembe és bezárja az ajtót Saul orra előtt, aki dühöngve elmegy.

István temetése

(ApCsel 8,2)

Sötét éjszaka van. A hold is lenyugodott már, amikor Mária kilép a Getszemániban levő házacskájából Péterrel, Jakabbal, Jánossal, Nikodémussal és a Zelótával együtt. Lázár a ház előtt várja őket. Egy kis olajmécsessel világítják meg a köves utat. A Cedron patak mentén haladnak, félig eltakarva az ott növény bokroktól. A víz csobogása elnyomja lépteik zaját.

Mikor megérkeznek arra helyre, ahol Istvánt kivégezték, s ott hagyták a kőhalom alatt, eltávolítják holttestéről a köveket. Teste már megkékült és megmerevedett abban az állapotban, amelyben a halál érte.

Mária is odamegy a kiszabadított testhez, és nem törődve azzal, hogy bevérzi ruháját, segít Jakabnak és Jánosnak a test megmosásában. Megint úgy néz ki, mint a Fájdalmas Anya a Golgotán és a sírnál. A megmosott testet új ruhába öltöztetik, és egy tiszta vászonra helyezik, amelynek segítségével János és Jakab a fejnél, Péter és a Zelóta a lábnál fogva a vásznat, elindulnak visszafelé. Lázár és Mária követik őket. Nem azon az úton mennek azonban, amelyen jöttek, hanem egy másikon, amelyik Betániába vezet.

Közben megállnak pihenni. Nikodémus ekkor elmondja, hogy a nagytanács nagyszabású üldözést tervez, s István csak az első a hosszú névsorban, akiket kijelöltek üldözésre, mint Krisztus követőit.

Az apostolok egyöntetű véleménye: „Tegyenek, amit akarnak. Mi nem hallgatunk el sem fenyegetésükre, sem óvatosságból!”

Lázár és Nikodémus azonban megjegyzik, hogy Krisztusnak egyelőre nagyon kevés papja van, és ha ezek közül megölnék a legbefolyásosabbakat: Pétert és Jakabot, a jeruzsálemi egyház püspökét, nehéz lenne megmenteni az Egyházat. Emlékeztetik Pétert arra, hogy Alapítójuk és Mesterük elhagyta Júdeát és Szamariába ment, hogy ne öljék meg, mielőtt alaposan kiképezhetné volna apostolait, és hogy azt tanácsolta szolgálóinak, kövessék példáját egészen addig, míg oly sokan nem lesznek, hogy a pásztorok halála miatt nem kell félni a hívek szétszéledésétől. És ezzel fejezték be: „Szóródjatok szét Júdeában és Szamariában. És miután ott a hívekből sok pástort neveztek ki, szóródjatok szét a földre, hogy minden nép megismerje az Evangéliumot.”

Az apostolok határozatlanok. Máriára néznek, hogy megtudják véleményét. Mária kiolvassa kérdésüket tekintetükből és válaszol nekik: „A tanács helyes. Hallgassatok rá. Ez nem gyávaság, hanem bölcsesség. Ő tanította: „Legyetek egyszerűek, mint a galambok, és okosak, mint a kígyók. Úgy küldelek titeket, mint bárányokat a farkasok közé. Óvakodjatok az emberektől...”

Jakab közbevág: „Igen, Anya. De azt is mondta: »Amikor elfognak titeket és a kormányzók elé vezetnek, ne zavarodjatok meg, hogy mit kell válaszolnotok. Nem ti beszéltek majd, hanem az Atya Lelke beszél majd ügyetekben és bennetek.« Én itt maradok. A tanítványnak olyannak kell lennie, mint Mesterének. Ő meghalt, hogy életet adjon az Egyháznak. Minden halálesetünk egy kő lesz a nagy új Templom építésénél, az élet gyarapítása az egyetemes Egyház nagy, halhatatlan testében. Öljenek csak meg engem, ha akarnak. Az égben élve boldogabb leszek, mert Testvérem oldalánál leszek, és még több lesz hatalmam. Nem félek a haláltól. Csak a büntől. Nekem úgy tűnik, hogy Júdást követném, ha elhagynám helyemet, s árulóvá lennék. Jakab, Alfeus fia sose követi el ezt a bünt. Ha el kell esnem, hősként esem majd el, helyemen, amelyre Ő jelölt ki engem.”

Mária válaszol neki:

– Nem hatolok be az Istenember titkába és a tiedbe. Ha Ő ezt sugallja neked, tégy így. Egyedül neki, az Istennek van joga rendelkezni. Miránk csak az tartozik, hogy mindig engedelmeskedjünk neki mindenben, hogy megtegyük akaratát.

Péter kevésbé hősies, és kikéri a Zelóta véleményét. Lázár, aki közelükben van, hallja, és azt ajánlja:

– Jöjj Betániába. Közel van Jeruzsálemhez, és közel van a Szamariába vezető úthoz. Onnan indult el Krisztus sokszor, hogy elmeneküljön ellenségeitől...

Nikodémus viszont azt ajánlja:

– Jöjjetek az én vidéki házámba. Az biztos, és közel van mind Betániához, mind Jeruzsálemhez, és a Jerikón keresztül Efraimba vezető út mentén fekszik.

– Nem, az enyém jobb, mert Róma védi – erősködik Lázár.

– Téged már nagyon gyűlölnék attól kezdve, hogy Jézus feltámasztott, erőteljesen bebizonyítva általa isteni természetét. Gondolj csak arra, hogy ezért határozták el halálát. Nehogy a tiedet is elhatározzák – válaszolja neki Nikodémus.

– És az én házamat hová teszik? – mondja a Zelóta – Valójában az már Lázáré, de még az én nevemet viseli.

Mária közbelép:

– Adjatok időt nekem a gondolkozásra, fontolgatásra, hogy mi a legjobb. Isten nem hagy világosság nélkül. Amikor megtudom, megmondom nektek. Jelenleg jertek velem a Getszemániba.

– Minden bölcsesség Széke, az Ige és a Világosság Anyja, mindig a mi biztos irányító Csillagunk. Engedelmeskedünk neked – mondják együtt, mintha valóban a Szentlélek beszélt volna szívükben és ajkukkal.

Az apostolok felkelnek a fürdő, ahol ültek, és elmennek Máriával a Getszemáni felé. Lázár és Nikodémus pedig tovább viszik István holttestét a Betánia felé vezető úton. Titok, hogy hová viszik.

(10-308)

Gamáliel kereszténnyé lesz

Már sok év telhetett el, mert János teljes férfikorban van, erőteljesebb, arca érettebb, haja, szakállja és bajusza sötétebb színű.

Mária fon, miközben János ismét berendezi a Getszemániban levő kis ház konyháját, amelynek falait most festette fehérre, és belakozta a fából készült dolgokat: a székeket, ajtót, a polcot, amely lámpatartónak is szolgál. Mária arca egyáltalán nem változott meg. Friss és nyugodt a tekintete. Eltűnt arcáról minden fájdalom nyoma, amit Fia halála, mennybemenetele és az első üldöztetések okoztak. Életkora nem hagyott bevésődő vonásokat kedves arcán.

Az asztalon lévő lámpa világítja meg Mária kezét és haját. A konyhaajtón besüt a hold.

Hirtelenül lépések hallatszanak, amelyek mindjobban közelednek a házhoz. Valaki megáll a konyha küszöbénél. Mária felemeli fejét és a bejárat felé néz. János is odanéz és csodálkozó „ó” hagyja el ajkát, miközben mindketten odasietnek. Gamáliel áll a küszöbön. Már nagyon öreg, kísértetiesen sovány; fehér ruhájában, amely szinte tündöklük a holdfényben. Koránál is inkább megtörték őt az események és a lelkiismeret furdalás, sok más dolgon kívül.

– Te itt, rabbi? Lépj be! Jöjj! És béke legyen veled! – mondja neki János, aki előtte áll, míg Mária kissé hátrább várja őt.

– Ha vezetsz engem... Vak vagyok... – válaszolja az öreg rabbi, inkább a belső sírástól, mint korától remegő hangon.

János meglepődve, részvétlől megindulva kérdi:

– Vak, mióta?

– Ó!... Régóta! Látásom azonnal gyengülni kezdett az után... az után... Igen. Az után, hogy nem tudtam felismerni az igazi Világosságot, amely eljött, hogy megvilágítsa az embereket, egészen addig, amíg a földrengés ketté nem szakította a Templom függönyét, és meg nem rázta a hatalmas falakat, amint Ő megmondta. Valóban a kettős függönyt, amely a Templom Szentek Szentjét takarta, és még inkább az Atya Igéjének Szentek Szentjét, az Ő Egyszülöttjét, aki el volt takarva egy legtisztább emberi test függönyével, amelyet csak Szenvedése és dicsőséges feltámadása távolított el a legnehezebb felfogásúak számára is, elsősorban az én számomra, mert valóban Ő a Krisztus, a Messiás, az Emmánuel. Ettől a pillanattól fogva kezdett leszállni a sötétség a szememre, és mind sűrűbbé vált. Igazságos büntetés számomra. Egy ideje már teljesen vak vagyok. És azért jöttem...

János félbeszakítja:

– Talán azért, hogy csodát kérj?

– Igen. Egy nagy csodát. Az igaz Isten Anyjától kérem.

– Gamáliel, én nem rendelkezem Fiam hatalmával. Ő vissza tudta adni az életet és a látást a kialudt szemeknek, a beszédet a némáknak, a mozgást a bénáknak. De én nem – válaszolja Mária. És folytatja: – De gyere ide, az asztal mellé, és ülj le. Fáradt vagy, és öreg, rabbi. Ne fáraszd magadat tovább! – És Jánossal együtt részvétljesen az asztalhoz kíséri őt és leülteti egy székre.

Gamáliel, mielőtt elengedné kezét, tisztelettel megcsókolja, és utána kijelenti:

–Nem azt a csodát kérem tőled, Mária, hogy újra lássak. Nem. Nem kérem ezt az anyagi dolgot. Az, amit tőled kérek, minden asszony között Áldott, az a sas látása lelkem számára, hogy lássam az egész Igazságot. Nem kialudt szemem számára kérek világosságot, hanem a természetfeletti, isteni, igazi világosságot kérem, ami a bölcsesség, igazság, élet az én lelkem és a lelkiismeret furdalásoktól marcangolt és kimerült szívem számára, mert nincs békém ezektől. Egyáltalán nem vágyakozom arra, hogy szememmel lássam ezt a zsidó világot, így... Igen. Így, makacsul fellázadva Isten ellen, aki iránta oly irgalmas volt, és még mindig az, pedig igazán nem érdemeljük meg. Sőt örülök annak, hogy nem látom többé, és hogy vakságom felszabadított engem minden kötelességemtől a Templom és a nagytanács iránt, amely oly

igazságtalan mind Fiad, mind követői iránt. Akit látni kívánok elmémmel, szívemmel, lelkemmel az Ő, Jézus. Látni Őt bennem, lelkemben, látni Őt lelkileg, amint bizonyára látod Őt te, Istennek Szent Anyja, és látja János, aki annyira tiszta, és Jakab, amíg élt, és mások, akiket segít nehéz és akadályozott szolgálataiban. Látni Őt és szeretni őt mindenemmel, és e szeretet által kiengesztelni minden bűnömet és elnyerni bocsánatát, hogy részem legyen az örök Életben, amelyet nem érdelek meg... – Lehajtja fejét karjára, amelyet az asztalra támaszt, és sír.

Mária ráteszi kezét a zokogástól rázkódó fejére, és válaszol neki:

– Nem, nem vagy méltatlan az örök Életre! Az Üdvözítő mindent megbocsát annak, aki bánja múlt tévedéseit. Még árulójának is megbocsátott volna, ha ő megbánta volna rettenetes bűnét. És a kerióti Júdás bűne végtelen a tiédhez hasonlítva. Fontold meg. Júdás Krisztus apostola volt, oktatást nyert tőle, Krisztus mindenki másnál jobban szerette őt, ha megfontoljuk, hogy jóllehet mindent tudott róla, mégsem vetette ki őt az apostolok közül, hanem ellenkezőleg, az utolsó pillanatig mindent megtett, hogy a többiek ne tudják meg, ki az, aki cselt sző ellene. Az én Fiam maga az Igazság volt, és sohasem hazudott, semmiféle okból sem. De amikor látta, hogy a többi tizenegy gyanakszik, és kérdegeti őt a kerióti felől, hazugság nélkül sikerült elhárítania róla gyanújukat, és nem válaszolt kérdésekre, megparancsolta nekik, hogy ne kérdezzék e felől, hanem legyenek szeretettel testvérük iránt. A te bűnöd sokkal kisebb. Sőt bűnnek se lehet nevezni. Nem hitelenség, hanem ellenkezőleg, túlzott hit. Te annyira hittél a tizenkét éves gyermeknek, aki beszélt hozzád a Templomban, hogy makacsul, de jó szándékkal ebbe a Gyermekbe vetted hitedet, akinek ajkáról a végtelen bölcsességet hallottad beszélni. Vártál a jelre, hogy higgyél Benne, és lásd Benne a Messiást. Isten megbocsát annak, akinek ilyen erős és hűséges a hite. Még inkább megbocsát annak, aki még kételkedve egy ember igazi természetében, nem akar részt venni annak igazságtalan vádolásában és elítélésében. A te lelki látásod az Igazságot illetőleg mindinkább növekedett, mióta elhagytad a nagytanácsot, mert nem értettél egyet szentségtörő eljárásával. És még inkább növekedett, amikor a Templomban állva láttad a jel beteljesedését, amire annyira vártál, amely jel a keresztény korszak megkezdődésének a jele volt. És még inkább növekedett, amikor azokkal az erőteljes, aggódó szavakkal imádkoztál Fiam keresztjének lábánál, miután Ő már meghalt és kihűlt. Szinte tökéletessé vált, valahányszor szavaddal, vagy visszavonulásoddal megvédted Fiam szolgálát, és nem akartál részt venni az első vértanúk elítélésében. Hidd el, Gamáiel, minden fájdalom, igazságos tettet, szeretetnyilvánításod növelte benned lelki látásodat.

– Mindez még nem elég! Íme: részesültem a ritka kegyelemben, hogy megismertem Fiadat első nyilvános fellépése óta, attól a pillanattól kezdve, amikor nagykorúvá vált. Attól kezdve látnom kellett volna! Meg kellett volna értenem! Vak voltam és ostoba... Nem láttam, és nem fogtam fel. Még nem, és utána sem, amikor többször részesültem a kegyelemben, hogy megközelíthettem, miután már Férfi és Mester volt, és hallhattam mindig igaz és hatalmas beszédét. Nyakasan vártam az emberi jelre, a sziklák megrendülésére... És nem láttam, hogy benne minden biztos jel megvolt! És nem láttam, hogy Ő volt a szegletkő, amelyről jövendöltek a próféták, a Kő, amely megrázta már a világot, az egész világot, a zsidót és a pogányt, a Kő, amely megrázta a kőszíveket szavával és csodáival! Nem láttam rajta az Atya világos jelét mindabban, amit tett vagy mondott! Hogyan bocsáthatja meg nekem ezt a nagy nyakasságot?

– Gamáiel, hiszed-e, hogy én, aki a Bölcsesség Széke, a Kegyelemmel Teljes vagyok, és aki a Bölcsesség által, aki testet vett bennem, és a nekem adott kegyelem által el vagyok telve a természetfeletti dolgok ismeretével, jó tanácsot tudok adni neked?

– Ó! Igen, hiszem! Éppen azért, mert hiszem, hogy ez vagy, jövök hozzád, hogy világosságban legyen részem. Te, Isten Leánya, Anyja, Jegyese, aki biztosan fogantatásoddal kezdve el vagy telve az Ő bölcs világosságával, meg tudod mondani nekem, milyen úton járjak, hogy békét találjak, hogy megtaláljam az igazságot, hogy elnyerjem az igazi Életet. Annyira

tudatában vagyok tévedéseimnek, annyira lever lelki nyomorúságom, hogy segítségre van szükségem ahhoz, hogy Istenhez merjek menni.

– Amit te akadálynak ítélsz, az inkább szárny, hogy felemeljen téged Istenhez. Leromboltad önmagadat, megaláztad magadat, hatalmas hegy voltál, mélységes völgyé váltál. Tudd meg, hogy az alázatosság hasonlít a föld megtermékenyítéséhez, a legszárazabb földet előkészíti a legjobb aratásra. Lépcső a felmenetelhez. Sőt: lépcső az Istenhez, aki magához hívja az alázatosat, hogy felmagasztalja, Szeretetével lángra gyújtja, és világosságával megvilágítsa, hogy lásson. Ezért mondom neked, hogy te már a Világosságban vagy, az igazi Úton jársz az igazi Élet, Isten gyermekeinek élete felé.

– De ahhoz, hogy részem legyen a kegyelemben, be kell lépnem az Egyházba, szükségem van a keresztségre, amely megtisztít a bűntől, és ismét Isten fogadott fiává tesz. Én nem ellenzem ezt. Sőt! Leromboltam magamban a Törvény fiát, nem tudom többé becsülni és szeretni a Templomot. De nem akarok semmi lenni. Azért újra kell építenem múltam romjain az új embert és az új hitet. Azt gondolom azonban, hogy a tanítványok bizalmatlanok és elfogultak irántam, a kemény nyakú nagy rabbi iránt...

János félbeszakítja őt:

– Tévedsz, Gamálie! Én elsőnek szeretlek téged, és a legnagyobb kegyelem napjának tartom, amikor téged Krisztus nyája bárányának mondhatlak. Nem lennék az Ő tanítványa, ha nem gyakorolnám Krisztus tanítását. És Ő megparancsolta nekünk, hogy mindenkit szeressünk és értsünk meg, főleg a leggyengébbeket, a beteget, az eltévelyedetteket. Megparancsolta nekünk, hogy kövessük példáját. És mi Őt mindig nagyon szeretetteljesnek láttuk a bűnbánó bűnösök vagy a tékozló fiúk iránt, akik visszatértek az Atyához, az eltévedt bárányok iránt. Magdolnától a samariai asszonyig, Aglaetől a rablóig mily sokat megváltott irgalmasságával! Még Júdásnak is megbocsátott volna legnagyobb bűntényéért, ha ő megbánta volna. Oly sokszor megbocsátott neki! Csak én tudom, mennyire szerette őt, jóllehet ismerte minden tettét. Jöjj velem. Én Isten fiává és az Üdvözítő Krisztus testvérévé teszek téged.

– Te nem vagy a főpap. Péter a főpap. Péter is jó hozzám, mint te? Tudom, ő egészen más, mint te.

– Volt. De mióta látta, hogy ő maga milyen gyenge volt, egészen addig, hogy hitványul megtagadta Mesterét, többé már nem az, aki volt, hanem irgalmas mindenben mindenkivel.

– Akkor vezess azonnal hozzá. Öreg vagyok, és már túl sokat késlekedtem. Nagyon méltatlannak érzem magamat, és félttem, hogy Jézusnak minden szolgája ugyanígy ítél meg engem. Most, hogy Mária beszéde és a tied megerősített engem, azonnal be akarok lépni a Mester Aklába, mielőtt még megállna öreg szívem, amelyet oly sok dolog megtört. Vezess te engem, mert elbocsátottam a szolgát, aki ide vezetett, hogy ne halljon semmit. Visszatér majd a megadott időre, de akkor én már távol leszek. Kétféleképpen. Ettől a háztól és a Templomtól. És mindörökre. Először én, a lázadó fiú, elmegyek Péter házába, én, az elvesztett bárány, az örök Pásztor igazi Aklába. Utána visszatérek távoli házamba, hogy ott békében és Isten kegyelmében haljak meg.

Mária átöleli őt, és azt mondja neki:

– Isten adjon neked békét! Békét és örök dicsőséget, mert megérdemelted, megmutatva igazi gondolataidat Izrael vezetőinek, nem félve a következményektől. Isten legyen veled mindenkor! Isten áldjon meg!

Gamálie ismét Mária kezét keresi. Megcsókolja, és letérdel előtte, kérve, hogy helyezze áldott kezét öreg, fáradt fejére.

Mária megteszi. Sőt többet tesz. Megjelöli fejét a kereszt jelével. Utána, Jánossal együtt segíti őt lábra állni, kikíséri az ajtóhoz, és onnan nézi, amint Jánostól vezetve megy az igazi Élet felé ő, akinek emberileg vége van, de természetfeletti módon újjá van teremtve.

Péter búcsúja

A Zelóta házának teraszán a telihold fényénél fel és alá sétálva beszélget Péter Jánossal. Halkan beszélgetnek, közben Lázár háza felé mutogatva, ami teljesen csendes és be van zárva. Utána élénkebbé válik beszélgetésük, és tisztán lehet hallani, mit mondanak.

Péter öklével a korlátra csap, és felkiált:

– Hát nem érted, hogy így kell tennünk? Isten nevében beszélek neked, és te hallgass rám, és ne akarj makacskodni. Az a megfelelő, ha úgy teszünk, amint mondom. Nem gyávaságból, vagy félelemből, hanem azért hogy megakadályozzuk a tökéletes kiirtást, ami végzetes lenne Krisztus Egyházára. Már minden lépésünket követik. Biztos vagyok erről, és Nikodémus is megerősítette, hogy jól láttam. Azért nem maradhatunk Betániában. Nem okos ebben a házban tartózkodnunk, vagy Nikodémuséban, vagy Nikéében, vagy Anastasiáéban. Meg kell akadályozni, hogy meghaljon az Egyház vezetői halála által.

– A Mester sokszor biztosított téged, hogy még a pokol se lesz képes sose kiirtani és legyőzni azt – válaszolja János.

– Igaz. A pokol nem vesz erőt rajta, amint nem vett erőt Krisztuson sem. De az emberek igen. Amint erőt vettek az Istentől, aki legyőzte a Sátánt, de nem tudta legyőzni az embereket.

– Mert nem akarta legyőzni őket. Meg kellett váltania, és azért meg kellett halnia. És ezzel a halállal. De ha akarta volna, legyőzte volna őket! Hányszor elmenekült mindenfajta cselvetéseik elől!

– Az Egyház ellen is cseleket szőnek, de nem fog teljesen elveszni, feltéve azonban mindig, hogy nekünk lesz annyi eszünk, hogy meggátoljuk vezetőinek kivégzését addig, míg sok más papot nem tudunk minden fokozatban kiválasztani és kiképezni szolgálatukra. Ne áltasd magadat, János! A farizeusok, írástudók, papok és a nagytanács tagjai mindent megtesznek, hogy megöljék a pásztorokat és így szétszóródják a nyáj. A nyáj még gyenge és félénk. Főleg ez a palesztinai nyáj. Nem szabad pásztorok nélkül hagynunk, mert akkor sok bárányból nem lesz pásztor, amikor rájuk kerül a sor. Láttad, mennyit megöltek már. Fontold meg, a világ mennyi része vár ránk! A parancs világos volt: „Menjetek és hirdessétek az evangéliumot minden nemzetnek, megkeresztelve őket az Atya, Fiú és Szentlélek nevében, tanítván őket megtartani mind, amit parancsoltam nektek”. És nekem a tó partján háromszor megparancsolta, hogy legeltessem juhait és bárányait, és megjövendölte, hogy csak mire öreg leszek, kötnek meg, és vallom meg Krisztust véremmel és életemmel. És jó messzire innen! Ha jól értettem egyik beszélgetését Lázár halála előtt, nekem Rómába kell mennem, és ott meg kell alapítanom a halhatatlan Egyházat. És Ő maga nem tartotta-e jónak, hogy visszavonuljon Efraimra, mert még nem fejezte be evangéliumának hirdetését? És csak a megfelelő pillanatban tért vissza Júdeába, hogy elfogják és megfeszítsék. Kövessük Őt!

Biztosan nem mondhatod, hogy Lázár, Mária és Márta félénk teremtmények voltak. Pedig látod, hogy jóllehet a legnagyobb fájdalommal, elmentek innen, hogy elvigyék máshová az isteni Szót, amelyet itt megfojtának a zsidók. Én, az általa választott Főpap döntöttem. És velem együtt a többiek: az apostolok és tanítványok ugyanúgy döntöttek. Szétszóródunk. Ki Szamariába megy, ki a nagy tenger mellé, ki Föníciába, mindig tovább nyomulva előre, Szíriába, a szigetekre, Görögországba, a római birodalomba. Ha ezeken a helyeken a zsidó konkoly és méreg természetlenné teszi az Úr szántóföldjét és szőlejét, máshová megyünk és más szántóföldeket és szőlőket vetünk be, ültetünk, hogy ne csak termésünk legyen, hanem bőséges legyen. Ha ezeken a helyeken a zsidók gyűlölete megmérgezi és megrontja a vizeket, hogy én, a lelkek halásza, és testvéreim ne tudjunk lelkeket halászni az Úrnak, akkor más vizekre megyünk. Okosoknak és egyúttal ravaszoknak kell lennünk. Hidd el, János!

- Igazad van. De én Mária miatt erősködöm. Én nem hagyhatom el, és nekem nem szabad elhagynom őt. Ez helytelen lenne részemről... – válaszolja János.
- Te maradj! És ő maradjon, mert lehetetlen dolog lenne elszakítani őt innen...
- Amibe Mária sose egyezne bele. Később majd csatlakozom hozzátok. Amikor ő már nem lesz többé a földön.
- Eljössz majd. Fiatal vagy... Még sokáig élsz.
- És Mária nagyon rövid ideig.
- Miért? Beteg, szenved, gyenge talán?
- Ó! Nem! Az időnek és a fájdalomnak nem volt hatalma fölötte. Ő mindig fiatal, külsőleg is és lélekben is. Nyugodt, és mondhatnám, boldog.
- Akkor miért mondod...?
- Mert felfogom, hogy ez a szépségben és örömben való kivirágzása annak a jele, hogy ő közelinek érzi már Fiával való egyesülését. A teljes egyesülést értem. Mert lelkileg az sose szűnt meg. Én nem emelem fel Isten titkainak fátyolát. De biztos vagyok benne, hogy ő naponta látja Fiát dicsőséges öltözetében. És ez teszi őt boldoggá. Hiszem, hogy lélekben szemlélve Őt, megvilágosodik a lelke és elnyeri minden jövő esemény látását, amint azt Isten ismeri. Sajátját is. Testével még a földön van, de szinte azt mondhatnám, tévedéstől való félelem nélkül, hogy lélekben szinte mindig a mennyben van. Oly nagymértékben egyesül Istennel, hogy nem gondolom szentségtörésnek azt mondani, hogy Isten benne van, mint amikor méhében hordozta. Sőt még inkább. Amint az Ige egyesült vele azáltal, hogy Jézus Krisztussá lett, úgy most ő úgy egyesül Krisztussal, hogy második Krisztussá vált, hogy új emberséget vegyen fel, magáét Jézusét. Ha tévtant tartok, Isten ismertesse meg velem tévedésemet és bocsásson meg nekem. Ő a szeretetben él. Ez a szeretet-tűz fogja elragadni őt a kijelölt pillanatban, fájdalom nélkül, Óáltala, testének romlása nélkül... Csak mi fogunk fájdalmat érezni... Főleg én... Nem lesz többé Mesternőnk, Vezetőnk, Vigasztalónk... És én igazán egyedül leszek...
- És János, akinek hangja már remeg a visszafojtott sírás miatt, szívtépő zokogásban tör ki, amit még sose tett, még a kereszt alatt, vagy a sírnál sem. Péter is, jóllehet sokkal nyugodtabban, sírni kezd, és könnyei között kéri Jánost, hogy értesítse majd őt, ha tudja, hogy jelen lehessen Mária átmenetelnél, vagy legalább temetésénél.
- Megteszem, ha módom lesz rá. De nagyon kétlem. Valami azt mondja nekem bensőmben, hogy amint Illéssel történt, akit tüzes szekéren égi vihar ragadott el, úgy lesz vele is. Mire észreveszem átmenetelnél közeledtét, ő már az égben lesz lélekben.
- De legalább teste itt marad. Itt maradt a Mesteré is. És Ő Isten volt!
- Számára szükséges volt, hogy így történjék. Mária számára nem. Jézusnak feltámadásával meg kellett hazudtolnia a zsidó rágalmakat, és megjelenéseivel meg kellett győznie a világot keresztalálának okáról, amit kétségbe vontak, sőt tagadtak. De Máriának nincs szüksége erre. De ha meg tudom tenni, értesítelek. Isten veled, Péter, Főpapom és Testvérem Krisztusban. Visszatérek hozzá, mert biztosan vár rám. Isten veled!
- És veled. És mondd meg Máriának, hogy imádkozzon értem, és bocsásson meg ismét nekem gyávaságomért az elítélés éjszakáján, amelynek emlékét nem tudom kitörölni szívemből, s ami nem hagy nekem nyugtot... – és könnyek csordulnak le Péter arcán, aki ezzel fejezi be: – Legyen Anyám. Szerető Anyja szerencsétlen tékozló fiának...
- Nem kell ezt mondanom neki. Egy anyánál is jobban szeret téged. Szeret téged, mint Isten anyja, az Istenanya szeretetével. Ha kész volt megbocsátani Júdásnak, akinek bűne mérhetetlen volt, gondoldod, hogy nem bocsátott meg neked? Béke veled, testvérem. Én megyek.
- És én követlek téged, ha megengeded. Utoljára még egyszer látni akarom őt.
- Jöjj! Ismerek egy utat Getszemániba, amelyen nem látnak meg minket.

Elindulnak, és gyorsan, csendben mennek Jeruzsálem felé, az Olajfák-hegyére vezető úton, amely legtávolabb van a várostól.

Már hajnalodik, mire megérkeznek. Belépnek a Getszemániba, s a házacska felé mennek. Mária a teraszról látja őket, és örömkialtásban tör ki, s lesiet, hogy találkozzék velük.

Péter, lábához esik, és a föld felé hajló arccal mondja:

– Anya, bocsáss meg!

– Ugyan mit? Talán vétetél valamiben? Aki nekem felfed minden igazat, nem nyilatkoztatott ki mást, csak azt, hogy méltó utódja vagy a hitben. Mint ember mindig igaz voltál, jóllehet néha indulatos. Mit kell akkor megbocsátanom neked?

Péter sír és hallgat.

János megmagyarázza:

– Péter nem képes megnyugodni, mivel megtagadta Jézust.

– Az a múlté. Már el van törölve, Péter. Jézus talán megkorholt?

– Ó! Nem!

– Kevésbé szeretetteljes volt veled, mint előzőleg?

– Nem. Igazán nem. Sőt...

– És ez nem mondja neked, hogy mind Ő, mind én megértettünk téged, és megbocsátottunk neked?

– Igaz. Mindig ugyanaz az ostoba vagyok.

– Akkor menj, és légy nyugodt! Mondom neked, hogy mi mindnyájan, én, te, a többi apostolok és szerpapok, mind az égben leszünk, az Istenember közelében. Amennyire tehetem, megáldalak – és amint Gamáliellel tette, Mária Péter fejére teszi kezét és megjelöli őt a kereszttel.

Péter lehajol és megcsókolja lábát. Utána felemelkedik, sokkal nyugodtabban, mint előbb, és János társaságában a felső kapuhoz megy, és eltávozik. János bezárja a kaput és visszatér Máriához.

(10-319)

Mária búcsúja

Mikor Mária érezte, hogy elérkezett földi életének végére, a nagy ládába, amelyben Jézus szenvedésének ereklyéit és az Utolsó Vacsora kelyhét őrizte, szépen összehajtva elhelyezte Jézus vérrrel átitatott köpenyét, amelyet a Getszemáni kertben hagyott, valamint saját ruháját, amit a Kálvárián viselt, és Jézus nyári ruháját is. János meglátja őt, s megkérdezi tőle:

– Mit csinálsz, Anya?

– Helyére tettem mindent, amit jó megőrizni. Minden emléket... Mindazt, ami tanúskodik végtelen szeretetéről és szenvedéséről.

János látja, hogy Mária remeg, s azt hiszi, a fájdalmas emlékek felidézése okozza ezt. De Mária megnyugtatója:

– Ó! Nem ezért vagyok sápadt és nem ezért remegek! Nem azért, mert újra felnyitják a sebeket... Azok, valójában, sose zárultak be teljesen. Csak béke és öröm van bennem, oly fokban, mint soha... Most örvendezem, végtelen az örömöm, amint végtelen volt fájdalmam, mert érzem, hogy életem befejeződött. Megtettem, amit meg kellett tennem. Befejeztem földi küldetésemet. A másik, az égi örökké fog tartani. Isten a földön hagyott engem, amíg én is, mint Jézusom, mindent beteljesítettem, amit be kellett teljesítenem. Ezért van bennem ez a titkos öröm...

Beteljesítettem mindent, ami az örökkévalóságtól kezdve meg volt írva, hogy beteljesítsem. A Megváltó megszületésétől a ti megsegítésetekig, kik papjai vagytok, hogy tökéletesen kialakuljatok. Az Egyház már kialakult és erős. A Szentlélek megvilágosítja, az első vértanúk vére cementként összetartja és gyarapítja, segítségével szent szervezetté vált, amelyet az Isten és felebarát iránti szeretet táplál, és mindinkább megerősít... Isten meg van elégedve ezzel, és azt akarja, hogy megtudjátok az én ajkamról, amint azt is akarja, hogy megmondjam nektek: folytassátok növelését szeretetben, hogy növekedhessék a tökéletességben, számban és a tanítás erejében. Mert Jézus tanítása a szeretet tanítása. Mert Jézus életét és az enyémét is mindig a szeretet irányította és mozgatta... Azért mondom neked ezeket a dolgokat, mert te vagy a szeretet apostola, és jobban meg tudod érteni, mint mások... Mondd meg nekik, hogy szeressenek mindenkit, még üldözőiket is, hogy egyetlen dologgá váljanak Istennel, amint én voltam, egészen addig a pontig, hogy kiérdemeltem, hogy az Örök Szeretet jegyeséül választassam, hogy megfogadjam Krisztust...

Mily sok emberronsot találtok majd az evangéliumot hirdető utatokon! De őket is szeressétek, mert ha átjárja őket a szeretet, üdvözülnek. Töltsétek el őket szeretettel! Sokszor azért romlik el az ember, mert senki sem szereti, vagy, mert rosszul szeretik...

Jegyezzetek fel mindent, amit Fiam tett és mondott. Írjátok le kedves példabeszédeit. Éljétek azokat, váltsátok valóra... Természetesen nem tudjátok megismételni minden ragyogó beszédét, de írjátok le annyit, amennyit tudtok...

Készülj fel János arra, hogy egyedül maradsz... Ne zavarjon ez meg annyira. Hallgasd meg inkább utolsó akaratomat. Amikor testem, megfosztva már az éltető szellemtől, békében nyugszik, ne balzsamozzátok be, mint az a zsidóknál szokásos. Nem vagyok többé zsidó, hanem keresztény... Azt akarom, hogy csak az Örök Főpap lássa – a megfelelő időben - testemet. Azért ne érints meg! Már elvégeztem a tisztálkodást, és tiszta ruhát vettem fel, az örök menyegző ruháját... Íme, betelt képességem a szeretetre. Lelkem és testem nem tudnak többet befogadni. Túlsordul rajtuk a szeretet, és elmerülök benne, s ugyanakkor felemelkedem az ég felé, Isten felé, Fiam felé. És az Ő hangja mondja nekem:

– Jöjj! Lép ki! Szállj fel trónusunkhoz, a mi Háromságunk ölelésébe! – A föld, amely körülvesz engem, eltűnik az égből jövő nagy fényben! Égi hangokat hallok! Eljött számomra az isteni átölelés órája, Jánosom!

(Mária mennybevitelének további részleteit lásd a „Tizenöt titok” című füzetben.)

(10-325)